

CSALOG ZSOLT
FEL A KEZEKKEL!

A borító Sziranyi István munkája
Szakmailag ellenőrizte: Dr. Bognár Szabolcs
© Csalog Zsolt, 1989

CSIKÁGÓ A PESTI UTCÁN

KÖNIG LÁSZLÓ, 28 ÉVES

Pontosabban: a BUDAI utcákon – csak hát az Esti Hírlap ezen a címen írta meg a sztorinkat: „Csikágó a pesti utcán”, „Meg is van nekem az a szám – persze amikor megjelent, én nem voltam szabadlábon, de a haverok megőrizték nekem, és azóta is tartogatom. Leírja elég jól, csak rövidítve, egyszerűsítve: autós üldözés, fegyveres tüzpárbaj a rendőrökkel, kocsironcsok, minden, szóval tényleg igazi Csikágó – na hát ez volt az én híres-nevezetes történetem. Kábé akkora horderejű buli volt ez, mint mondjuk a Sós-balhé – amivel viszont nem szabad összetéveszteni, mer a miénk korábban is volt, meg minálunk halottak azért nem voltak, meg akasztás se. Habár a lábamat ellőtték rendesen, meg ültem is utána két évet, ami nem semmi – mint elsőbűntényes, megúsztam ennyivel, meg ugye a bűntársam egy rendőr volt, idősebb is volt nálam jóval, és ő volt az eszmei irányító, úgyhogy akkor ő vitte el a balhé nagyobbik részét. Mindegy. Régen volt már ez, még 77-be, a 77 december huszadikára virradó éjszaka. Igazi, komoly sztori volt – na azóta aztán csak a hanyatlás –

Hogy az elején kezdjem: egyszerű családból származom. Apám egyszerű katonatiszt, őrnagy, annakidején „zöld ávós” volt, határvadász, aztán meg az elhárításhoz került, onnan tovább a Szamuely Tibor laktanyába a Forradalmi Ezredhez, amiből később „Rendfenntartó Karhatalmi Ezred” lett, meg a mostani „Országos Rendőri Készenléti Ezred” – de hát apámhoz nekem nem sok közöm van, mer én még két éves se voltam, amikor ő lelépett, otthagyta a családot. Azt se mondhatom, hogy olyan nagyon gyötört volna minket, mer inkább le voltunk szarva, nem törődött mivelünk egyáltalán. Az az igazság, hogy nem is nagyon ismerem én a fateromat. Először azt gondoltam róla, hogy egyfolytába csak a hazáér liheg, és azért nem jut ideje miránk – de aztán megtudtam a katonatársaitól, hogy inkább az a fajta fazon ő, aki „utánam fiúk!”, a maga részéről meg elbújik a bokorba; aztán mikor már tiszta a terep, utánuk sétál, hogy „ez szép volt! csak mindig így, utánam!” Szóval hát egy nyuszi, magyarul. Egyszer tanúja voltam, ahogy a második felesége rászólt valamiér – a fater meg egyből összement tíz centit. A harmadik feleség, az meg már egy szemvillanással padlóra teszi az öreget, de még a harmadik feleség kis kamasz kölkei is – szóval én nem is tudom, milyen ember az apám! De nem is különösebben érdekel: ő nem keres engem, én nem keresem őt – le van zárva az ügy.

Akkor már jobban szeretem a nevelőapámat – na, az meg épp hogy nem katona: a háború alatt pont azér szökött át Erdélyből, hogy ne vigyék el katonának. így úszta meg a román sereget is, meg megúsza a magyart is, mer ő magyar volt, de itt persze román állampolgárnak számított, ezer nem rántották be. Amikor apám megpattant, én anyámmal maradtam, nála gyerekeskedtem a Fehérvári úton, később meg már a mostohaapám keze alatt is, de igazán nem panaszkodhatok rájuk, mer rendesek voltak, nem vertek, meg semmi – inkább azt gondolom, hogy bennem lehetett a hiba. Hát, nem voltam egy minta-gyerek, na!

Mer elég sokat csavarogtam. Nem tudom hogy miért. Valahogy ezek az akkori huligán-bandák, a Mechwart tériek, meg a Nagy Fa galeri, meg a gellérthegyiek ANNYIRA lenyûgöztek, hogy minden percet sajnáltam, amit nem a körükbe töltök. Úgyhogy rengetegszer előfordult, hogy leléceltem otthonról, és napokat, meg heteket töltöttem valamelyik galerivel. Inkább csicskás voltam, csak hogy velük lehessek! Pedig nem volt nekem rossz otthon se, hát mindenem megvolt – csak övelük MÉG JOBB volt. Mert SZABAD voltam! Lehet hogy ez csak egy ilyen romantikus izé volt bennem, utólag, felnőt看 fejfel már inkább így látom – de hát akkor nem volt felnőt看 fejfel!

Meg az is volt, hogy az iskolát tiszta szívemből utáltam – hát hétszentség, hogy ez sokat jelentett. Rendszeresen az ment, hogy a mostohaapám kézenfogva bevitt a suliba, hogy reggel 8-kor pontosan ott legyek – én meg már az első tízpercbe szedtem a sátorfámat és mentem világgá. Meg olyan is volt, hogy az iskolatáskámat, köpenyemet, télikabátomat a Szabadság hídról bedobtam a Dunába, otthon leraktam egy levelet, hogy „ne keressetek, öngyilkos lettem”, és kivettem a szabadságomat. Abban a boldog tudatban, hogy majd elolvassák a levelet, megtalálják a holmimat, szépen meggyászolnak, és nem fognak köröztetni – hát persze hogy köröztettek így is. Három nap alatt meg is fogtak. Kaptam érte a zsaruktól olyan verést, hogy kétfelé állt a fülem –

Úgyhogy amikor 11 éves lettem, állami gondozásba kerültem. Nem anyám kezdeményezte a dolgot, meg nem is a nevelőapám – hanem a tanács. Mer megunták, hogy állandóan körözés alatt vagyok. Elvettek otthonról, kész-pász, fellebbezésnek helye nincs, bevágtak az Ady Endre Nevelőotthonba.

Hát, mit mondjak –

Ugye, ha egy 11 éves gyereket intézetbe zárnak, az ott már jót biztos hogy nem tanul. Rosszat viszont annál inkább. És ebben én is elég tanulékony voltam. Lehet hogy az intézetben alapozódott meg az én egész későbbi pályám, a csillogó karrierem. Jó, nem akarok én másokra kenni semmit se! De az tény, hogy amikor én 18 évesen kijöttem az intézet kapuján, nagyjából már be volt írva a nagykönyvbe az egész jövőm.

Valahogy úgy kezdődött a dolog, hogy a szomszéd házba, a Fehérvári út 16-ba lakott egy lány, a Pósa Erika. Akit én még gyerekkoromból elég jól ismertem – de hát az Erika idősebb volt nálam, jó hét vagy nyolc évvel.

Ennek ellenére azért úgy fel-felbukkant a láthatáron, egy idő után már a férje oldalán, aki akkoriba rendőr tizedes volt, először még majdnem hogy a térdén lovagoltatott, később viszont, amikor én már olyan 16, 17 éves voltam, intézetből hazalátogató suttyó gyerek, akkor valami olyan barátság-féle kezdett szövődni köztünk. És én egyre lelkesebb lettem, mer nagyon szép pisztolya volt a Karcsinak, igazi pisztoly, és engedte hogy kézbe vegyem, sőt még azt is megígérte hogy egyszer majd lőhetek vele, meg egyebek, mellé meg még az Erika is úgy érdekelt, mint kamasz gyereket –

Olyan kisinasa lettem én ennek a Karesznek. Ilyenek, hogy kellett neki egy pár alkatrész a kocsijára, hol egy tükör, hol egy hátsó lámpa, ez-az, és akkor én szereztem neki – hát a csavarhúzókat elég jól tudtam működtetni, már akkor is. Előbb csak neki ügyeskedtem, aztán meg már a barátja kocsijához is, meg mittudomén kiknek még – nem pénzér, hanem csak úgy, haverságból, minden anyagi ellenszolgáltatás nélkül. Meg ahogy nőttem, egyre sűrűsödtek a közös italozások, egyre mélyült a kapcsolatunk, meg már az Erika is más szemmel nézett rám, ahogy mégis felnőttesedtem –

77 nyarán volt, hogy a Karcsi leszerelt a rendőrségtől. Én meg pont akkor lettem nagykorú, leszereltem én is az állami gondozásból. Dolgozgattam, elég rendesen, mindjárt az első hónaptól, hát csipkedtem én magamat – na de hát 2600 volt a havi keresetem, közbe viszont egy életerős, éhes ifjú ember voltam, szerettem volna élni, költeni! De nem volt miből. Úgyhogy Nagy Élet helyett szorgosan iszogattunk a Karesszal. És – hát ez szinte törvényszerű! – egy idő után szóba jött, hogy bizony jó lenne már valami bűncselekményt elkövetni, hogy legyen végre egy kis pénzünk.

És a Karesznek voltak is életképes ötletei. Én meg első szóra belementem a játékba. A Karesz azt mondta, hogy ez ilyen biztos, meg olyan biztos – tényleg az volt, bombabiztos; egészen amíg meg nem buktunk vele. De akkor az még hónapokkal odébb volt.

Ez volt a menetrend: ellopni egy gépkocsit, ha van benne valami, azt természetesen kirámolni, aztán rövidre zárni, éjjel beállni vele egy üzlet elé, kalapáccsal beverni a kirakatot, a kiszemelt árut másodpercek alatt be a kocsiba, eltűnni – kész. Az első ilyen kirakatbetörésünk a XIII. kerületben volt, egy Keravillban, a vevővel előre meg volt beszélve, hogy milyen műszaki cuccokat vigyünk – és fényesen sikerült a dolog. Úgyhogy pár napra rá már le is bonyolítottuk a következőt. Aztán gyors egymásutánban a harmadikat, negyediket – elég rövid idő alatt, 77 október közepétől december 19-ig lefutott egy pompás széria, 18 ilyen kis betörés, plusz néhány lakás is, de mellette volt még kábé olyan háromszáz gépkocsifeltörésünk is, fosztogatással, és persze a 18 betöréshez 18 vagy 17 gépkocsilopás. Hát én eléggé meg voltam hatva ekkora sikertől!

De én akkor még mindig nem tudtam, hogy a Karcsinak van egy pisztolya! Mer amikor leszerelt a rendőrségtől, megdurrantotta a szolgálati fegyverét, nem adta le, magánál tartotta. Nekem fogalmam se volt, hogy a Karesz zsebébe ott lapul a stukker, hogy mi estéről estére FEGYVERREL járunk betörni!

Az utolsó gépkocsink egy nyugatnémet rendszámú Volkswagen volt, egy 1303-as Passat. Egy külföldre szakadt hazánkfiáé volt, ahogy később kiderült, Fábián József müncheni illetőségű festőművésze – soha nem felejttem el a nevét, Négy szép betörést eszközöltünk azon az éjjelen, december 20-ára virradóan. A negyedik a Múzeum körúti Keravill volt, eredményesen kipakoltuk annak a kirakatát is – aztán be a Passatba, és spuri. Az volt az elképzelésünk, hogy Kálvin tér, Szabadság híd, Bartók Béla út, egészen a Kelenföldi pályaudvarig, ott majd egy mellékutcában diszkréten leállunk, ami használható, azt hamar át egy Skodába, a Passatot, mivel hogy az már három napos volt, feltehetően körözték, lefedjük egy ponyvával, a másik járgánnyal meg nyomás haza, Kareszékhöz.

De már a Gellért tér után beütött a ciki. Ránktapadt egy rendőrségi kocs, jött mellettünk a villamossínen, és a zsaru elkezdett elemlámpával körözni, hogy álljunk meg. A Karesz vezetett, én mellette ültem. Az én bűntársam káromkodott egy nagyot, és valami olyasmit mondott, hogy hát akkor ő most begurul oda a parkoló kocs elé. Persze, hát mi a fenét lehet mást csinálni:

– Gurulj be – mondom neki –, hát ez van: buktunk, vége!

A Karcsi lassít, villogtatja az indexet, meg a rendőrségi kocs is indexel, húzódunk ki szélre –

– Franc tudja – aszondja akkor a Karesz –, nem is olyan biztos még hogy buktunk!

Akkor kezdtem csak gondolkozni. Nem rossz kocsik ez, szépen vitte eddig is hármásban a nyócvanát, vinne nyilván négyesbe is valamennyit – tán érdemes lenne megpróbálni!

Karcsi hagyott egy kis helyet a rendőrkocsinak is, illedelmesen elhelyezkedett, majdnem álltunk már, a zsaruk már elkezdett befarolni mögénk – akkor a Karesz: BELE a gázba! Kettesbe, hármasba, NÉGYESBE, és DZZZZS, mire a zsernyák észhez nyúlt, gyönyörűen éltûztünk a látóhatárról!

Csak ugye: a Körönd után hosszú egyenes szakasz jön. Mi meg marha fejfel nem tértünk le mellékútra – egy perc múlva már látom: jön utánunk a zsandár, mint a meszes!

Úgyhogy akkor elkezddött a hajsza. De mint a nagy filmekbe: sziréna, száguldás, iszonyú kanyarok, fékcsikorgás, repesztettünk hogy majd elszálltunk! Bocskay út, Szirmai István út, Karolina út, cikáztunk összevissza, a Karesz igazi nagyot teljesített, téptünk kegyetlenül. Én meg közben azzal foglalatostkodtam, hogy ami csak volt a kocsi mozgatható tárgya, azt szépen egymás után kibasztam az ablakon, lehetőleg pont a rohanó rendőrkocsi elé. Magnók repkedtek, hifitornyok elemei, puff egy mixer, puff egy rádió, táncoltattam a zsernyákat katonásan, egy pezsgőszüveggel sikerült is szétrobbantanom a zsaruk szélvédőjét – de túl sokat evvel se értem el, jött utánunk rendületlenül, jó szorosan, lankadatlan erővel. Nagy előny volt, hogy mi választottuk az útvonalat, a kanyaroknál ők mindig visszamaradtak kicsit, meg hiába hívtak uerhán segítséget, másik kocsit, elénk, mire az ott volt, mi már váltottunk – csakhogy ők viszont jobban ismerték a terepet, ez meg az ő előnyük volt. És egy idő után mégiscsak beszállt a második rendőrkocsi, aztán a harmadik, bömböltek a szirénák körülöttünk mindenütt

– Ez nem megy – mondom a Karesznek, azaz hogy ordítom a fülébe, mer társalogni nemigen lehetett ebbe a háborús helyzetbe –, ne bujkálj baszd meg, gyerünk ki a főútvonalra! Hátha úgy –

Hülye ötlet volt, mondanom se kell. Kifordultunk nagy visítva a Budaörsi útra, gázpedált tökig, ami csak belefér – de hát a zsaruk-kocsik se éppen Trabantok –

Az Osztapenkónál kezdődött a lövöldözés. Ránkragadt egy friss kocsi, és az ablakából egymás után adták le a célzott lövéseket, meglehetősen közlel

– hát, izzadtunk rendesen. De még megvolt a kocsiponyva, amit a Passatra szereztünk – hátranyúltam érte, mondom: kivágom a zsaru szélvédőjére, letapasztom! De rossz volt a dobás, lecsapódott a ponyva az útra, a rendőrkocsi simán áthajtott rajta, alig két métert ha veszített, tépett tovább, mint az elmebeteg!

Na akkor vette elő a Karesz a pisztolyt. És elkezdett vele lövöldözni. Csak úgy kapásból, fordulatból hátra, a levegőbe.

– Célozzál a kocsira! – üvöltöm a Karcsinak. – Most már mindegy, a KOCSIRA célozz!!

Hát ilyen helyzetbe az ember persze hogy tök kiborul, elveszti az eszt! Kurvára megijedtem a börtöntől – most már akkor vagy-vagy!

– A KOCSIRA!! A KOCSIRA!!

Nade hát hogy lehet vezetni is, százharminccal, meg közbe hátrafelé célozva löni? A zsernyákok viszont csak még jobban felbőszültek a Karesz lövéseitől, most már egyre pontosabban céloztak. Az egyik golyó átbújt az ülés alatt, elkapta a lábamat, szépen elnyírta – de én olyan izgatott voltam, hogy nem éreztem fájdalmat, még a vér melegét se éreztem, észre se vettem semmit, pedig egyből teli lett a cipőm vérrrel!

Két és egynegyed órán át tartott a bunyó. A Nagytétényi útnál kaptak el minket, a Dózsa György út kereszteződésébe. Hát jól ki voltunk akkorra. Még ott állt a 43-as megállója, vaskorlátokkal, kis jegyárusító bódéval, azóta már megszüntették az egészet, és ebben nekünk is volt némi részünk – be akart kanyarodni a Karcsi, de elég tisztességes sebességbe voltunk, nem tudta bevenni a több mint kilencven fokos kanyart: telibe kapta a megállót, korláttal, bódéval, mindenestül, szétment az egész. Meg mi is szétmentünk. A kocsi eleje harmonikává gyűrődött, a szélvédő maradéka kiment, a motor lefulladt, leállt, még jó hogy a zsaruk belénk nem száguldottak. Hatalmas durranás, a Karesz feje jót csattant a szélvédő keretén – aztán csend lett. Békésen füstölt az egész szakramentum.

Megpróbáltam kinyitni az ajtót, mert a filmek szerint ilyenkor fel szokott robbanni a kocsi, de az ajtó nem nyílt. Próbáltam a Karcsi oldalán is, de ott se – hát össze volt gyűrődve az egész karosszéria. Úgyhogy meg kellett várni, amíg odajönnek a rendőrök, ránkartott pisztolyokkal. A zsaruk feszítették fel az ajtókat, úgy rángattak ki az ülésről. Kihúztak, lábra akartak állítani – a nyílt törésemmel a sípcsontom pucér csonkjára álltam. Aztán szépen eldőlt a fájdalomtól. Kipiszkálták a Kareszt is, el volt ájulva, lefektettek minket egymás mellé a jeges járdára a szétlőtt jegybódé mellé,

úgy vártuk a mentőt meg a helyszínelőket – azóta se láttam annyi rendőr-kocsit egy rakáson. Közbe elkezdett szépen szürkülni, hajnalodni –

Előbb még a XXII. kerületi rendőrségre vittek, felvették a jegyzőkönyvet, úgy aztán tovább Tökölre, rabkórházba. Ott rendbeszedtek kicsit, aztán következett a Tolnai, a vizsgálati fogság. Mire aztán meghozták az ítéletet, én már a saját lábamon totyogtam, gipsz nélkül – csak persze bilincsben.

Aztán két elég unalmas év –

Aztán egy házasság – mer volt az is. Na ez se rossz sztori –

79 decemberébe szabadultam a börtönből, és akkor azonnal el is helyezkedtem dolgozni. Az Országos Reumatológián lettem betegszállító, január 3-ával kezdtem. És ott ismerkedtem meg a leendő feleségemmel, rögtön februárba – ő meg ápolónő volt az egyik osztályon.

Ápolónő volt – de ettől függetlenül: apósoméék iszonyú gazdagok voltak, a szó szoros értelmében GAZDAGOK. Ezt én nem is tudtam, nekem csak az esküvőnkön esett le a tantusz, amikor a menyasszonytáncnál másfél óra alatt HÉTSZÁZ EZER forintot dobált össze a rokonság – az egész esküvő került valami hetvenezerbe, nekem már ettől is égnek állt a hajam, és akkor egyből: TÍZSZER ANNYI! Pedig nem is voltak sokan, olyan 25 vagy 30 ember volt hivatalos, persze mind az asszony rokonai – szóval úgy átlagosan tízezreket hajigáltak a kalapba! Mellette meg még a nászajándékok, meg minden kutyafüle – szóval én állítom, hogy Budapest egyik leggazdagabb családja voltak ők akkoriba. Amúgy egy elég átlagos pesti család, de ilyenek, hogy három telek, két nyaraló, de cakk-pakk, berendezve, felszerelve, ilyen kocsi, olyan kocsi, amolyan kocsi, és milliók a takaréka, MILLIÓK kápeba – pfûû – Szédültem, mint aki nekiszaladt a jegyárusbódénak –

80 szeptember 3-án volt az esküvőnk – igen ám, csak közbe én bevonultam a seregbe. Behívtak, és június 26-án be kellett öltöznöm, úgyhogy én már javába katona voltam, amikor ez a nevezetes menyegző lezajlott. Mivel hogy most már nős ember lettem, járt volna nekem havonta a nős-eltáv – nade amíg a papírok végigmennek az összes katonai íróasztalon – Nem azt mondom, az esküvőmre még hazaengedtek, oda még épp elmehettem, még mondjuk a nászéjszaka is lement, azt a pár órát még engedélyezték, amíg a feleségemmel összebújtunk az ágyba – de utána aztán davaj, gyerünk: védeni kell a hazát! Reggel: irány a harcmező!

Ez az egy szál kurta éjszaka, kábé ennyi volt az én házasságom. Jóformán ezen az egyetlen éjszakán szagoltam én otthont, meg normális életet – ENNYI. Utána hónapokig rostokoltam egyfolytába a laktanyába – és piáltam.

Nem azt mondom, hogy előtte én piát még soha nem kóstoltam, neem. De ott aztán szép rendesen ráhajtottam. Az idő, ha cammogva is, de telt, egyik hónap a másik után, közbe házasság egy darab se – hát idegileg nem bírtam már, teljesen ki voltam borulva! Persze idegességembe csináltam ott is egyik balhét a másik után, akkor meg már ezer se engedtek haza – na, hát akkor ittam, de igaziból. Persze hitelbe, csak halmoztam az adósságot is, meg minden –

Mire nagynehezen összejött egy rövidke hazamenés, addigra már eléggé látszott, hogy hát ez így nem fog menni. Ugye az asszonynak kellett volna a társaság, én meg rab vagyok, béna –

Kijött akkor egy Háem-rendelet, lecsökkentették a katonaidőt másfél évre, meg a nő katonák még kedvezményt is kaptak, akkor is ha család nem volt még – így aztán 81 augusztus 13-án szerencsésen leszereltettek engem is. Utána még majdnem egy évet kibírtam otthon a feleségemmel – de addigra már őt is eléggé más érdekelte, meg én is annyira hozzászóktam a piához, hogy abszolút nem ment a dolog.

82 április 29-én, ez egy csütörtöki nap volt, akkor jöttem el otthonról. Egy laza kis családi veszekedés végén. Szereplők: én, nejem, anyósom, apósom, két rokon öregasszony. Én nem akartam bántani a feleségemet, és tényleg nem ütöttem meg – nőt én SOHA ÉLETEMBE nem ütöttem meg! Nem, hozzá se nyúltam én – inkább eljöttem.

Elköltöztem otthonról – és akkor persze MÉG többet piáltam. Akkorra már tényleg úgy voltam, hogy a másfél liter pálinka kevés volt egy napra, pedig mellé még boroztam is.

Persze a munkahelyeimen is állandóan ment az aréna – a pia miatt. Mer épp akkoriba eléggé rámentek az ilyesmikre, hogy italt a munkahelyen nem fogyasztunk, meg mittudomén – na én meg nem bírtam ki a munkaidő végéig, úgyhogy mindig bevittem magammal az innivalót. Dolgoztam én azért, dolgozgattam, de örökké ez volt a probléma velem, hogy munkaidő alatt is ittam – hát MUSZÁJ volt egy kicsit elbódulni! Másképp nem bírtam elviselni ezt az egész helyzetet! De a kollegák ezt nem nagyon tűrték, a főnökök meg pláne nem, még eleinte úgy egy-két munkatársam falazott

nekem, de a górék már egyre jobban őrijöngtek – és akkor az egyik főnököt egyszer a folyosón megütöttem, hogy a műtőbe tért magához –

Először betegszállító voltam, de hamarosan műtős lettem – aztán szépen visszasoroltak, betegszállító lettem újra. Pont mint Aba Sámuel, aki kétszer volt magyar király – hát tudom, mer a történelmet mindig szerettem. De nekem sikerült elég gyorsan még lejjebb küzdenem magam, gépkocsira tettek kocsikísérőnek, aztán kifricskáztak onnan is, a végén már mosodai szállítómunkás voltam –

Addig-addig, hogy egyszer még az elvonót is kipróbáltam. 82 júniusába nyílt meg a Tétényi úti kórház pszichiátriai osztálya – én voltam az a nevezetes önkéntes, aki elsőnek jelentkezett, én voltam a LEGELSŐ elvonós a Tétényi úton!

Végigcsináltam azt a két vagy két és fél hónapot, és utána tényleg: két-három hétig nem ittam. De baromira hiányzott. Egyedül is voltam, az asszonyhoz már nem akartam visszamenni, a haverok is valahogy úgy eltűntek épp, meg – szóval HIÁNYZOTT, na! Egye meg a fene, mondom, inkább iszom tovább, mer nem jó józanul! Három napot vártam még, de már nem vettem be a gyógyszert, kivártam szépen hogy kitisztuljon belőlem – és elkezdtem megin inni. Azért először még csak módjával, mer féltem, hátha van bennem még valamennyi az Antetilből – nem a HALÁLTÓL féltem én, nyavalyát, hanem az úgynevezett berobbanástól, mert az elég komisz móka, úgyhogy inkább el akartam kerülni. És azért annyi biztos, hogy akkoriba eléggé megszoktam, hogy picivel kevesebbet igyak, és ez elég tartósan meg is maradt.

Meg akkoriba kezdtem úgy rájönni arra is, hogy azért valahol hibáztam.

Oké, jó: hibáztam, elfogadom – nade hát mi belőle a tanulság? Semmi. Hibáztam – és akkor most mit csináljak?

Az élet folyt tovább, folydogált. Dolgozgattam, iszogattam, dolgozgattam, iszogattam –

Valamikor októberbe történt, hogy volt egy kis üzleti megbeszélésem a Nyugat étterembe egy régi barátommal, aki kínált egy rahedli használt műszaki cikket, nekem kellett vevőt keresnem az anyagra – pontosabban: lett VOLNA egy találkozó. Ugyanis a kölök nem jött el. Később megtudtam: összeszedett magának valami városszéli libát, avval volt, azért nem jött. De nem ez a lényeg. Hanem hogy ülök a Nyugat étterembe, várok, várok, várok, persze ideges vagyok, meg eléggé pipa. Előtte való napon vettem fel ötezer forint személyi kölcsönt, volt a zsebembe körülbelül 4300

forint – megvacsoráztam, ittam rá két korsó sört, fizettem, dühöngtem még egy keveset, aztán felálltam, indultam a francba. Tíz lépést ha tettem: jön velem szembe egy ilyen középkorú fazon, elég kopott, meglehetősen mocskos, rendesen tántorog, szóval volt már benne egy szerény dupla dózis – én megálltam a ruhatárnál, ő meg oldalról szépen nekem-tántorodott. Elég undorító volt a manus – fogtam, és szelíden, a két dolgos kezemmel eltoltam magamtól. Én nem bántottam őt, de tényleg! Eszembe se volt bántani! Csak egy picikét odébbbraktam, hogy már mégis, hát tántorodjon másfelé!

Az ürge szépen hátra is sasszézott pár lépést, úgyhogy gondoltam: oké, ez le van rendezve – és megfordultam, vissza a ruhatár felé. És már javába veszem ki a farmerdzsekimet meg a diplomataföldamat, már épp veszem fel a dzsekit – amikor érzem: ott a hapsi a nyakamba! Mint akit a kígyó mart meg: NEKEM! HÁTULRÓL! Már akkor is volt egy kis csenevész szakállam, épp mint a mostani – na közbe persze szünetelt egy időre, mer odabenn levágták –, hapsikám elkapta hátulról a szakállamat, fogta jól marokra, és BÖMBÖLT hozzá, mint akit nyúznak, hogy ilyen huligán, meg olyan gyilkos, meg mittudomén – no, hát pördültem egyet, elkaptam a két csuklóját, kiraktam a szivart magam elé – és ráborítottam egy asztalt. A pincéreknek volt ott egy ilyen szolgálatos asztaluk – én azt szépen rátettem az ürgére.

De akkor még felállt. Meg még indult újra! Úgyhogy akkor lépnem kellett megint – nem tudom pontosan hogy mit léptem, de a lényeg az hogy a koma kiesett az ajtón, vitte magával az üveget is. Úgyhogy aztán egy ideig furnírlamezzel volt megoldva a Nyugat étterem díszbejáratú üvegezése – tudom, mer mikor a helyszíni rekonstrukcióra kivitte, láttam.

Körülbelül ennyi történt, de tényleg nem több! Ideges napom volt amúgy is, meg akkor még a haver se jött, és pont ezt a marhát hozta elém az élet – nem, ez valahogy sok volt így egyszerre, túl sok!

De minden a legrosszabbul jött össze. Pont ahogy az én manusom kitaknyolt az aszfaltra, érkezett meg a rendőrség, razziázni. Persze felkanalazták az öreget – aki kapásból azt vallotta, hogy én ki akartam őt rabolni! Én meg, mint egy rakás ártatlanság: ahelyett hogy simán elszeleltem volna, csak állok szépen a ruhatár előtti Mondjuk magába még a hapsi vallomása se jelentett volna túl nagy gondot, mer egy állítás egy tagadással szembe, az épp annyi mint nulla, szóval patt, egál – csakhogy nekem nem volt tanúm! Mer senki az egész láthatáron nem akart tanúskodni

mellettem! Az egy szál ruhatárosnőt nem számítva – a spiné mondta volna szépen, hogy mi újság, de őrá meg oda se figyeltek! Neki fel se vették az adatait! Mire meg már tárgyalásra került sor, nem lehetett a csajt megtalálni se! Mer ahhoz már a bíróság is lusta volt, hogy utánaásson, hogy ki is volt benn akkor épp a ruhatárba. Úgyhogy én ott álltam tanú nélkül!

És akkor még hozzá – hát kicsi a világ! – az egyik szolgálatos rendőr PONT egy régi haragosom volt! Még a 77-es balhémból kifolyólag. Mivel hogy történetesen épp az ő lakásából is eltűntettünk egy hifitornyot. Akkor persze buzgón eljárkaált a tárgyalásokra, és megígérte, hogy ha még egyszer az életbe elkap, igaziból elintézi -és most nem pont ugyanez a zászlós vezette az egyik rendőrségi kocsit?! És természetesen felismert. És oda volt a viszontlátás örömétől. És akkor ez a faszi rögtön már az első jegyzőkönyvbe azt diktálta, hogy én őneki a rendőrségi kocsiban – NÉGYSZEMKÖZT! – azt mondtam, hogy valóban ki akartam rabolni ezt a szerencsétlent, és hogy ezt még egy olyan dumával is megtoldottam, miszerint he-he-he, úgyse fogják tudni bizonyítani a dolgot! Na. Szóval ugye, egy sima bosszú: beállt szépen hamistanúzni. Hát én annyi ideig se voltam négyszemközt ővele, mint a lourdes-i Szűz Máriával!

Na így kaptam én a Nyugat étteremér – lényegében: egy jó pofonér, meg mondjuk még a bejáratú üvegér három és fél évet. „Rablási kísérlet”, „visszaesőként” – holott a két ügy között már eltelt több mint három év! –, csak mer nem tudtam bizonyítani az ellenkezőjét! Mer valaki minden lépésben keresztbe tett, úgyhogy én hiába próbáltam bármit –

Hét és fél hónap volt a kedvezményem, ami mindenhogyan járt, úgyhogy két év tíz és fél hónapot ültem. 85 augusztus 22-én szabadultam.

Utána egy tízhónapos ítélet következett, áruházi lopásér – nem szégyen ez, ha valaki már kétszer volt büntetve, könnyen beleesik a szórásba. Másrészt meg: meg voltam szorulva, kénytelen voltam! Viszkit loptam a Skálából. Mer volt aki átvette. Rendszerint egy jó kocsirakománnyal jelentkeztem, és nem az eredeti árán, de elég tisztességes átszámítással átvette a fickó – de hát véletlenül lebuktam rajta. Ilyen az élet. Ezer kaptam tíz hónapot, meg persze hozzácsaptak az előző büntetésem kedvezményéből is, összbüntetésben letöltöttem 14 hónapot –

Szabadultam november 15-én, 19-én meg már következett a körtéri közért-ügy – hát ez elég jó ütem, nem? Ezt is lopás vétségének vették – pedig ez tényleg nem lett volna lopás. Épp a Körtéren találkoztam egyik barátommal, ittunk valamit egy presszóba, meg még valamit egy másikba

is, mer arrafelé túl sűrűn vannak a presszók, közvetlen egymás mellett, aztán megállapítottuk, hogy ezt még folytatni kell, viszont annyi pénzünk már nem volt, hogy beüljünk egy harmadikba is, vagyis még épp hogy ment volna a dolog, de hát kész hülyeség lett volna, mer annak a két felesnek meg két kávénak az árából, amit a presszóba meginnánk, a közértbe két üveg vermutot kapunk, amivel már primán elvagyunk – gyerünk, mondom, irány a közért! Begyalogoltunk a ketbejáratos körtéri ábécébe, egyből letottyantunk hátul egy borosrekeszre – mondom, volt már bennünk valami, kissé be voltunk már tintázva. Lekaptam egy vermutot a polcról, és azt ott szép testvériesen felszoptuk. De nem akartam én semmi rosszat, Isten bizony nem akartam én lopni! Levettem utána egy második vermutot, meg fogtam az üres üveget is, úgy indultunk el a pénztárhoz! Mind a kettőt ki akartam én fizetni, hát egy százasom volt még, és a két vermut az kétszer negyvenöt forint, plusz még az egyikre az üvegbetét, szóval pont ki volt minden számítva!

Sorrakerülünk a pénztárnál, rámnéz a pénztárosnő, azt mondja:

– Csereüveg?

– Csókolom – mondom –, nem csereüveg, mind a kettőt fizetem! Nem bírtuk kivárni míg kiérünk vele, az egyiket megittuk!

Hát, hogy ezt így nem lehet! Hogy ezer nem lehet, meg azér nem lehet – és kihívta az üzletvezetőt.

Na, hát ez elég hamar ment: négy nappal a szabadulásom után már újból kész voltam! Még annyi időm nem volt, hogy a személyimér elmenjek, úgyhogy az üzletvezetőnek is csak a szabadulólevelemmel igazoltam magam – de kimondottan tetszettem neki:

– Ige-en?? Most szabadultál?! Aha!

És egyből behívták az egyik strázsát a Körtérről, nyilván egy olyan szöveggel, hogy „megvan ám a rohadék, a mocskos börtöntöltelék, hamar, most el lehet kapni a nyakát!” – nem hallottam, de hát jól ismerem ezt a dumát!

Bevittek akkor – de úgy indult a dolog, mint szabálysértés: „tiltott helyen való szeszesital-fogyasztás”, mondjuk maximum 30 napot lenyomok érte és felejtjük el. Csak aztán menet közbe csavartak egyet a nótán. Hogy aszondja amikor én azt a vermutot benyaltam, akkor az még nem volt kifizetve – tehát akkor LOPÁS történt. És mivel már hasonló bűncselekményér voltam is büntetve, visszaesőnek vettek, ilyen paragrafus, olyan cikkely, amolyan bekezdés: NÉGY HÓNAP.

No ebből szabadultam ez év március 19-én –

Öt hónapja most már. És azóta próbálgatok állni a lábamon.

De úgy hogy most már PISZKOSUL vigyázok! Minden egyes moccanásomra! Ezt úgy kell érteni, hogy én azóta tíz fillér értékű akármit nem vettem el sehonnan, egy papírpoharat, egy rozsdás rajzszöveget, SEMMIT! Én azóta egy pofont nem adtam senkinek, pedig ha valaki szeretett verekedni az utcán, hát ÉN voltam az, lehetőleg olyankor mikor nem látta senki, de ha nagyon felidegesítettek, akkor az se tudott érdekelni hogy ki látja – és akkor ilyen reflexekkel öt hónapon keresztül a KISÜJ-JAMMAL nem értem hozzá SENKIHEZ! Pedig lett volna alkalmam elég, és a szitu is olyan volt, hogy TUDOM hogy nem buktam volna meg – és MÉGIS megálltam! De már tisztára mint egy tojástánc, olyan ez!

Rettenetesen vigyázok – mer tudom hogy azér énbennem is van hiba. Mer túlságosan lezser vagyok. Meg túlságosan ideges. Ha van egy jó alkalom, akkor nem gondolkozók, hanem – Meg rém gyorsan bepöccenek, előnt a köd, és akkor –

Na, szóval most KURVÁRA vigyázok – de hogy aztán ez használ-e –

Jelen pillanatba a Délpesti Vendéglátó Vállalatnál van munkaviszonyom. Ez korábban tényleges munka volt, konyhalányként tevékenykedtem, de most már csak egy fiktív adat: be van írva a személyimbe, ennyi. Mer most már két hónapja nem járok be, ugyanis van jobb: együtteseknek dolgozom. Hivatalos megbízóleveleim vannak, azokkal járom az országot, fellépéseket, műsorokat szervezek különböző bandáknak, ezen kívül meg még hangosítok is a koncerteken – ehhez ugyan nincsen papírom, de a villanyszereléshez eléggé értek, tehát mint képesítés nélküli műszaki munkatárs szerepelek, és állíthatom hogy elég jó hasznomat veszik.

Nem rossz az egész. Mer persze ez azt is jelenti, hogy állandóan úton vagyok, és így nemigen számít, hogy nincs lakásom. Papíron van egy pesti állandóm, még anyámék, a Fehérvári út, de ott nemigen lehetek, most már vagy másfél éve be se kopogtattam – más viszont nincsen. De mondom, nem érdekes, mer az utolsó hónapba tán összevissza egy éjszakát töltöttem Pesten, azt is csak azért, mer egyik barátnőmnek a lakásába meg kellett csinálnom pár villanybekötést – a profi villanyszere-20

lők olyan szarul csinálták meg neki, hogy szökött az áram, rázott a fal, a vízcsap, minden teli volt kóbor árammal, úgyhogy muszáj volt beszállni – de a lényeg az, hogy sehol se lakom. Volt még nemrégiben egy ideiglenesem, egy munkásszálló, de onnan tulajdonképpen még 82-be

kitettek, amikor megszűnt a kapcsolatom avval a vállalattal, most is van még ott pár cuccom, de aludni most már ott tényleg nem lehet, úgyhogy az utóbbi években rendszerint pályaúdvárokon szunyáltam, ezen a tavaszon meg a Bécsi út 82-be – az egy halálraítélt épület, már három éve szanálás alatt áll, de még mindig nem bontották le, még áprilisba vitt el oda egy haverom, és hát elég jó hely, mer az egyik lakásba ottmaradt egy elég tiszta egyszemélyes heverő is, tûrhetõ állapotba, primán lehet aludni rajta. És még a rendõrök se fedezték fel – szóval szuper. Persze mindig csak sötétbe megyek be, lehetõleg még sötétbe ki is jövök, nehogy valaki szagot fogjon – de nappal úgyse érek rá aludni, hát dolgozom! Most meg ez a vidéki téblábolás tényleg minden gondomat megoldja, úgyhogy tulajdonképp nem panaszkodhatom.

Mostanába végigcsináltam jó pár vastag koncertet, ilyeneket, hogy Edda, meg Lord, meg most volt épp egy elég komoly közös buli, a Balázs Fecó szervezte, „A kápolna megsegítéséért”, ahol az amatőrökkel együtt tizennégy együttes lépett fel, plusz négy szólista, az annyi mint tizennyolc, délelõtt 10 órakor kezdtünk, és tartott az egész majdnem éjfélig, és több mint a felén én hangosítottam – na hát ilyenkor csendesen elnézem, hogy mit mûvelnek ott a rendõrök. Ilyen kis epizódok, hogy a koncert alatt elkaptak kábé olyan nyolc-tíz fiatalot, csak amiér szegecselt, fekete bõrdzseki volt rajtuk, elhurcolták õket az egészségügyi busz mellé és ott rugdosták szét õket a sötétbe – az ilyesmi már úgy napirenden van, ez teljesen megszokott apróság. És akkor csodálkoznak, amikor meg ilyen Ricse-kendõs gyerekek – igaz hogy fel voltak már töltve kicsit azok is – a következõ koncerten a bokrok közt összekapkodtak négy csellengõ zsarut, és azokat verték szarrá! Az ilyen hangversenyeken mindig akad pár rendbontó elem is – nade azokkal úgyse mernek semmit csinálni a rendõrök! Hanem akik nyuszik, akik vissza se mernek szólalni, azokat szûrják ki – és leverik õket, mint vak a poharat! Akik meg ott izgágáskodnak, azokat inkább hagyják, meg halál nyugodtan végignézik, hogy a Szontág Bobit sörösüvegekkel megdobálják, meg ahogy az én fejemen morzsává vernek egy téglát, amér védem a Bobit – ez inkább csak mulattatja õket! Mer tényleg nem az a sikk, hogy hogyan lehetne rendet csinálni, hanem tûszokat szedni a gyenge pontokon, az megy! Ez most egy ilyen meccs!

Omegáékkal voltam lenni a nyáron a Balatonnál. Keszthely, Siófok, Agárd, ez lett volna a turné útvonala, de már az agárdi koncert elmaradt. Végig nekem kellett volna segédkezni a hangosításnál – de hát lényegébe

ez is elmaradt. Mer már Keszthelyen az állomáson – ugye a szokásos nóta – összefutottam egy ismerős rendőrrel, úgyhogy egyből leigazoltattak. A papírjaim eléggé rendbe voltak, de véletlenül még pénz is volt nálam, mer az Omega arról híres, hogy nem engedi az embereit üres zsebbel rohángászni, úgyhogy több mint ezer forint volt a brifkómba – és akkor erre bevisznek a rendőrségre, egy olyan kitalációval, hogy én az állomás területén kéregettem!

Amikor engem begyűjtöttek, kinn volt még az egyik omegás srác is az állomáson, látta hogy mi van, beszólt a többieknek, azok meg azonnal telefonáltak a rendőrségre, hogy engedjenek ki, mer hozzájuk tartozom és kellek – semmi, nem érdekelte őket, hanem szépen bennfoglalt négy óra hosszára. Ha nem tudnak rámvérni semmilyen bűncselekményt, négy óra után mindenképp el kell hogy engedjenek – nade négy óra eltelte után már fújhattam a koncertet, akkorra volt épp vége!

Letelt a négy óra, azt mondja akkor az alhadnagy:

– Rendbe van, fiatalember, elengedjük! Hozom az igazolványát, aztán mehet.

– Köszönöm – mondom –, de most már nem sietek, a koncert úgyis lement. Hanem ha valami reggelifélét kaphatnék, az nem lenne rossz, mert a vacsoráról is lemaradtam, és késő éjszaka van, éhes vagyok.

– Oké, küldök reggelit is – azt mondja –, csak még itt ezt írja alá! – és elém tol egy szöveget.

Elégge odafigyeltem – hát ismerem már őket! –, gondosan elolvastam, mielőtt a plajbászhoz nyúltam volna. Nem tudnám már szó szerint visszaadni, de az volt a lényege, hogy „a rendőri intézkedés ellen panasszal nem élek”. Elég ciki – de hát most mit vacakoljak? Én is a munkámat végezném, de ők is a munkájukat végzik, ők se tökéletesek, ahogy én se vagyok tökéletes – hát legyen meg a béke, hagyjuk élni egymást: egye meg a fene, aláírtam. Különben is: az oroszlanbarlangban lehetőleg ne cincogjunk!

– Finom – azt mondja –, akkor most már csak egy percig váratom!

Kimegy az alhadnagy – egy perc múlva bejön helyette négy megtermett legény. És se szó, se beszéd: nekem. ÚGY összeverték, de ÚGY –

Tanúm is van rá, mert a Béres Csaba látta hogy hogy mentem be, meg azt is látta hogy hogy jöttem ki, teli tiplikkel, orrom-szájam beszakadva, a derekamon végig a gumibot-nyomok – mesésen ki voltam dekorálva! De

baszhatom az egészet: aláírtam, hogy „panasszal nem élek”! Ahogy nagynehezen feltápáskodtam, az volt az első szavam:

– Pompás – mondom –, ezt külön is megköszönöm. De azért egy feljelentést majd még eszközölök!

Ott áll az alhadnagy, röhög mint a fakutya:

– Édesjó gyerelem – aszondja –, és amit az előbb aláírtál? Arra már nem is emlékszel? Kinyalhatod most már a seggemet! – aszondja. De rettentő élvezte a dolgot! – Különben is – aszondja –, ha sokat ugrándozol, még szépen rádverhetjük, hogy megtámadtad a főtörzs elvtársat! Például! Akarod végigjátszani még ezt is?

Na. Úgyhogy akkor én ezt már nem akartam végigjátszani. Mer túl sok ilyesféle esetet hallottam már –

Szóval így éldegélek most: vigyázva. Minden áldott lépésemet meggondolom, keveset iszom, észnél vagyok, soha egy törvénytelen mozdulatot meg nem engedek magamnak – hát, mit mondjak, az eredmény, az olyan gyenge közepes. Mer ez még messze nem elég ahhoz, hogy biztonságba legyek. Amint odáig jut a játék, hogy igazoltatásnál a rendőr belekukkant a személyimbe – és HÁNYSZOR belekukkant! –, rögtön kész a baj. Én abban a pillanatban elásott ember vagyok. Mer amikor 85-be kedvezménytel szabadultam, bevésték az igazolványom „különleges bejegyzések” rovatába a pártfogóm nevét, és azt még azóta se sikerült kivarázsolnom onnan. Márpedig ha ezt meglátja a közeg – és ez csak némi lapozgatás kérdése –, én attól kezdve nem vagyok ember előtte: egy hullarabló vagyok, egy anyagyilkos, egy féreg, aki a pöcegödörből mászott elő, egy SENKI, és akkor aztán már BÁRMI megtörténhet velem! Fárasztó nagyon –

Javasolták már többen, hogy veszítsem el a személyimet, kérjek újat, abba már nem lesz benne a múltam -így igaz. Csakhogy rendszerint nincs annyi pénzem, hogy megcsináltassam a fényképet, megvegyem az okmánybélyeget, meg mittudomén – ez a helyzet. Pedig tényleg: el kéne veszíteni! De én eléggé hanyag is vagyok: ha véletlenül volna is pénzem, legszívesebben elfelejttem az egészet, nem veszítem el –

De mindent összevéve, amióta az együttesekkel dolgozom, számottevően jobb a helyzetem. Ezek a bandák mégiscsak valamicske védettséget adnak – hát nem akárkikről van itt szó: például a Zemlénivel vagyok, aki az ország egyik legjobb szológitárosa, vagy a Tokodival, aki az ország ELISMERTEN legjobb basszusgitárosa, az EGYETLEN, aki aranygitárral dicsekedhet,

vagy teszem azt az Eddával, az Omegával! Próbáljon csak meg odagyalogni valamelyik legényke mondjuk a Balázs Fecó-hoz – hát a Balázs Fecó úgy pöcköli el onnan, mint egy szúnyogot! Szóval, amíg ezekkel a srácokkal vagyok, addig nemigen nyúlhatnak hozzám – a gond ott kezdődik, amikor odébblépek három méterrel –

Meg még annyiból is jó ez a meló, hogy így azért nem iszom annyira. Ez egyértelmű: az utolsó két hónapba, hála az együtteseknek, kezdem magam szépen összeszedni. Mer jó, megiszom a magamét, nem azt mondom hogy nem – de mondjuk a napi 2 deci pálinkánál nem többet. És ha pálinkát iszom, akkor mást nem iszom rá, vagy ha mondjuk sörözök, akkor bort nem iszom, se pálinkát, szóval nem keverem meg, mindig csak egyfélét, és azt se nyakló nélkül. És rendszerint csak akkor iszom, ha megkínálnak, tehát én piára pénzt nem költök. Mer felfogtam, hogy az a kevés pénz nekem másra kell. És ez azért már énszerintem egy elég szép eredmény!

FEL A KEZEKKEL!

PAÁL GUSZTI, 29 ÉVES

Eredetileg engem fegyveres rablásért akartak leültetni. De aztán csak „kábitószerrel való visszaélés” lett belőle. Hát ez jó buli volt! Kinn Újpalotán, ahol anyámmal laktunk: bementem este 8-kor a közértbe – a mi közértünkbe, ahová mindig jártunk! –, már zártak, húzták le épp a redőnyt, de hát ugye hogy látásból ismertek, beengedtek azért, gondolták, biztos kell még hirtelen valami kaja – és akkor én odalépkedtem a pénztárhoz – épp zárt már a kassza is –, előhúztam egy EKKORA kétcsövű mordályt, és –

– Fel a kezekkel!

Nekem a pénz nem kellett, a pénz engem egyáltalán nem érdekelt, de halál komolyan! Volt is nálam párezer forint, meg a stukkert is pont akkor vettem, kéz alatt, háromezeréit – eredetileg dísznek vettem én ezt, volt is már otthon egy pajzsom, egy törött kopjadarabom, meg egy elég rozsdás kardom, az Ecserin vettem mindet, mert ilyen régi fegyverekkel akartam berendezni a szobámat – és a röhej az volt, hogy én azt a pisztolyt nem is tudtam volna használni, mer be volt öntve a csöve ólommal! Csak ez a hülye pénztárosnő ezt nem vette észre!

Ráadásul egy sötét szemüveg volt rajtam, bőrdzseki, csizma, szatyor se volt nálam, teljesen úgy adtam elő a dolgot, mintha csak New Yorkban lennénk! De mondom: a pénz engem abszolút nem érdekelt. Nem kértem én tőlük egy fillért se – hát be voltam löve. Csak azt mondtam nekik, hogy hozzanak egy konyakot meg egy kávé, mer ha nem, akkor lövök.

Ott takarított a polcok közt egy spiné, én észre se vettem – az szaladt be a raktárba és telefonált a rendőrségre. Iszonyú gyorsan ott voltak a zsaruk – illetve hát én nem is tudom, mennyi idő alatt jöttek, mer én már teljesen le voltam lassulva addigra, reflexeim, reakcióim nem is voltak már. Én csak szépen várakozó álláspontra helyezkedtem, vártam ott a konyakomat – na, konyak helyett megjöttek a rendőrök –

Szóval, ez egy elég nagy marhaság volt. Iszonyúan belöttem magam, meg még vettem is be pár szemet, meg utána egyik barátommal, akitől a stukkert vettem, benyaltunk egy üveg Éva vermutot is – na ez volt a legnagyobb baromság: nem lett volna szabad innom. Mer a kettő üti egymást. Így együtt: letompít, hülyít. Ha nem ittam volna rá, úgy teljesen klassz lett volna a dolog, akkor nem bolondulok meg, tudom hogy mit

beszélek – csak éppen annyi, hogy kurva jól érzem magam. Persze a zsaruk is egyből látták, hogy miről van szó. Hát kutyául néztem ki, beszélni alig tudtam már – szépen jött ki rajtam ez a megkevert drog. Rögtön akkor vérvétel, . minden – akkorra nekem annyi erőm nem volt, hogy a kabátom ujját fölhúzzam, a rendőr tûrte föl azt is. Az orvos meg azt mondta, hogy nem tud vért se venni, mer úgy össze van már szurkálva a karom, hogy ha hozzányúl, kidurran az ér. Akkor megnézték a másik karomat – ugyanaz. Úgyhogy alig tudtak vért venni! Mire végre meglett a diagnózis, befutott a fegyverszakértői vélemény is – na akkor már vigyorgott mindenki: hát nem komoly az ügy. Persze azért még szembesítések, behozták a közért vezetőjét, „Ismerik egymást?” – a csaj mondta, hogy igen. Én meg mondtam, hogy nem, sose láttam. Hát ismertem már vagy tíz éve – de nekem jogom van úgy védekezni, ahogy akarok, hát nekem muszáj tagadni! Persze mindegy volt, mer még aznap este csináltak egy házkutatást, előkerült vagy száz-százötven darab üres recept, meg egy csomó ami már ki volt állítva, fecskendők, pár üveg első osztályú készárú, kodeinszármazékok, morfinszármazékok, mert akkoriba ilyen komolyabb dolgokhoz is hozzá tudtam jutni – úgyhogy elég hamar kialakult a vádiratom.

És akkor ennek alapján elítéltek. A fegyver-ügyet simán elejtették, maradt a narkó, „kábitószerrel való visszaélés és folyamatosan elkövetett magánokirathamisítás”, a receptek miatt. Ha árultam volna az anyagot, ha tehát az üzletszerûséget is megállapíthatták volna, akkor kettõtõl nyóc évig terjedõ börtön. De mivel hogy csak használtam, nem kereskedtem vele, 22 hónapot kaptam.

Na ez volt az én nagy sztorim.

Vagy mondjam elölrõl?

Hát a szokásos út. Tíz évet nyomtam le intézetbe, TÍZ kemény évet. Aztán tovább: ez, az, amaz, csomó hülyeség, sitt –

Apám hivatásos katonatiszt volt. Ivott mint a gödény. Engem is cipelt magával a kocsmába – én nem ittam, csak ott voltam vele, hát négy-öt éves lehettem tán, csak arra kellettem neki, hogy ott vagánykodjon velem, hogy hú, neki ilyen fia van, meg olyan fia van – aztán a szomszédok csak azt látták, hogy egy részeg állat támolyog föl a lépcsõn, a karján a kisgyerek, vagy ott totyogott utána

– úgyhogy följelentették a fatert. És a gyámhatóságra került az ügy, elõbb a Tanácsra, azután meg az Ifjúságvédelmire, és ott született egy olyan

határozat, hogy engem állami gondozásba kell venni.

Anyám, az nem ivott, csak sokat veszekedtek – hát rengeteget veszekedtek apámmal. Amikor kijött a határozat, hogy engem elvisznek, akkor szaladgált fűhöz-fához, de persze nem tudott elintézni semmit. Azt mondták neki, hogy egy esetben nála maradhatok: ha elválik a fatertől. Anyám meg is ígérte, fogadkozott, hogy meg fog változni a helyzet, minden – el is vált! Csak nem egyből. Durván számolva olyan hat évig húzódott ez az ügy. Én meg közbe benn az intézetben.

Elváltak végre, akkor már jöhettek volna anyámhoz

– de akkor meg rádumálták, hogy hagyjon benn. Hogy azért mégis, ott jobb körülmények között vagyok, meg mittudomén – és be tudták fűzni, hogy otthagyjon!

Anyám különben elég jó fej volt, őt azért eléggé szerettem. Ő nem is ivott, meg elég rendes volt velem, ővele meg is tudtam beszélni minden bajomat. Annak ellenére, hogy sokszor elég hülye voltam vele, otthagytam egyedül, nem hallgattam a szavára, meg minden – Csak sajnos ő meghalt 80-ba. Apám, az egy seggfej. Annyira, hogy még a honvédségtől is menesztették – na hát el lehet akkor gondolni! Úgyhogy ővele nem is foglalkozok. Egyszer megfenyegetett, hogy lelő, én meg akkor jól orrbavágtam – kész. Azóta nem is találkozunk. De én szerencsére nem is hasonlítok rá, inkább anyámra hasonlítok.

A nevelőotthon – hát az elég kemény hely. Pláne még az én időmbe – most nem nagyon tudom, hogy milyen, de akkoriba pizszok kemény volt. Különösen a miénk, a Béke. Ilyen volt, hogy ha történt valami a környéken, mondjuk az Európa kempingben feltörték valamit, megkopasztottak valakit, eltűnt egy sátor, vagy egy külföldi turista, a hekusok már egyből hozzánk jöttek. Bementek az irodára tárgyalni – mire kijöttek, a Volgájuk be volt borítva az árokba! Ilyen csávók voltak ott akkoriba!

Közben azért volt ebbe a keménységbe valami pozitív is. A közösség hatása azért csak érvényesült! Minálunk például a kollektíva két dolgot vett nagyon szigorúan: az egyik, hogyha valaki vamzer lett, spicli; a másik meg a buziság – húú, ezt a kettőt, ezt IRTOTTÁK a srácok! Ugyan úgy, mint a sitten is. Nem azt mondom, hogy intézetbe meg csukdába nincs is buzi, mer ha valaki rá tudja venni valamelyiket, és lopva tudja csinálni, akkor meggy az ipar. Épp úgy, ahogy persze vamzerek is vannak! De akkora a megvetés az ilyennel szembe, hogy ez nem jellemző dolog, inkább kivétel.

Ugyanakkor, hát elnézem, hogy mi lett ebből a társaságból, akiket ott „nevelt” az állam: bűnözők. Például abból a 32 emberből, akikkel én egy osztályba voltam, eddig még csak egyetlen kölk nem volt börtönben, EGYETLEN EGY! A többi: MIND! Hát ezt csinálták ott mibelölünk!

Úgyhogy két héttel azután, hogy kijöttem az intézetből, énnekem is ott volt már a zsebemben a pisztoly.

Nincsen már meg – mer kölcsönadtam egy barátomnak, akit aztán lesítteltek, 15 évet kapott, mer belefojtotta a nevelőapját a fürdőkádba – mindegy, nem ez a lényeg, hanem hogy előtte szerencsére az én szuper kis forgótáras csuzlimat elsüllyeszette valahova, úgyhogy az most jó helyen van. Jobb is így, mert abból biztos hogy csak gondjaim lettek volna.

Szóval egy-két dolgot megtanultunk az intézetbe – közbe viszont az iskola mint olyan, hát az nem sokat ért. Nyolcadik után jöttem ki, mentem anyámhoz – a fater addigra már nem volt sehol. Akkor előbb az építőipari szakközéppel próbálkoztam, mer kőműves akartam lenni – „akartam”: hát az intézet ötlete volt, én meg hagytam magam rábeszélni. Engem a humán témák érdekeltek volna, de a gimnáziumot az intézet nem javasolta, azzal hogy az túl erős nekem, nem fogom bírni. Ez viszont nem érdekelt, úgyhogy nem is végeztem el. Utána a földméréstan szakközéppel kísérleteztem – azt se fejeztem be. De ez volt mindenkivel: középiskolába, meg továbbtanulni nemigen mentek tőlünk, szépen megrekedt a banda szakmunkás-szinten, de még azt is alig végezte el egy pár. Pedig például nekem is lett volna eszem a tanuláshoz – mostanra már az ilyen-olyan szerek elég sokat levettek belőle, de akkor még elég jól fogott a fejem! – Mindegy most már – –

Még azokba az időkbe, mikor intézetis fejjel kijártunk meg kiszökdöstünk, a Moszkva téren, meg egyéb ilyen helyeken őgyelegve belebotlottam pár idősebb srácba -na így valahogy indult ez az egész, összejöttem például a Nagy Fa galeri romjaival – mer ők már akkor lebuktak, 69-be volt a perük, volt olyan aki 9 évet kapott, például a Lord is, 72-be, 73-ba nem sokan mozogtak szabadon ebből a társulattól – azok viszont nagyon jó fejek voltak mind, úgyhogy akkor velük kezdtem mászkálni. így találkoztam először a gyógyszerekkel, különféle drogokkal is. Volt is bőven anyag, hordta a Mozdony: ő csinálta a recepteket, az anyja ment kiváltani, de már a gyógyszertár előtt az utcán felezték – és akkor cipelte hozzánk a srác a kiadós kis szállítmányokat.

Nem volt ez egy rossz időszak, a 70-es évek eleje! Ezek a mozgalmak, hogy hippik, meg beat, már javába beindultak – hát gyönyörű volt! Habár ugyanakkor kemény is volt a helyzet, mer még a hosszú hajért is meg kellett szenvedni, mindenütt belekötöttek érte az emberbe, „hogy nézel ki, buzi vagy?!”, meg ilyenek, a rendőr is bevitt érte, meg a hosszúhajú gyerekeket nem engedték szakmunkásvizsgára, érettségire – de így megvolt a romantikája legalább! Most már ez is nagyon más, ma már majdnem mindent lehet a fiataloknak, mer ma már káosz van. Akkoriba kezdődött a ragasztó is, persze azt is kipróbálgattuk – minek tagadjam, hát nem szégyen ez! 72 táján a Technocol nagyon ment, még a Budai Ifjúsági Parkban is. Újpalotán az utcán szívták a gyerekek, fényes nappal, a rendőr meg csak bámulta, nem szólt érte, mer nem tudta mi az! Most már nem annyira divat ez se, mer van helyette jobb. És manapság MÁR nem szólnak érte. Mer nincs is már joga szólni a zsarunak, semmi köze hozzá, annyit tehet, hogy mentőt hív, és irány a Korányi Kórház, ott meg másnap, ha aláírja, hogy nem csinálja többé, megkapja a ruháját és mehet haza a srác – ennyire változik a világ!

73-ba kikerültem az intézetből – na akkor aztán jött a Nagy Élet. Persze egyből megkerestem ezeket az öregfiúkat – aztán övelük: hajrá! Először is ugye a klubok. Úgy jártunk akkor szórakozni, hogy minden napra volt egy klubunk. Dzsessz, meg dzsessz-rock, erre hajtottam én leginkább, de akkor volt is belőle bőven: Török Pál utca, Benkó-klúb, ez keddenként Rollingot játszott, szerdán Józsefvárosi, Hendrics-buli, csütörtökön Belvárosi, ilyen blues-szerű zenével, akkor Bem rakpart, meg a Felszab téren az Építők dzsessz-klúbja, meg Ifjúsági Park – MINDEN áldott napra volt program! Csupa szórakozás volt az élet! Megjártuk az országot, mentünk vidékre, ha volt valahol egy komolyabb megmozdulás, Debrecen, Kanizsa, Balaton, Fehérvár, Ifjúsági Napok, ilyen koncert, olyan hangverseny, szedtük a sátorfát és mentünk mind! Meg utaztunk rendszeresen Szegedre, ismerős kölkökhöz, mert ott közel a jugó határ, jött be a sok jó áru, kokain, vagy ha más nem, fű, hozták a finom marokkói cuccokat, csináltuk belőle a hasist – nagyon klassz volt! Akkoriba nagyon nekiestem az életnek. Ugye, előtte az intézetbe évekig nagyon le voltunk fojtva – hát akkor most pótoljunk be mindent, hamar! Ahogy szabadultunk, egyből NAGYON szabadnak akartuk érezni magunkat – hát ez természetes. Anyámmal elég jól meglettem volna, probléma egy darab se, csak hát tőle is eltűntem olyan két-három hetekre, csak úgy, diliből, nem is szóltam neki – hát hülye

voltam. Viszont ugye MUSZÁJ volt menni, mert akkoriba AKKORA dolog volt ez, hogy LEHET, SZABADON, miénk a világ! Júúj!

Régi szép idők –

A Nagy Fa galeriről különben könyv is jelent meg, „A Nagy Fa árnyékában” – csak hát amit abban írnak, annak a fele se igaz. Mer belekevernek egészen más dolgokat, az Almássy térieket, meg a Mohikán galeri ügyeit, kitalálnak egy rakás nemlétező szereplőt, és akkor tessék: ez a Nagy Fa! Meg olyanokat írnak, hogy „nemiszakos erőlködés”, szóval mintha ezek a gyerekek akkora nagy bunkók lennének, hogy ki se tudják rendesen mondani, másrészt meg hát NEM IGAZ, hogy ott nemi erőszak is szerepelt volna – mer igen, volt olyan is, de az már a Mohikán galeri! Úgyhogy nem frankó ez a könyv. Dühösek is voltak érte a Kacsáék!

Nem, a nagyfások nem dolgoztak, meg elégették a személyijüket, meg folyamatosan ment a fű – amik hát korszakalkotó dolgoknak számítottak akkoriba! De közönséges bűncselekmény ott tényleg nemigen volt. Meg az a legjobb vicc az egészbe, hogy ennek a csapatnak a túlnyomó része legalábbis érettségizett, de a legtöbbjük egyetemet is végzett, vagy főiskolát! Ezek a srácok általában értelmiségi családokból jöttek, és MINDEN érdekelte őket, szóval nem az a fazon volt egyik se, aki bevesz két-három szemet, aztán a meccsről meg a kurvákról vitatkozik a többivel, hanem éppen hogy nagyon is komoly dolgokról lehetett ezekkel dumálni, sőt, CSAK komoly dolgokról beszélgettek! Teljesen ilyen ellényegült krapekok voltak! És épp az volt a legklasszabb, hogy mindegyik csinált valamit, vagy képzőművészetet, vagy zenét, vagy iparművészetet, ott egy se volt, aki csak úgy lézengett, vegetált, mindenki ALKOTOTT! Hihetetlenül jó banda volt ez!

A pénzért viszont nem nagyon törték magukat. Vagy egyáltalán nem is dolgoztak, mert olyan családi körülményekből jöttek, orvos család, ügyvéd papa, egyebek, hogy ezt is megengedhették maguknak, a legtöbbnek meg valami egész link, fal munkahelye volt, épp csak hogy ne vigyék be káemkáér, meg hogy legyen egy kis zsebpénze. Ilyenek, hogy a Geodéziánál cipelték néha a műszereket, kísérgették a térképészeket, de hetekig be se jártak, a másik meg modell volt a Képzőművészeti Főiskolán, meg volt köztük úttellenőr, meg „patak-ellenőr” – közben a csávó azt se tudta, hol az a patak, amit neki ellenőrizni kell! Kapott egy naplót, hogy abba jegyezgesse, nem került-e abba a vízbe valami szennyeződés vagy akármí, aminek nem ott a helye – a kölök szorgalmasan körmölte otthon a

jelentéseket, bevitte, leadta, három évig erre vette föl a fizetését – közbe sose látta azt a patakot! Na ilyenekből lehetett élni akkoriban még. Csak azóta ezt sajnos megszűntették már.

Hát ezekből az időkből van, meg persze még a sittről is, hogy az én repertoárom állati gazdag, színes, sokoldalú! Hogy én ebbe a városba a legutolsó csavargótól a legműveltebb egyetemistáig mindenivel összekeveredtem, dumáltam, jóba lettem! Énnekem ott voltak a nehézsúlyú bűnözők, tényleg a szakma elitje, de ugyanúgy a szelíd narkósok, vagy a Hit-Szeretet-Béke Gyermekei, akik a valamikori hippi mozgalomnak az utóhajtásai, de ugyanúgy a középosztály, a művészvilág is – ennyire tarkán! Amire máig büszke vagyok!

Hát ezek ma már olyan negyvenes fiúk, meg még öregebbek. De nincsenek is már meg, mert az úttörőknek, ennek a régi bandának a jó kilencven százaléka kinn van már Nyugaton, az én akkori baráti körömből, abból a 40-50 főnyi csapatból ha 6-8 ember itthon van még, akkor sokat mondok. Ma sem megoldhatatlan az ilyesmi, de akkoriban még pláne könnyen ment: ki hamis papírral, ki rendes útlevéllal, de valahogyan majdnem mind elmentek. Ismerek közülük most is egy párat, például a Kacsa, az most is a barátom, szoktunk is együtt takarítgatni, ablakot mosni, tartjuk a kapcsolatot. 6 évet kapott ő is a nagyfás buliban, négyet le is ült – hát ő már nagyon belefáradt ebbe az egészbe, elege van. Úgyhogy inkább dolgozik, hogy ne tudjanak belekötni, meg kerüli a feltűnő helyeket, csendben él, őt már a klubéletbe is alig tudom belerángatni – kimerült a Kacsa.

Meg ittmaradtam én is. Fene tudja, mér! Pedig eszembe volt, nem is egyszer, és mehettem volna, mer tele volt a zsebem útlevelekkel! Hát volt egy idő, amikor útlevelekből éltem – kereskedtem velük, ez a meztelen igazság. Volt mikor egyszerre NYÓC útlevél volt nálam, meg jogosítvány is vagy öt-hat – szóval eléggé nagy volumenű dolog volt ez! Mások gyűjtötték be nekem – lopott anyag volt, természetesen, de engem nem érdekelt hogy honnan van, én csak a fényképeket cseréltem bennük és passzoltam tovább. Volt egy spéci asztalom, a sarkán ki volt vágva, alulról lámpa, rajta üveglap, azon dolgoztam, fent megint erős lámpa – frankón! A kézügyességem megvan hozzá, a felszerelést megcsináltam magamnak, a technika adott – ment is, prímán! A lényeg a fénykép behelyezése, mer egy bélyegzőt hamisítani, az már tényleg játék! Úgyhogy én okirathamisításból jelesre vizsgáztam. Volt egy-két eset, amibe szépen benne volt a kezem, azok a

srácok már rég kinn vannak az én útleveleimmel – erre is elég büszke vagyok! – Csak most már ez is nehezebb. Mer újfajta útlevél van: leragasztották benne a fényképet. És így már nehezebb meggyürkőzni vele. Meg van most egy ilyen lézer-letapogató játék, hogy beleteszik az útlevelet a gépbe, átvilágítják, és a készülék egyből jelzi a sérülést. Úgyhogy ha én azt a képet egy kicsit megpöcköltem, a gép már löki is ki az anyagot. Voltam benn a Tolnaiban, az Idegenforgalmi és Kábítószer Osztályon, van ott egy tisztelőm, a Varga úr, az mutogatta nekem ezt a gépet. Hát elszomorító. Azér mutatták, mert a hamis recepteket is azzal szűrik ki – na űk azt persze nem tudják, hogy én útlevél-űgyekben is érintve vagyok! űk csak a receptjeim miatt dicsekedtek a gépűkkel! Hogy hűlye vagyok, ne csináljam, hát a gyógyszerterek negyedűenkűnt leadják az anyagukat, és akkor ez a gép szépen csokorba válogatja belűle a hamisakat, úgyhogy mindenhogyan fennakadok! És így van, ez tény. Szűval most már ez se olyan egyszerű, elég korszerűen fűl vannak szerelve, jól oda kell figyelni már. De gondolom, azér elűbb-utűbb meglesz az ellenszernek az ellenszere is! Ez már így megy a Világ kezdete óta -hát így halad a Világ!

Mondom, egy idűbe erősen gondolkoztam, hogy talán érdemes lenne dobbantani nekem is. Nűha még most is eszembe jut – mer azér még most is meg lehet oldani azt az útlevelet! Habár most már inkább az a divat, hogy befűzet az ember egy háromnapos bűcsi kirándulásra, aztán elfelejt visszajűnni, Bűcsbe meg a Mariahilferstrassén már mindent meg lehet kapni, nem nagy vicc továbbmenni. Vagy rűgtűn be egy osztrák lűgerbe, januárig még lehet – most már majd zűr lesz ezzel is, mert egymás után számolják fűl a lűgereket, nem fogadnak továb. Tudom, mer három hete ment ki egy barátnűm, kaptam tűle már levelet, írja, hogy mi van –

Na mindegy, mer most már űgyse aktuális a dolog, letettem rűla. Lehet hogy hűlyesűg volt, mert itt most egy elég meredek pár űv kűvetkezik, pont most megyűnk bele egy olyan válsághelyzetbe, hogy iszonyű -mindenen lűtni, hát egyre nehezebb az űlet, meg egyre idegesebbek, agresszűvebbek az emberek, hamar eldurranak a pofonok, tele van minden visszaűlésekkel, túlkapásokkal, egyre durváb lesz a világ! Mégse mentem. Mer űgy vagyok vele, hogy elkezdtem angolul tanulni – de aműg nem tudok rendesen, hiába megyek akárhová! Úgyhogy maradtam. Lehet hogy kalandvűgybűl?? -Nem, viccen kívűl: azt hiszem az volt, hogy aműg még űgy lendűletbe lettem volna, tűlságosan elmerűltem a gyógyszerekben, alig láttam ki belűlűk. Most meg már öreg vagyok.

Amúgy én minden szert kipróbáltam, a ragasztótól a Gracidinen át a legkeményebb dolgokig – úgyhogy én nem mondhatom, hogy nahát nekem ez vagy az a műfajom, mer én egyformán MINDENBE benne voltam. Mikor mihez tudtam hozzájutni! Csak azért mégis talán a Parkánt tartom a legtöbbre. Ez egy gyógyszer, amit egy ilyen központi-idegrendszeri betegségre, a Parkinson-kórra találtak ki – de iszonyú hallucinogén. Annyira, hogy én le merem tenni a nagyesküt, hogy vetekszik az elesdével is! Abból három vagy négy szem: és EMBERTELENÜL bepörgött az ember! Hát ilyen, hogy ott van egy kép a falon, arckép, és elkezdek beszélni hozzá, és a kép válaszol! És LÁTOM, ahogy mozog a szája, meg HALLOM amit mond nekem – szó szerint! Szabályosan elbeszélgetek vele!

Meg volt egy olyan esetem, hogy jól belőttem magam Parkánnal, hazamentem, elég korán, anyám még csodálkozott is, hogy 10 óra, és én már otthon vagyok, de teljesen természetesen viselkedtem, úgyhogy megnyugodott, szépen letusoltam, minden, le is feküdtem – és akkor negyed óra múlva hallom, hogy valaki kopog a bejárati ajtón. Még azt is kisütöttem, hogy biztos anyám miatt kopog az illető, nem akarja fölébreszteni a csöngővel. Kimegyek, gatyába, kinyitom az ajtót – és ott állok az ajtó előtt. ÉN! A bőrdzsekimbe, csizmámba, minden! És bejöttem az előszobába. És kértem magamtól egy pár szemet. Én meg elkezdtem vitatkozni velem, hogy nem adok, mer kell holnapra. Ő meg erre – mármint én magam! – le-szemétládázott engem! Hogy hogy lehetek ilyen tetű, meg satöbbi! Én meg persze dühös lettem rá, magamra, bepörögtem, –

– Ne legyél már ilyen bunkó – mondom neki, NEKEM, de hangosan! –, hát értsd már meg, hogy kell, nekem! Ha most odaadom neked, én mit zabálok holnap?!

Anyám már ott könyökölt, nézte az egészet, meg hallgatta – aztán persze rámhívta a mentőket. Azt hitte, megőrültem! Bevittek –

Szóval ez volt a Parkán – állati klassz volt! És ráadásul nem az, hogy fél óráig, vagy 2-3 óráig jó vagyok vele, mint a ragasztótól, hanem ez egy 6-8 órás anyag! Azalatt végig, egymás után jönnek a látomások! Húú –

Most már nincsen ez se. Magyar gyártmány volt – de megszüntették. Most egy kelet-német szer van helyette, ugyanezen a néven, a mellékletre az van írva, hogy ugyan megváltozott a gyógyszer mérete, de a minősége ugyanaz maradt – hát egy frászt maradt ugyanaz. Ebből most már olyan tizet, tizenötöt kell benyelni ahhoz, hogy üssön.

Parkán, Gracidin, Pipolphen, anyám tyúkjá – mindegy, csak az a lényeg, hogy nem szabad inni egyikre se. Ugye, a közhit azt tartja, hogy bekapunk pár szemet, rá egy liter bor – hadd menjen! Hát NEM. IGAZI narkós soha nem iszik rá. Mert az már nem tiszta dolog: az alkohol megkeveri a hatásokat. És megbolondul tőle az ember – hát ahogy az én hülye esetem is mutatja! Úgyhogy szeszt SOHA, csak üdítőt, meg kávé, RENgeteg kávé – na ez egy elég biztos ismertetőjel, az igazi narkózt erről lehet fölismerni, hogy vedeli a kávé.

A Nagy Életnek aztán az vetett véget, hogy berántottak a seregbe. Első lépcsőbe elég kemény helyen voltam, Ercsibe, híradósoknál: egy éven keresztül állandó nyúzás, kiképzés, gyakorlatok, nem hagytak minket unatkozni. Na ettől függetlenül én elég jól bírtam a dolgot, mer törtem magam rendesen, úgyhogy Élenjáró Katona lettem, meg egymás után kaptam a jutalom-eltávokat, szépen díjazták a buzgalmamat. Főleg ezzel, hogy időnként hazaengedtek – hát ott ez volt az egyetlen valuta, ezzel lehetett minket megfogni: a hazamenésér MINDENT elköveltünk! Főleg akinek volt otthon valakije, akit vártak. Akinek nem volt, aki mondjuk szakított a barátnőjével, annak mindegy volt, azt nem érdekelte a dolog, az ráért. De engem vártak – mert akkor már volt egy élettársam. Úgyhogy én aztán mindent bele! Ha valamelyik barom azt mondta például, hogy na mossam föl tízszer a 40 méteres folyosót, hát kiröhögtem: rendbe, fölmosom! Belefér!

18 hónap lett volna az időm, másfél év – de akkor megszületett a kislányom. Mer hogy az is van nekem – most 5 éves már. Akkor írtam egy kérvényt, hogy mivel a hölgyem nem keresőképes, magam volnék a kereső, a gyesből nem tudnak megélni, ezer kérem, hogy tegyenek egy olyan alakulathoz, ahol dolgozhatok, kereshetek kicsit – erre egyből fölhoztak Csepelre. Utána meg nem sokkal beütött a zászlóaljnál egy nagyszabású leszerelés. Mivel hogy teljesen vegyes csürhe voltunk, én ugye 23 éves fejjel buzgólkodtam ott, körülöttem meg 18 évesek, de itt-ott még nálam öregebbek is, meg akkor ugye a kétcsaládosokat úgyis elzavarták egy év után, erre törvény volt, és ezzel már eleve megritkult a létszám – na akkor kitalálták, hogy az egy-gyerekesek, meg aki tud élettársi viszonyt igazolni, az is kérvényezhet – ebbe ugye én is beleestem. És akkor a 200 fős századból maradtak tán vagy húszan. Hát ez elég klassz volt: egy évvel megúsztam, mehettem haza.

Most meg már nem is hívnak vissza. Először úgy volt, hogy kapok egy tartalékosi batyut, éppen mivel olyan nagyon kiváló voltam – de aztán hogy jött ez a 22 hónapos ítéletem, ugrott az egész: nem kellek már. Nem sírok miatta!

A sereg után egy olyan nem is tudom milyen periódus következett, dolgozgattam is valamit, szóval kallódtam csak –

Aztán jött a Közért-sztori, begyűjtöttek a kaptárba –

Először előzetesbe voltam, 90 napot – az nem is volt olyan rossz: elkezdtem ott is malmozni, kértem az orvostól gyógyszereket, és szépen meg is kaptam ami kellett! Mert az volt a rendszer, hogy mindig más orvos adott ügyeletet a csukdának, sima esztékaorvosok, hol egy belgyógyász, hol egy orr-fül-gégész, hol egy nőgyógyász, és halvány fogalmuk nem volt a dolgokról – én csak benyögtem, hogy ilyen meg olyan bajom van, erre nekem Noxiron kell, meg Sapilent, meg Gracidin – és már írta is a manus, mert azt se tudta, mi az! Úgyhogy már kezdtem ott is egész jól érezni magam. Persze benn azér nem azon a szinten ment a buli, mint idekinn, komolyabb dolgokhoz nem tudtam már hozzájutni, de azért ennyi is sokat segített a közérzetemen. Aztán az egyik orvos rájött a firkára és leállította az egészet. De akkor meg átvittek a Markóba – és kezdődött minden előről! Jött az ápoló, föliratkoztam az orvoshoz, levittek – és hídba tettem az ottani orvost is! Megmondtam, mit írjon – és a hapsi írta! És akkor az nekem már járt rendszeresen, kaptam az adagomat naponta!

Aztán kivittek Márianosztrára – na az viszont egy goromba hely. Most jelenleg talán a legkeményebb az egész országban. Női fegyház volt ott valamikor, utána meg a politikaiaknak tartották fenn, most meg férfi fegyház és börtön. Amikor engem oda helyeztek, a fegyházasokat éppen elszállították, de mikor meg már szabadultam, hordták vissza őket, most megin kevesebb már a börtönös, mint a fegyházas. Szóval otromba hely nagyon. Mert azért elég nagy különbség van az egyes kaptárak között. Például ott van Állampuszta, ott jóformán csak elsőbűntényesek vannak meg protekciósok, elég szolid világ – Nosztra viszont a másik véglet. Közben elég zavaros kérdés ez, mert bizonyos szempontból minél durvább egy hely, annál jobb! Mer jobb a társaság. Nekem például elég jó összeköttetésem voltak, egyből megtaláltam ott a régi nagyfásokat, tényleg egy elit banda közepébe kerültem. Meg aztán hiába gorombák a rendszabályok, ha viszont a csöszök meg sokminden fölött szemet hunynak! Nosztran is egy sor apróságot elnéztek – egy pár dolgot meg egyáltalán nem

néztek el. Például a munkamegtagadást. Egy munkamegtagadás, az Nosztran 20 nap szigorított. Ami annyit jelent, hogy 20 napon keresztül naponta rommá verik a palit. Úgyhogy nem éri meg, akkor már érdemesebb dolgozni.

Ez a verés, ez olyan dolog, hogy tulajdonképpen nem legális. Mert a rabot verni tilos. Úgyhogy én föl is jelenthetem érte őket – de mit érek vele? Semmit. A papír ottmarad házon belül, nem megy tovább, tehát csak annál rosszabb lesz a folytatás. Meg hát szerintem erről a magasabb fórumokon úgyis tudnak. Mint mindenhol: hogy mindenki tud mindent – de azért senki nem tud semmit. Minden évbe kijönnek végzős jogi hallgatók, ellenőrzik a börtönviszonyokat – de mint a Mozdonyék a patakot! Meg még akkor időnként jön egy nemzetközi bizottság is, angolok, vietnamiak, mit tudom kik – de hát ez is úgy megy, hogy előtte való héten jön egy füles, „vigyázzatok, jövő kedden bizottság!” – na akkor gyönyörűen puccba vágják az egész palotát, és akkor mindenki szép, mindenki szelíd, mindenki mosolyog – elmegy a bizottság: megy minden a régi sínen. És nincs az, hogy na most én előállók és elnyafogom a bizottságnak, hogy itten tulajdonképpen ez meg ez a helyzet – nem LEHET, ilyen NINCS! Mert erre olyan iszonyú retorzió jönne, hogy az már tényleg túl sok. Meg ráadásul meg is van ez szervezve, a látogatók nem jönnek be minden zárkába, hanem csak egy-kettőbe, ahová már eleve beépített embereket raktak, sima rabokat soha nem is lát az a bizottság! így megy ez – hát ugyanúgy, mint az intézetbe, vagy a seregbe, meg mindenütt.

Mindegy, kibírtam valahogy, lenyomtam a 22 hónapomból 14-et. A többi elengedték, a jó magatartásomra való tekintettel.

Amikor bekerültem a sittre, szakítottunk a hölgyemmel is. Mert az anyjáék bedumálták neki, hogy én már menthetetlen vagyok, ez most már így fog menni, ki-be járok csak, nem fogok tudni megállni, úgyhogy okosabb, ha ő szépen lelép a gyerekekkel – jó, nem szívóskodtam, megegyeztünk. Nem kért gyerektartást se, semmit – hát nekem anélkül is elég nehéz a helyzetem. De azért a gyereket látogatom. Szeretem is, jól megvagyunk, nincs probléma. Bár most már kevesebbet találkozunk, mert a csaj azóta összejött egy új sráccal, én meg nem akarom őket háborgatni. Ennyi, kész!

Az új hölgyem, akivel most élek, az úgy lett, hogy egyik barátom az ő férjének volt a barátja. Berántották a srácot tavaly augusztusba katonának, de októberbe már le is szerelték, mer bevett egy vagon gyógyszert, meg

ilyenek, hogy ő most öngyilkos lesz, meg minden, úgyhogy akkor hazaküdték. Én meg akkor próbáltam kicsit segíteni neki, a hóna alá nyúltam – hát ki volt akadva a kölkök nagyon. Én meg úgy vettem a dolgot, ahogy ő mondta: hogy az egész a csaj miatt van. Hogy jaj de ciki, ott akarja hagyni szegényt a felesége! – mer az asszony bejelentette, hogy lelép, a két gyerekkel együtt, nem csinálja tovább a bulit vele, nem bírja. így kezdődött. Én csak apródonként jöttem rá, hogy nem a csaj a hibás, hanem a srác. Mer elég szemét dolgai voltak a csávónak. Például ilyen, hogy a csaj szülei szereztek nekik lakást a Füredi úti lakótelepen, egy gyönyörű kéglit – és akkor ez meg egyszer csak bejelenti, csak úgy nipp-hoppra, hogy „elcseréltem a lakást!” A csaj nem is tudott róla! A srác elcserélte a lakást egy elég szar Hét kerületi valamire, kapott rá százezer forintot, vett rajta rögtön egy kocsit, azzal állított be: „Szasztok, elcseréltem a lakást!” Na, hát ilyenek!

Én egy ideig ott is laktam náluk a kutyámmal – és akkor már kezdtünk összebarátkozni a hölgygel. Meg kezdtem észrevenni, hogy hát a srácban semmi sincsen, tényleg nem nagyon érdemes patronálni, összejött a kölkök egy társulattal, éjszakai műszakban eljártak benzint lopni, leszívták a parkoló kocsikat, meg szedték össze a díszlámpákat, ablaktörlőket, mindent. Meg akkor még szemétkedett is a csajjal, szórakozott ott vele, akkor én persze megvédtem a hölgyet – és közbe fokozatosan leírtam a palit teljesen. Mer hát a kép eléggé elváltozott ugye, láttam most már jobban a hátteret, hogy azért ez nem egészen úgy van, ahogy nekem először el lett énekelve! Közbe meg segítettem is a csajnak, hordtam a két kis csókát bölcsődébe, oviba, reggel be, este ki – ez ment egész nyár elejéig. Hát az óvodába meg a bölcsődébe már úgy tudják, hogy én vagyok az apuka! Mer már február óta egyszer se ment be az igazi apuka – nem is kíváncsi a gyerekeire! Meg a gyerekeket se nagyon érdekli a papa. Még az új autó, az megmozgatta őket, de a faterjuk egyáltalán. Nem is emlegetik! Most nemrég látták a srácot, azt hittem, utána majd hetekig megy róla a duma – aztán fenét. Egy SZÓ se! Engem meg nagyon szeretnek, mind a kettő!

Közbe persze elég sokat beszélgettünk a lánnyal, kezdtük egymást jobban megismerni – és elég jól megvoltunk, jóba lettünk lassan. És, hát úgy éreztük, hogy ez menni fog – úgyhogy most júniusba fogtuk magunkat és elköltöztünk a sráctól.

Most meg már be van adva az ügy a gyámhatóságához is, meg mindenhova, a krapek már le is mondott a gyerekekről, hivatalosan, két ízbe

is – hát még szép! Ugye, az egész nyarat mi szenvedtük végig, az oviba is, bölcsődébe is nyári szünet volt, otthon kellett ülni velük, a kisebbik meg nem is olyan még, hogy olyan nagyon lehetne hurcolászni, például már hogy sátorozni vigyük, az képtelenség, az meg, hogy valahol faházat bérelni, meg ilyenek, azt már a zsebünk nem bírta volna – szóval nem is mehettünk sehova, mer minden a mi nyakunkba szakadt! Akkor meg már úgy vagyok vele én is: otthagytam a gyerekeket – semmi köze hozzájuk tovább!

Ez a Hét kerületi lakás, ami most a Füredi út helyett lett, ez nem valami modern, és nem éppen egy szuper kégli, kétszobás, de az állapota inkább kielégítő mint jó

– rendbe, de akkor most azt akarjuk, hogy ne ő lakjon benne, hanem mi. Fölvette érte a stekszet – jó, azt vigye, de tovább semmi! Hát nem is az ő szülei vették a lakást, hanem a csaj szülei! Menjen haza akkor ő az anyjához! Most azt mondja persze, hogy lakjunk csak ott, ő nem akar állandóan ott lenni, csak „néha” – de hát ezt már ismeri az ember. Lehet hogy kezdetben tényleg csak ritkán lenne ott, de később aztán már egyre többet és többet – ez meg nem hiányzik nekünk. Úgyhogy ezt most majd minél előbb rendezni kell. Be kell adni hivatalosan is a válást. Mer hiába tudnak mindenhol a különélésről, óvoda, gyámhatóság, bölcsőde, tanács, szükség van egy végleges papírra is. Most az a tervünk, hogy a krapekot mindenhogyan ki kell tenni onnan – hát ő csak zavarná ott a légkört. Jelen pillanatban az van, hogy a gyerekeket beadtuk hetes óvodába-bölcsődébe, hét végén mindig kihozzuk őket, de ameddig ez a lakásügy zajlik, legyenek csak ott – utána majd lehetnek velünk. 4 és fél éves a kislány, a kissrác meg 2, bölcsődés még

– hát nem könnyű játék ez se. De én vállaltam, a csaj szülei előtt is. Beszélgettünk az anyjával is, meg a nagymamával, elég jó kaliberű emberek. A mama elég fiatalos, úgyhogy nincs generációs probléma, megért mindent, meg elég humánus is. A nagymama, az persze hogy valamivel maradibb gondolkodású, már a koránál fogva is, hát az ő idejükbe ezek a dolgok másképp mentek még

– de azért elég egészséges fölfogású az öreglány is, szépen szót tudok érteni ővele is. Egyszóval –

Ahogy szabadultam, kijelöltek nekem egyéves időtartamra egy hatósági pártfogót. A „pártfogó” annyit jelent, hogy van egy ilyen hivatásos valaki, általában tanácsai dolgozó, vagy pedagógus, akinek van 30-40 pártfogoltja,

ezért is kap fizetést, és akkor ezeket kicsit szemmel tartja, meg intézgeti az ügyeiket, egyengeti az útjukat, a pártfogóknak meg havonta egyszer jelentkezni kell nála – ez nem is volna rossz dolog, egy jó pártfogónak többnyire prima összeköttetései vannak, úgyhogy tényleg sokmindent el tud intézni, elég rendesen segíthet az embernek. Ez a spiné viszont kezdő volt, nem értett az egészhez. Nem volt egy rosszindulatú nő, nem piszkált, és meg is mondta, hogy neki nincs ebbe gyakorlata, úgyhogy szépen megegyeztünk, hogy én se fogom őt havonta háborgatni, hanem majd ha valami konkrét problémám lesz, akkor jelentkezem. Nekem meg nem volt komolyabb problémám, hát nem kerestem a csajt! Igen ám, de közbe a Tizenöt kerület előásott valami réges-régi hamis recepteket, azt hitték, hogy újak, szóval hogy én megint bedobtam magam – és elkezdtek keresni. Előbb otthon, de ott nem találtak, mer nem lakom otthon – na gyerünk akkor a pártfogóhoz! Az meg persze nem akart elcsúszni egy ilyen banánhéjon, úgyhogy inkább befújta: nem tud rólam, mert nem jelentkeztem, fél éve nem is látott. Kevésre rá egy vásárlásom alkalmával véletlenül megcsíptek Újpalotán – és akkor persze szépen hozzácsapták a büntetésemhez a „péef-megszegést” is, meg még akkor hozzá 30 napot a régi, elengedett időmből is – úgyhogy akkor mehettem vissza egy időre megin Nosztrára.

Szóval nagyon könnyű ám ebbe beleragadni! Még hogyha nem is csinálok semmit, nyuszi vagyok, nem is mozdulok – mer ha egyszer már VOLT velem valami, akkor attól kezdve már állandóan csak rajtam vannak, mindenki csak engem figyel, lesik hogy mikor esek orra, és a semmiér is elvágnak! Benn a Tizenötön van például egy főhadnagy, egy nő, aki imád engem, direkt utazik rám, ahol tud, kaszál: állandóan 60 meg 90 napokkal akarja jutalmazni az én szerény fáradozásaimat! Meg az összes utcai zsaru is örökké csak énutánam vizslat – hát még ma is az van, hogy nap mint nap előfordul, hogy bevisznek! Utána általában elengednek, rögtön, vagy másnap – de bevisznek, újra meg újra! Ez, ez sajnos megvan –

Akkor még ráadásul most volt egy verekedésem is egy Pipa nevű kocsmánál, mert a barátnőmtől el akarták venni a kutyáját – így volt a kezébe a tyutyumutyu, és akkor előkerül ott egy pali, hogy így meg úgy, ez az ő kutyája, részeg is volt, agresszív is, úgyhogy muszáj volt beszállni nekem is, nem lehetett elkerülni – és akkor egyből: nem a hapsit viszik el, hanem persze engem! Mer nincs személyim, nincs munkahelyem, büntetve

is voltam, hát természetesen akkor csakis én lehettem a kezdeményező!
Ajaj –

Meg akkor ilyen jelenet, hogy – hát orrba vágtam egy rendőr-zászlóst. Szintén egy kocsmába. Civilbe volt, én nem tudtam hogy kicsoda, nem volt ráírva hogy zsaru! Hát mér nem akasztanak egy táblát a nyakukba, hogy tudjam: ehhez itt nem szabad nyúlni! Ugye, ott szemétkedik velem – na persze hogy behúztam neki egy párat!

De mostanra már eléggé kidörzsölődtem – hát ha ti így, akkor én is így! Úgyhogy malmozok most már: egyből azzal indítottam, hogy nem én mentem neki a zászlósnak, hanem ő támadott meg engem, és kiköveteltem, hogy vegyenek rólam orvosi látletet – mert az volt a helyzet, hogy elég rendesen bevagdostam neki, azt hiszem én voltam a jobb, de azért a manus egyik ütése tisztességesen eltalált engemet is, annyira, hogy az látszott is. Mindegy, mert eredményhirdetés nem volt. De elég az hozzá, hogy addig balhéztam, amíg át nem vittek az esztékába és el nem készült a látlet. És akkor az ügyeletes tiszt le is hervadt egy kissé, mert azt már nem szerette, hogy az ő egyik embere ellen induljon egy följelentés – úgyhogy akkor ő maga ajánlott egy üzletet. Hogy ezt a tízezer forintos garázdaságot inkább ejtsük el, sztorózzuk, és maradjon csak helyette a háromezer forintos „szig-szabálysértés.” Mert hát ugye az kikerülhetetlen, ha egyszer nincs személyim. És még rendese is voltak, mer négy hónapi haladékkal adták a csekket – –

Mondjuk ez se egy nagy előny, hogy van egy ilyen reflex a kezembe, hogy időnként bedörgölni valakinek, ez se könnyíti a helyzetemet – habár azért nem mondanám, hogy ez JELLEMZŐ rám. Néha előfordul, ez igaz, de azért úgy általában nem élek ezekkel a népies tünetekkel! Komolyan nem SZOKÁSOM nekem ez! Ha lehet, inkább még kerülöm is a zûrt! De hát ez a zászlós is: egy olyan sakkhelyzetet teremtett nekem, hogy már kénytelen voltam ilyet lépni, másképpen nem tudtam kimászni! Ha nem én adok: én kapok! Azért amennyire csak tudom, én ezt a dolgot leküzdöm magamba – mármint amennyibe rajtam múlik!

Időnként még most is jövögetnek elő a régi receptjeim, mindig azt hiszik, hogy frissek, pedig ezekért egyszer már felelősségre lettem vonva – utólag ki is derül mindig a tévedés! Csakhogy nekem elveszett a személyi igazolványom, kellett volna rögtön újat csináltatni – én meg az ilyen recept-zûrök miatt nem mertem bemenni a rendőrségre! Úgyhogy évekig személyi nélkül mászkáltam! Még most is csak egy ideiglenesem van, ehhez is óriási

szerencsével jutottam hozzá, de most már ez is két hónapja lejárt! Hát egy képtelenség az egész! Mer ha nincs személyim, az egyből „szig-szabálysértés”, 500-tól 3000 forintig terjedhető pénzbírság – ez a drága hölgy a Tizenötön meg úgy van velem: mér adjon nekem hatszáz forintos csekket, amikor adhat háromezreset is? Úgyhogy most is épp egy ilyen háromezres büntetést nyögök – már nem is tudom hányadikat! Most nagynehezen sikerült tisztázni, hogy éppen nincs semmilyen ügyem, nem keresnek semmiért, úgyhogy most a héten majd rászánom magam és besétálok az oroszlánbarlangba. Mer van egy jó emberem, egy jogász, aki betelefonált, beszélt velük, hogy ha most bemegyek, lehetőleg ne ültessenek le – és meg is ígérték neki. Szombaton leszek 29 éves, hát a születésnapomra meglepem magamat egy vadonat új személyi igazolvánnyal!

Szóval borzasztó szeretnek engem a Tizenötön. És az a kellemetlen helyzet, hogy oda tartozom, mer oda vagyok bejelentve még most is, anyám lakásába. Pedig nem is vagyok ott, nem is járok ki! Mer egy az, hogy ott nincs is hol legyek, hát már más lakik abba a lakásba, én csak be vagyok jelentve, papíron. Meg azon kívül: megegyeztünk a zsarukkal, hogy ha nem rontom ott a levegőt, akkor ők is hagynak engem békében. Harmadszor meg: hogy nem is vagyok én kíváncsi Újpalotára! Mer elmondhatatlan palik vannak ott! Ahogy én otthagytam őket 74-ben, azok még most is ugyanúgy néznek ki!

Csuda egy beszűkült társulat, a városba se járnak be, se egy jobb koncert, se egy klub, de még egy moziba se jönnek be, hanem csak ott ácsorognak egy téren, vagy egy kapualjban, ott megy az állandó vedelés, vagy maximum mondjuk a ragasztó, de komolyabb dolog semmi -hát én ezt nem is tudom megérteni, hogy emberek ne találjanak maguknak valami színesebb elfoglaltságot! Hát Budapest teli van klubokkal, zenekarokkal, szórakozási lehetőséggel, nem is rossz dolgokkal – ezek meg nem tudnak mit kezdeni az idejükkel, az életükkel! Rémes!

Különben az új hölgyem elég sokat segít is nekem. Például abban is, hogy leszokjak. Pedig először még együtt is csináltuk! Februárba, márciusba még ez ment: meg voltunk kötve a két gyerekkel, nem tudtunk MINDEN nap menni, de azért úgy időnként eljutottunk egy-egy dzsessz-programra, jött ő is velem, és tetszett is neki a dolog, benne volt eléggé – ugye, előtte ő négy évig teljesen le volt fojtva, mozdulni se tudott, pláne mikor meglett a második gyerek is, újra gyes, tisztára kész volt már a csaj,

úgyhogy most annál jobban esett neki egy kis lélegzetvétel. És akkor így a klubélet során persze megkóstolta ő is a különböző dolgokat, mondjuk nem olyan rendszerességgel mint én, csak úgy hébe-hóba, de azért eléggé élvezte. Csak aztán egy-két hónap után azt mondta, hogy hiába tetszik neki, ez akkor is egy örültség. És elkezdett nekem is szövegelni, hogy „ne csináld, ez tiszta baromság, hagyd abba, most, mer később már nem fogsz tudni megállni” – éreztem is én, hogy igaza van, próbáltam is lefékezni, csak hát nemigen sikerült. Volt hogy egy hétig is nyugton voltam – de aztán feltûnik egy haver, mondja, hogy van egy kis készáru, –

– Adjál! Adj nekem is!

és már kapott is el újra a gépszíj, ott voltam megint ahol előtte.

Aztán a búcsúkoncertem, hát az szép volt: az a Korányiba végződött. Parkánom volt, azzal csináltam – elég sikeresen kiütöttem magam. Kinn voltunk még a Fűredi úton, volt egy német juhászom, azóta elütötte a vonat, de akkor még megvolt, és este kivittem sétálni Hektort – és egyszerûen elterültem a fűvön. És úgy maradtam.

A kutya ott ugatott egész éjjel mellettem, úgyhogy már. a lakók akartak ott rendezkedni, de aztán azt hitték, csak részeg vagyok, és lebeszélték magukat a bonyodalmakról, hagytak szépen döglődni. Reggel megjött egy fűnyíró traktor, az meg majdnem átment rajtam, majdnem szecsává aprított, mer zöld kord volt rajtam meg zöld ing, teljesen terepszínben adtam elő a jelenetet – aztán mégis észrevett a hapsi és kihívta a rendőrséget. A zsaruk próbáltak fölleszteni, de ez nem jött össze nekik, csak egy pillanatra emeltem föl a fejemet és már zuhantam is vissza – úgyhogy bevittek mentővel a Korányiba. Három napot voltam benn, de abból kettőt eszméletlenül, kómába – hát iszonyúan ki voltam akadva. Hülyeség lett volna már a gyomormosás, mer addigra fölszívódott az egész, nem is kísérleteztek vele – lehet hogy nem volt kedvük bajlódni velem, de az is lehet hogy rendesek voltak, nem akartak fölöslegesen kínozni. De mindenbe rendesek voltak, mer állítólag még ott is erősködtem, nem akartam levetkőzni, de ők nem bántottak, szépen levetkőztettek, nem nyúltak hozzám egy ujjal se – hát ismertek már: nem először voltam én a Korányiba! Meg mondjuk azért úgy kamura ott se verik az embert – más az, ha az illető hepciáskodik, hõbörög, akkor persze előfordulhat egy kis tettlegesség. Ugye, sok marha ráiszik a gyógyszerre, és akkor agresszív lesz, megbolondul – na akkor persze: adj neki! Bizonyos fokig meg is lehet érteni. Habár ez is inkább a Szobi utcai Detoxra voltjellemző, ott, ott

tényleg elég kemény volt a játékstílus. Egyik haverom is: épp készült menni egy nagyobb társasággal az NDK-ba, de előtte még tartottak egy születésnapot – úgyhogy a detoxikálóba kötött ki a srác. Volt nála huszonvalahányezer forint, hogy majd azon vesz a bandának márkát, hát azt egy az egyben lenyúlták tőle, meg még egy-két apróságot, volt egy szép ezüst karkötője, egyedi darab, nem ilyen Óra-Ékszer gyártmány, rendesen eltűnt róla az is, meg kapott néhány pofont, úgy jött ki megtépett ingbe, zöld flekkekkel – és hiába reklamált, mindent letagadtak, a dohányról meg a cuccairól hallani se akartak, mondván, hogy azt már rég lerámolták róla addigra az éjszakában. Azt mondták, hogy túlságosan erős fiú volt, hõzöngött, muszáj volt hogy kapjon egy pár nyakast – na. Mert a legtöbb ápoló azt hiszi, hogy úgyse fog emlékezni a hapsi semmire – pedig azért ez nem így van! Csak ugye: bizonyítani hogy lehet az ilyet?

Na mindegy, mondom: nekem szerencsém volt, nem bántottak. Meg az egészel marha nagy mázlim volt. Ez egy olyan készítmény volt, hogy 8-10 szemmel már el lehetett érni a kívánt hatást – én meg beszédtem NEGYVENET! Mer hajtott a mohóság, hogy ugye jól érzem magam, de gyerünk tovább, meg MÉG tovább, hátha majd MÉG jobb lesz – aztán persze kiakadtam mint egy kakukkosóra. Úgyhogy azt mondták: ha még vagy tízzel többet beszedsz, szépen ottmaradok a gyepen.

Úgyhogy ez akkor egy kicsit észhez térített. Ez volt most négy hónapja – és azóta nem csinálom. Egyáltalán. Megijedtem egy kicsit – ez a pucér igazság. Meg elég szar volt az a három nap. Jó, mázlim volt, nem vertek meg, fel is éledtem valahogy – de azért elég pocsék volt így is az egész.

Nem könnyû abbahagyni, nem könnyû. Most tele vagyok ilyen elvonási tünetekkel, hogy álmatlanság, izzadás, izomgörcsök, ilyesmi – hát ez ilyenkor jelentkezik egy darabig. Megpróbálom úgy áthidalni a dolgot, hogy most akkor iszom. Na ezt nem úgy kell venni, hogy mittudomen, SOKAT, vagy EGYFOLYTÁBA – nem, csak néha, beülök egy pár sörre, vagy egy-két haverral elszopogatunk pár üveg bort. De úgy nem iszom most se, hogy komolyabban berúgjak. Néha még a hölgyemmel is beülünk munka után valahová egy valamire, egy-egy konyak, hozzá egy-egy sör, vagy mikor hogy – hát valami KELL helyette!

Amikor a csukdából kijöttem, itt álltam – nem volt munkahelyem. Előtte egy gazdasági munkaközösségnél voltam – de időközben az a cég szörényszálán eltűnt. Mer valami sikkasztáson megbukott a vezetőség, leültették az egész társaságot, a géemkát fölszámolták, az irodát, műhelyt eladták, az

iratokat megsemmisítették. Kijövök, keresem a munkahelyemet – hát nincs sehol! Ami csak azért baj, mer most így mi lesz a munkaviszonyommal?

Jó, csináltattam mindjárt új munkakönyvet, az csak 200 forint – csak hogy ahhoz még kell két elengedhetetlen dolog: a munkavállalói igazolólap, meg az esztékálap, enélkül baszhatom az új munkakönyvemet! Akárhova mentem vele, mindenütt azt mondták, forduljak az előző munkahelyemhez. De hát az nincsen, mer megszűnt! Úgyhogy most így állok. Azóta is!

Ezer most aztán ablaktisztításból élek. Teljesen saját szervezésbe csinálom: nálam van a lehúzó, a szarvasbőr, vödör, kefe, és akkor sétálok a városba, beszólok az üzletekbe, butikokba, trafikokba, fodrászokhoz, általában maszekokhoz, hogy kell-e ablaktisztítás. És akkor vagy megegyezünk, vagy továbbkűdenek. Elég nehéz jó helyet találni. Meg az egész nagyon változó. Volt úgy hogy bejött egy nap 4-500 forint, akkor két nap semmi, akkor 150, akkor megint egy 700-as buli – szóval ez teljesen kiszámíthatatlan. Most kaptam egy címet, egy lepusztult presszót a Keletinél, takarítót keresnek, állandóra, két hétre 2000, nem valami sok, viszont fix – nagyon jó lenne, prima lenne! Csak hát: papírok nélkül??

Még akkor az a szerencse, hogy a hölgy, a mostani élettársam férifodrász, úgyhogy elég jól keres. Állami cégnél dolgozik, de olyan helyen, ahol nincs fizetés, hanem le kell adni mindenkinek napi 360 forintot, abból fizetik a rezsit, a gázt, villanyt, vizet, az anyagokat, az adót, meg befizetik az államnak is a nyereséget, viszont amit a fodrászok ezen felül keresnek, az az övék. Ha 1500-at hoz be egy nap, akkor 1240 az övé, ha csak 200-at, akkor is be kell tenni a 360-at, saját zsebből, úgyhogy akkor vesztett 160 forintot. Szóval ez is változó, egyszer hopp, máskor kopp. De azér mostanába nem jön ki rosszul. Pláne mióta kitalálták, hogy az édsz miatt a borotválás fertőzésveszélyes, és ezer fölemelték 6 forintról 32-re – úgyhogy ma már nem lehet egy százassal beülni fodrászhoz! Viszont hát a fodrászoknak általában megvan a pénzük. Ezt a játékot úgy hívják különben, hogy „önbefizetéses üzlet” – na ez is szép, hogy negyven év kellett ezeknek a seggfejeknek, akik ott fönn ülnek, hogy rájöjjenek: jobb mindent maszekba adni, legalább ennyire!

Szóval a pénz, ez most a nagy gond. De amúgy megvagyok.

Én eredetileg meg lettem keresztelve – de más semmi, szóval vallásos soha nem voltam. Anyám, az egyáltalán nem foglalkozott ilyesmikkel, még inkább nagymamám próbálkozott velem, mikor még kicsi voltam,

ilyenekkel jött, hogy legyek elsőáldozó, meg hasonlók – de neem, hát ez nem az én bizniszem! Úgyhogy én mindig is kézzel-lábbal tiltakoztam az egyház ellen. Még olyan is volt, hogy ha a nagymamám nagyon szívóskodott, kaptam magam, szépen megléptem otthonról – ötéves fejjel! Nem is találtam haza, zsaruk csíptek fel, a rendőrségen kötöttem ki – akkor láttam először rendőrséget. Ennyire nem komáltam az ilyesmit! Később volt aztán olyan, hogy elmentem templomba, de csak azért, mer jólesett egy kis csend, üldögélés a hűvösbe, pihenés. Vagy a zene – például olyan, hogy meghallgattam egy orgonaestet, Corellit, Bakfarkot, egyebeket – hát az csodálatos! De szóval nem a vallásér mentem oda se, csak ezért.

Most nagyon divat, hogy szekták alakulnak, egyre több, és mindegyik a vallással foglalkozik – ez a dolog most nagyon meglódult. Meg rengetegen járnak el a Gorkij fasorba is a reformátusokhoz, ahol egy Eszter nevű nő vezeti a bulit, egy jónevű valaki – csak hát ez is olyan: ott már mitológiáról alig esik szó. Mert ezek mind fiatalok, narkósok – hát én ismerem az egész gárdát! –, és akkor ott összejönnek, és az megy egyfolytába, hogy megbeszéljük: te most ide mész gyógyszert váltani, te azt a receptet váltod ki, te meg amazt, abba a patikába ne menjetek, mert ott én már megbuktam egyszer -zsinórba! Úgyhogy az a szegény spiné már tisztára idegbeteg velük!

Amúgy én elég sok ilyen vallásos kiadványt elolvastam, ilyeneket, hogy „Kereszt az aszfaltdzsungelban”, „Tizenkét angyal a pokolból”, meg „Kés és kereszt”, ilyen amerikai dolgok ezek, ugyanaz a David Wilkerson írta mindet, ugyanarról a Nicky Cruse-ról, lecsúszott krapekokkal foglalkozik, meg drogosokkal – nem azt mondom hogy nincs benne valami, csak – fene tudja. Valahogy nem az én világom ez se!

Az Öt világvallásból engemet négy nemigen érdekel. Hát a katolikus, meg a református, az nekem túl merev. Meg szerintem az szellemileg beszűkíti az embert. Azoknál nem szabad lázadni, túrni kell, veszteg maradni, ezt tanítják – na hát ez énszerintem nem egészséges, úgyhogy ezt nem csípem.

Viszont ott van a buddhizmus – hát az eléggé érdekel. Mer színes, izgalmas, ÉRDEKES! A másik meg: hogy rugalmas. Úgyhogy én a buddhizmussal akarok foglalkozni. És leginkább a Zennel. Főleg hogy egy kicsikét fölépítsem magamat – hát ez rámfér. Régebben csináltam egy ideig a thaiföldi boxot, de hát az durva, agresszív, és nincsen semmilyen szellemi alapja, abba is hagytam. Most viszont találtam valakit, aki nemcsak hogy

karatét tanít, hanem mellette foglalkozik meditációval is – na ezt én ki akarom próbálni. Úgyhogy már jövő héten kezdek is ebben az egyesületben. A csepeli Tanácsnál dolgozik ez az illető, még a 70-es évek elején kezdte a karatét, a legelsőkkel, a nullszériás edzők közül való, a tanítványai már többnyire mesterek meg oktatók, most mégis csinált a hapsi egy új egyesületet – hát ez érdekel.

Meg persze a zene. A nevelőotthonba tanultam is, négy évet végeztem el a zeneiskolából, trombitán játszottam, a zenekarba meg a szárny kürt volt a szólamom. Amikor meg kikerültem, elkezdtem gitározni – hát csak kedvtelésből, amatőr szinten, habár most kezdek ráállni a klasszikusokra is, és áttértem egy új pengetési módszerre, négy ujjal játszom már, ez komoly haladás. Tudok szájharmonikázni is, furulyázni, alapfokon még billentyűs hangszereken is játszom, gyermekdalokat, meg pár ilyen egyszerűbb dolgot lepötyögtetek – szóval a zene, az nagyon kell! Pár hónapot dolgoztam is a Rózsavölgyinél, hanglemezeket árultam – ez azért is fontos, mer maradt ott egy pár irtó jó kapcsolat, úgyhogy máig is járok be, ott csillapítom a zenei éhségemet, meg hozzájutok egy csomó ritka dologhoz, komoly dzsesszhez, dzsessz-rockhoz – ez klassz!

De elég sokrétű az én érdeklődésem. Könyvbe is. A krimi nem nagyon kultiválom, viszont egy időbe szerettem a szkifit, habár inkább a komolyabbat, a klasszikus szkifit, Huxleyt, Bradburryt, ilyesmiket, nem amit mostanában írnak. Aztán már az ilyenek, hogy Berkesi, meg Szilvási, ez nekem kicsit könnyű, nem elég komoly. Akkor inkább a történelem érdekel – az nagyon. Például a második világháború. Abból is a normandiai partraszállás, az egy időbe marhára izgatott, el is olvastam róla mindent, amit csak találtam, Eric Knight-tól, meg Merlétől, Tû a kazalban, Két nap az élet, Légy hû magadhoz, A piszkos tizenkettő – ezeket ZABÁLTAM! Meg imádom a francia történelmet. De a magyart is. Vagy legalábbis egyes részeit. Például a 48-as szabadságharcot, meg a bukását, meg az utána következő korszakot – húú, hát ez nagyon izgalmas: hogy tíz évvel a szabadságharc leverése után megin lett volna egy próbálkozás, mer pont le volt kötve a Habsburg-ház, háborúzott Olaszországba, meg a franciákkal is, és az olaszok messzemenően támogattak is minket, hogy ki tudjunk bontakozni – és akkor át lett dobva pár ember Somogyba, magyar szabadságharcosok, ilyen deszant-hadműveleteket bíztak rájuk, hogy garázdálkodjanak egy kicsit, készítsék elő a terepet a légiónak – és hát aztán nem jött össze a buli, szépen le lett fújva az egész. Ezt én mind egy Vadon

című könyvbe találtam – na hát ez nagyon le tudott kötni. Egyáltalán, ugye, ilyen úton próbálom pótolni a hiányosságokat. Mert amit nekünk történelemből tanítottak, az egy nagy nulla. Ha én tényleg meg akarom tudni, hogy mi történt, hogy történt, akkor kénytelen vagyok így beszerezni az információkat.

Á, nem tanítottak nekünk semmit, ami fontos! Hát ott van például az angol, ami tényleg nélkülözhetetlen egy mai embernek: iskolába soha nem tanultuk! Úgyhogy most magamtól tanulgatom. Az hogy egy tanfolyamra beiratkozzak, már túl kemény lenne, arra nekem már nem lesz időm, hát ha most a lakásproblémánk rendeződik, akkor megint két gyerekkel leszünk, és gyerekek mellett ez már nem megy – hanem hát így, egyedül: veszem külön a nyelvtani részt, meg hozzá a szavakat, most egyelőre a kétszáz legfontosabb szót gyakorolom, megtanulom a jelentését meg a kiejtését. Az ejtés biztos nem helyes még, de most kapok majd kazettákat, hanganyagot a Rózsavölgyiből, és akkor azzal – szóval csinálom, rendesen!

Most lesz egy filmszerződése is! Kellek az egyik rendezőnek, valami dokumentumfilmhez – egyelőre még azt se tudom, miről szól, de nem érdekes, lényeg hogy menni fog a dolog, épp most szólt a Vitézy, hogy októberbe lehetőleg próbáljak szabadlábban lenni, mer szüksége lesz rám. Úgyhogy majd eldolgozzatunk ezen is, meg valamennyi pénzt is remélek belőle -

de azért ami most igazából izgat, az a presszótakarítás. Mer stabilizálódni ezzel tudnék, ha ott sikerülne megkapni a fixet, és akkor mellette tudnék még valamit hozzá is keresni – ez most a perspektívám.

Habár ezen felül van nekem még egy dédelgetett álmom: hogy pedagógus legyek. Ami talán nem is olyan reménytelen dolog. Még amikor talpon voltam, úgy gondoltam, hogy jó lenne eljutni legalább egy tanítóképzőbe, ami mondjuk egy alacsonyabb fokozat, de ahhoz jó, hogy ha nem is középiskolába, hanem egyelőre csak alsó tagozaton, általános iskolába taníthassak, magyart, történelmet – csak hát aztán jött a narkó és elvitte az egészet. Most viszont úgy néz ki, hogy talán mégis bejöhet egy nevelői állás: hívtak a Bokréta. Lecsúszott drogosok vannak ott, meg olyan gyerekek, akik éppen Tökölre készülnek, vagy éppen onnan jöttek – elég kemény dolog velük foglalkozni, de talán érdemes. Nekem meg ebben a témában elég nagy tapasztalatom van – hát ezért is hívnak. A Mikust ismerem régről, az igazgatót, elég jófej pali, azt hiszem, jól meglennék vele. A nyolc általánosom megvan, ennyi egyelőre elég – hát aztán majd tanulni

kéne még, de ez bele van kalkulálva. És ez még elfér, a befogadóképességem megvan hozzá! Jó, hogy nekem rengeteget levett a sok gyógyszer, de azér hála Istennek leépülésbe nem szenvedek, agyilag nagyjából megúsztam a kalandot, komolyabb probléma mondjuk nincs. Egy dolog van, ami rettentő mértékbe károsodott: a testsúlyom. Hát mint a nádszál, olyan vagyok! A seregnél jól néztem ki, a kaptárban is elég pofás voltam, nagyjából a versenysúlyomnál – de utána megin leestem, úgy adtam le a tíz kilókat, egymás után! Most már, hogynégy hónapja nem szedek semmit, ebben is javulok azér – csak most még elég nehéz. Elvonási tünetek, meg rendezetlen viszonyok, amíg nem kerülök egyenesbe, ideges is vagyok, meg minden – mindegy, mert szóval azért ez nem egy visszafordíthatatlan dolog még. Úgyhogy talán, talán – hát, majd meglátjuk!

ÖMLÖTT A VÉR

NYÍRI KATALIN, 24 ÉVES

Sok anya nem anya –

Sokszor elgondolom: ha én egyszer kapnám magam, és felkeresném az anyámat! Habár a címjit se tudom, mer annyit tudok csak, hogy most Nyírmadán van, de hogy milyen utcába, azt már nem tudom. Hát sokáig még a nevit se tudtam! Csak úgy kigondoltam, hogy tán az én nevemen van, és akkor ugye Katalin – nade lehet, mondom magamba, hogy a nővérem nevin van, és akkor meg Mária! De amikor úgy vót hogy meghalt, akkor kiderült hogy Mária – szóval mégis a nővérem nevin van. Az intézet biztos tudja a címjit is – hát ha a nevit tudják, akkor kell hogy a címjit is tudják! Hát ott van benn a lapom, abba MINDENNEK benne kell lenni! Meg a nővérem is tudhassa, hát ő mondta hogy Nyírmadán van, mer ő járt nála, látta, meg tudja még azt is, hogy tizeneggyen vagyunk testvérek, ha nem többen – hát akkor csak tudja a címjit is a nővérem!

Szóval, ha egyszer így felkeresném, és eléje állnék – Én azt mondanám neki:

– Nézze csak – azt mondanám mer nem mondanám én ōneki áztat hogy „anyám”! Hát hogyhogy?! MIRE FEL?!

– Nézze – azt mondanám neki –, lássa itt ezt a két gyermeket? Ezek az én gyermekeim. Őnekik jut egy karéj kenyér a szájukba, énnekem nem jutott. Mostan maga biztossan azt gondolja: „De jó vóna ha visszajönne a jányom!” Mostanra maga biztossan meggondolta már magát, hogy ugye felnöttem, keresek, most biztossan mondaná szívessen: „Gyere jányom haza!” Én viszont azt mondanám rá: Nem megyek. Mer bizony ha kicsi koromba nem kelletttem, akkor most se kelljek! Keresek, igaz. De nem magának: A CSALÁDOMNAK keresek! – Ezt mondanám én az anyámnak. Aszt avval szépen otthagynám, minthogyha ott se lettem vóna!

Na hát ezt csak úgy elgondolom, magamba –

Én különben állami gondozott voltam – hát ha már szóba került, én kimondom: az voltam, egész 18 éves koromig állami gondozott. Engemet megszült anyám -nem szégyelem, mer ugye énnekem nem szégyenem ez, nem én tehetek róla! –, megszült a kórházba, aszt 3 napos koromba otthagyt! Ő megszökött – én meg ottmaradtam. És akkor így kerültem be a nyírbátori csecsemőotthonba – HÁROMNAPOS KOROMBA!

Nem szégyen ez – mer azér elég jól felnőttem. Kinn voltam örökbefogadott szülőknél, elég rendesek voltak, meg minden, jó volt. Csak aztán mondták hogy anyám meghalt. Apám, az élt, nade egy apa nem nevelhet egy lánygyermeket, erre törvény van, mer a tanács mindenre gondol, hogy ugye ezt is megteheti avval a lánygyermekkel, meg azt is, amazt is – úgyhogy nem adtak ki apámnak, hanem inkább eltettek Cégényládányra, az ott van Porcsalma mellett, utána meg beraktak Nyíregyházára, a Szarvas utca 4. szám alá, és akkor így legfeljebb csak látogatóba mehettem ki apámékhoz.

Csak utána apám megnősült és egészen lemondott rólam, úgyhogy akkor megin kiadtak nevelőszülőkhöz – na azok aztán! Azok csak ütöttek-vágtak engemet, a porszívónak a csövivel, hogy EKKORA hurkák vótak a hátamon! Én vótam 9 éves, egy másik ártatlan kislány meg, akivel együtt vótunk, az Andrea, az vót nyóc, kissebb még nálam is – és akkor a hülye parasztok azt csinálták, hogy mivel nem értek rá mivelünk foglalkozni, és hogy ne mehessünk sehová, derékig beástak minket a földbe! Esett, villámlott, zengett, csattogott, mi meg csak álltunk ott a földbe temetve, bőgtünk persze rettenetes –

Igaz hogy az a nevelőszülő több gyereket nem kapott azután, hanem három és fél évre lett ítélve – mer okos vótam ám én, 9 éves koromba! Megszöktem, aszt be az intézetbe! Gyalog, magamtul! Bementem az intézetbe, lehívtam az igazgatót, aszt megmondtam neki:

– Nézze igazgató bácsi – mondom –, én nem mondok semmit se! Mer legyen az a nevelőszülő akár milyen, én a háta mögött nem beszélek rá, mer – mondom – én azt nem szeretem. Hanem tessék kijönni és megnézni hogy mi van! Mer – mondom – én a szembesítést szeretem! Tessék eljönni, és akkor majd odakinn meglássák a valóságot!

Úgyhogy akkor így is lett, és a nevelőszüleim mentek a börtönbe, én pedig mentem vissza az intézetbe. Ott jártam ki az iskoláimat is – úgyhogy énnekem megvan a nyóc általánosom, az hála Istennek megvan.

Akkor egyszercsak kitudódott, hogy az anyám mégse halt meg, mer akit Pesten elgázolt a villamos, az egy másik Nyíri Mária volt, szintén nyíradonyi, de nem ugyanaz, és anyám meg él, Rákosszentmihály on van – de mindegy vót, mer akkor már 18 éves lettem és kijöhettem az intézetből úgyis.

Úgyhogy, mondom, őszintén: én intézetis vótam! Sokszor nagyon szégyelem magam érte – de hát egye meg a fene: az vótam, na, aszt kész!

Én különben vidéki vagyok, már úgy érteve hogy tulajdonképpen nem is Pesten lakok – csak most a sógor-nőmhöz feljöttem, és őnála vagyok. Szabadságot kértem ki a vállalatomtól, mer van nekem még a tavalyiból, meg az ezévi is mind megvan még, úgyhogy most egybe kivettem az egészet, és akkor most egyelőre itt leszek a Lidivel.

De amúgy van nekem rendes munkahelyem, Nyírbátorba a Nyírkémiánál, kólagyárba. Jaffákat, kólákat, meg ilyesmiket csinálunk, én a töltőn vagyok, ott palackozzuk a kólát. Most azért van így fészülve a hajam, mer – látod a homlokomat? Itt vót nekem egy vágásom. Mer elcsattant az üveg. Evvel egy hónapig vótam táppénzen, egész januárba, meg kaptam rá 767 forintot. Pedig ez egy üzemi baleset vót! Nade nekem csak nyócvan forintos Csébem van – mer micsináljak, hát sajnálom a 150 forintot Csebre kiadni. Úgyhogy akkor ezmiatt csak 767 forintot számoltak – egy HÓNAPRA!

Gépkezelő vagyok én a töltőn, betanított munkás – de mindegy az, akár szakmám van, akár betanított vagyok, mit bánom én, lényeg hogy munkahelyem legyen! Csak az a baj, hogy ez elég veszélyes hely. Mer ha széjjeldurran az öveg, hun szemem vág, hun a kezemet vagdalja össze – sok ilyen van. Hát most, utolsó héten HÁROM durrant, csak EGY HÉT alatt! És nem adnak se szemüveget, se védőkesztyűt, se semmit! Csak csizmát, meg kendőt, meg köpenyt. De azt a hosszú, vastag köpenyt, amit ők adnak, én nem szeretem. Inkább vettem magamnak másikat, nájlont, rövidujjút, inkább abba vagyok, mint emebbe a hátrakötős hosszúba. Csak így meg nincs védve a kezem. Na persze: mer gumikesztyűt meg már nem adnak!

A kereset meg kevés. Kétezeröt, kétezer, háromezer, ritkán ha háromezer-kettő – attul függ. Ha sokat túlórázok, pláne ünnepen, van hogy még a háromezer-ötöt is megkapom – hát, ritkán. Viszont amikor meg takarítás van, akkor jobb ha szabira megyek! Mer az órabér semmi, csak a teljesítményre fizetnek, takarításra meg csak az órabér jár, az annyi mint napjába nyócvan forint – hát mi az? Akkor már inkább odahaza takarítok, nem a Nyírkémián!

Mer amúgyis minden hétvégén hazamegyek Adonyba. Előtte még veszek ezt is, azt is, felpakolok, aszt gyerünk haza! Mer családom van: két kisgyerek. Aszt azokhoz. Férjem, az nincsen – már úgy érteve hogy az élettársammal nem vagyunk megesküdvé. De azért szeressük egymást, meg minden –

Csak sajnós most eléggé úgy néz ki, hogy le kell számoljak a vállalatomnál. Mer ha most elhasználom az összes szabadságomat, akkor ott állok szabadság nélkül, és akkor már Karácsonykor meg Szilveszterkor is dógozni kell, meg két ünnep közt is – mer muszáj, hát az ünnepre kell a sok kóla! Én viszont akkor már nem nagyon szeretnék menni. A másik meg: hogy nagyon kevés a pénz. Hát kétezeröttszáz, háromezer, a négytagú családnak: KEVÉS! Ugye, a gyerekek anyósomnál vannak, persze akkor mindig adok anyósomnak is egy ezrest, vagy ha annyi nem jut, egy ötszázast, vagy adok neki nyócszázast ha nincs több, mikor hogy – adok, mer megérdemli, én nem azt mondom hogy nem érdemli! Elvállalja a két gyermekemet? Hát érdemli akkor! Csak viszont így mi marad nekem? Pedig én nem kötök magamra, mer inni se nagyon iszok, legfeljebb ha egy kevertet, vagy ha kevert nincs, akkor Hubit, mást én nem iszok, és azt is csak egy felesig, ameddig meg nem árt – de MÉGIS kevés ez a pénz! Úgyhogy mondom: lehet hogy leszámolok. Mer sajnálni sajnálom a munkahelyemet, de tényleg – csak viszont hiába: ha egyszer nem elég a pénz! Mer énnekem a családom az első, énnekem arra kell gondolni, hogy a két gyermekemet feltartsam!

Ha így kiveszem a szabadságomat, mindig feljövök Pestre a sógornőmhöz – fene tudja, valahogy jobb szeretek Pesten lenni. Mégis más! Meg itten a sógornőm eltart. Ha elmegyünk ide-oda, egy diszkóba, vagy valami, akkor is a sógornőm fizet – nekem kevés a pénzem, neki több, hát akkor mér ne fizesse ő? Kinn lakik a sógornőm Palotán, a Keller Laci bácsi vikendházába -még hat éve, mikor a sógornőmmel konyhán dógoztunk, a sógorom meg raktáros vót ugyanannál a vállalatnál, ez a Keller Laci bácsi vót ott a portás, és innen ismerjük, úgyhogy a sógornőm most már negyedik éve lakik ebbe a kis házba. Jó nagyon, mer csak ketten vagyunk a Lidivel, meg fizetni se kell – hát ez csak egy kis nyaralóház. De fűteni lehet azér – hát hősugárázóval. Bedugjuk, és akkor meleg lesz. Nem forró, de így őszbe ez is elég. Úgyhogy én szeretek nagyon feljönni. Esetleg ha leszámolok a vállalatomnál, akkor lehet hogy egészen is feljövök – még majd meglátom.

Csak az a kár, hogy hülye messze vagyunk, hát jól kinn, Rákospalotán. Úgyhogy a Fény diszkóba is mindig taxival szoktunk bejönni – persze a sógornőm fizet, ha van neki pénze. De JAAJ milyen mérges lettem most valamelyik este! Az arabok végett! Jövünk be a sógornőmmel, hogy na majd táncolunk, szórakozunk kicsit, vagy valami, aszt – hát én nem szoktam magamat szégyelni, aki engem felkér, avval elmegyek, azér van a

diszkó! Hogy szórakozzon az ember kicsikét – hát nem? Na, most is: jön az arab. Jó, gyerünk akkor, táncoljunk! Vót előbb egy lassú, azt végigtáncoltuk, akkor jött egy gyors, megin lassú, meg MEGIN egy gyors – na, nekem most egyelőre elég: leülök. Mer fáradt vótam már! Az arab meg: jön ám énutánnam! Aszt mutogat. Hogy menjek át amoda, az ő asztalához! Mondtam neki hogy nem megyek, mer úgyse tudok franciául, hát mit csinálnék vele – de az meg CSAK tovább! Hogy őt úgy híják hogy Báhír – na ez is: milyen név? –

– Jó van – mondom –, én meg Mónika vagyok! – mer nem szoktam az igazi nevemet mondani, mer mittudom-én!

Meg hogy én tetszek őneki, és hogy mennyi forintér megyek el ővele a lakásra?

Pfûû de dühös lettem rá! Mer odáig jó van, hogy az arabok barátkozni szeretnének a magyarokkal, meg mondjuk rá szeretnének táncolni is – hát rendbe: BARÁTKOZNI, meg TÁNCOLNI! De még akkor hozzá, hogy fel is vigyen a lakásra?! Aszt ki tudja hogy mit csinálna ott énvelem!

– BARÁT, érted? – mondom neki. – Meg TÁNCOLNI, addig oké! De már hogy LAKÁS, arrul nem vót szó! Lakás, az NYET! Na mennyéi szépen a sunyiba! – mondom neki. De én aszitem hogy a szemit kinyomom, én annyira dühös lettem rá!

Meg akkor tegnap is – van egy csaj a Fény diszkóba, egy farmeros, rózsaszín inges lány, az mindig ott van, mindig arra az ajtónál táncol – de majdnem minden este rumlit csinál! Ülünk tegnap a sógornőmmel, beszélgetünk – egyszercsak odajön mihozzánk. Hogy valamelyik a kettőnk közül, akármelyik: hogy kétezer forint jó lesz-e nekünk, vagypedig nem. Mer fel kéne menni egyik arabbal a lakásra.

Na hát én megmondtam neki, hogy nem. Meg a sógornőm is aszondta: nem, ő se.

– Jó van – aszondja –, ti bajjotok! Ha nem kell, hát nem kell!

– Nézzed – mondom neki –, énnekem ha van száz forintom, jó, ha meg nincsen száz forintom, úgy is jó! Mer – mondom – én inkább nem eszek, nem iszok, de énnekem az nem éri meg, hogy engemet azon a lakáson leüssenek, vagy akármicsoda!

Röhögött eggyet a csaj, aszt elment. – Nade tényleg: hát nincs igazam? Mer jó, hogy akkor is a sógornőm pénzt ittuk – de hát ha a sógornőm rászánja azt a pénzt? Akkor engemet ez mér érdekeljen?

Amúgy nekem van egy barátnőm, a Marika, egy adonyi lány, csak itt van most Pesten, arrul lehet megismerni hogy mindig piros pulóverba van, na hát ő erre hajt – szóval az kurva, na! Arabokkal, magyarokkal, mindenkivel, de azt már minden módon összefogdosták – Úristen, amiket az elmesél! Mer énnekem elmondja, hát a barátnőm. Na szóval ez a Mari hív mindig engemet is.

– Hülye vagy te? – aszondja nekem. – Hát tudnál te is pénzt keresni, hát mit akarsz!

És igaza van! Mer én is kereshetnék sok pénzt, hát nem így van? Mer kereshetnék! Csak viszont énnekem ez nincs a vérembe. NINCS A VÉREMBE! Ő, ha csinálja: jól teszi. Ha neki így jó: csinálja! Én nem irigylem érte! Csak közbe: ő, meg én, az nem ugyanaz. Mer én nem tudnám ezt csinálni, hiába!

Mer jó: én is belemennék! Hát az a pénz nekem is jó vóna! Mer pénzre az embernek szüksége van! – És akkor mégse tudok belemenni. Mer nem visz rá az Isten!

Meg akkor még az is, hogy hát én félek.

– Mari – mondom neki –, te vagy a hülye. Hát gondolj csak bele! Hát – mondom – a rendőrök? He? Avval nem gondolsz? Ha lebukol, mi van? Se munkahelyed, se semmi, könnyen elkapnak! Aztán jön a kitiltás, meg a másfél év, meg minden, hát gondoljál bele az életedbe! Itt szén vedel, hervadói, a vége meg mi? Csak nehogy már börtöntöltelék legyél a végin!

Én még nem voltam börtönbe. Én még csak három és fél napot voltam fogdán – de az OLLYAN vót, hogy akkor én felfogadtam: én nem is leszek börtönbe sose.

Mer az a három és fél nap nekem olyan vót, minthogyha három és fél HÓNAP lett vóna! Közbe csak három és fél nap vót – ami semmi! Úgyhogy én ezer is fogadtam fel, hogy kurválkodás, meg levevés, meg ilyesmik: NEM, én ezt mindet inkább távolítom magamtól. Mer én RETtentő félek a börtöntül!

Na ettől függetlenül én segíték a Marinak. Mer ő is szokott segíteni nekem, bármibe, mondjuk ha nincs pénzem, ad – úgyhogy ha egyszer véletlenül őneki nem lenne, akkor meg én adnék neki. Vagy mondjuk ha őneki kellene egy munkahely, meg albérlet, és ha mondjuk lejönne Nyírbátorba, vagy Nyíregyházára, én segítenék őneki szerezni. Mer tudok valakit, a doktor Jakabnét, és ezt a nőt én bármikor felkereshetem és beszélhetnék vele, hogy szerezzen a Marinak munkát meg albérletet! Szóval

segítem én a Marit – mer ha kurva is, én azér őt nem nézem le! Ha ő ezt vállalta, benne van: jó, csinálja, válják egészségire! Hát nem igazam van? Mer olyan ez, mint például a vegetária, pont olyan! ügye, ott a másik, a Bori, aki meg vegetáriázik, húst nem eszik! Kijön hozzánk, de hiába kínálja a sógornőm hússal, hozzá se nyúl! Mer sokan mondják, hogy a hústul a velő romlik, vagy mittudomén miket mondanak, és akkor ez a lány, a Bori is: meg van rá esküdve, hogy ő pedig húst nem fog enni. Énszerintem hülyeség – de jó, hát ha ő így gondolja, csinálja! Én ezer őt nem nézem le! – Na: hát ugyan ilyen ez is!

A Mari különben az olyan, hogy az nem használ semmit se, mert a gumit az arabok nem szeretik, a gyógyszert meg még nem is próbálta – hát te Úristen!

– Figyelj – mondom neki –, te tisztára hülye vagy? Hát elmész egy nőgyógyászatra, és akkor felírnak neked valamit, pont ami neked való, ami a szervezetednek kell! És akkor – mondom – ha az arabok nem is engedik, de te beveszed azt a gyógyszert dugiba, jó előre, és akkor mégis: nem maradsz teherbe! Mer– mondom – ha terhes leszel, mit csinálsz? Se lakásod, se munkahelyed, semmid sincs, hát az a gyerek így mindenhogyan csak intézetbe kerül, mer a tanács úgyis elveszi, te hiába nem akarod adni! Mer ez így van! Érted most már?

– Na így tanítgatom én őtet, hogy segítsek rajta – de hát beszélhetek én öneki –

De, mondom, akármennyire is ajánja mindenki, én ebbe az arabozásba nem megyek bele. Mer egy az, hogy az arabok nem tudnak magyarul. Hát akkor meg én hogyan beszéljek velük? Vannak ezek a kuvajiak, asziszem azok tán négerek, úgyhogy azok szuhul beszélnek

– mer a négerek általában szuhul beszélnek, a dél-afrikaiak azok mind csak szuhul, a többi meg vegyessen, hol szuhul, hol meg másképp – hát ennyit már tudok. Az arabok viszont, azok megin vegyessen: hol angolul beszélnek, hol franciául, hol meg mittudomén. Én meg hát nem tudok se franciául, se szuhul, se angolul – akkor meg??

A másik meg: hogy hát félek. Mer könnyű azoknak az araboknak! Mer ugye a külföldit, azt nem büntetik, legfeljebb ha 72 órára beviszik a fogdára, aszt rátelefonálnak arra a külföldi országra, ahová az a külföldi tartozik, és megbeszélük, hogy 'most mittudomén mennyi ideig nem tartózkodhat az illető Magyarországon. Vagy-pedig fizet valamennyit annak a rendőrségnek – mer pénzér mindent lehet, pénzér mindent lehet. Ad

mondjuk rá ezerötszázat, és jó van! – Nade én nem vagyok külföldi, énvelem már más a helyzet!

Én nagyon félek a rendőröktől. Mer vannak olyan rendőrök is, hogy mittudomén, elkapnak útékával, vagy minek hívják, üzletszerű kéjelgésér, ezer a kurvaságér, és akkor elvisznek – de úgy hogy azt se tudom hova visznek! Én azt hiszem, hogy a rendőrségre megyünk -de mondjuk rá este van, vagy éjszaka, sötét, én nem látok semmit, és nem is a rendőrségre visznek! Hanem kivisznek egy nagy erdőségbe, a rádiót jól felhangosítsák, direkt, hogy a főnökség se hallja, meg senki se hallja

– hát vannak ilyen rendőrök is, mer én ezt már nagyon sokat hallottam! –, aszt esnek nekem, megcsinálják rajtam a dógukat, az összes! Utánna meg szépen agyonütnek. És akkor én mihez foghatok??

Meg én az araboktól is félek! Mer hogyha egymagába van; akkor nem érdekes – de hogyha már hárman, négyen jönnek? Úgy már én mit tudok csinálni? Tök sötét van, az utat se ismerem – kivisz az erdőbe: megöl. Csak úgy, passzióbul! – Megöl, elás – megteheti, mer utánna ki tudja hogy ki tette? Senki! Vagy akár csak felvisz a lakásra, de nem akar pénzt adni, én meg mondjuk rá, nem pont őszerinte venném magamat – lekever két jó pofont, utánna meg kilök az ablakon! Mér, nincs ilyen? Még ha csak maga van, tán bírok vele – de hogyha ÖTEN jönnek rám??

Úgyhogy mondom: ezmiatt én nem arabozok. Mer csak jó vóna csinálni – de viszont nem merem. Mer énnekem családom van, énnekem a gyerekeimre kell gondolni. Ha családom nem vóna – úgy lehet. Nagy nehezen, de talán úgy belemennék – így viszont én aszondom: inkább ehenhalok, mint hogy a nyakamat elvágják! Nem is magamér – de én a két gyermekemet féltém!

Csak persze ott van a másik ódal is. Hogy ha elmegyek vele, megkapom azt a kétezer forintot, vagy megkapom a kétezer-ötszázamat – hát én azt a pénzt a kólagyárba egy HÓNAP alatt keresem meg!

– Tiszta hülye vagy – aszondja a Mari –, nekem: öt perc; neked: egy HÓNAP! Hát normális vagy te?!

Szóval, nem tudom – –

Nade! Van mostan egy másik dolog! Az újítás. A levevés! Ami még sokkal jobb is, mint az arabozás! Mer egy az, hogy ebbe lefeküdni se kell, nem kell félni se, hogy az ember megkapja a mindenféle bajt, meg akkor az se nagyon van, hogy megvernének, vagy tudomisen – nem, ebbe csak annyi van, hogy vagy sikerül, vagy nem. De azért legtöbbször sikerül!

A Lidivel vótunk egyszer egy diszkóba – nem is a Fénybe, másikba, nem tudom már a nevit se, a Lidi vitt el – ez még akkor vót, mikor elsőre kerültem fel Pestre, négy éve már. Ülünk a Lidivel a diszkóba – egyszer a Lidi:

– Figyelj má Kati – aszondja –, nagyon néz tégedet az a srác!

– Hát – mondom a Lidinek – mit érdekel engem, ha néz, nézzen!

Egy másikkal vót a gyerek, egy öregebbel – ittak.

Egyszer: tényleg, jön oda a srác, a fiatal. Magyar kölök vót. Odahajol, aszondja nekem:

– Mennyiér jössz?

Én meg – hát elsőre vótam még Pesten! – azt se tudtam, mit akar!

– Hát – mondom – hogyhogy mennyiér megyek?

– Na – aszondja –, hát lefeküdni!

– Eridjél mán a dogodra – mondom neki –, hát mit képzelsz te? Menj innét, te szemtelen! – így. Pedig akkor még családom se vót!

A Lidi meg nekem!:

– Hülye vagy?! – de súgva csak. – Ne kûdd el, híjad vissza! – de dühös vót! – Tartsad fel, beszélgessél velem!

– Hát – mondom – jó, beszélgetni beszélgethetek! – hát ezt nem utasíthatom vissza!

– De – aszondja a Lidi – itassad is!

– Itassam?! Minek itassam?! – hát mit tudtam én, hogy mi ez az egész!

Most már tudom, azóta értem már.

– Mindjár jövök, te csak tartsad fel a gyereket! – aszt átment ő meg az öregebbhez.

Én meg beszélgettem a fiattal. Ezt is, azt is, amazt is, mittudomen miket, ő is kérdezett, én is, jól belejöttünk mind a ketten a nagy beszédbe – hát beszélgetni jól tudok! Elvettem szépen a figyelmet – pedig nem is tudtam, mire megy a játék! Nemsokára jött vissza a Lidi. Kért még akkor ezt is, amazt is, ivott,' meg itatta a gyereket is, hozatott nekem is – jó, én ugye csak kevertet iszok, vagypedig Hubit, egy háromcentest, vagy mondjuk rá egy felesset, mer én többet nem iszok. Amikor meg nagyon jó a kedvem, akkor esetleg elmegyek egy deciig – de akkor ittam. Meg jó kedve vót a Lidinek is, ivott ő is. Súgom neki közbe:

– Hát az öregot hova tetted?

– Elvittem – aszondja –, lefektettem aludni! Mer -aszondja – sokat ivott már, álmos lett!

Elsőre vótam Pesten még csak, hát mit tudtam én! De nevet a Lidi, borzasztó nevet:

– Van pénz – aszondja –, he, van ám pénz! Eleresztettük aztán a gyereket is – úgy mesélte el azután a Lidi. Hogy elvitte amaszt a szállóra, mer szállón lakott a magyar, lefektette, minden – aszt szépen levette, ötezer forint vót a csávónál – azt az ötezret a Lidi gyönyörűen elhozta!

Meg még akkor kétezerötszázat nekemadott belőle! Pedig én nem akartam.

– Ne – mondom –, hát én ebbe nem segítettem neked, a te pénzed ez!

– Dehogynem – aszondja –, hogyne segítettél vóna! Elég vót beszélgetni emevvel! – aszt a zsebembe gyűrte a kétezerötszázat. Jó van, mondom, ha már így van, egye fene, nem bánom! Meg az az igazság hogy örültem is neki: hát ötven forintom ha vót már összesen, utósó pénzem!

Na így kell eztet csinálni. De a sógornőm, a Lidi nagyon érti! Hát vót még olyan is, hogy tizenötezret vett le! De öt perc alatt! Csak egyre kell vigyázni: nehogy civil legyen a manus, nyomozó. A többi, az megy, könnyen!

És ez egy olyan dolog, hogy hát én nem vagyok benne hibás. Mer én nem tudok semmiről se, hát a Lidi nekem csak annyit mondott, hogy én beszélgessek vele! Én meg ugye beszélgettem. Hát beszélgetni, azt talán még szabad, vagy nem? Úgyhogy még ha a Lidivel lenne is valami, akkor is: én megmondanám a rendőrségnek, hogy én csak beszélgettem – mér, már az is bűn??

– Jó barátom, mér ne beszélgessek vele?! – na, szóval mondanék én olyat is, ami nem igaz. Mer én már rájöttem erre! Hogy a rendőrségnek hazudni kell! Mer ha hazudik az ember, azt jobban elhiszik, minthogyha igazat mond! Van Rákospalotán egy főhadnagynő, engemet már az is fölokosított:

– Katikám – aszondja –, hagy erőszakoskodjanak: nem baj, te ne törődjél vele! Amikor már NAGYON kijöttek a béketűrésből, te akkor is csak nagy nehezen valljál! De akkor se az igazat. Mer úgy SOSE fognak hinni neked! – Énnekem ezt egy FŐ-HADNAGY-NŐ mondta, Rákospalotán, Zakariás Péterné nevű, benn a rendőrségen! Úgyhogy –

Csak még azért akkor se tudom, hogy belemenjek-e ebbe a levevésbe. Mer ha tudnék így újítani, hát abból MÉG SOKKAL többet tudnék szerezni, mint az arabozással! Mer két hét alatt az az 50-60-ezrem BIZTOS

hogy meglenne, de tényleg, hát TUDOM hogy meglenne! És akkor szépen öltözködnék, meg minden –

Csak viszont ettől is félek. Úgyhogy félek hogy NEM TUDOK belemenni, ebbe se!

A Lidi mindig bíztat, hogy ne vacakoljak már, vegyem le, vegyem le, hányszor mondta már! –

– Jó van – mondom –, de hogy az Istenbe vegyem le?!

– Hogyan, hogyan – aszondja –, hát úgy hogy ki viszed, elviszed, aszt –

– HOVÁ a szűzmáriába vigyem el?! Pláne hogy részeg

– Hát – aszondja –, te hülye vagy –

– Tudod mit? – mondom neki. – Inkább akkor én letartom beszéddel, ebbe most már belejöttem, te meg akkor vedd le a másikat! De ÉÉN, hogy LEVEGYEM

– Jó van akkor, tartsad le: itassad!

– Itassam – mondom –, hát hogyan?! Ha akar, iszik, ha nem akar, nem iszik! De ÉÉN, hogy ITASSAM! Isten őrizze, hogy még majd ott okádjon nekem! Ha te leitatod, nem érdekel, ha leveszed, az se érdekel, de én bizony nem!

Szóval, nem, én azt se tudom, hogyan kell ezt csinálni, nincsen nekem eszem ehhez, hülye vagyok hozzá, na! A Lidi meg: csak fogta, kivitte a magyart – tíz perc múlva meg már ott ült megin, a tizenötezer forinttal! Hogy a jóistenbe csinálja, én nem tudom! Gondolom, ő csak azt nézi, hová teszi az illető azt a pénzt – neki ennyi elég! Ha már ezt kileste, ha ennyit tud már, akkor a csávónak vége!

De nem, ilyeneket én nem csinállok. Inkább egy örökös kódús legyek, de én nem lopok. Ha nincs pénzem, úgy is jó. Vagy akkor inkább KÉREK, egy akármilyen idegentül, vagy itt a Lidi, a sógornőm, ha kell nekem száz forint, ad – de ÍGY nem!

Nem tudom – Mer közbe meg jó vóna belemenni! Hát persze hogy jó vóna! Mer most ha én bemegyek az ábécébe, hogy vegyek valamit magamnak, pénz nélkül: mit adnak? Semmit! Maradok éhen, maradok pucéran! Mer mindent pénzér adnak. Ha pénz nincs, még a kutya se ugat. Csak a pénz az úr!

Evvel a főhadnagynővel én úgy kerültem össze, hogy

– mer van nekem itt a nyakamon egy szúrásom. És azvégett. Ez kicsit hosszú, de azért elmondom.

Ez a kendő is azért van most a nyakamon, mer át vót szúrva énnekem a nyakam, aszt ott van még most is a seb

– mindenki azt mondta rá: hogy nem szégyelem én magam? hát ki van szíva a nyakam! – pedig az nem kiszívás, hanem egy szúrás. Meg vót egy lábszúrásom is, itt e, elég csúnya még most is – na, hát ez mind most július 3-án lett.

Nem is emlékszek már hogy hová mentünk épp a sógornőmmel, a Lidivel – ja, az Icaéknál vótunk, a Lidinek a régi munkatársánál, na az is egy ugyanolyan belemenős csaj mint a Lidi, harapózik, meg minden, jó barátnők most is még a Lidivel, pedig már rég nem dógoznak együtt – na náluk vótunk a Lidivel, egy keddi napon. Aszt ahogy megyünk haza az Icaéktul, már az Örs vezér téren vagyunk, ott várunk épp a buszra, a 63 E-re, piros E betűvel, mer én avval szeretek menni, az sehol nem áll meg, végállomástul végállomásig visz, mindegy, szóval ott várunk nagyba a buszra – hát, odajön hozzánk egy öregember. Egy olyan 65 éves valaki, fehér haj, kicsit sánta, minden – de egy nagyon pajkos valaki! Ince Mihálynak híják – de ezt akkor még nem tudtuk, csak később mondta a rendőrség, hogy ez a neve. Odajön hozzánk, aszondja:

– Ha érdekel benneteket a verseskönyv – aszondja –, én tudok mutatni nektek egy nagyon szép verseskönyvet. Vagy ha akarjátok, ki is lehet írni belőle a verseket – aszondja –, vagy majd én kiírom nektek, jó van? Ha akarjátok! – aszondja.

De mi soha nem láttuk még előtte ezt az öregot, soha!

VERSESKÖNYV – hát engemet az nem érdekel. Biztos a frontról, ilyen háborús izé, láttam én ezt már a tévén, meg hallottam is, történelemórán is tanultuk, politika, meg mittudomén – én meg is mondtam rögtön az öregnek, hogy engemet ez nem érdekel. De viszont a Lidi meg aszondta: ötet érdekli!

– Jó van – aszondja akkor az öreg –, gyertek akkor el! Elborozgatunk, elbeszélgetünk, megmutatom a verseskönyvet, meg minden! Na, nincs kedvetek eljönni?

Meg még vett is nekünk két csomag cigit! Pedig vót cigarettánk, de ráankerőszakolta, hogy ő vesz nekünk!

– Mit szívtok, Szimfóniát? Hozok! Majd én hozok nektek!

– Hát, jó – aszondja a Lidi –, ha már annyira van, hozzon! – aszt erre meg is vette az öreg, ott az Örs vezér téren, két csomaggal, aszt odahozta!

Akkor vót nyóc óra, pontossan nyóc óra, az Örs vezér téren. – De én ezt a rendőrségen is ugyan így adtam le, PONTOSSAN ugyan így! Meg elmondtam, hogy hát ugye mi semmire se gondoltunk, hát egy öreg, egy 65 éves, vénember, hát ki hitte hogy valami nemjót akar! De hát ha a Lidinek kedve van, menjünk akkor!

De még akkor nem is együtt mentünk! Mer az öreg aszondta, neki még dóga van, mi csak igyunk meg egy kávé a presszóba, majd csak utánna szálljunk fel a 89-es buszra – vagy a 98-asra? nem is tudom már –, menjünk vele három megállót, szálljunk le, ott lesz a sarkon egy ilyen bőrdíszműves, táskás, szíjas, menjünk el előtte, meg csak tovább, még tovább, egész az első sikátorig, azon le kell fordulni, pontossan a sarkon, mer az a Somogyi Bacsó út, akkor azon menni, egész egy kis fás részig – aszt ő majd ott fog várni minket az első bokornál. Na, jó. De még olyan rendes vót: háromszor is elmondtá! Hát ki hitte vóna akkor még, hogy –

Pedig én ÉREZTEM valamit! Még mondtam is a sógornőmnek, a Lidinek:

– Figyelj má – mondom neki –, nem lesz baj? És ha ott a bokornál ez megles minket, aszt leüt bennünket? Lidikém, gondolkodj már!

– Eridj má magadnak – aszondja a Lidi –, hát egy ÖREG EMBER, nem mer ez ilyet tenni! Meg tudod hogy figyelmes vagyok!

Jó, hát a sógornőmnek jár a szája, de azér tényleg figyelmes! Én is az vagyok – de viszont ha elgondolkozok, akkor má nem vagyok figyelmes!

Na, hát aszt csakugyan ott várt minket az öregember a bokornál. De tiszta sötét vót már akkorra, hát jó késő lett. Az öreg rendes vót még akkor is:

– Tudjátok mit? – aszondja. – Elsőnek majd én bemegyek, aszt megnézem hogy ki van fenn!

Mer, hogy mondjam, a ház, az nem az övé, hanem a nővééré. Ahogy így bemegyünk, először az öregnek a nővére lakik, szembe a kerítéssel meg megin egy másik testvérje, ő meg hátul lakik, balfelül. Egy olyan kis keskeny valamibe, mint egy spájz, csak picivel szélesebb, meg van hozzá egy kis konyha – de teli az egész limlommal, meg szörnyű kosz! Persze akkor ezt mi még nem láttuk! Mer elsőre ő ment be.

Na, kiszólt akkor a sötétből: – Gyertek be – aszondja – jöhettek!

Jó. Bementünk.

De arra azér vót esze az öregnek, hogy a konyhából a szobába elsőbb minket kűdött be, csak úgy gyújtotta fel a villanyt, meg úgy jött be ő is

utánnunk. Ahogy aszt világos lett: Úristen, ami ott vót! MINDEN teli szeméttel, piszokkal, a mosatlan edény még a földön is! A sógornőm egyből ki akart vóna fordulni -

– Hagyjad má – mondom neki –, hát látod: öreg, nincs felesége se, hagyjad!

Mer ugye egy 65 éves ember már mit tud? Se takarítani, se mosni, se semmit – de az ilyet én még nem szoktam lenézni!

Aszt az asztalt tényleg le is takarította, meg hozott elő bort – de nagyon finom házi bora vót! Igaz hogy én elég boros vagyok, szeretem a bort – amúgy én csak kevertet iszok, vagy esetleg Hubit, de ha JÓ az a bor, akkor én nagyon szeretem a bort! Ami má picit savanyú, az nekem nem kell – de ez nagyon jó piros bor vót! A Lidi meg is ivott jó két-három pohárral, én meg még tán öttel is megittam – hát jólesett! Közbe persze beszélgettünk is, ókor-ókor kerültem-fordultam egyet, mer sokat ülni nem szeretek, ittam akkor megin – de azért ennyi bortul én még tényleg nem szédülök meg, csak jókedvem lesz, ennyi!

Mutatta ott a verseskönyvet, meg mesélt is az öreg – egyszer látom: egyik kezén nincs neki ujja!

– Hát magának hova lett az ujja?? – mondom, így kíváncsiságbul. – Hova hagyta az összes ujjait?! – Mer olyan feltűnő vót: le vót neki vágva, vagy micsoda, de MIND, a helye meg bevarrva! Mi a fene, mondom magamba, megmûötték ezt, vagy mi?

Aszt elmondta. Hogy a háborúba veszítette el az ujját, a fronton, mind az összesét. Meg mesélt akkor a háborúról. De elég álmos vótam én már akkor –

Ez az érdekes, hogy én egyáltalán nem tudom, hogyan is kezdődött ez az egész! Ha megnyúznának se emlékeznék! Csak aszondja egyszer nekem az öreg:

– Katica – aszondja –, légy szíves, eridj má ki! Mer a barátnőddel szeretnék beszélni.

Azt se tudom, honnan tudta a nevemet – na biztos a Liditül. De a Lidit meg úgy mondta, hogy a „barátnőd”, nem hogy a sógornőm!

– Jó – mondom –, semmi kifogás, nincs akadálya!

– Eridj addig a konyhába, jó?

Rendbe: kimentem a konyhába. De unatkoztam nagyon. Hû, itt én mindjár elalszok! Micsináljak? Kimentem az udvarra is, mer pisilhetnék vótam, visszajöttem megin a konyhába, még mindig beszélgetnek –

Széjjelnéztem akkor– megláttam egy fél dinnyét. Ott a koszba! Nem érdekel, mondom – fogtam, megettem! Az egészet! Az öreg nem mondta hogy egyem meg – én megettem!

De én ezt a rendőrségen is ugyan így mondtam el utánna, szorul szóra! Azok csak röhögtek, maj megpukkadtak!

Eszem ott nagyba a görögdinnyét – egyszer hallom: kiabálás. A Lidi!

Meg utánna az öreg is! Hogy ő ezt nem akar, meg azt nem akar! De nem is értettem rendessen – hát az ajtón át! Úgyhogy én még akkor se kapcsoltam – ettem tovább a dinnyét!

Akkor az öreg hangja – de dühössen!: – Na, híjad be akkor a Katit!

Erre mentem én vissza be.

– Foglaljál helyet! – aszondja az öreg, nekem.

– Áá – mondom –, nincs kedvem, ebbe a koszosságba! Mer fehér ruhába vótam – a tiszta fehér ruhámba! –

aszt féltettem a fehér ruhámat. Sajnálom azt a ruhát máig is – mer a hatalmas vérpecsét azóta se jött ki belőle. Hát másfél liter vért veszítettem én, rá az egész ruhámra -úgyhogy el lehet dobni azt a fehér ruhát –

Nem ültem le – de azér két pohár bort még behúztam, úgy, állva.

Na itt ezt a részt nem tudom, ebbül most semmit se tudok. Csak annyit, hogy egyszercsak ott állt előttem az öreg, aszt ORDÍÍtott rám, meg hadonászott. De olyan összevissza, hogy én nem is értettem amit kiabál – csak annyit vettem lei az egészbul, hogy azt akarja hogy feküdjek le vele.

A legvégén meg jól pofonvágott – de ÚGY megpofozott, hogy én majdnem nekiestem a szekrénynek!

Nade most én megkérdezlek: ha tégedet valaki pofonvág – de ERŐBÜL! –, te akkor azt nem visszaadod? UGYE hogy visszaadod neki?!

Na ezer is nem lett semmi ebbül az ügyünkbül a rendőrségen se – szépen elsimították.

Hogyan magyarázzam – én nem pofonnal adtam vissza az ő pofonját. Hanem jól gyomorszájon rúgtam az öreget.

Utánna, én nem is tudom hogy hogyan, de szájba is ütöttem, hogy elindult neki a szája vére, vagy tán az óra vére, nem tudhatom melyik a kettő közül. Van nekem tizenhat gyûrûm, de az mind a tizenhat rajtam vót, hát jó csomó gyûrû az ujjamon, aszt avval: adj neki! Én se vótam rest – hát ha te így, akkor már én is másképpen gondolkozók!

Azután hogy hogyan került őhozzája egy fehérnyelû kés, azt már én megin nem tudom. Mer addig én azt a kést nem láttam sehun! Hogy az

asztalon lett vóna, vagy a szekrényen, vagy hol, én egyáltalán nem tudom, mer én csak az öregnek a kézibe láttam meg először. Egy olyan jófogású törkés, fehér nyele van neki, de Tûhegyes – hát itt van e, a nyakamon, látszik hogy nem egy akármilyen tompa valami vót!

ÚRISTEN, ahogy én azt a kést megláttam!! A KÉZIBE neki!!

Nem tudom hogy én akkor mit csinálhattam, meg azt se tudom hogy a Lidi mit csinált, de valószínű az öreg megijedhetett valamitül, mer valahogy aszt eldobta a kést. Ezt a fehérnyelû törkést. Hát csak arra gondolok, hogy ő megijedhetett!

Úgyhogy én a földrül vettem fel a fehérnyelû kést. Na, mondom, ennek már a fele se igaz – aszt jól belevágtam az öregnek a hátába a kést.

De – hogy mondjam – azér nem olyan NAGYON! Csak mint mikor mondjuk rá az asztalba belevág az ember egy kést – én úgy éreztem, minthogyha bele se ment vóna az öregbe! Úgyhogy én magam is csudálkoztam mikor megtudtam, hogy a lapockát érte – én máig se tudom hogy hogyan! A LAPOCKÁT! Meg hát én azt se tudom, hun van az a lapocka! De a rendőrség így mondta.

Egy hétig feküdt aszt vele az öreg –

A lábamon ő akkor már megszúrta engemet. Meg lehet hogy már a nyakamon is? De én nem vettem észre semmit! Pedig már PRICCELT belülem a vér! De én akkor se vettem észre!

Na, a Lidinek több se kellett, a sógornőmnek: elkezdte hajingálni az öreg fejéhez az üvegeket, amikbül a bort kiittuk. Ezen is úgy csudalkoztam utánna, hogy alig vót egy pár vágás a fején neki – mi meg már aszittuk hogy meghalt!

– Lidi – mondom, de én má SIKÍTOTTAM! – gyere! Gyere ki, gyere el!

– Nem érdekel!! – aszondja a Lidi, aszt csak üti-vágja tovább az öreget.

– De – mondom – a KÉS, hát nem látod?!

– Akkor se érdekel!!

De aszt csak észheztért lassan a Lidi is – aszt akkor kimenekültünk.

Amúgy különben a Lidi se hozott el semmit onnan az öregtül, de EGGYÁLTALÁN semmit se hozott el a lakás-bul! Egy szeget se! Vagy hát legalábbis énnekem nem mondta hogy hozott vóna valamit! De a rendőrség se mondta. Mer olyan hirtelen vót ez, hogy mi csak mentünk – épp hogy a villanyt leotottuk, aszt hajrá. Azt se tudom, hogy jutottunk ki, átmásztunk a kerítésen, de én abbul se éreztem semmit, én csak úgy repültem –

Én ugye meg vótam szúrva, két helyen, nyakamon is, lábamon is – de úgy meg vótam szúrva, hogy a torkomon át lehetett látni! Hát másfél liter vért veszítettem. MÁSFÉL LITERT! De viszont nem tudtam semmiről. Én nem vettem észre azt se hogy meg vagyok szúrva! Pedig a szobába is jó sok vér ottmaradt, meg akkor az udvaron is, a kerítés is csupa vér lett, meg végig az utca – hát ÖMLÖTT a vér! Hát erről is talált oda a rendőrség! Én meg csak, mint aki meghülyült: megyek –

Csak már jó messzire, már majdnem kinn a kövesútnál: egyszer érzem ám, hogy valami így FOLYIK rajtam, valami MELEG. De MÉG MINDIG nem értettem, hogy mi az, még akkor se! Hát, mondom, az nem lehet, hogy ilyen melegem van! Csak ahogy aszt a lámpánál megálltunk, akkor nézi a sógornőm, a Lidi:

– Te – aszondja –, vérzel te? Megszúrt tégedet a vén szaros? Vagy mi?!

Aszt közbe annyira meg vót szúrva a nyakam, hogy kishíján az eremet el nem vágta az öreg, avval a fehér-nyelű törkessel, azt a nagy eret! De a nyakínt, ezt a vastag nyakínt, ezt széjjelvágta, mer ez kétfelé van vágva! – És akkor ezt a sebet se orvos nem látta, se penicilint nem kaptam rá, se varrni nem varrták, semmi! És mégis begyógyult! Mer most már mondjuk rá majdnem be van gyógyulva.

Ja, meg akkor a papucs! A Lidinek a papucs! Az bennmaradt a lakásba – a fele! A jobbos! Aszittük az utcán hagyta el, de nem, mer az öregnél maradt! Én meg: mezítláb! Mer MIND A KÉT szándalom bennmaradt az öregnél! A rózsaszín szándalom – hát ez most már az én károm –

De még akkor utánna egy hétig nem vót semmi. Feküdtem, a Lidi itatott teával – Hát mi aszittük, hogy az öreg meghalt!

Akkor aszt jöttek a rendőrök. Mer mégse halt meg az öreg, hanem feljelentett minket. Mer ahogy a rendőrség a véren odatalált őhozzá, elsőbb aszondta, nem is vót semmi, úgyhogy akkor csak kórházba vitték az öreget, de utóbb aszt rágondolta magát mégis: egye fene, ha már így áll a dolog, ő leadja a feljelentést! Hogy így meg úgy, két illető, egy Lidi nevű, meg egy Kati nevű –

Csak az vót ám, hogy ő másképpen mondta el ezt az egészet! Őnála nem is július 3-án történt ez, hanem július 2-án – mer hogy őnála minden fel van jegyezve, és hogy ő július 2-án ment el a fürdőbe, és akkor utánna lett ez a dolog – hát ami egy mese, mer nem igaz! Mer közbe a keddi nap, az július 3-a vót! Meg hogy ő otthon vót egyedül, mer fáradt vót, már 6-kor lefeküdt, aludt, és akkor mi egyszercsak berohantunk, elsőbb a Lidi, utánna meg én,

és hogy akkor én késsel mentem rá, a Lidi meg fej bevágta az üveggel – ilyeneket!

Ince Mihálynak hívták különben az öreget – akkor tudtuk meg ezt is. Nade nem vót szerencséje Misa bácsinak, mer a rendőrök se vótak egészen hülyék!

Benn vótunk akkor három és fél nap a fogdán. De mi elsőbb nem akartunk vallani – mi nem mondtunk semmit! Csak akkor hogy elmondta a rendőr, hogy az öreg miket összehazudott, dühös lettem: jó, hát ha ő így, akkor én is! Elmondtam akkor, úgy ahogy tényleg vót. Már ha így vagyunk, akkor én bizony kimondom! Meg énutánam a Lidi is elmondta az egészet.

És akkor erre mit mondott az öreg? Ez az Ince Mihály, mit felelt rá? Azt mondta, hogy a Lidiével eggyezik a szó, de énvelem nem. Nade most kérdezem én: hogyha a Lidi szava eggyezik az öregével, az enyim meg eggyezik a Lidiével – akkor most hogy van ez?

A Lidi, az megmondta nekik, de rendessen. Megmondta: ő nem szégyell magát, ha az öreg se szégyell, ő kimondja a szót, az öreg szemibe is, de akkor az öreg se tagadja!

– En megmondom – aszondja a Lidi –: maga engemet ki akart nyalni! Igaz hogy ki akart nyalni, vagy nemigaz hogy ki akart nyalni?! Mondja meg a szemembe!

– Igaz ez? – aszondja a civil, a nyomozó.

– Hát – aszondja az öreg, ez az Ince Mihály –, hát tetszik tûnni, milyen az ember –

– Na! – aszondja a Lidi. – Itt van! Hogy süljön ki a szeme! Elmehet maga a picsába, tudja?!

Akkor aszt ki is engedtek minket, elmehettünk haza. Július 14-én engedtek ki, mer három és fél napot vótunk a fogdán, meg akkor az orvosi beutalásomra is július 14-e van ráírva, meg is tudom mutatni – de elég vót nekem ez a három és fél nap is, pont elég. Meg elkûdtek az öreget is, az Ince Mihályt:

– Maga mit akar? – aszondja neki a civil. – Ha így vót a dolog, akkor MIT AKAR maga?! Nézze – aszondja –, rablás nem vót, gyilkolás se vót, még verekedés se vót, csak szúrás, úgyhogy ebbül nem lesz tárgyalás! – aszondja a nyomozó. – Ennyi ebbül most elég! Elmehet!

Csak közbe ENNYI híja vót, hogy nekem ez az ÉLETEMBE nem került! Mer ha elvágja nekem ezt az eret?! Akkor mi van?! Aszt ha meghalok, a két árva gyermekemmel mi lesz?! A Lidinek semmi bajja nem lett – hát ő nem

állt az öreg fele, ő messzibb állt. Én viszont beszorítottam az öreget a sarokba, az Ince Mihályt – hát ha tudom, hogy engemet meg fog szúrni, akkor én is messzibb állok! De nem tudtam. Mer ez váratlan vót. Aszt így akkor megkaptam a két szúrásomat. Úgyhogy én MÁSFÉL LITER vért veszítettem, meg bele lehetett látni a torkomba – hát meg is halhattam volna, nagyon könnyen meghalhattam volna, nem?

Meg is ijedtem, hát persze hogy megijedtem, már ott az utcán mondtam én a Lidinek:

- Lidi – mondom neki –, menjünk el evvel valahová!
- Nem megyünk sehová! – aszondja.
- De hát – mondom – nem látod? ENNYI vér, te Úristen –
- Hülye vagy te? – aszondja. – Úgy jobb, ha a rendőrség megtudja?!
- Jó – mondom –, hát így is jó –

Vót otthon egy kis pálinka, avval fertőtlenítettem, de csak úgy körül – de a vér még akkor is csak úgy SZAKADT, CSURGOTT, végig mindenem!

Meg még akkor vettek is vért tőlem a fogdán! A sógornőmtől, a Liditől csak egyszer vettek vért, de éntőlem KÉTSZER is vettek, pedig alig bírtak, mer énbelülem alig jött már vér, hát énbelülem már mind kipriccolt! Aszt akkor mégis vett az orvosnő – mer akkor még nem mondtuk meg, hogy szúrás is vót! Meg nem is látták, mer a nyakamon vót a kendő! Na, akkor utánna megmondtuk, hogy vót azér ott még kés is, egy fehérnyelű törkés, és akkor a szakértő, egy szakorvos, aki ott a rendőrségen van, megnézte a szúrásomat, és aszondta:

- Hát maga MÁSFÉL LITER vért veszített! – aszondja.

– Úgyhogy most kell adni magába másfél liter vért! De én megmondtam neki, hogy hát nem. Mer ki tudja milyen véreket gyűjtenek ott össze, Isten tudja hogy milyen emberekből, mer már ők maguk se emlékeznek rá hogy honnan szedték, aztán utánna meg belemeresztik, én meg megkapom vele az idegbetegséget, meg mittudomén miket, hogy még diliházba is kerülhetek – hát nem.

– Nem – mondom a szakértőnek –, köszönöm szépen. De a vér, az nem játék!

Meg aszondja ott ez a szakértő:

– Ez késnek a szúrása – aszondja –, jól ki van nyílván, meg el is van gennyesedve, ebbe bele lehet halni! Úgyhogy most beteszünk egy kapcsot, meg bevarrjuk!

– Doktor úr – mondom neki –, az ÉN nyakamba nem fog jönni kapocs, se júbél nem fog jönni az én nyakamba! Engemet nem varrnak! Hanem tudja mit? Van nekem otthon hintőporom, meg van tetrán-kenőcsöm, az mindent fertőtlenít, majd avval én magamnak megcsinálom. Meggyógyítom magam, de nekem NEM KELL ORVOS!

– Mer fájt ám, fájt nagyon!

És tessék! Nem kellett orvos! Megcsináltam magam -és most már viszket. Mer forrad befele!

Utánna még be kellett vóna feküdni nekem kórházba is, legalább egy hónapra be kellett vóna menni, ki is adták a beutalót a rendőrségen – eltettem, megköszöntem, aszt nem mentem avval se sehová. Aszt nem nekem vót igazam? Mer igaz hogy még azóta is szédülök – hát tegnap a Virág presszóba: állok a pénztárnál a sorba, de én egyszerre UGY megszédültem, hogy ha le nem ülök, ott esek össze! Amikor meg reggel kelek fel, olyan a nyakam mint egy téglá, nem is érzem – de akkor is: nem jobb így, minthogyha még egy hónapig kínoznak a kórházba, aszt esetleg még el is rontsák nekem a nyakamat?!

Még ezt a szúrást az uram nem is tudja, az élettársam, még ezt nem látta –

Különben lehet hogy holnap hazamegyek, mer kûdtek táviratot hogy menjek – de az is lehet hogy holnap este elmegyek még a Fény diszkóba, és akkor csak utánna utazok haza. Táncolok egyet, szórakozok kicsit, iszok is valamit – mer énnekem ami jólesik, azt megiszom, nem szégyelem! Ha jókedvem van, megiszom azt a kevertet, de úgy azt a Hubit is – mér ne? Ha a Lidi is jön, a sógornőm, akkor megyek holnap a Fénybe. Mondjuk rá a Lidi nélkül nem nagyon hiszem – hát nem tudom, maj még meglátom –

SAJNOS SOK A BUTA ÁLLAMPOLGÁR

SIPOS LAJOS, 26 ÉVES

Jelen pillanatba most itt lakok a rendőrszálláson. Mert ugyanis egy albérlet, az kétezernél kezdődne, és akkor az csak egy szoba, avval ki is fűjt az egész, de esetleg még azon a szobán is osztoznóm kell valakivel, egy másik sráccal – ez meg csak kétszáz forint, és ezmellett akkor higiénikusabban is vagyok, meg tévé is van, meg minden ami kell. Mondjuk itt is ketten vagyunk a szobába – de nekem ebbe is szerencsém van, mert per pillanat ugyanabba a műszakba vagyunk mind a ketten, ugyanakkor alszunk, tehát nem nagyon zavarjuk egymást. Amikor elcsúszik a dolog, akkor rossz egy kicsit mer ha ő alszik, én nem tudok csinálni semmit – de azért megoldható ez is: vettem a magnómhoz egy fejhallgatót, és így nincs probléma. Most éppen elég rettenetes a helyzet – de majd kész lesz az építkezés, és akkor jó lesz.

Én különben nem is Budapesten születtem, hanem az Alföldön, Tiszafüreden. Már úgy érte, hogy mi nem is ott laktunk, hanem Abádszalókon, csak Tiszafüredre vitték be édesanyámat, amikor meg akart szülni engem. Úgyhogy én a gyerekkoromat is Abádszalókon töltöttem, egy nagyon fáin helyen, egy magányos gátőrházba, a gáton, pont a Tiszakanyarba – mer édesapám gátőr. No ott persze jószágok is voltak, minden fajta, amit csak el lehet képzelni, tehenek, libák, kacsák, disznók, bikák, gyöngyik – ez egy ilyen pöttyös valami, aprójószág, szép nagyon –, meg satöbbi, hát az borzasztó jó volt egy gyereknek!

Én egyébként nem is rendőr akartam lenni először, hanem vadőr. Meg őszintén szólva még olyanra is gondoltam, hogy esetleg régész leszek – na az még egy szép szakma! Énszerintem annak nagyon megvan a maga értéke! Gyerekkoromba én végig úgy voltam: ha találtam valamit, mindig meg szoktam nézni, hogy nem-e VALAMI – ugye hátha, hát sose lehet tudni! Talál az ember egy dolgot, és akkor nem is az értéket nézi, hanem a mondanivalóját – mer énszerintem minden tárgynak megvan a maga mondanivalója! Ilyen régi valamiknek, hogy mondjuk egy kávéörlőnek, amit még az 50-es évekbe használtak – a kézibe veszi az ember, és akkor úgy belegondol, hogy te jó Isten, hát KÉZZEL örölték még a kávé! Amit ma már szinte el se bírunk képzelni! Szóval ez egy ilyen képet idéz föl az emberbe, és érdekes tud lenni, nagyon! Úgyhogy mondom megfordult ez is

az agyamba – de aztán úgy komolyabban mégse mentem bele, hanem amikor általános végén jelentkezni lehetett továbbtanulásra, akkor vadőrnek jelentkeztem.

Csak nem vettek föl. Mer Magyarországon csak egy ilyen iskola van, a Bakonyba, Vadgazdálkodási Szakközépiskolának hívják, viszont sajnos oda túljelentkezés volt, és én nem kerültem be. Másodiknak írtuk a hentes és mészáros szakmát – oda viszont egyből fölvettek.

Ezt a hentes és mészáros dolgot édesapám akarta, mer azt mondta, hogy szép szakma, meg kelendő szakma, mer az emberek amíg csak élnek, mindig csak esznek, úgyhogy erre mindig szükség lesz és jól meg lehet belőle élni – jó, hát ha már egyszer elkezdtem, végig is csináltam, abbahagyni nem akartam. De nem találtam olyan nagyon jónak. Négyezer forintot tudtam megkeresni vele, hát ahhoz képest, hogy elég sokat kell dolgozni, az nem olyan nagyon sok. Meg valahogy nem is volt nekemvaló. Mer ami ott megy, az szerintem egy szadizmus. Én nem is tudom, hogy lehet azokat a szerencsétlen jószágokat – húú, hát én borzasztó sajnáltam őket! Énszerintem oda egy másfajta ember kell, olyan lelki fölállítottságú, hogy szeretni tudja ezt a szadizmust – én ezt nem tudtam megszokni.

Úgyhogy kis ideig voltam csak a szakmámba, inkább elmentem a Belkerhez, egy cipőraktárba, raktárosnak. Édesanyámék nem örültek neki, hogy otthagynom a jó szakmámat, de annyira azért nem ízéltek, hogy mittudomén, megtiltották volna, vagy valami – én meg úgy voltam vele: én csinálom, hát akkor nekem is kell abbahagyni. Aztán édesapám is beletörődött, mer látta ő is, hogy a cipőraktár tényleg jobb: egy műszakba voltam, állandó délelőtti, fűtött helyen dolgoztam, és mégis megkaptam a nyolc-kilenc ezremet – hát azért az már valami. Jöttek ezek a maszek kiskereskedők, akkor én kiszedtem nekik ami kellett, kiszortíroztam szépen a modelleket, meg jöttek a külker vállalatoktól – szóval elég jól elmentek a napok, nem nagyon unatkoztam. Sokszor volt túlóra is, mer akkora volt a forgalom, de akkor azt is megfizették, természetesen – úgyhogy nem volt rossz!

Eléggé bejártam én már az országot, habár fiatal vagyok még, de azt lehet mondani hogy jártam én már majdnem mindenütt. Ugye: Tiszafüred, meg Abádszalók, közbe akkor elköltöztünk Tiszaroffra, mer édesapa mat áthelyezték, másik őrházba, úgyhogy Tiszaroff is, akkor a szakmámat, azt Szolnokon tanultam, utána Martfű, a cipőraktár, azután meg jött a sorkatonai szolgálatom, azt Szombathelyen töltöttem – hát szóval – De

közbe meg mindenkitől csak azt hallottam, hogy Budapest, Budapest, hogy az ilyen jó, meg olyan jó – áá, gondoltam, megpróbálom én is: milyen lehet? Úgyhogy amikor leszereltem, utána fölöttem Pestre, és beálltam a rendőrség kötelékibe – hát ugye hajtott a kíváncsiság!

Most jó fél éve vagyok már itt, majnem háromnegyed éve már. De szeretem eléggé Pestet is: tényleg szép, meg jó is – csak viszont elég drága. Meg rettenetesen bűdös! Ha az ember kimegy a Körútra: pfúú! Hát az a rengeteg gáz, ami a gépjárművekből kijön, még a fákat is megöli!

Kevés olyan fa van Pesten, ami ne lenne már beteg! Tavasszal még beindulnak valamennyire, zödek, meg minden – nyár végére meg már tiszta sárga, bedöglött mind!

Meg az emberek is: úgy mennek el egymás mellett, hogy még egy pillantást se vetnek a másikra! Nem az hogy köszönnének egymásnak – áá, még ha neki is megy annak a másik gyalogosnak, akkor se szól, annyit se mond hogy bakfitty! Olyan rohanó világot élünk itt, hogy az emberek már arra se méltassák magukat, hogy egy jó szót szóljanak a másikhoz. Elzárkóznak, tiszta hidegséggel vannak a többi iránt – hát még a saját szomszédjukat se ismerik jóformán! Ezt, ezt én nem is tudom megszokni – énszerintem ezt nem is LEHET megszokni!

Szóval Pest, az az én meglátásom szerint nagyon más, mint egy vidék. A vidék, az egészen másfajta környezet, SOKKAL vidékiesebb! Ott az ember fölszabadultabb. Falun még a mai napig is megvannak azok a rendezvények, amiken az egész közösség összejön, apraja-nagyja, és akkor együtt mulatnak, megbeszélik egymás gondját-baját, segítenek is egymásnak ha tudnak, meg hát kommunikálnak is egymással: összeülnek, kártyáznak, beszélgetnek, italoznak is egy keveset, de szépen, csendbe, állampolgárhoz illően – de Pesten??

Ettől függetlenül azért nem rossz Pest se, én szeretem azért. Például a Margitszigetet nagyon is szeretem – oda szoktam kijárni úszni –, hát az egy nagyon szép hely, tiszta, csöndes, nem is olyan bűdös – Szóval megvan azért a szépsége Pestnek is!

Meg abba is más Pest mint egy vidék, hogy itt jobban is lehet kapni mindent. Igaz hogy elég nagy drágaság van, de viszont hozzá lehet jutni bármihez. Vidéken ez nincs meg. Jó, ott nem vásárol az ember, hanem megtermeli maga, amire szüksége van – szóval, fene tudja. Ez is jó, meg az is jó – csak más! Szokás kérdése minden. De néha azért elég rosszul esik, ha sokáig nem tartózkodók otthon, csak hiányzik azért Roff –

Fúú, hát először borzasztó szokatlan volt ez az egész, rengeteg dologgal találkoztam, így a munkám során, amit addig még nem is láttam! Ilyen bulik, hogy például a Rákóczi téren a nők nekiesnek a buziknak, megverik őket – először azt se értettem, miről van itt szó! Most már megszoktam. De amikor például először láttam ilyet, hogy férfi, és női ruhába van – hûû, hát direkt megrázott! Egy jólszituált nő, még csinos is, igazoltatom – és kiderül hogy Ferencnek hívják! Majdnem hanyattestem! Hát minálunk vidéken ilyen nem volt! Most már nem lepődök úgy meg, már tudom mi ez: hát ez egy betegségnek fogható föl. Csak az a baj, hogy sajnos nem tudunk mit csinálni velük: nem vihetem be, mer hová tegyük? Férfiakhoz nem telessük, mer buzi, vagyis homoszexuális, a nők közé megin nem telessük, mer ugye mégiscsak férfi – harmadik zárka meg nincsen! Meg külön kórház sincs az ilyeneknek, ahová szállítsuk! De még akkor ráadásul törvény sincsen erre – mer ő mondhasa nekem, hogy milyen paragrafus írja azt elő, hogy ő milyen ruhába járhat, milyenbe nem? Úgyhogy egyet tehetek vele: elzavarom a fenébe, menjen haza! – ez az egyetlen lehetőségem.

Meg eleinte a halálesetektől is borzasztóan irtóztam -ezt nem is fogom megszokni soha, legföljebb csak belenyugszik az ember. Mer ugye még ha természetes halálesetről van szó, akkor is csak minket hívnak – és akkor ilyen, hogy valaki meghal, egy öreg, aki egyedül van, és akkor a szomszédoknak csak annyi tűnik föl, hogy már három hete nem látták, meg már akkora a bûz, hogy nem lehet meglenni tőle – szomorú, de így van! És akkor nincs mese, minekünk mindenhogyan be kell menni abba a lakásba, már bomlásnak indult a hulla, kibíráhatatlan a szag, legyek, egész felhőbe, meg satöbbi, és akkor ott jegyzőkönyvet fölvenni, meg minden – pfúú – Hát ez is csak arra mutat, ugye, hogy az állampolgárok nem foglalkoznak eléggé egymással!

Minálunk falun ez is másképp van. Hát otthon én senki mellett nem tudok úgy elmenni az utcán, hogy ne köszönjek neki, meg pár szót ne szóljunk egymásnak! Nem is rokon, semmi: egy idegen, mégis öröm találkozni vele! „Jaaj, kisfiam, de jó hogy itthon vagy, olyan rég láttalak!” Hát ott ilyen, hogy egyedül van az az öreg, meghal, aszt észre se veszi senki, csak a legyek, föloszlik, ott bűdösödik, hát ilyen nincs, ilyet elképzelni se lehet!

Mesélhetném soká, NAGYON soká, hogy én mimindenen keresztülmentem már, pedig még csak háromnegyed éve tartozok a rendőrség kötelékibe, de azért már NAPOKIG mesélhetnék! Még nem lehet

azt mondani, hogy egy mittudomén milyen tapasztalt rendőr volnék, mer még ott se tartok, hogy egy jól intézkedő rendőrnek mondhassam magamat – majd, idővel! –, de én már a szemeteléstől meg a tiltott helyen való kutyasétáltatástól a gyilkosságig majdnem minden bétékába ütköző cselekményen végigmentem!

Jó, mondjuk a közlekedési téma, az egész más dolog, avval nekem nem sok bajom van, mondjuk éppen ha járőrözök, és véletlenül látom, mer ott van előttem, hogy egy állampolgár csinál valamit, behajt a „behajtani tilos” táblánál, vagy megfordul a „megfordulni tilos” táblánál, vagy átlépi a záróvonalat – hajaj, mennyi ilyen van! –, akkor mondjuk ebbe is intézkedek, helyszíni bírságot alkalmazok, vagy szóbeli figyelmeztetést, vagy följelentem, attól függ – de mondjuk ez nekem nem külön föladatom, mer van rá direkt egy csoport. De azér a közlekedési szabálysértésnek az alapfogalmát nekem is tudni kell, hát azt azér már egy kezdő rendőrnek is muszáj tudni!

Vagy ottvannak a különböző kábítószeresek, a drogok, amik sajnos eléggé elszaporodtak már. Egy időbe lehet mondani hogy csak a szipu ment, de most már van itten a marihuánától az elesdégig minden! Hát hála Istennek azér nem túl nagy mennyiségbe, mer ha jön egy komolyabb szállítmány, általában le tudjuk kapcsolni időbe – de azér úgy hébe-hóba megtalálható ez is a piacon. Van erre is külön csoport a rendőrség kötelékén belül, de hát attól függetlenül énnekem is tisztába kell lenni evvel is!

Meg akkor a csempészség. Ezt jelen pillanatba legjobban az arab állampolgárok valószínűsíthetik meg: hozzák be külföldről a rengeteg aranyat, fülbevalókat, nyakékeket, karkötőket, bokaláncokat, mindent. Meg mellette sajnos rengeteg a fegyvercsempészség is. Mer ugye ez a rugós kés, ez már fegyvernek minősül, és hát ez nagyon megy. Meg behoznak olyan dogokat, hogy kilövi a törkést, de úgy, hogy 6 méterig haláltokozó!

Meg akkor a zsebtolvajok, meg az okirathamisítás, meg az óraüzletekkel ami megy, hogy egyik rablás a másik után – hát így hirtelen föl se lehet mindent sorolni fejből! Mer borzasztó sok a buta állampolgár, sajnos rengeteg! Hát ez a legnagyobb baj! Hogy olyanokat kitalálnak, hogy az embernek égnek áll a haja: hát ezt az ökörséget most MÉR csinálja?! Amikor úgyis tudhassa jól, hogy elkapjuk érte, csak neki lesz belőle baja! Annyi huncutságot kitalálnak manapság az állampolgárok, hogy az már tényleg elképesztő! Az emberi találékonyság lassan már odáig fajul, hogy

jóformán már nem is lehet követni, már tippelni se lehet, hogy te jó Isten, mit fog most megin megvalósítani az ipse, meg hol, meg mikor!

Na, szóval ez ennek a munkának a nehézsége, a hátránya. De közbe meg van azér szépség is benne. Engem különben legjobban a bűnüldözés érdekel. Úgyhogy ha engednek továbbtanulni, nyomozó szeretnék lenni, a Közbiztonsági Osztályon szeretnék dógozni. Vagypedig az Ifjúságvédelmi Osztályon. Mer ott már elég komoly föladatok vannak. A követelmény is nagyon magas, de viszont az eredmények is nagyon szépek: hát ha százból mondjuk csak ötvenet tudok megmenteni, hogy ne lépjen a bűn útjára, hanem legyen inkább hasznos állampolgára ennek a társadalomnak, már az is gyönyörű, és nagyon megérte!

Mer most sajnos az az újság, hogy Magyarországon is egyre több már a fiataikorú bűncselekmény. Mer csak szórakozni akarnak a fiatalok, és ha az a szülő nem ad nekik pénzt, akkor képes meglolni a saját szülőjét, és akkor a lopott pénzből tengetik magukat, ötös-hatos csoportokba. Ha meg elfogy az a pénz is, akkor hozzáfognak, és ilyen magányos öregembereket meg idős néniket támadnak meg, leszedik róluk a gyűrűt, nyakláncot – ez megy. Meg betörések – már fiatalok is csinálják, 14 éven aluliak, kiskorúak, így is lehet mondani. A fiatal lányok meg kiállnak stikkelni – ilyen dogok vannak sajnos. Én nem egy erkölcsi csösznek jöttem ide, de hát azt azér senki nem mondhatta, hogy egy 13 éves lánynak ez egészséges dolog!

Igazság szerint már az általános iskolába kellene evvel foglalkozni, hogy hogyan is kellene élni egy fiatalnak – de hát nem eléggé foglalkoznak vele. Meg énnekem az is a meglátásom, hogy manapság már annyira megnöttek az élet követelményeinek a szabályai, hogy sok fiatal azt mondja: akkor inkább nem is foglalkozik vele, hanem inkább a link életet válassza. Pedig tanulhatna! – de nem tanul. Hanem ha a többi azt mondja, hogy az így jó, akkor őneki is: úgy jó! Elnézem őket az utcán meg az aluljáróba, ezekbe a szakadt cuccokba, kérdezem tőlük, hogy mér jó ez – annyit tud rá mondani, hogy „így föltünőbb!” Szóval, hát őnekik ez tetszik – mit tudok rá mondani? Persze, mer ugye nem tudják magukat lekötöni! Nem tudnak maguknak egy kultúrált programot csinálni – hanem helyette csak egyike a másikat húzza-vonja bele a bűnbe, szipuzásba, betörésbe, meg hasonlókba, hogy „na gyere, próbáljuk meg!”, rábeszélük egymást és mennek, és akkor addig-addig, hogy mire az a szülő észreveszi, hogy a gyereke már nem a régi, addigra szinte már késő. Akkor már nem értik a szót, és nem változtatnak az életükön.

Szóval, sok hiba van itt, nagyon sok. Ezek a zenék is, amik most mennek, és amikre tényleg nem lehet azt mondani, hogy valami túl erkölcsös zenék! Meg a sok pornó, meg a horror-filmek, amik így videón vannak -Magyarországra ez mondjuk nem jöhet be, de azér ettől függetlenül bejön! Feketén beszerzik, és elég ha már egyhez hozzájutottak, azt már nem vicc lemásolni. Mer azt lehet mondani, hogy most már a családok nagy százaléka van videó, hogyha egyiknek nincs, van a másiknak, és akkor ott annál nézik, összejönnek öten-hatan, és bámulják ezeket a filmeket – és akkor ez az ő belső világukba rögtön valami egészen mást alakít ki, minthogyha ezeket nem látnák! Végignézik ezt a sok drasztikus videót, ugye, fiatal fiúk, meg fiatal lányok, akik még formálhatóak, átélik ezeket a filmeket, és megpróbálják átvinni őket az életbe is – na hát ennek is köszönhetjük, hogy idáig jutottunk, ennyire mélyre!

Na, hát ezer mondom, hogy az ifjúságvédelem érdekel engemet! Mer nagyon szép téma. Valami olyan rendszert kellene kialakítani ezeknek a fiataloknak, amibe tudnának, egymással ők is kommunikálni! Valami tanulékonyabb életet! Ami a megélhetés szempontjából is hasznos lenne nekik! Megérttetni velük, hogy hát nem a lopás a jó dolog, meg a betörés, meg a satöbbi, a különböző bétékába ütköző bűncselekmények, hanem hát a RENDES ÉLET!

Most egyelőre a Nyóc kerületbe dogozók – a híres Nyóc kerületbe. Ahol minden megtalálható, a legapróbb szabálysértésektől a legsúlyosabb bűncselekményekig MINDEN! Meg ráadásul elég sok a cigány is, nagyon is sok – pfûû! És ez a nagy baj. Mer nem hazudnék, ha azt mondanám, hogy a nyócvan százaléka a bűnözésnek: a cigányok! Igaz hogy vannak cigányba is rendes családok, akik tisztességesen dógoznak a kis pénzükér, mint egy becsületes állampolgár – de közbe a NYÓCVAN SZÁZALÉKA a bűnözésnek mégis öbelölük jön, rablásnak, csalásnak, gyilkosságnak, lopásnak, mindennek a nyócvan százaléka! Csak most ugye van ez a faji megkülönböztetés, ami azér nagyon rossz, mer nem lehet rájukmondani, hogy nahát CIGÁNYOK, meg hiába tudom én hogy a bűncselekmény majdnem mindig önáluk van, még ezt se mondhatom ki! Mer ezt tiltsák! – Szóval ilyen problémák vannak övelük. És nem tudunk tenni ellenük semmit. Mer RENGETEGET zaklassuk őket, hát nincs olyan nap, hogy ne zaklassuk őket – és MÉGIS csinálják!

Nagyon kell érteni ezt a munkát. Mi állandóan igazoltassuk a cigányokat, ez persze nem tetszik nekik, akkor rögtön gorombák – viszont

lelkileg nagyon meg lehet zavarni őket. De azt se úgy, mint egy másik állampolgárt! Mer ha egy magyar emberrel lekezelően beszélek, őt az sérti; ha viszont egy cigánynak mondom, hogy „te hülye”, vagy „te disznó”, például – az föl se veszi! Ővele másképpen lehet – és nekem ezeket a dogokat mind tudni kell! Na ezer mondom, hogy nem könnyű munka ez!

Meg akkor ott van ez a prostitúció, ütéká, Üzletszerű Titkos Kéjalgés – szóval a kurválkodás, magyarul, csak én még most se tudok megbarátkozni evvel a szóval. Tehát az, hogy eladja magát az a női állampolgár! Hogy kiáll a Rákóczi térre a sok cigánylány, meg ami még szomorúbb, hogy nem is csak cigány, hanem fehér, szóval magyar – és akkor ugye: pénzér –

Namost ez olyan dolog, hogy ugye az ütéká, az Magyarországon nem legális, hanem illegális. És mégse bírunk mit csinálni vele! Mer ott állnak, sorba az utcán, űzik az ipart, hát LÁTOM hogy űzik! – de viszont hiába igazoltatom, ha egyszer a személyigazolványába benne van a munkahely, vagy állandó lakása van, férje, minden, valaki eltartsa: nem tudok belekötni! Mi ötlet csak úgy tudjuk elkapni, hogyha lássuk, hogy az az illető átadja neki a pénzt és utána elmennek – de hát ezt nem lehet látni! Tanú meg nincs. Mer az az állampolgár nem jön oda hozzám, avval hogy „kérem szépen, ez és ez a helyzet, márpedig én 1500 forintot fizettem ennek a női személynek és akkor szexuális kapcsolatot létesítettünk”, ezt nem vallja be egyik se! Mer lehet hogy az az állampolgár is családos, vagy mittudomén miér, de titokba akarja tartani azt a szexuális kapcsolatot! Úgyhogy mi evvel tisztára tehetetlenek vagyunk, ez az igazság, ezt ni egyszerűen nem tudjuk megakadályozni! Pedig borzasztóan elterjedt ez most már, mer rengeteg a kerítő, vagyis strici, aki biztosítsa azt a lakást is annak a nőnek, kikűdi oda a kocsisorra, de *valósággal* kizavarja, a pénzt meg elszedi tőle, elrakja magának – így megy ez. Ugye, fiatal lányok, jönnek föl vidékről, buták még, lakásuk meg nincsen, semmijük nincs – és akkor kiállnak. Szomorú ez!

Pedig igyekszünk mink, hát állandóan rajta vagyunk, próbáljuk megállítani ezt a dogot, mer ez nagyon káros a társadalomra, meg a családra! Csak közben olyan dörzsölt személyek vannak az ilyen nők között, hogy az fantasztikus. Például az egyik ilyen a Rákóczi téren, egy Rózsi nevű: hát az pontosan tudja, hogy milyen szabály-sértésér mennyi jár neki, az már jobban tudja a bétékát, mint én! Betűre tudja az egészet, és kiszámítsa előre, hogy meddig lehet elmenni! Ha elkapjuk?: földarabolja az érit a karján, zsilettel, meg fölvagdalja a hasát! Meg lenyeli a pengét, a saját

cipzárját, szöget, különböző vasdarabokat! Akkor ugye beszállítsák a kórházba, ott rendbe rakják, meggyógyítsák – mire engednék ki: lelép, megszökik! Úgyhogy ennek se munkahelye, se semmi – mégis mindig megússza! De azér én fogadok akárkivel: egyszer el lesz kapva a Rózsi is. Ugye, ha van egy szabálysértése, az csak 30 nap; de most már van neki talonba 400 napja, különböző ilyen szabálysértésekből Összegyűlve – és ha eléri az 500 napot, akkor már átminősül az ügy bűnténynek, és akkor már hiába csinál magával akármit a Rózsi, lenyelheti akár a zongorát is: kiszedik belőle, de rendes rabkórházba, rács mögött, és onnan már nem lép meg!

Meg akkor ilyenek vannak, hogy nyomorék, púpos, meg alig bír menni, van neki rendes rokkantsága, le van százalékolva – mégis ott van kinn a Rákóczi téren, és csinálja az üzletet! Még olyan is van, hogy tolószékbe viszik ki, alig bír kiszállni belőle – de csinálja azér! És pont ezek azok, akik az egyéb mindenféle bűncselekményeket is megvalósítják!

Pfúú, én úgy undorodok ettől az egésztől! Hát ez egy különfajta ember, aki ezt tudja csinálni – de még az is, aki elmegy vele, hát énnekem a belem kifordulna! De viszont, ha meg az anyagi oldalát nézzük: hát PAZAR életük van nekik! Éjfélig kinn van, csinálja az ütékat -éjfélt után fájront, és utána a különféle elit szórakozóhelyeken szórakozik! Undorító – de közbe a számítása bejön! Én beszéltem nem egy olyannal, aki ezt az üzletet űzi, és elmondta – ő maga mondta el ~, hogy volt neki olyan éjszakája, amikor az 50 ezer forintot megkereste -EGY ÉJSZAKA! Hát más ennyi pénzér dagozik fél évet, meg EGY ÉVET! Ezek meg – –

Vagy ott van egy másik dolog, ez a szipuzás. Ezek a különféle ragasztók, amit a fiatalok így beszívnak – én biztos nem venném a szájamhoz, pfûû! – de sajnos rengetegen csinálják. Most már talán csökken azér ez is, de azér még mindig elég sok halálos áldozata van neki, pont a fiataikorúaknál. Meg föllépnek a különböző gégebetegségek, meg a tüdőrák, meg agyérelmeszesedést okoz, agyembóliát – szóval tisztára kikapcsolja az agyukat a fiataloknak. Annyira tönkreteszi az agyat, hogy még a kisagyat is összeroncsolja, azután meg szépen megbolondul az a 20 év alatti, de szó szerint, szabályosan, már azt se tudja, hogy hogy hívják, hol lakik, anyja neve, meg satöbbi, hanem csak ül az utcán magányosan, míg el nem szállítsák onnan, vagy meg nem hal.

És nagyon szomorú, de ez ellen se nagyon tudunk mit csinálni. Mer csak annyit tehetünk, hogy visszavisszük a szüleikhez, és figyelmeztessük azt a szülőt, hogy figyeljenek a fiatalra, meg gyógyíttassák, meg próbáljanak vele

emberi kapcsolatot létesíteni, hogy mégis, hát ne haljon meg, vagy ne kallódjon el, hanem váljon belőle egy hasznos, normális állampolgára az országnak! Hogy döbbentsék rá azt a fiataalt, hogy hát ez a szipuzás nem megoldás, mer evvel csak tönkreteszi saját magát! Vagy a másik, amit tehetünk, hogy gyógykezelés alá helyezzessük. Vannak most már ilyen különleges kórházak, ahova bevitessük, ott megkapják a szükséges szihológiai kezelést is. Meg még egy valami van: hogy most már megindult egy ilyen akció a szipuzás ellen, kissek, meg ifjúgárdisták szervezik, de bekapcsolnak nagyon sok olyan fiataalt is, aki ezelőtt szipuzott, de lemondott róla és inkább csatlakozott emezekhez, és akkor különféle fölvonulásokat rendeznek, meg rendezvényeket, kitérnek a különböző károsodásokra is, megvilágítsák az összes hátrányokat, amik a szipuzásból jönnek – és nem kis eredménnyel! Mer tényleg a statisztika is kimutassa, hogy nagyon sok fiatal föl hagy vele! Szóval énszerintem ez a munka is nagyon hasznos!

Amúgy hát eléggé fárasztó munka ez a mi munkánk. Ugye, a mûszak is változó, sokszor éjjel is kinn kell lenni, járkálni, elég nagy területen – szóval kimerítő. Mer állandóan nagyon oda kell figyelni mindenre. Úgyhogy még olyankor is, mikor nem gyalog vagyok, hanem gépjármûn, rendesen elfáradok. Legtöbbször nem is fizikailag, hanem elméletileg, agyilag! Sok a papírmunkánk is, ugye mindent jegyzõkönyvezni, mondjuk a szóbeli figyelmeztetéseket nem számítva minden intézkedésrõl jelentést írni – én ezt hülyeségnek tartom, legalább a felit el lehetne hagyni! De viszont ugye ez kötelezõ. Meg még akkor hozzá az állampolgárok is tényleg olyanok, hogy sokszor AKKORA ökörségeket tudnak kérdezni, meg AKKORA marhaságokat csinálnak! Hát olyanokat megcsinálnak, hogy néha az ember már a haját tépi! És HÜLYESÉGBÕL csinálja!: sokszor nem is gondolja, hogy õ evvel valamilyen szabálysértést valósít meg, csak amikor a rendõr föl szólítja, hogy ezt most mér tette, akkor lepõdik meg, akkor kezd csudálkozni! A nõk meg persze ilyenkor veszik elõ a nõi vonásaikat, sírnak, bögnék – júúj! Úgyhogy szóval néha tényleg tropára megy az ember, mire végez és átadja azt a szolgálatot!

Meg ezmellet az is el lehet mondani, hogy elég veszélyes ez a munka. Sõt, NAGYON is veszélyes! Fõleg mostanába, hogy ennyire elszaporodtak a bûncselekmények, és épp a keményebb dogok: rablás, betörés, emberölés, ilyenek. Elég sok bûnelkövetõnél ott a tör, vagy a lánc, vagy a rumcsák – ez egy kínai harci eszköz, sok japán filmbe lehet látni, két botból áll, és állampolgárok megtámadására használják, fõleg rabláskor, de most már

odáig fajultak a dogok, hogy hiv. szem. ellen is bátran alkalmazzák, szóval hivatalos személy ellen, pedig evvel már bűncselekményt valósítanak meg – de hát egyik-másik ott tart már, hogy azt se bánja! Szóval ilyenek a viszonyok. Nem is szólva arról, hogy előfordul olyan beosztás is, hogy például fogdát biztosítani – na ott aztán pláne könnyen megkaphatom, hogy valaki a hátamba állítsa a nagykest! Persze énnálam is van löfegyver, a szolgálati pisztoly az velem van – hát az az igazság, hogy arra bizony szükség van. Nekem még csak szolgálati fegyver jár, az hogy állandóan magamnál hordhassak egy önvédelmi fegyvert, az még minálunk is mindenféle engedélyekhez van kötve, és csak 5 év után lehet kérni engedélyt, ez elég szigorú dolog – de hát mondjuk idáig olyan még nem adódott, hogy szolgálaton kívül is bajba kerültem volna. Meg hát vigyáz is az ember. Éjjel általában ketten járunk, meg velem van az uerhá is – hát szóval

– – A veszély, az megvan, nagyon is megvan ebbe a munkába – viszont ha már egyszer belevágtam, akkor ezmiatt nem akarom abbahagyni.

Amúgy hozzá kell tenni, hogy én eléggé finoman csinálom ezt a munkát. Most nem az, hogy magamat dicsérjem, de ilyen vagyok, tényleg. Nem egy olyan esetem volt már, hogy intézkedéskor nem jelentettem föl azt az állampolgárt, hanem inkább a meggyőzés fegyveréhez nyúltam: figyelmeztettem, megmondtam neki, hogy legközelebb jobban vigyázzon, figyeljen oda kicsit, csinálja másképp a dogot – szóval szóbeli figyelmeztetéssel intéztem el az ügyet, és nem erővel. Mer nekem az a meglátásom, hogy többre megyek, ha inkább szíholó-giailag próbálom megfűzni azt az állampolgárt! „Megfűzni”, ez hülye szó, de hogy mondjam másképp – szóval hát jobb a LELKÜKRE hatni! Rengeteg olyan személy volt már, akit valami bűncselekmény következtébe elő kellett állítanom, és tuti, hogy más rendőrök a helyembe már rég megverték volna azt az illetőt – hangsúlyozom: jogszerűen! –, én meg: beszéltem hozzá inkább, rávettem, hogy ne nehezítse a saját dolgát! És általában az állampolgárok hallgatnak is a szóra! Jó, vannak olyan esetek is, amikor az embernek meg kell védeni magát, mer másképp áldozatul esik – de azért amíg két módszer közül választhatok, addig inkább a békésebbiket választom. Szóval ha nem muszáj, akkor azért mi se verekszünk!

Hát, aztán sajnos persze megvannak azok az esetek is, amikor rákényszerülünk a testi kényszerre. Ugye, végső esetben a bilincs meg a gumibot is használható, legalábbis a fogósabb emberekkel szembe. Például

ha emberölési kísérletről van szó – hát mi mást csinálhatnék? Még olyan is volt, hogy egy sima betörési kísérletnél kellett testi erőszakot alkalmaznom, mer annyira drasztikus volt a helyzet, meg annyira föl volt hevülve az illető, hogy bármelyik pillanatba attól kellett tartani, hogy történik valami – ilyenkor persze hogy nem szabad kockáztatni. Nem könnyű ebbe dönteni, mer nekünk ott másodpercek alatt kell határozni, nem úgy mint annak, aki aztán az íróasztalnál lapozgassa az egyes ügyeket, hogy elbírálja azt a bűncselekményt, nekünk ott kinn a helyszínen AZONNAL dönteni kell, hogy most elég lesz-e, ha hátracsavarom a kezét annak az állampolgárnak, vagy muszáj-e gumibotot használni, vagy könnygázsprét, vagy löfegyvert akár, a másodperc TÖREDÉKE alatt kell okosnak lenni, rájönni, hogy na most ez jogos-e, vagy nem jogos! Mer ha jogos, akkor rendbe van. De ha meg nem jogos, akkor nem szabad csinálni! Ilyen komoly probléma ez!

A gyorsaságnak különben is nagyon nagy szerepe van a mi szakmánkba. Például ilyen, hogy ha valakit alapos gyanúval előállítunk, bevizsgálunk, akkor minekünk négy óra áll rendelkezésünkre, hogy valamit kihozzunk a dologból: négy óra hosszáig fogva tarthatunk egy állampolgárt, addig jogszerű, erről még nem kell elszámolni -utána viszont már nem jogszerű. Úgyhogy nekünk négy óra elég keli legyen arra, hogy mindent leellenőrizzünk, hogy tetőtől talpig kiismerjük az életét az illetőnek! De általában ennyi elég is. Mer telefon is van a világon! Mondjuk, én előállítok egy személyt káemkával, amit úgy is lehet mondani, hogy Közveszélyes Munka-Kerülés; be van írva neki a személyigazolványába, hogy ebbe meg ebbe a szövőgyárba dolgozik; de ám hiába van az oda beírva, mer ha az illető személy csak belépett oda, aszt utána meg angolosan távozott: utánaküdték a munkakönyvét a lakására, de viszont ez már nincs beírva a személyigazolványba! Mit csinállok ilyenkor? Fölhívom azt a gyárat és megkérdezem tőle, hogy valósak-e a személyigazolványba lévő adatok, vagypediglen nem valósak! És akkor az a gyár megmondja, hogy igen, ez megfelel a valóságnak. Vagy hogy nem, ez kérem nem felel meg a valóságnak! Vagy ha mondjuk kisiparosnál dogozik az illető? A kisiparos is köteles adni a munkavállalónak egy munkáltatói igazolólapot, egy kis papírt, hogy igenis, ez az ilyen és ilyen nevű egyén nálam dogozik! Namost ha van is ilyenje az állampolgárnak, akkor is: még jön egy olyan csavar, hogy vajon fizeti-e az a kisiparos az esztékát a dolgozója után! Gyerünk: telefon! „Halló, esztéká? Sipos Lajos rendőr, a Nyóc kerületi kapitányságról! Van itten egy ilyen nevű egyén...” – és akkor az esztéká

azonnal utánanéz. Ha rendbe van, akkor minekünk el kell engedni azt az illetőt. De ha meg nem, akkor már nem stimmel a dolog, úgyhogy akkor már följelentsük mind a kettőt, mer mind a kettő egy szabálysértést valósított meg, ami már ütköztethető bizonyos paragrafusokba, úgyhogy lebukott mind a kettő, a kisiparos is – kész! Szóval ennyi csínja-bínja van ennek! És bizony ha én nem vagyok *elég* gyors, akkor elszalad potyán az a négy óra, és ott állok üres kézzel – és kénytelen vagyok kiengedni az illető személyt! Pedig lehet, hogy kimerítette ő azt a szabálysértést – csak én voltam ügyetlen, nem tudtam megfogni! Ilyen kényes ez!

Volt olyan esetem is már, amire mondjuk büszke is lehetek, mer – hát szóval elég jól oldottam meg. Pedig ráadásul egy jogász-ember volt az illető! Elég jó fej is volt, gögyis hapsi – de közbe mégis olyan hülyeségeket csinált, hogy az fantasztikus! Egy súlyos testi sértés volt ez: úgy elverte a volt feleségit, hogy 8 napon túl gyógyuló lett a nő, szóval súlyos testi sértés alá esett, eltörte neki az orrcsontját ez a jogász, meg az oldalbordáját is eltörte – na, hát én meg sikeresen elfogtam az illetőt, előállítottam – 30 percen belül! Pontosan fél óra alatt végeztem az egész ügygel! Máig se tudom hogy hogyan, de a lényeg az, hogy minden prímán összejött, a tanúktól kezdve az orvosszakértőig, minden! Pedig keményen ellenállt az elkövető, ilyen dumával jött, hogy magánlakássértés történt, meg ilyesmik – megálljunk: lakássértés?? Bementem vele a lakásba, tanúk jelenlétébe, „hát ez nem is a maga lakása! MAGA követte el a lakássértést!” A nőt persze bevitték kórházba, de odatelefonáltam, 5 perc múlva visszahívott, lenyomta nekem az egész anyagot – letettem a kagylót, leültem, leírtam mindent. Pedig attól kezdve, hogy a bűncselekmény még meg se kezdődött, egészen a befejezéséig mindent le kellett írnom! És mégis: potom 30 percen belül minden együtt vót! Meg is kapta érte a bűnelkövető a maga 5 évit. Hát hogy a csudába ne! Annak ellenire, hogy jogász vót! – Na ez volt az az intézkedésem, amire mindenki azt mondta, hogy nahát ez gyorsan lement, ez jó munka vót!

A másik meg egy hiv. szem. elleni ügy volt. Két srác. De olyan, hogy a NYOMOZÓK nem bírták megfogni őket

– nekem meg sikerült! Mer ugye a nyomozó odament hozzájuk és aszondta: „na, most széjjelverem a fejetekeket!”, vagy valami ilyesmit – amire persze rögtön előkerült a kés. Én meg odamentem, és mondtam a srácoknak, hogy ne csinálják, hát csak a saját dógukat nehezítik –tehát megpróbáltam a lelkükre hatni! És nem vót könnyű, de sikerült! Olyanok

lettek, mint a kezes bárány! Nem volt tovább semmi gond velük, szépen jöttek utánam a nyomozókhoz, nem is szóltak semmit! Meg jöttek velünk be a kapitányságra, rendesen leültek, hallgattak

– hát akkorra már bántotta őket nagyon, hogy ilyen hülyeséget csináltak. Megszelídültek egészen, még sajnáltam is őket – de hát eztet sajnos üldözni kell, keményen, mer egyre sűrűbben fordul elő ilyen hiv. szem. elleni bűncselekmény, és ezt meg kell állítani valahogy. Mondjuk a legtöbb ilyen a nyomozókra esik, mer ugye nem rendőr-ruhába vannak, csak sima civilbe, és sokszor elfelejtik megmutatni az igazolványt, az állampolgár sokszor azt se tudja hogy rendőr, meg hogy mit akar, aztán ugye– – Mondjuk, ha az igazolványt nem mutatta a nyomozó, akkor kicsikét bonyolult a dolog. De ha MONDTA, hogy ő kicsoda, mi a beosztása, akkor már mindenhogyan hiv. szem. elleni lesz az ügy! Habár persze az állampolgár akkor is kérheti azt az igazolványt -szóval ez egy kicsit zavaros –

Meg akkor volt egész csomó olyan is, hogy körözöttet fogtam el, olyat, akit már különböző kapitányságok kerestek, mer alaposan gyanúsítható volt valamilyen bűncselekménnyel – én meg szépen tettenértem őket lopáson, meg betörésen! Igen, ilyen balhéjaim vótak már! Ami nem rossz, mer körözött elfogása, az egyből 2000 forint jutalmat jelent! Meg az se mindegy azér, hogy amikor emelik a fizetésemet, száz forintot kapok-e, vagy ezret! Meg az illet azér számontartsák a főnökök!

Az is nagy szerencsém nekem, hogy hála Istennek mindig nagyon jó járőrparancsnokaim voltak. Tapasztalt, kitanult, jómodorú, precíz rendőrök - jó, tökéletes ember nincsen, de az biztos, hogy beleváló srácok voltak a főnökeim mind! Rengeteget köszönhetek nekik, mer sokat lehetett tanulni tőlük. Hogy hogyan lehet az állampolgárt olyan helyzetbe hozni, hogy hozzá se nyúl az ember, mégis magától tesz vallomást, hogy hogyan lehet szihológiailag hatni rá, hogy önként mondja el azt a bűnt amit elkövetett, testi kényszert se kelljen alkalmazni vele szembe – szóval a leghumanistább dogoktól a legnagyobb huncutságokig mindent el lehetett lesni a főnököktől!

Én nem mondhatom, hogy az általános iskolába jótanuló lettem volna, inkább olyan hármaskörű mozogtam

– hát, lusta voltam, na! Inkább már mikor a szakmámat tanultam, akkor mentem följebb, akkor már olyan négy, négy egész kettő körű táncoltam – csak viszont hogy abból a tudásanyagból ezalatt a 4 év alatt mennyit felejtettem, azt nem tudom. De azér bízik benne, hogy föl tudom még

frissíteni a dogokat! Hát most is tanulok, mer a munkám mellett végzem a tiszthelyettesit, ami 5 hónap

– nem könnyû ez, dógozni is, tanulni is! De azér bírom. Nemsokára lesz már a vizsgám – hát, reménykedek –

Utána meg szeretném tovább is vinni ezt a tanulást, mer szeretnék följebb menni a ranglétrán – hogy aztán sikerül-e majd, az még kérdés. Ugye sokmindentől függ ez, elég sok is a jelentkező, meg azután a fölvételi vizsgák, hogy hogy felelek majd meg – de hát nem szabad megijedni, merni kell! Én már rögtön jelentkeztem volna, csak hát az ideiről lemaradtam, mer amikor én jöttem, már éppen elment a jelentkezők anyaga – hát majd jövőre.

Közbe még mázlim is volt, mer most már csak úgy vesznek föl valakit rendőrnek, ha megvan neki az érettségi – én még éppen beleestem a régibe, úgyhogy elfogadták a szakmunkásiskolámat, ezt a hentes– és mészáros-papírt. Csak viszont utólag majd meg kell szereznem az érettségit. Az a tervem, hogy jövőre elmennék a Kun Béla zászlósiskolába, és akkor ott azmellett meg tudom szerezni az érettségit is, röpké két év alatt – hát azt ki lehet bírni. Meg mellette még a fizetésemet is kapom, mer az ugye jár. Aztán ha kész vagyok a Kun Bélával, akkor meg majd jön a Rendőrtiszti Főiskola. Hát az már aszt tényleg magas, az nagyon erős! Ott már nagyon komoly a követelmény, egy átlagos állampolgári iskolának szinte a duplája! Most már nyelveket is tanulni kell, orosz, angolt, hogy mégis azér külföldi állampolgárokkal is tudjon érintkezni az a rendőrtiszt, ma már ez is egy kötelező követelmény, meg akkor nagyon komoly matematika, meg irodalom, meg szihológia, ilyenek – pfúú! De hát hiába, ez egy olyan szakma, hogy ÁLLANDÓAN tanulni kell mellette! Szóval, énnekem ez a tervem -hogy aztán bejön-e, az még a jövő titka. De ha az ember nagyon akar valamit, az csak sikerül!

Ilyen terveim vannak, mer az a helyzet, hogy hiába vagyok elégedett – mer közbe mégse vagyok elégedett. Mer az ember sose legyen elégedett a sorsával! Szóval én is csak úgy vagyok, mint a többi állampolgár, nem tagadom, mer minek, Magyarországon majdnem mindenki így van: hogy tehát ha már van valamim, akkor nem érem be annyival, hanem csak tovább, csak tovább! Lehet hogy ez kapzsiságnak hangzik, de akkor is így van: ha már van egy lakásom, akkor nekem abba már rögtön bútor is kell. Megvan a bútorom is? Akkor meg már kell az a színes tévé is! Ha meg már megvettem magamnak a színes tévét is, akkor meg azér hajtok, hogy legyen

egy videóm is! Mire meg az is megvan, mindenem van már, akkor meg: jaj, hát itt vannak a gyerekek, fölnőnek lassan, azoknak is kell lakás – akkor gyerünk, szerezzünk azoknak is – –

Közbe meg az is van, hogy – szóval az ellenkezője is megvan bennem! Hogy nagyon szeretnék egy normális családi életet élni! Hogy ne mindig csak hajtani valamiért, hanem hát – szóval amit a szüleimtől láttam. Mer amit én tőlük kaptam, édesanyámtól, meg apukámtól, azokat az érzéseket nem lehet szóba kifejezni. Úgyhogy én egy olyan békét, meg egy olyan melegséget is szeretnék magamnak! Pedig ez itt Pesten nem jellemző az emberekre. Hát látom, nem egy szülőnél, hogy nem azon van, hogy a fiát meg a lányát egy ilyen jó érzésbe nevelje, vagy hogy egyáltalán nevelje, hogy azt mondja neki, hogy „nézd kisfiam, ezt most miért így csináltad? miért nem amúgy?“, szóval hogy megbeszélni a dogokat, elbeszélgetni, hogy egymás lelkét érizzék, tehát hogy rávezesse az a szülő azt a gyereket a jóra – hanem amikor mi hazavisszük neki az elcsavargott gyereket, akkor rögtön, „a büdös kölyke!“, és szidja, drasztikusan, meg adj neki

– hát ez a jellemző Budapesten! Nem mindenütt, de az állampolgárok nagy átlagánál ez van! Én meg nem így szeretném. Mer én úgy vagyok, hogy – lehet hogy ez tényleg egy anyagiasság, de akkor is: – én azt akarom, hogy meglegyen az a videóm is, meg színes tévém is, meg minden, de közbe: én szeretnék egy igazi családi életet is!

Minden hónapba négyszer lenne rá lehetőség, hogy hazautazzak, de én csak hármat szoktam kihasználni, egy hétvégét mindig itt a hegyekbe szoktam eltölteni, és akkor hármat meg otthon. Mondjuk annyi kell is, mer sok a jószág, muszáj segíteni otthon, anyukám most jött ki a kórházból, de apukám se a legjobban van, úgyhogy akármilyen nagy is a család, szükség van otthon énrám is. De nem is csak ez – hanem hát jó látni őket. Például a keresztlányomat! A nővérem Tiszaburára ment férjhez, és van is már neki egy nagy lánya, a Timea, most 5 éves

– de az nagyon fáj a lány lesz! Persze lehet hogy csak én vagyok ilyen elfogult – hát a keresztapja vagyok! –, de tényleg nagyon szép, szőke, kékszemű, és nagyon stramm, és borzasztó közvetlen, barátkozó – nem mondom hogy mindenkivel szembe, de viszont ha valakit a barátjának fogadott, akkor az tényleg a barátja! A múltkor avval fogadott, hogy van már az óvodába egy szerelme – na, hát ilyen dogok! Úgyhogy, mondom, szeretek nagyon hazamenni. Az öcsém miatt is, meg hát a barátok

– énnekiem az egész országba mindenütt vannak barátaim, mer ahová csak elvetődök, mindenhol összebarátkozok valakivel; de azér a legközvetlenebb barátok, azok mégiscsak odahaza vannak, és ővelük is csak így tudok kommunikálni, ha hétvégén hazautazok.

Most ugye megvan az a nyócezer-ötszázam, kilencezrem – mondjuk nem nagy pénz, de ahhoz képest, hogy még csak most jöttem föl, meg még mindig tanulok, ahhoz képest azt lehet mondani nem is rossz. És természetesen ha meglesz a vizsgám, akkor emelkedik. Csak viszont ugye: lassan már ott tartok, hogy meg is kéne nőülni. Akkor meg már más a helyzet – mer ugye Pesten egy lakás, ami már mondjuk elfogadható, hát az havi ötezernél kezdődik! Az meg, hogy csak albérletből albérletbe hányódjunk, hát arra nem érdemes nőülni. Úgyhogy nem tudom még, hogy lesz ez.

Mer azér kilátásba van már valami, úgyhogy HA úgy alakulnak a dogok, meg HA nem jön közbe semmi, akkor

Szóval, van egy szombathelyi kislány, még mikor Szombathelyen voltam katona, akkor ismerkedtünk meg, és azóta is tartsuk a kapcsolatot – hát hogy majd hogy sikerül a dolog, még nem tudom. De nagyon jó lenne! Most egyelőre úgy vagyunk, hogy én itt Pesten, ő Szombathelyen – hát pont az ország másik végibe! Van úgy hogy hét közbe adódik egy szabadnapom, az ugye 24 óra, olyankor szoktam leugrani. Vagypedig ő jön föl hozzám – csak sajnos már a délutáni vonattal utazhat is vissza. Meg ráadásul elég sokba kerül a vonatjegy is – énnekiem nyócvan százalékot térítenek, de őneki már nem. Úgyhogy most inkább csak levélbe tartsuk a kapcsolatot – de majdnem minden nap ír!

Úgyhogy ilyenformán énnekiem Pesten nincs is senkim. Mondjuk ezt elég szigorúan is vesszük. Persze lehet hogy csak én! Mer ő nem tudom mit csinál Szombathelyen, hát olyan messzire nem látok! De hát nem, ezt csak úgy mondom, mer egy nagyon rendes, tisztességes lány. Nem csavarog, meg azt se lehet mondani hogy valami káros szenvedélye lenne, de tényleg, még csak nem is dohányzik, meg maga a nőies szüzesség, ha lehet így mondani, inkább olyan kis ártatlan, félénk, pedig 19 éves már ő is – hát, majd kialakul valahogy a dolog. Karácsonykor lesz az eljegyzésünk, aztán talán majd a jövő nyáron – mer ha minden jól megy, akkorra lesz meg a lakásom, meg van már ígérve, meg akkorra már rendeződnek az anyagi hátterek is, minden – úgyhogy akkor szeretném majd őt is fölhozni Pestre, hogy itt vállaljon munkát ő is. Gyors– és gépirónő különben, de megvan az

egészségügyi szakközepe is, épp most beszéltünk róla, hogy talán fölvennék őt is a rendőrség köteleidbe, de azt mondja, neki nem sok kedve van az ilyen dogokhoz. Jó, hát dolgozzon akkor a másik szakmájába, elmehet ápolónőnek is, Pest elég nagy, sajnos sok kórház van benne, talál bőven munkát! – Hát, majd meglátjuk még

Amikor van egy kis szabadidőm, azt általában úszásra fordítom – lehet hogy azér is, hogy a Tisza partján nőttem föl, de nagyon szeretek úszni! Meg űzöm a karaténak is az egyik fajtáját, ez mondjuk a szakmához is tartozik, mer elég nagy szükség van rá a munkámból kifolyólag is: bottal bánás, védekezés – kimondottan a védekezés, tehát nem az, hogy hogyan lehet valakit megtámadni, hanem csak hogy kivédeni a támadást. Na ez is időt vesz el, hogy járok edzeni, rendszeresen. Meg akkor ott van a szórakozás is, hogy tévét nézek, magnózik, egyebek – meg hát tanulok. Per pillanat a legtöbb szabadidőm a tanulásra megy. Meg ilyenekre még, hogy egy kicsit gimnasztikázok, súlyt lökök, ilyesmik – mer ez is kell.

Meg még egy: hogy nagyon szeretek csavarogni. Ez furcsa, mer ugye a szakmám is elég sok csavargással jár, meg azon kívül éppen hogy azér dogozók, hogy az állampolgárok ne csavarogjanak, hanem hát rendesen éljenek – közbe meg nekem magamnak a csavargás a legkedvesebb szórakozás! Namost ezt nem úgy kell elképzelni, hogy bele az éjszakába, meg kocsma, meg bűnözés, meg ilyenek, hanem hát kultúráltan, séta, városnézés – így! De annyi biztos, hogy csavarogni szeretek legjobban, úgy Budapesten, mint vidéken: nagyon szeretek országot járni! Borzasztó szeretem a hegyeket, az erdőket, a Dunakanyart, Zebegényt, azt a részt ott, mászkálni, kirándulni! Általában haverokkal megyek, de ha nincs senki, én egyedül is elindulok, nekem mindegy!

Találtam így a csavargások alkalmával olyan helyeket, hogy húú – Találtam egyszer egy tót! A barátnőmmel mentünk, Kiskunhalas közelébe jártuk az erdőt, és egyszercsak, olyan tíz kilométerre Kiskunhalastól, az erdő közepibe: egy tó! Csak úgy, véletlenül elibénk bukkant! Én nem is tudtam róla, lehet hogy az ottaniak ismerik, hát biztosan, de nem mondták, mer nem is törődnek vele, talán hogy megszokták már, ott van, aszt jó – na hát én véletlenül *megtaláltam*, és – nem igaz, hogy milyen egy gyönyörű hely! Olyan tiszta vize van, hogy az csodálatos, egy kis patak folyik bele, egyfolytába, attól olyan friss, és fantasztikus hogy micsoda állatvilág van ottan, egy napot töltöttünk ott a barátnőmmel, de azalatt százhusz fotót készítettem, fényképeket, állatokról, az őztől kezdve a szarkáig meg a

mókusig – és hogy micsoda HARMÓNIA van ott! Azt emberi kéz még nem tette tönkre, úgy van ott, ahogy megteremtette az Isten, vagyis ahogy ott létrejött, tiszta érintetlen természet –

Szóval, mostan majd lassan belevágok én is a nagyvilágba. Az életbe – így is lehet mondani. Nősülés, csavargás, ÉLET – mer úgy érzem, hogy ezidáig még nem csavarogtam eleget. Sajnos ugye kötött is vagyok: most hogy a rendőrség kötelékibe tartozok, külföldre egy évbe csak egyszer tudok kiutazni, és szocialista országokba csak – de mondjuk az is elég. Magyarországon sok helyen voltam már, rengeteg helyen, szinte mindenütt – de azér MÉGSE mindenütt, és hát külföldön eddig még *nem* voltam sehol. Pedig nagyon szeretnék kijutni, kicsit széjjelnézni! Úgyhogy ha most majd helyrejövk, lakással, nősüléssel, iskolával, minden, meg a szabadságomat is jobban be tudom majd programozni magamnak, hogy mikor kérjem ki, akkor majd szépen beosztom a dogokat, és apródonként –

Mondom: nem az hogy elégedett vagyok, mer nem vagyok még elégedett – de azér elmondhatom hogy eléggé jól vagyok. Mer egy: hogy a rendőrség kötelékibe a számítását is megtalálja az ember; meg akkor azmellert még a szépsége is megvan ennek a munkának, NA-GYONIS megvan. Úgyhogy én a mostani fiatalokat is csak biztatni tudom, hogy egész nyugodtan menjenek csak a rendőrség kötelékibe, mer nem járnak rosszul. Nem az hogy nem szerettem volna a régebbi helyemet, a cipőraktárt, mer jó vót az is, de emez szakma iránt valahogy nagyobb érdeklődésem volt. És nem csalódtam benne! Mer igaz hogy sok hátránya is van, mer kemény munka, meg veszélyes munka, meg rengeteget kell tanulni hozzá – viszont SZÉP munka. És tényleg nemcsak az anyagi háttér számít, mer egész más szempontok játszanak itt közre. Én mindig azt mondom: nem szabad az ilyesmit csak az anyagiakba mérni! Mer az a jó érzés az emberbe, az megfizethetetlen! Amikor segíték az állampolgároknak, és akkor azt mondják utána, hogy „köszönöm” – hát ez többet ér, mint a pénz! Én nem azér jöttem rendőrnek, hogy ezzel most hatalmat kapjak a kezembe a másik fölött, vagy hogy szadistáskodni tudjak, vagy mittudomén, NEM! Hát ez nekem nem cikk! Hanem ezer a jóézésér. Hogy amikor az állampolgárok valamit elszúrnak, én odamegyek, mint rendőr, intézkedek, és rendbe teszem a dogot – és akkor az emberek örülnek! Annyira, hogy utána egymás után jönnek a jelzések, sima állampolgároktól, hogy itt meg itt a kapualjba megy a csempészés, üzérkedés, tiltott órárusítás, meg egyebek – szóval hogy akárki akármit is

mond, az állampolgárok bizalma nem csökkent mibennünk, hanem sőt, egyre csak növekszik! Mer tudunk velük kommunikálni, és akkor együttműködnek, és örömmel működnek együtt avval a közeggel, ők is tudják, meg én is tudom, hogy számíthatunk egymásra, még ha esetleg valami bajba kerülnék, tudom, hogy akkor is én mellém állnának az állampolgárok, és nem az mellé a bűnelkövető mellé – és ez egy borzasztó jó érzés!

Úgyhogy szóval én azt gondolom, hogy a magam részről én megtaláltam a hivatásomat, és most már meg is fogok maradni itt. Különösen hogyha el tudok menni iskolára, följebb tudok lépni, hát akkor egész biztosan maradok.

Mer szeretem csinálni. Ugye, szolgálatba lenni, csavarogni a városba -jó. Úgy nyáron, mint télen. Mer nyáron ugye azér jó, mer akkor nyár van. Télen meg – hát szóval télen se rossz! Mer például árulják télen az utcán ezt a sült gesztenyét – ilyen szelidgesztenyét, mer a vadgesztenye, az nem jó, hát az vad, de a szelidgesztenye, az ha megsütik, nagyon finom – veszek magamnak egy marokkal, meghámozgatom magamnak, elrágcsálom, jó forró, melegíti a kezemet is, meg jószagú, édes, szeretem nagyon – –

AZ ARABOK FÁINAK

RÁCZ ROZI, 20 ÉVES

Ezt a fülbevalót most vettem! Milyen? Szép, nem? Van egy barátnőm, az mindig azt mondja, hogy én szórom a pénzt – azér mondja, mer egyszer egy cigány csávót felöltöztettem, az Ernőt, vettem neki tiszta új ruhát, cipőt, mindent. Közbe tudod mennyiért vettem ezt a fülbevalót? Nyócvan forintért! NYÓCVAN forint – hát az mi?!

Úgyhogy most megkérem az Annamarit, a Faragónak a feleségit, hogy ha megy úgyis vásárolni, vegyen nekem nyakláncot is, ehhez valót – akartam is adni rá 200 forintot neki, de azt mondta az Annamari hogy nem szükséges, majd utólag elszámolunk – oké, jó van úgy is.

Na honnan kezdjem?

Sokan mondják, meg a rádió is bemondta már, hallottam, hogy van most ez az érc-betegség – csak először én ezt rosszul hallottam, úgy értettem hogy ÉSZ-betegség. Hát mi ez, az eszünk fog fájni tőle, vagy mi? Úgyhogy akkor kérdezgettem mindenkitől, aszt úgy magyarázták meg nekem, hogy nem ész, hanem ÉRC. Érc – de hát mi vóna ez, én ilyenről még nem is hallottam! És akkor elmesélték, hogy ez egy olyan kínlasztós, fájdalmas dolog, és aki megkapja, már csak egy évig él, utána már bele lehet halni.

Én még sose vótam semmi ilyen betegségbe, hát Isten őrizz akármelyiktől – de ezt az ércet most már hallottam. Meg azt is hallottam, hogy megjelölik az olyan embereket akiknek ércük van, tetoválással megjelölik őket, hogy lehessen tudni hogy na, ennek érce van. De most hogy mondjuk nekem van-e ércem, azt hogyan lehet megtudni? Ha tegyük fel én elmennék például egy nő-gyógyászatra, ott ezt meg lehet tudakolni? Vagy én észreveszem magamon, ha megkapom? Mer én asziszem hogy olyan ez az érc, úgy valahogy néz ez ki, hogy olyan pattanások meg sebek jönnek ki rajtam, amik aztán nehezen gyógyulnak be. De hát én ezt egyáltalán nem tudom! Mer van ez a régi fajta betegség, a tripper, de azt azér inekcióval meggyógyítsák, az nem halálos, az csak szégyen. Meg azt arról is meg lehet állapítani, hogy folyik az ember. De viszont van egy barátnőm, az MINDIG folyik! Pedig nem is tripperes! Az már picit korától, nyóc éves korától egyfolytába csak folyik! Az egyik csaj meg a Blahán, ismerem, mer nagy csöves: annak meg VÉR baja vót! Csupa gennyes vót *meg* sebes, a lábán, a kezén, MINDen! Vót már kórházba is vele, de azt

nem tudták meggyógyítani. És az vót az érdekes: a rendőrök is ha jöttek, azt sose vitték be, csak leköpték, de nem nyúltak hozzá, egyszer se vitték el a rendőrségre! Pedig cinkes vót a csaj, se munkahelye nem vót, se személyije – viszont VÉR bajos. Úgyhogy elengedték.

Az arabokba csak az az egy rossz van, hogy ném húzzák fel a gumit. A kocsisoron mindenki felhúzza, de az arabok, azok nem. Én szoktam magammal hordani – de hiába, mer az arab nem húzza fel. Mondták már nekem sokan, hogy nem baj ha nem húzzák fel, csak nyugodtan vegyek be egy orvosságot, a foglalkozás után meg mindig jól mosakodjak meg – persze, hát a fürdés, az úgyis mindig megy, mer ha arabhoz megyek, lakásra, mindig az az első, előtte is megfürdünk, meg utána is -csak valaki meg azt is mondta, hogy az érc ellen az nem használ semmit. Hát akkor én nem is tudom –

Meg akkor az is, hogy – hát gyógyszert én nem szoktam bevenni. A gumit az arabok nem akarják, a tablettát meg én nem – jaaj, el se tudom képzelni, mi lenne ha egyszer úgy maradnék! De eddig még hála Istennek nem vót semmi baj –

Mesélem akkor onnan, hogy amikor intézetbe kerültem, még egészen kis csecsemő vótam, mer ahogy megszülettem, már be is adtak az intézetbe. És akkor ott vótam, egész 5 éves koromig, mer akkor kiadtak Túristvándiba, az Szabolcs megye, kiadtak nevelőszülőkhöz, magyarokhoz. És akkor azok neveltek engem egészen 12 éves koromig.

Csak akkor anyám elkezdett leveleket írkalni, hogy ő ki szeretné venni a lányát – úgyhogy akkor visszavittek az intézetbe, Nyíregyházára, hogy majd megyek vissza anyámhoz – a végin meg mégse vett ki anyám. Egyszer bejött hozzám látogatni, utána meg én is kimentem őhöz, akkor láttam hogy milyen is anyám: piszkos, részeges, meg még kaja sincs a háznál, hát egy cigányasszony

– na akkor tovább nem is érdekelt már, maradtam inkább az intézetbe.

Csak utána már nem mehettem vissza Túristvándiba

– pedig azok nagyon rendesek vótak, szerettek engem, mindent megadtak, amikor vissza kellett mennem Nyíregyházára, sírtak is sokat. Elég gazdagok is vótak, a nevelőapám a Szovjetunióba szokott kijárni dógozni, vót sok pénze, meg vót nekik saját gyerekük is, négy lány, hozzá meg még három állami gondozott, én meg két fiú, nagy család vótunk, tizenegyen abba a lakásba, szerettem nagyon ott lenni – de hát hiába, mer elvittek tőlük vissza. Sírtam sokat én is –

Én különben most is ismerem anyámat! Hát Dunaharaszti-ba lakik. Csak nagyon régen nem láttam – mer nem vagyok rá kíváncsi. Ő se énrám – hát akkor én se őrá!

De apámat, azt nem ismertem. Ő meghalt már. Megölték. Nem tudom mér. Csak annyit tudok, hogy belelőkték a Dunába, a pálinkásüveget meg utánahajintották – hogy azt higgyék, pálinkától rúgott be aszt úgy fűlt meg. De ki lett nyomozva: előbb megölték, úgy tették bele a vízbe utólag – hát megmutatta a nyomozás. Én őt sose láttam, pedig szerettem volna ismerni. Anyám is mesélt róla, meg van egy nővérem, azt is ismerem, és az is elmondta hogy milyen vót apám – hát most már mindegy, úgyse látom már. De talán majd azér ha minden jól megy, egy fényképet tudok szerezni róla, a nővérem megígérte – –

Visszakerültem Nyíregyházára, de ott nem soká vót-tam, vittek tovább Pomázra, azután meg Szobon vótam, meg Nagykőrösön – nem tudom mér. Szobon jártam ki az iskolát is – már úgy hogy nem az egészet, csak 6 osztályt, mer sokat szöktem, és akkor nem engedtek tovább. De a hetedik osztályt utána kijártam azér, csak a nyócadikat még most se – majd egyszer kijárom azt is. Csak a bizonyítványom még most is ott van Nagykőrösön, mer még nem kértem el.

Sokat szöktem én, legtöbbet Pomáizról, de Szobról is azér – hát nem csak én, mer mindig többen szöktünk! És akkor belevittek a csövezésbe, meg ebbe-abba – jó vót. Pár nap után mindig megfogtak minket, de nem vót nagy baj, mer Pomáz nem vót szigorú, legtöbbször a tévét se vonták el, legfeljebb a kimenőt, de úgyse vót hova menjek, ha meg menni akartam, szöktem újból. És akkor csövezünk a Nagyvárad téren, hetekig, úgyhogy a Határ úton aludtunk az erdőbe – persze nyáron. Ahogy aszt a rendőrök rájöttek, akkor mentünk a Keletibe, meg a Blahára, váróterembe aludtunk, meg vonatokon – nem vót rossz. Hát, 16 éves vótam még csak –

Vót eddig vagy hat darab munkahelyem. Vagy hét? – faszom tudja már. Mer onnan is mindig megszöktem, otthagytam mindet. Először Nagykőrösre lettem kiadva a konzervgyárba – akkor még intézetis vótam –, ott hét hónapot dolgoztam. Ott az vót a szokás, hogy nyócvan százalékot levettek a keresetből, azt takarékbba tették, a többit meg kiadták zsebpénzbe, összegyűlt volna nekem 60 ezer forintom! – csak onnan is megszöktem, úgyhogy csak 10 ezer forintom lett, amikor kieresztettek az intézetből, azt megkaptam mindet, el is kötöttem ruhákra az összest – hát mit csináljak vele?

De még előbb jött a Hápées, a Pamut, Újpesten, ott is vótam egy hónapig – az jó lett vóna, mer csomagoló vótam, de viszont a szálló miatt nem szerettem mégse, mer mindig feltörték a szekrényemet és ellopták a cuccaimat. Megyek haza a szállóra, látom: a lakat letörve, a sok jó cuccaim mind oda, semmim sincs – és egyfolytába csak ez ment! Na ezmiatt hagytam ott a Hápéest is. Vót akkor még a Csavargyár is, utána meg – na akkor lettem nagykorú, megszűnt az állami gondozás, kiadtak akkor a Magyar Acéláruba. Az azér vót jó, mer a vállalat Ibusszobát adott, nekem csak 300 forintot kellett fizetni, a többit a vállalat állta – de ott már az élettársammal vótam, egy Pali nevű roma gyerekkel. A csavargyári szállón ismerkedtünk meg, ahol takarítottam, még ott kiismertük egymást, és akkor megcsináltuk az élettársi kapcsolatot, átmentünk a Magyar Acéláruba, és mivel hogy élettársak vótunk, kaptunk egy elég rendes szobát – és akkor vele éltem evvel a Palival. Különben Lakatos vót a neve, de mindenki csak Hunyának hívta.

Aztán, hát otthagytam a Magyar Acélárut is, meg otthagytam a Hunyát is, az élettársamat, mer megismerkedtem egy öregemberrel – ez még most is megvan nekem. 60 éves, és nagyon gazdag, négy szobája van, meg mindene amit csak el lehet gondolni, Suki Antalnak hívják, klarinétművész, muzsikál a Tulipán étterembe, de azmellett még tanár is, jó sok pénzt keres – de fáin ember, nagyon fáin! Megvan a címje is – itt van ni: „Suki Antal, klarinétművész, tanár”! Egyik csávó vitt fel hozzá, avval hogy nem-e akarok egy kis pénzt keresni – én akkor még nem vótam kurva, életembe se csináltam ezt, azt se tudtam, hogy fogjak hozzá. Jó, mondom, megpróbálom! És, hát szóval minden nagyon jó vót, adott pénzt nekem, meg adott ruhákat, mindent adott – örültem: tovább már nem kell éhezni, nem kell dógozni se –

És a mai napig is csak örülök, hogy belementem!

És akkor így, lassan, lassan –

Még amikor csöveztem, mesélték a csajok, hogy milyen ez, hogy elég jó, meg szépen fogok öltözködni, lesz sok pénzem, meg minden – na jó, mondom, ha ez ilyen fáin, akkor én benne vagyok! – De akkor még nem lett ebből semmi se. Más lett még előbb: egyszer a Blahán – olyan 15 éves vótam? vagy annyi se? – látom: néz nagyon egy csávó. Aszitem, cigány csávó! Nézi engem, de kegyetlenül, és odajön, és veszi elő a cigarettát, kínálja, olyan nem is tudom milyen cigarettát:

– Cigaretta? – aszondja. De olyan furcsán beszélt! Hát, arab vót! És akkor megismerkedtünk, és jártunk

együtt, és össze is álltunk. A Futó utcába vót Ibusz-lakása neki, és úgy hívták hogy Farazs. Vele éltem – hát csak egy hónapig, mer akkor a Farazs visszament Líbiába.

De azalatt a hónap alatt elég sok arabbal találkoztam, mer benéztem mindig az Emkébe, hogy háthogyha ott van a Farazs, bementem, leültem, és mindig vót benn egy csomó arab, a Farazs barátai, meg másiak is, nevettek rám, és kérdezték mindig, hogy

– Hamancs forint? – szóval hogy „mennyi forint?” És jó vót velük, nagyon jó. Én szeretem az arabokat.

Mer fáinak az arabok!

De azér akkor még úgy nem nagyon mentem bele ebbe, akkor még nemigen csináltam az üzletet. Csak amikor ez az öregember lett, akkortól.

Énnekem különben ezt az arabozást nem mutatta senki se, ezt én így magamtól kezdtem el. Elejibe Zuglóba jártam ki, a Patak diszkóba, de most már mindig a Bukarestbe megyek, meg a Fény diszkóba, mer ott lehet arabokkal találkozni, na ott szoktam az üzletet csinálni. Szerencsére jó sok az arab, van köztük tanuló, van köztük turista, van olyan is aki itt dogozik – összevissza. Legjobbak a kuvajiaiak, azok fizetnek a legtöbbet. Van aki tud kicsit magyarul, de valahogy azér mindegyiket megértem. Ha meg valamit sehogy se értek, akkor odahívok egy csajt – hát a Fény diszkóba én az összes csajt ismerem! –, áthívom hogy segítsen, és akkor segít. így megy ez. Aki segít az üzletbe, annak szoktam pénzt is adni – nem a felit, mint ahogy a stricinek szokták, csak úgy adok valamennyit.

Egyszer vót egy stricim is – sajnos! Az vitt ki engemet a kocsisorra. Kivitt a kocsisorra és mondta, hogy én csak álljak ott és várjam a kocsikat, de az AJ-s kocsi, meg az AI-s, az nem jó, abba ne üljek, legjobb hogyha A betűssel egyáltalán nem is foglalkozok, mer az lehet hogy rendőr. Meg mondta azt is, hogy az antennáját nézzem, ha elől-hátul antennája van neki, az is nyominger, és akkor nem szabad szóba se állni vele. Kijártam akkor minden nap

Kijártam minden nap, hordtam neki a pénzt, nem is a felit, mer elvette az egészet. Meg hozta a lakásra is a csávókat, de azok is őneki adták a pénzt, nekem egy fillért se. övé lett az egész – pedig akkoriba sok pénz bejött, rengeteg! Mondjuk kaját, azt adott, de már ruhát nem vett egyszer se, vacsorázni éppen vacsoráztunk, de így cuccok: semmi – hanem ő szépen

elitta az egészet! Mondjuk verni nem vert – hát még szép. De én anélkül is odaadtam neki a pénzt. Mer olyan bolond vótam – még akkor nem értettem semmihez, hát akkor csináltam a kocsisort életembe először! Foglalkozott ő több lánnyal is, hol kettővel, hol hárommal – és akkor az egyik, egy Edina nevű, az nem akarta odaadni neki a pénzt, letagadta, eldugta – júúj de megverte érte az Edinát!

Pfű de utáltam én ezt a stricit! De elsőbb még nem mertem semmit se csinálni, mer ő 33 éves vót, én meg csak 18. Aztán meguntam az egészet és otthagytam a Henriket, otthagytam a fenébe –

De a kocsisort még akkor nem hagytam ott. Kijártam egyedül – hát hogy ne éhezzen, meg ne járjak koszosan, csövesen! Jártam inkább divatosan! Kinn a kocsisoron csináltam szépen az üzleteket, a pénzt megtartottam magamnak – az jó vót. A Henrik meg, aki az én stricim vót, ha látott is, engemet nem érdekelt, hát semmi közöm sincs nekem őhöz! – Megvan még most is, szoktam néha találkozni vele – csak most már együtt él egy csajjal, azt futtassa.

A kocsisor nagyon jó – csak keveset fizetnek. Jaaj, NAGYON kevésér kell elmenni, 600, 700, 1000, többet nem adnak, az ezer már ritka! Meg akkor még vigyázni is kell, hogy tényleg ideadják. Fizetni előre kell – ha a csávó nem adja előre a lóvét, akkor: szevasz! Akkor engem nem érdekel tovább!

Meg van olyan, amelyik rendőrnek adja ki magát, úgy próbálja meg hogy ne fizessen – hát ha hülye vagyok, el is hiszem neki! Meg ami most szerdán vót – jaaj! Lementem szerdán, hogy legyen egy kis pénzem a diszkóba – jó. Jön egy pali, megbeszéljük az üzletet, még mondom is neki:

– Oké, de én mondom meg, hova viszel!

– Rendbe! Gyere!

Mer én Kőbányára szoktam vinni a hapsikat, a X. kerületbe, ahun van a Szállás utca, azmellé egy kis sötét részre, az egy nagyon jó hely, ott tudom hogy nem csapnak be, mer nincsen erdő se, ott az utcába leállunk, és akkor – hát öt perc az egész. Hogy kicsoda az illető, én nem tudom, mer nem kérdezem. Meg én se mondom meg a nevemet. De még azt se, hány éves vagyok!

– Jaj de fiatal vagy! Hány éves vagy?

– Na, hány vagyok? – mondom.

– Tizenöt, tizenhat –

– Nem – mondom –, tizennyóc vagyok! – szóval kettőt letagadok!

– Nem nézel ki annyinak, tizenhatnak nézel ki! – aszondja.

Na, ez is: beülök a kocsijába, hogy megyünk ki Kőbányára – látom: másfele fordul!

– Nem – aszondja –, én majd mutatok neked egy jó kis helyet!

És vitt az Árpád hídhhoz – be az erdőbe! Ott megáll, húzza le a gatyáját, minden –

– Te nem vetkőzöl? – aszondja.

– De – mondom, pedig akkor már féltem –, csak a lóvét add ide.

– Na – aszondja –, figyelj: ki vagyok én?

– Mit tudom én! – mondom. – Nem adod a pénzt?

– Én vagyok a Tökös – aszondja –, nem hallottál még rólam? Strici vagyok! Na gyere – aszondja –, akkor nem lesz semmi baj. Gyere, ne félj, nem bánod meg! Utána visszaviszlek!

Szóval, hogy én basszak vele, ingyen. Mer hogy ő egy strici! Hát kit érdekel, hogy strici-e vagy nem strici?!

– Nem – mondom neki –, ingyér nem baszok! – és kiugrottam a kocsijából.

De legalább egy óra hosszáig gyalogoltam! Mer taxi sehol! Júúj – Nem, nem szeretem a kocsisort. Nagyon egy tré hely!

Nem szeretem! Van aki azér nem is csinálja, mer hogy veszélyes – jó, elhiszem: énnekem is veszélyes! De ha egyszer nincs pénzem, hát MUSZÁJ csinálni!

Egyszer meg – jaaj! Beültem egy kocsiba – hát nem tudtam én, hogy az rendőr! A kocsi se olyan vót, meg az illető is elég jól nézett ki – beülök, gondolom magamba; megcsinálom vele az üzletet. De hiába mondom neki, hogy hova menjünk: csak visz ki, a fenébe! Egy erdőbe

– ez is! Na, akkor már egyből gondoltam, hogy ez nem jó lesz: tiszta sötét van, és egy erdő – És akkor: nyújtsa nekem a pénzt, és aszondja hogy nézzek rá, én ránézek – és hirtelen egy kis pukkanás, és elsötétedett előttem minden. Úgy egyszerre rámvilágított valami – és akkor utána nem láttam semmit.

– Na – aszondja –, várhassa az idézést! – csak ennyit mondott. De a pénzt meg visszavette!

Én azt se tudtam hogy mi történt, meg hogy mi lehetett az a világító izé – de nagyon megijedtem! Van egy lány, a Dobos Mari, aki már régebb óta csinálja ezt, sokáig jártunk vele, meg együtt is vótunk üzletbe, az mindig úgy tanítgatott engemet – és akkor ez a Dobos Mari mondta, hogy ezt úgy

hívják hogy VAKULÓ, és hogy én most le vagyok fényképezve. De akkor én ezt se tudtam! Csak tisztára elsötétült előttem minden, és akkor kiszálltam a kocsiból, és mondom magamba: jó, „várhassa az idézést”, de hát a nevemet se tudja, hát hova várjam az idézést? – De azér rendesen megvótam ijedve –

Kétszer is megtörtént ez velem! Másodszor már nem evvel, másik illetővel. Olyan kis fekete valami, és akkor benyomják a gombot, és elkáprázik előttem minden – De idézés nem jött sose! Hát hova jött vóna? Ha valaki a kocsisoron megkérdezte a nevemet, én mindig csak annyit mondtam: „Zita vagyok!”, úgyhogy az én nevemet senki se tudja! Mondta aztán a Dobos Mari, hogy jól van, de most már akkor megismerhetnek az utcán is, a fényképről – hát, én nem tudom, lehet. De eddig még nem ismertek meg. Igaz hogy azóta vigyázok is nagyon

Egyszer meg: ÍGY állt a pénz nálam, ILYEN vastagon! 112

Hogy teli a táskám vele! Hát nem pont akkor kaptak el?! Bevittek. Aszondja odabenn a civil, a nyomozó:

– Rozi! – aszondja. – Mennyiér szoktál elmenni?

– ÉÉN?? – mondom. – Én soha még arabbal nem vótam!

Véletlenül mondtam az arabot, mer nem is arról vót szó, hanem a kocsisorról – de micsináljak most már – A civil kacsintott rám – de én meg nem kacsintottam vissza. Meg nem is mondtam tovább semmit! Na, akkor mit tud csinálni? Semmit se. Ki is engedtek szépen, tíz perc múlva már kinn vótam.

Meg akkor van olyan is: elkap a rendőr a rendőrkocsival – üljek be.

– Na Rozi! Most ám nem engedlek el!

Ilyenkor az a helyzet: baszni kell vele. Pénzt, azt nem ad – de utána elenged. És megéri. Mer nagy a kockázat: most hagyjam hogy bevigyen, és üljek hatvan napot, ott rohadjak, szenvedjek két hónapig Mélykúton? Akkor már inkább többet ér, ha kibírom azt az öt percet, igaz, hogy rendőr, de nem számít, baszok vele – mer másképp még rosszabbul járok!

Tegnap meg hogy kaptak el! – ez tiszta hülyeségből vót. Megcsináltuk már az üzletet az arab csávóval, nálam a kétezer forint, utána beülünk egy piros pólós néger srácnak a kocsijába – ez a Mohamednek, az arabnak a barátja, úgy hívják hogy Tuku, szép kocsija van, úgy vót hogy még avval is megyek üzletbe – és elindulunk. És akkor a Tuku: hogy őneki nincsen cigarettája, álljunk meg, és ő majd vesz cigarettát. És megállt – csak viszont rosszul parkolt be. Kiszállt cigarettát venni – én meg már láttam,

hogy sok a rendőr a Fény mozinál, inkább bent maradtam, meg a Mohamed is bent maradt a kocsiba. És egyszercsak jön a rendőr!

– Jóestét kívánok, rosszul parkoltak! A személyigazolványokat kérem!

Énnálam csak az anyakönyvi kivonat vót, mer épp csináltatni akarom a személyimet, meg a szabadulólevelem vót velem -

– Fáradjon át a kocsimba! – vagy hogy is mondta, a faszom tudja már! – Maguk ismerik egymást? – már hogy a Mohameddel. Meg ilyen hülyeségeket kérdezett ott!

– Persze hogy ismerjük egymást, a barátunkat várjuk! – de közbe már látom: a pirosbólós néger csávó már benn ül a nyominger-kocsiba.

Bevittek akkor, mind a hármónkat – hû de sok arab vót benn! Mer épp razzia vót – hát én ezt se tudtam.,

A szabadulólevél vót a szerencsém – ha az nincs, nekem végem van! Mer az anyakönyvi? – az semmi.

– Anyakönyvi? – aszondja benn a civil. – Rendbe, megy le a fogdára!

– De – mondom – itt a szabadulom is! Hát most szabadultam!

Meg az is vót a szerencsém, hogy nyóc napon belül vótam: épp a hetedik napon. Mer a szabaduló, az nyóc napig érvényes.

Nézi, aszondja:

– Mér vót benn?

– Káemkáér – mondom. Nem mondtam meg, hogy „kitiltás megszegése”, hanem csak hogy káemká. Mer ez a jó, hogy a szabadulólevelen nincs rajta hogy miér vótam benn, csak annyi hogy „szabálysértés”, úgylahog mondhatok akármit.

– És – aszondja – mikor akar elhelyezkedni?

– Hát – mondom – hétfőn, mer még csináltatni kell a személyimet.

– Jó – aszondja –, engedjék el. És kijöttem!

Csak ám ma lejárt a szabadulom is, úgylahog most már vigyázni kell –

A kocsisor, meg az arabok, hát az különbség. Mer a kocsisoron, ott csak öt perc az egész – az arabokkal? egy óra hossza! Hát az arab, meg a magyar, az kettő!

A másik meg, hogy hát az arab, az kétezret fizet, meg sokszor hármat is. Még ha két csaj megy el vele, én, meg még egy másik, akkor is: mind a kettőnek odaadja a kétezret! Jajaj, hát ez SOKKAL jobb, mint a kocsisor! Utána meg még iszunk, szórakozunk, minden – de attól függetlenül: elmehetek én utána még egy másikkal is, meg akárhánnal! Hát meg tudnék én keresni egy nap tízezret is, ha a rendőrök nem idegesítenének, meg ha

lenne hozzá egy nyugodt albérletem! – Úgyhogy most már ritka eset, hogy én a kocsisorra kimenjek – hát nem éri meg! Mondjuk, ha épp nincs arab, és kell a pénz, vagy valamiér nincs kedvem arabbal menni, legfeljebb úgy – áá, a kocsisor semmi!

Meg az is, hogy hát nagyon szeretem az arabokat. Mer fáinak, kedvesek, meg minden! Meg az is a jó az arabozásba: fürödni, állandóan fürödni! „Tus, tus!”, mindig ezt mondják, rögtön! A baszásba meg olyanok: csak hozzámérnek, már el is élveznek. Sokszor még be se teszi, már kész! Nagyon hamar élvez az arab! És akkor ez az érdekes: mégis úgy csinálja, hogy eltart egy óra hosszát! Úgyhogy nagyon jó!

És nagyon rendesek az arabok. Azok csak akkor bántsák azt a nőt, akkor verik meg, vagy akkor késelik, akkor dobják ki az ablakon, ha meglopja őket. Ha mondjuk én most lopnék egy arabtól, pénzt, nyakláncot, vagy akármit – akkor igen! Ilyenkor összeverik a nőt, de csúnyán, még meg is ölik! Mer nem szeretik a lopós nőt. Vót egy csaj, ismertem, na az lopott az arab csávótól egy aranygyűrűt, meg ellopta a pénzt is – jó haverom vót ez az arab, még nekem panaszkodott az Emkébe:

– Rozi – aszondja –, Tünde ali baba, ca-ca – aszondja. Mer „ali baba”, az azt jelenti hogy lop. Szóval hogy a szőke csaj, a Tünde, az ellopta tőle az aranygyűrűt, de hogy ezer még nagyon meg fogja verni.

És akkor egy órával később pont arra jártam és láttam is, ahogy az Emke előtt piszkosul megverte ezt a csajt, szétverte, meg széjjelrúgta, de rendesen, kékre a Tündét!

Én viszont nem lopok, úgyhogy énnekem nem kell félni. Énvelem még olyan se történt, hogy nem adta oda a pénzt a csávó, vagy mondjuk hogy egyik arab felvisz a lakásra, aztán ott várnak többen és megerőszakolnak, vagy valami – nem, soha! Van aki fél – én nem. Épp tegnap: elmentem egy üzletbe; megyünk fel a lakásra: hát ott vannak még nyócan! Jaaj, ahogy beléptünk, ahogy megláttam a sok arabot! Akkor már szaladtam vóna kifelé! De a Musztafa rögtön:

– Rozi! Várj! Ne félj, semmi! – szaladt utánam a Musztafa, fogott vissza.

De fáin vót: MINDEGYIKET ismertem a Fény diszkóból! Úgyhogy csak nevettük utána – De el is mentek aztán, lementek egy óra hosszára inni valamit, egyedül maradtunk a lakásban, meg is csináltuk az üzletet a csávóval, szépen nyugodtan –

Nem is tudom mér, de nagyon megszerettem az arabokat. Úgyhogy most van is egy arab csávóm. Ővele pénzbe nem is megyek el, hanem csak vesz

nekem ezt-azt. És akkor élek vele. Nemrég ismertem meg a Fény diszkóba, izének hívják, na, Omárnak. De nagyon belém van esve! Piszkosul szerelmes belém! Na ővele élek most – a többiekkel meg üzletbe megyek. De az Omár úgy tudja, hogy én nem is vagyok kurva – hát én nem mondom el neki, mer nagyon komolyan akarja velem a kapcsolatot. Arab csávó az Omár, de úgy tud magyarul mint én vagy te, mer tanuló, itt tanul Pesten, a faszom tudja már mit, nem jut eszembe – a barátja, a Hamidu, az tudom hogy doktornak tanul, nagyon rendes az is, és mesélte, hogy ő nem akar megnősülni, mer soká akar tanulni, ahogy az apja is soká tanult, és a végén doktor lett – na hát az Omár is ilyesvalamit tanul. Most épp haragszik rám, mer tegnap várt rám a Bukarestbe, de nem értem oda időre, elkéstem, ma kéne vele megint találkozni a Fény diszkóba, mer szerdán megy vissza Líbiába három hétre, de most nem tudom eljő-e –

De közbe azér ettől függetlenül megvan még ez az öregemberem is, a klarinétművész és tanár. Ha nincs kedvem a kocsisorra menni, meg nincs kedvem arabozni se, akkor fel szoktam menni őhózzá – akkor biztosra tudhatom, hogy egyből megvan a pénzem. És nem is sokat kell érte csinálni, mer öreg már a klarinétművész, baszni nem tud már – hát 60 éves. De amúgy nagyon kedves, meg minden –

Különben, jó lenne talán vidéken is, nem tudom – Van egy csávóm, egy oláh cigány srác, ő vót az első fiúm nekem, 14 éves koromba, asziszem akkor rontottam el az életemet, mer őrá vártam – mer bekerült a síttre, verekedésér, rablásér, leütésér, 5 évet kapott – én meg csak vártam, várakoztam, már nem bírtam meglenni sehol, se intézetbe, se szállón, se munkába, mer annyira hiányzott

– aztán már nem bírtam, és akkor nem vártam tovább. Na, hát énszerintem így rontottam el az életemet! De most szabadult már a Gyula, február 22-én szabadult, és írt nekem egy levelet. Azt írta hogy menjek le hozzá izére, Mátészalkára, és csináljuk meg megint a kapcsolatot. Hozzá is el tudnék menni –

Hát nem tudom. Mer az az igazság, hogy nem vágyok már a Gyula után. Meg lehet hogy nem tudnék már meglenni vidéken egyáltalán. Nem is az hogy Pesten szeretek lenni, nem – hanem az arabok hiányoznának. Nagyon húzna a szívem vissza, mer nagyon beleszoktam már ebbe az arabozásba –

Mondjuk nem vóna rossz egy jó munkahely se, hogy mégis, legalább legyen beírva valami, még ha nem is járnék el dógozni – de Pest, az nem jó, mer ki vagyok tiltva. Ha nem lenne a kitiltás, akkor fáin lenne, akkor rögtön

elállnék én dógozni, és akkor legalább a rendőrök nem izélnének – de meg van mondva: Pesten nem lehetek, Budapest környékén se, de még Pest MEGYÉBE se! Egyedül csak Dunaharasztn lehetek, mér még a pomázi intézetbe Dunaharasztit írták be a személyimbe állandó lakásnak, hogy ugye ott van anyám, ezer azt mondták ott lehetek. De ott meg anyám miatt nem akarok lenni! Úgyhogy akkor mehetnék Debrecenbe, Szegedre, ilyen helyekre, az meg hát ugye –

Ez a rossz, a kitiltás! Ez úgy lett, hogy ugye nem dogoztam jó soká, a káemkáér megkaptam a 60 napomat, meg vele a kitiltást. Két év kitiltást! De most már csak nyóc hónapom van hátra.

Ilyen szabálysértésekér elég sokat vótam már börtönbe, káemká, meg kitiltás megszegése, ez a kettő vót eddig még. Most már könnyen megy: itt van Pesten? megszegte a kitiltást: 60 nap! Úgyhogy vigyáznom kell most már

– mer a börtön, az nem jó, az nagyon rossz. Mélykúton ez megy: kijárunk dógozni, kapálunk, meg így nyárba a barackosba visznek, szedjük a barackot – ezek mennek. Lóvé alig valami, megszökni meg nem lehet, hatvanan vagyunk egy zárkába, egybe a sok buzi csajjal, úgyhogy ott csak nő nővel, de egyfolytába – gyűlölöm őket! És most már sajnos ötödször jártam meg Mélykutat, 30 nap, 45 nap, 60 nap, meg még kétszer 60 nap -. jaaj nekem! Most megyek már majd HATODSZOR, ha megint elkapnak!

Van nekem a Thököly utcába, a Pest Megyei Bíróságon egy pártfogóm, Dénes Elemérnek hívják, tőle tudnék tán felmentést kapni, ideglenes tartózkodási engedélyt, egyszer már adott is nekem ez a Dénes – csak most nem kértem tőle, mer már nagyon régen nem vótam nála, hát nem merek már odamenni se! Nehogy már beidéztessen, vagy valami! Pedig csak tőle lehetne –

Úgyhogy lehet hogy mégis lemegyek vidékre. Ha más nincs, még tán megpróbálom – hát próba szerencse! Ha lenne egy BIZTOS vidéki csávóm, ha szívemből megszeretnék egy vidéki valakit, én lehet hogy összeállnék vele, és élnék akkor vidéken – de nyóc hónapig csak, tovább nem. Amíg a kitiltásom tart. Aztán a csávó menjen a fenébe! Én meg visszajönnék Pestre, folytatnám az arabozást. – Csak sajnos most épp nincs ilyen csávó –

Amúgy énnekem az a tervem, hogy nagyon szeretnék egy albérletet. Egy olyan önálló albérletet, ahol van egy szoba, egy konyha, egy fürdőszoba – egy ilyen nekem nagyon jó lenne. Oda vinném fel akkor az arabokat, úgy többet is fizetnének az arabok, meg én is nyugodtabb lennék – engem nem

érdekelne, ha ötezer forintba is kerülne egy hónapba, én kifizetném! Mer megérné: hát biztosabban meglenne a pénzem! Úgyhogy ezer nyakazom most már az összes haverokat, hogy találjanak már nekem egy ilyen albérletet!

De mind aszondják, hogy nincs ilyen. Meg hogy a szomszédok úgyis észrevennék hogy mi megy, és akkor kihoznák a rendőröket. Jó, de hát mondjuk éjjel vinném fel az arabokat, nem nappal, sunyiba, hogy ne vegyék észre, aztán ha elintézi a dógát, tűzzön a fenébe – hát meddig tart az? Na ezer kellene egy olyan albérlet, aminek külön bejárata van, külön udvarról – akkor nem vennék észre!

Idáig még nem tudtam félretenni, mer eddig még minden pénzemet elkötöttem. Hát jó, hogy ÍGY most nem tudok félrerakni – de ha egy rendes albérletem lenne? Na ezer kellene ez, és akkor hogyha megvan, utána már takarékbba szeretném gyűjteni a pénzt. Egy miliót szeretnék összegyűjteni – énnekem ez a tervem. Egy miliót – és akkor azon veszek egy lakást. Hát nem jó lenne? Nem mondom, egy millió, az elég sok, már annyiból hogy sokkal kell addig lefeküdni – de az mondjuk nem olyan rossz!

Aztán, ha lenne már egy lakásom, akkor talán már nem is folytatnám tovább eztet. Akkor fognák magamnak egy szép fiút, rendeset, akit szeretek – és akkor élnék vele. És családot szeretnék. Egy kisgyereket. Azt nagyon szeretnék.

JOB, MINT EGY ROSSZ HÁZASSÁG

B. TÓTH ÁRPÁD, „PÖCE”, 30 ÉVES

Mit mondjak, elég normálisan élünk, meg elég kellemesen. A Vicus imád aludni, reggel jó sokáig alszik, 9-ig, 10-ig is – hát én nem, mert még az intézetbe megszoktam a korai kelést, úgyhogy mire ő mocorogni kezd, én egyszer már megsétáltattam a kutyát, meg kávéztam is, néha még a reggelivel se várok Vicára. Akkor nagynehezen feltápáskodik Vicuska is, ott csámborog összevissza, botorkál a lakásba félig még csukott szemmel, ásít nagyokat, csinál ő is reggelit magának – akkor leülünk, ő eszik, beszélgetünk – lötyögünk. Hát nincs hová sietni! Reggeli után őneki csak egy dolga van: be kell vezetni neki a füzetbe az előző napi bevételt meg kiadást – hát ő a titkárnő, ez kötelessége. Aztán – tulajdonképpen nem is tudom, mivel megy el a nap. Vica sokszor olvas is, vagy tanul – de én? Csak úgy VAGYUNK. De JÓL vagyunk!

Mondjuk most speciális. Mer nemrég kaptuk meg a lakást, azt igazítgatjuk, meg berendezgetjük – ez elég sok időt elvisz. Meg az is speciális, hogy most szűnt meg mind a kettőnknek a munkaviszonya, úgyhogy szaladgálunk valami új munkahely után – ez azt is jelenti, hogy amíg nincsen munkahely beírva a személyi igazolványunkba, addig egyelőre nem is járunk ki dolgozni, szóval most teljesen potyák vagyunk. Úgyhogy ha szép az idő, néha leszaladunk a Velencei-tóhoz, vagy a Balatonra, vagy kiugrunk valamelyik lovastelepre, lovagolunk kicsit, Vicus imádja a lovakat – és bőven belefér a napba, mer nem kell sietni, hogy beérjünk estére.

Persze amikor dolgozunk, akkor kicsit más az egész. Mer akkor úgy estefelé egyszer csak vége ennek a lötyögős magánéletnek, és minthogyha csak egy láthatatlan kapcsolót nyomott volna le valaki, hirtelen megváltozunk, más emberek leszünk mind a ketten, de szinte még a vegyi összetételünk is más lesz! – olyasmi ez, mint a színésznek, mikor bekapcsolják a lámpákat, és indulni kell a színpadra!

Van ugye a Rákóczi tér, meg közel hozzá a Mátyás tér, meg körülöttük olyan 8-10 utca – hát itt megy ez az ipar. Amikor kezd sötétedni, úgy 9 óra felé, vagy télen már 4 körül: elkezd lassan benépesülni a környék. Így egy nyári hétköznapon sötétedéskor kezd olyan 40-50 lány, de 10 óráig még csak egyre nő a létszám.

És akkor jönnek egymás után a kocsik. A lány odamegy, benéz – mer azér a lány is válogathat! a jobbaknak nem kell akárkivel elmenni! Mondjuk ha túl öreg a hapsi, vagy túlságosan ellenszenves, akkor – ha csak nincs nagyon pénzsűkiben az a csaj – mondhat ő nemet is! Vagy ha túl fiatal a gyerek, csitri még – mer az se jó. Például a Vicus is: mindig csak olyan 25-től 40-ig, 45-ig!

Szóval: benéz a lány a kocsiba, megnézi magának jól a hapsit, hogy nem rendőr-e véletlenül, meg mégis hogy kiféle – és akkor ha rendbe van minden, bemondja neki az árat. Hogy ezer. Vagy ezeröttszáz – ritkán ilyen is van. Aztán attól lefelé akármennyi. Mer azér a pali is válogat – hát ez nem olyan, mint az automata, hogy benyomsz egy tízest, és puff, kiköpi a szendvicsedet, tetszik, nem tetszik, ez a tied, ha éhes vagy, megeszed az égettszélűt is, vagy ha nagyon szar, eldobod – nem, hát itt választhatsz! Ha meg nem elég szép a lány, akkor jön az alkudozás, hogy ezer, az sok, gyere el hétszázér, nyolcszázér! Cigánylány elmegy már hátér, meg ötér is – kénytelen, mer sokan nem szeretik a cigányt, nem akarják megadni neki az árat, és akkor ez lenyomja a piacot. Meg hát vannak ezek az öreg, lerobbant csatalovak, olyanok, hogy maximum ha ötér elviszik, de tudok olyat is, hogy háromszázér megy el. Ugye, mint minden piacon: a kereslet meg a kínálat kiegyenlíti egymást! – De mondjuk mostanába a kocsisoron az ezer a normális.

A lány bemondja a tarifát – közbe a pali persze szintén megnézi a csajt, és akkor visszakérdez:

– És ezér a pénzér MIT?

Hát először is van egy szabály: hogy csak egy élvezésre szól a nóta. Első élvezésig – kész, pász, befejeztük! Hogy aztán az mennyi idő, az már nem kérdés. Van olyan, főleg fiatalba, hogy tapasztalatlan, gyakorlatlan, még hozzá se kezdett jóformán: máris elsül – akkor az ennyi volt, nem több! Ha valaki annyira tudná magát szabályozni, hogy egy egész éjszakán át tudná húzni azt az egyetlen élvezést, hajakkor Istenem: az az ő nyeresége: benne volt az üzletbe! Amíg nincs befejezve a parti, addig jogos! De hát ilyen nincs. 10 perc, 20 perc, átlagba ennyi, már a fél óra is ritka.

Szóval, általában az az ábra, hogy ezer a pénzér csak egy sima dugás jár. És gumival – szigorúan gumival! De azér van ebbe is alkudozás. Mer van olyan, aki mondjuk kimondottan franciázni akar. Akkor a lány megmondja, hogy nem, ő nem szopik, ő csak dug, és csak gumival – mint a Vicus is. De

azér esetleg akad lány a közelbe, aki csinál mindent, és akkor azzal megegyeznek, nyel egyet a csaj, és elmennek.

Közbe persze én is ott vagyok, ülök a parkoló kocsimba, és figyelek. Ha valami nem tetszik, ha akármi gyanús van a dologba, akkor jelzek is a Vicusnak – ő meg persze figyel közbe rám is. Ha minden oké, és megegyeztek, akkor a lány beül a pali mellé és elindulnak – én meg szorosan utánuk. Hogy hova megyünk, azt nem a csávó szabja meg, hanem minden lánynak van egy állandó helye – ezt elég gondosan szoktuk kiválasztani. Egy sötét utca; egy park melletti rész; egy építkezés melletti útszakasz – ott ők leállnak. Én meg olyan ötven, száz méterre tőlük szintén – és akkor kivárom a dolgot. Amikor végeztek, a Vicus átül mellém, és velem jön vissza a placra – és akkor előlről az egész, így tovább.

Van egy fontos dolog. Hallottam én már ilyen dumát, hogy „júúj, itt az édsz vigyázni kell nagyon, nem elég a gumi se, mer kidurran, aztán vége a világnak” – hülyeség. Mer nem durran az ki, hajói van felrakva, nincs vele semmi baj! Jó, amit nálunk lehet kapni, az kelet-német gumi, el tudok képzelni ennél jobbat is, mer elől azt a kis dudort túl szűkre szabják rajta, meg hát nem is bír ki akármit – na ezer van, hogy minden a felrakáson múlik. Érteni kell hozzá – hát ha valaki nem tudja, hogy kell bänni vele, annak persze hogy szétmegy! Hagyni kell neki jó nagy udvart elől, hogy kicsit lógjon az eleje, elől ne feszüljön, tehát először egy fordulatot lepördíték lazára, utána a többit már pörgethetem rendesen – ez a módja ennek. Ha van elég hely az ondónak, akkor nem robban az, nem LÉTEZIK! Hát tudom, hát én is használom, elég sokat – nem a Vicussal, mer ővele természetesen gumi nélkül csináljuk, de ha esetleg így mással vagyok, akkor számtalan esetben, és még SOHA nem volt defekt! Csak annyi a titka az egésznek, hogy az üzlet során ezt nem szabad a páciensre bízni, mer hátha hülye a pali, hanem mindig a lánynak kell felrakni – és akkor SZÁZSZÁZALÉKOS a gumi!

Különben: ez az egész autós buli, a „kocsisor”, ez úgy ahogy van, Olaszországból jött. Ez az egész séma, hogy a lányok ott állnak végig az utcán, és akkor jönnek a kocsik, és egymás után elviszik őket, a kocsi elintézik a dolgokat, aztán visszahozzák a lányt, visszaáll megint a többi közé – ez egy digó dolog, Olaszországba alakult ki, aztán az olasz filmekkel jött be hozzánk. Hát emlékszem, olyan tíz éve, mikor még úgy tündökölt nálunk az olasz film, láttam én is rengeteget – csak bámultuk, mer életbe még nem láttunk ilyet, hogy sorba az úton a sok kurva, télen,

hûvösbe raknak maguknak egy kis tüzet, úgy melegszenek mellette, és ott emelgetik a szoknyájukat, a Fiatok, Ferrarik, Caprik meg jönnek,

– Dzsovanni, na mi van, nem kellek? Egyem meg a szívedet!

– Na gyere babám! Mennyi?

és akkor viszik el őket – ez ott volt majdnem minden olasz filmbe, még ha nem is a sztoriba, de legalább a háttérbe – na, hát ezt ezekből az olasz filmekből koppintottá le ez a szocializmus is!

Ez ugye az alapséma, hogy a manus kocsiján el, akkor dugás, akkor átszállás a fiú kocsijába, vissza, előlről – de aztán persze ezmellet, a sima hétköznapiakon túl még sokminden különlegesség is van. Például ilyen, hogy megjelenik egy dugig tömött autó, öt ilyen 20-25 éves janival, elkezdenek ott körözgetni, meg hangoskodnak, piszkálgatják a lányokat, hogy ki megy el velük, de ÖT hapsival, egyszerre, érted? Meg csak úgy egy az egybe, gumi nélkül! És általában azért ezek között a fiatalabb kis cigánylányok között akad is olyan tüzes, aki vállalja! Mondjuk mi ilyesmivel nem foglalkozunk. Előfordul, hogy ketten jönnek, főleg csóró lengyelek, mer nincs két kocsija a kettőnek, meg tán félnek is kicsit az idegen környezetbe – de akkor az ilyet mindig úgy rendezzük le, hogy az egyik átül hozzám, bekapcsolom neki a magnót, végigüldögéli csendbe azt a 20 percet, utána meg cserélnek – csak így.

Meg akkor ilyen, hogy nyomorék a pali, de azért kijön

– hát volt már olyan is, hogy tolókkocsis manust hozott ki a taxi! Meg beáll a Wartburg Combi, és hátul ki van terítve benne a nyomorult béna hapsi – hogy mozogni alig tud már, de a farka föláll neki! És van olyan lány, aki azért elmegy vele! Mer sajnálja is – hát az is ember! Meg hát a pénz. Most gondold bele: ez se kis dolog azért egy lánytól! Hogy megcsinálja magába, hogy inkább nem figyel oda, nem is gondol rá, de elvállalja, és beleül annak a nyomoréknak a faszába, hogy hadd élvezhessen az a szerencsétlen is!

Ugye, hát ezen a szolgáltatáson belül MINDEN van. Amit csak ki tud találni a kuncsaft – ha fizetni is tud érte, akkor arra általában akad is vállalkozó. Mer ez a szakma, ez erről szól! Hogy jön a manus, és azt kéri, hogy a lány kösse ki, verje el, mer ő csak úgy tud élvezni. Vagy olyan

– soroljam? –, hogy szopatni akar, de úgy, hogy ne csak szopogassa a csaj, hanem harapja, de keményen, mer őneki az a jó! Meg ilyen, hogy jön egy ürge, hoz magával egy uborkát, hogy azt nyomja fel neki valaki, mer ő

arra élvez – hát vannak ilyen mindenféle perverzióval megvert ipsék! De általában egy se jön ki hiába!

Na, hát ezt mondom én: ezer fontos, hogy legyen egy ilyen hely, ahol mindenki megtalálja a maga heppjét! Hát nem támogatni kellene ezt inkább, mint üldözni?! Beszélgettem erről én egyszer egy detektívvel is, próbáltam neki megmagyarázni a dolgokat. Kérdeztem tőle, hogy a saját lányát odaadná-e egy nyomoréknak – ugye nem? De akkor meg mi legyen azzal a boldogtalannal? Ha nincs Rákóczi tér, ki fogja neki azt a kis örömet megadni? Meg mi lesz azzal a rengeteg mindenféle aberrált krapekkal, aki erről nem tehet, mer így született, ilyen, na, és énszerintem KIZÁRT dolog, hogy a mindenféle baromságaihoz a civil életbe megfelelő partnert találjon magának! Mer hát ezeket a dolgokat még szégyell is, titkolja! Úgyhogy ha meg is nősül, megismer egy normális nőt, elveszi, ahhoz nem fog odamenni azzal, hogy „anyukám, drágám, légy szíves, ezt az uborkát – –”,

tyûû, hát abból azonnal válás lenne! Vagypedig: „Jó, gyere az uborkáddal, de akkor utána nekem meg csináld ezt és ezt”, valami olyat, amit a pali nem BÍR megtenni! Szóval énszerintem nem LÉTEZIK, hogy ez összejöjjön! Mer még ha mind a kettő perverz is, akkor se ugyanaz az igénye, mer ahány, annyiféle! Itt meg, a kocsisoron: PÉNZÉR simán megkapja. És akkor így levezetődik belőle az a belső feszültség, kiéli magát a koma, és nem csinál bajokat. Hát nem jobb ez így, minthogyha ez a sok kifordult agyú hapsi mind kénytelen lenne erőszakhoz folyamodni, késsel kényszerítené a fiatal lányokat, fiúkat, és tönkretenné őket?!

Meg van még akkor egy olyan attrakciónk is, hogy fiúk, buzik, de nők öltözve – van most öt vagy hat darab ilyen is! A Szuzan, a Marina, meg csupa ilyen nevük van – de közbe férfiak! Ezek nem csak estére öltöznek át, hanem fényes nappal, civilbe is: gyönyörűen, drágán kiöltözve, testre feszülő ruha, női ridikül, frizura, kiborotválva, kifestve, ékszerek, meg olyan kurvás járás, hogy mint egy KÍGYÓ, úgy csavargatja magát – az emberek csak úgy forognak utána az utcán! Még a hangja, a beszéde is: „Páá kedvesem!” – kész dili! Aki nem ismeri, rá se jön, hogy buzi, csak ha nagyon jó a szeme – éppen arról lehet észrevenni, hogy már egy kicsit túljátssza a szerepet!

Ezek szintén kinn álnak a kocsisoron – úgyhogy ott a buzi kuncsaftok is megtalálják az árut, hát van aki már direkt ezekér jön. De azért adódik ebből félreértés is. A múltkor egy csávó tévedésből elvitte az egyiket – hát egy

SZUPER kinézetû „nő”!: elvitte ezerér, szopatni! Csak amikor aztán visszahozta: hát ott röhög körbe mindenki.

– Mi van, öreg, már fiúkkal is mész?

Tisztára rosszullett a pali, ott átkozódott, tépte magát

Van itt már délelőtt is forgalom, vannak akik már reggel 9-kor, 10-kor kiállnak – csak az más: azok lakásra mennek. Az esti lányok mind autóba csinálják, azok közt olyan is van, aki napközbe dolgozik valahol, igaziból, csak melléje még este kijön ide -a délelőttieknek viszont mindig csak valami fal állásuk van. Csak be van írva nekik, de nem ők csinálják meg a munkát – például tudok olyat, hogy a nagymamája takarít valahol az ő nevén. És akkor vannak ilyen idősebb nénikék, akik így szobáztatnak: lakik az illető öreglány egy szoba-konyhás valamibe, de azért van benne zuhanyozási lehetőség is, meg lehetõleg nincs is közel a Rákóczi térhez, mer úgy könnyû lenne lekövetni – akkor jön a lány a palival, a néni meg elmegy sétálni egy órácskára, azalatt ezek lerendezik az üzletet – kap érte 2-300 forintot ő is.

Most éppen megy a nagy buli: kitört a háború a Rákóczi téren, fel van bolydulva az egész környék. Úgy kezdődött, hogy kiraboltak egy krapekot: valamelyik cigány-féle lány elment vele a lakására, egy ilyen lenyúlós, levevős fazon, és eltulajdonított valami értéket -mire aztán vagy 10-15 ilyen VII. kerületi csávó kiugrott, három autóval, és végigverték mindenkit a placcon. Akit csak értek: dirr-durr, rúgták-vágták, adjneki! A kurvákat is, az összesét, egy pár stricit is, meg még pár civilt is, akik épp ott ténferegtek az utcán – hát gyönyörû: zöd tiplije, monoklija van most az egész bandának! Egy Fonnyadt nevû stricinek a kezét is eltörték, úgy rakták össze neki kórházba! Mer ugye keresték ezt a lányt – de addig is, hogy ne unatkozzanak –

Ez volt tegnapelőtt. Tegnap már olyan hírek jártak, hogy kihaverkottak, szent a béke már. De most meg hallom: összefogtak a stricik, elkaptak egyet abból a tízből, puhára verték a gyereket – szóval még nincs lezárva az ügy, lesz még ebből mindenféle.

Én csak attól borultam ki, hogy amazokból az egyik is egy strici, a szomszéd utcából! Mer rendbe van, hogy van egy ilyen típus is, hogy elmennek valakivel lakásra, aztán lenyúlják a palit, hát az ilyen ellen muszáj védekezni, mer rontja az üzletet – csak viszont az ilyenekbe énszerintem legalább a striciknek illene kicsit összetartani, hát nem? Mer

így mi lesz itt? Hát ha egymással is szórakozunk, az csak a rendőrségnek haszon!

Különben nem minden a Rákóczi tér: van Pesten élet azon kívül is. Ott vannak például ezek a kis csajok, akik araboznak – ez megin egy egész más műfaj. Ez nem a kocsisoron megy, hanem különböző presszókba. Meg az ilyen lányoknak általában nincs is őrzőjük – mer ugye az ilyen idegenek nem nagyon mernek vergődni, azokkal nem kell annyira vigyázni. Habár azért az ilyen lány is jól teszi, ha hébe-korba mutatkozik az arabok előtt egy magyar gyerekekkel is. Meg akkor vannak lányok, akik ezekre az átutazó török kamionosokra specializálódtak -ez is egyszerű ügy: hoci-nesze, ott a kamionba elintézik a dolgot. Szóval sok fajtája van ennek a szakmának, rengeteg különböző ágazata van!

Külföldi vendég a kocsisorra nem nagyon jár ki. Legalábbis igazi külföldi, azzal a kimondott 300-as Mercivel – mer mondjuk a lengyelt nem számolom, meg az ilyet se, hogy külföldi rendszám, de csak egy távolba szakadt hazánkfiá van mögötte, meg ilyen dolgok, hogy mondjuk holland az ipse, de nem Hollandiába él, hanem például Olaszországba, szóval csavargó, ilyen kevert-csavart manus – na ez a fajta a Rákóczi téren is felüti a fejit. De már a normálisabbja, komolyabbja inkább a szállodába marad. Jó lányt kinn is kapna, SOKKAL kevesebbér – de hát az ilyen hapsi lusta, pénze meg van, nem nagyon számol. Persze van kivétel is. Hogy kihozza a komát a kíváncsisága. És már tudja, hogy a szállodai lány az hatezer – hát akkor egye fene, adok ennek is hármat! Sőt: adok neki hatezret, és elviszem a szállodába! Mer ezek már valahol úriemberek – hát azért a 300-as Mercedes, az még Amerikába se semmi! –, az ilyen ürgék már mégse fognak autóba kupakolni! Nem, beviszi a hotelba a lányt, ad egy rongyot a portásnak, ötöt meg a tündérkének – hát ilyenkor persze a lány is örül: egy óra alatt kényelmesen megkereste a pénzt, aznap már nem kell visszaállni neki az esőbe hogy tovább pörögjön, hanem mehet haza!

Namost hát, ne csűrjük-csavarjuk, mondjuk ki nyíltan: ez egy nagyon alacsony szintű szolgáltatás. ALAP-szintű, így is mondhatnám. Szóval eléggé primitív. Nem egy minőség! Mondjuk aki KOMOLYAN szereti a szexet, az olyannak ugye– De hát most mit csináljunk: ez van, ezt kell szeretni! Mi mást vársz egy kelet-európai országtól?

Különben: láttam a különböző videó-filmeken, hogy Nyugaton nagyjából ugyanígy megy ez! És általában eléggé lepusztult lányokkal, meg eléggé hervasztó környezetbe, szóval – Mondjuk: RÉSZBEN ugyanígy

megy. Mer azér már úgy Münchentől kezdve van más is. Ott már van egy külön szex-utca, direkt erre kinevezve, szex-filmek, szex-sók, amiken előzőleg rendesen felajzódik az a csámborgó valaki, meg masszázsok, meg ott nem ilyen durván megy ez, hogy na most gyere be és basszál, hanem szóval az egésznek megvan a LEVEGŐJE – és ha csak elképzelem magamnak, akkor is röhögnöm kell rajta, hogy mihez kezdene ott egy magyar rendőr! Hogy odamegy, kurvát fogni – de hát kit fogjon meg?: ott mindenki kurva! És ott ezt SZABAD csinálni!

Na hát szerintem ez a nagy különbség. Úgyhogy énszerintem minálunk AZÉR nincsen színvonala ennek a szakmának, mer le van gátolva az egész. Amiér hivatalosan tiltva van! Hát mi másér? Szerintem ha megengednék, ha szabad lenne csinálni, egyből más lenne: mindjár kialakulna a színvonal is!

Mondjuk, van azér színvonal Pesten is: a szállodákba. Csak hát az nagyon drága. Az már nem magyar állampolgárnak van, csak a külföldinek. Ezek a szállodai lányok már az S-Modelltől öltöznek, meg Pierre Cardintől, ami már pénzbe kerül – nem biztos hogy jobb az a lány, mint a kintiek, csak a csomagolása más, drágább. Meg esetleg tud egy-két nyelvet is. Úgyhogy ott már magasabb a gázsi, és valutába számolják. Hogy száz dollár. Vagy kétszáz dezső, nyugatnémet márka. Vagy ha mégis forint, akkor 6000. Közbe az se biztos, hogy azok a lányok jobban járnak, mer azér az a pénz nem lesz mind az övék! Mer a portásnak is megy egy rongy, amiér felengedi őket és nem írja be a nevüket, meg akkor a pincérnek, meg ennek, meg annak, mittudomén, meg ha már fölvitetnek egy pezsgőt, ott az is ezer forint! Meg nem is mindig jó a forgalom, mer azér az a gyagya külföldi is tudhat számolni: SZÁZ dollár? hát odahaza húszér kapok nőt, nem is rosszat! – most ugyan nem tudom mennyi, mer a húszat régebbi filmekbe láttam, és hát a dollár is hullámszik, egyszer felértékelődik, máskor hanyatlik, de szóval valahogy így vannak az árak, úgyhogy ahhoz viszonyítva ez nem kevés! Szóval a lánynak a végén az egész éjszakából ha bejön egy ötös, az már nagyon szép. Aminek a felit elköltheti ruhára, meg ilyen krémre, olyan sprére, amolyan frizurára – szóval majdnem ugyanott van, minthogyha kinn dolgozna!

Ott ez úgy megy: beülsz este a bárba, ott ülnek a lányok is a pultnál, rögtön sejtod, hogy az ott nem a szálloda igazgatónöje, meg a másik se orosztanárnő, aki kikapcsolódni jött, úgyhogy szépen kiválasztod közülük a magadét, mondjuk hogy az a cigányos fekete neked nem tetszik, jobban érdekel az a hosszú szőke svéd típus – akkor hívod a pincért, és küldesz

neki egy Martinit. Nem Martinit visznek neki, csak Traubiszódát, de ugyanúgy helyre, mint a Martinit szokták – mer a Martini ott 280 forint, a Traubiszóda meg 20, neked egy Martinit számolnak, és a különbség a pincér juttatja. A lány megkérdezi a pincértől, hogy ki küldte az italt, odabíccent neked, esetleg mosolyog is egyet, aztán benyalja a Traubiszódáját – közbe te átúlsz hozzá, bemutatkozol, elkezdtek beszélgetni. Előbb mindenféle ökörségről, hogy milyen gyönyörű Budapest, milyen szép kégli a Tudományos Akadémia, milyen jól élnek a pestiek, biztos Kádár is kurva népszerű – aztán úgy fél óra múlva, a harmadik italnál már az üzletről. Szóval a dugásról: hogy mennyi, meg hány, hova, meg hogyan – és akkor fizetsz, és fölmentek. – Hát ismerem a dolgot, mer volt időszak, amikor megengedhettem magamnak néha ezt is.

Namost, az ilyen szállodai lányokkal az az ábra, hogy nem éppen az állam alkalmazza őket, mer mondjuk inkább maszekok ők is – de hát azért valahol ott van a dologba állam bácsi keze is. Egy az, hogy ugye elnézik a dolgot, csendbe szemet hunynak. Mer ugye amikor valami előkelő külföldi küldöttség jön, vagy tartanak egy tudományos konferenciát egy rakás nyugati vendéggel, akkor – hát hadd szórakozzanak szegények kedvükre! Viszont ugye a lánynak már nem ingyér nézik el ezt a komoly bizniszt. Mer legtöbbje be van szervezve. Hogy ha véletlenül az a külföldi elnyög neki valami érdekeset az ágyba, akkor ő azt jegyezze is meg, és majd szépen suttogja is el a megfelelő helyen. Meg nem is csak a külföldiek miatt. Hanem ugye ez a szakma mindenhogyan szorosan kapcsolódik az alvilággal. Például úgy, hogy legtöbb lánynak az élettársa is bűnöző. És akkor ha valami történik, mondjuk valaki csinál egy nagyobb krenket, akkor az ilyen lány könnyen hozzájuthat a hírekhez, aztán odabenn diszkrétan elcsipoghatja, adja a tippet – és akkor a rendőrség már poénra tud menni. Szóval ez az egész szállodai műfaj, ez már egy elég ingoványos terület, ez már nem egészen kóser biznisz. Úgyhogy szóba jött, hogy ha a Vicuska megtanulna rendesen angolul, akkor válthatnánk is akár, mer csinálhatná éppen ezt is – de én valahogy azt mondom, hogy most egyelőre jobb a kocsisor, nemigen érdemes változtatni!

Olyan jaj de nagy szakértő egyébként nem vagyok, mer fél évvel ezelőtt még zöldségesnél dolgoztam. Eladó voltam, egyhelybe álltam egész nap, meg nem is álltam, hanem egyfolytába rohangásztam egy ilyen karámba, télen-nyáron kinn a szabadba, a Rákóczi út és a Puskin utca sarkán. Mondjuk pénzem több volt mint az átlag, négyezerre voltam bejelentve, de

legalább tizenhármát kaptam, nyárba meg tizenötre is felmentem – de viszont reggel 6-tól este 8-ig, 9-ig dolgoztam, meg még szombaton is délután 3-ig! Úgyhogy egyszerűen nem tudtam elkölteni a pénzemet, mert nem volt MIKOR elkölteni! Hát ha 8 után végeztem: már minden bezárt! Pénzem volt – de semmim nem volt!

Egyébként a maszek, akinek dolgoztam, elég jó fej volt. Áldott jószívû hapsi: azzal se törődött, hogy már büntetve voltam – kicsit mint Amerikába, hogy nem az az érdekes, ki vagy, mi vagy, hanem hát bizonyíts nekem! Szóval ez meglátta, hogy mi lakik bennem, magyarul: felfedezett! Mer észrevette, hogy jól dolgozok, jók az elképzeléseim, van rendszeretetem, meg ambícióm, tehetségem van a kirakati árukirakáshoz is – pedig számolni nagyon sokáig nem tudtam. Nem az hogy agyilag nem bírtam! – csak nem szerettem számolni. Lehet hogy ezt még úgy be is beszéltem magamnak, még gyerekkoromba, hogy én ezt utálom, mer aztán egész jól belejöttem, csak az első háromnegyed év volt nehéz. De én ma se úgy számolok, ahogy az iskolába tanítják, hanem egyénileg, magamtól, mások az iskolai agyukkal követni se tudják az én gondolatmenetemet – de nem érdekes, a lényeg az, hogy gyorsan menjen, meg azér az eredmény is stimmeljen. Az árukitöltésbe meg direkt nagy voltam. A Rákóczi út iszonyú nagy vásárlóerő, pokoli forgalmat jelent, de énnálam mindig úgy volt terítve az áru, hogy délután 5-kor is úgy nézett ki a standom, mintha csak akkor nyitottunk volna! Úgyhogy akkor ahogy a hapsi ezt látta, akkor persze megbecsült, de még tán szeretett is. A nagypiacon is tudtam segíteni neki, vásárlásba, szállításba, mer szeretem a kocsikat, akkor ezer persze külön is fizetett – szóval megvoltunk elég jól. Nem is az – csak hát az Isten akarja ezzel eltölteni az egész életét! Meguntam nagyon – úgyhogy pár év után tisztességgel leléptem.

Akkoriba különben nős is voltam, volt rendes feleségem. Húú, az nagyon ciki volt! Először is ugye: hát egy abszolút alkoholos életmódott folytatott a csaj. Az vagy a kocsmába volt, vagy valamelyik barátnőjével volt palinál – ez ment. És nekem meg hazudott! Mindig olyan kifogással jött, hogy névnapoztak, meg születésnapoztak a munkahelyén – jó; de hát számoljuk csak ki: olyan helyen dolgozott, hogy voltak összesen tizenöten, akkor ha oda-vissza alapon játsszák, akkor is: mindenkinek van egy évbe egy születésnapja, egy névnapja, az harminc; munkanap meg van 365 mínusz kábé 100, az lazán számolva 265 nap, hát akkor nem jut mindegyikre névnap meg születésnap! És ő meg minden nap, SZINTE

MINDEN NAP úgy jött haza, hogy – hát szóval-----

Tulajdonképpen 235 napról nem tudott elszámolni nekem!

A másik meg, hogy hát egy céda volt, egy mindenki kurvája. Úgyhogy már mindenki rajtam röhögött, a környezetembe az összes fiatalok, mer mind pontosan tudták, hogy a feleségem miket csinál – én meg csak jóval később tudtam meg, utoljára mindig. Most nem is beszélek féltékenységről – de hát az önérzet! Hát azér ÖNÉRZET is van a világon, nem? Hát lehet azt egyfolytába kibírni, hogy tiszta hülyének nézik az embert, ő is, meg minden ismerős?! A sok év alatt én tudtam talán 6-7 esetről, amire így menet közbe rájöttem – a végén meg kiderült, hogy volt RENGETEG, hogy szinte minden másnapra jutott neki egy pali! Közbe persze egyfolytába mondta, hogy csak én, csak én – HAZUDOTT. Úgyhogy éltem egy olyan nővel, aki papíron a feleségem volt, de aki rosszabb volt még mint egy kurva – hát rosszabb, mer ezt ő az én hátam mögött csinálta! Meg hát ebből minenkünk semmi hasznunk nem származott – ami így SOKKAL rosszabb, hát ezt összehasonlítani se lehet!

És akkor ilyen szöveg, hogy igen, mer én nem adok elég pénzt. Én ugye beosztó voltam, nem akartam hogy minden keresetem szétszóródjon, úgyhogy leadtam neki minden hónapba ezret, ezerötszázat – viszont egész nap nem ettem odahaza, csak azt a szar kis vacsorát, ha egyáltalán volt mit vacsorázni! Hát ha meggondolom, hogy van ember, akinek 3000-ból, meg 2800-ból kell megélni, de úgy, hogy abból a rezsit is fizeti, mindent, akkor énszerintem a vacsorákra meg a hétvégékre annak az 1500-nak elégnek kell lenni! Ő meg?: zsinórba „elfelejtett” bevásárolni, úgyhogy hét végén általában nem is ettünk, hanem esetleg hétfőn, vagy kedden, ha neki éppen nem volt kedve kujtorogni, akkor nagynehezen főzött egy vacsorát – áá – De azér én voltam a hibás!

Meg hogy azér él így, mer én sose vagyok otthon! Hogy ő „unatkozik”, érted?!

Nagyon soká csináltuk, rettenetes soká, hát TÍZ ÉVIG ment ez! Mer én ezer, meg SZÁZEZER lehetőséget adtam neki, mindig újra meg újra! Mer ugye közös gyökérből jöttünk: én is intézetbe nőttem fel, ő is, szinte egy helyen nyomorogtunk – és ennek a dolognak én rengeteg esélyt adtam! Már amikor megismertem, akkor is elég bohém volt, de én mindig azt hittem: hátha majd megváltozik! Háthogyha mégis belátja, hogy ha rendes életet akarunk élni, akkor meg kell neki változni! Ezt számtalanszor elmagyaráztam neki – de falra hányt borsó volt a szavam. Mer hiába volt ő

intézetis, ha egyszer az életét arra tette fel, hogy csak a kocsmá, a kocsmá, a kocsmá! Mer azon túl őt semmi nem érdekelt, ő neki én semmi újat nem tudtam mondani vagy mutatni, mer őt csak egy dolog izgatta: az ital. Én meg hülye fejjel hittem benne, mer valahol hittem benne, TÍZ ÉVIG! Jó, nem mondom, hogy nem tángáltam el, mer mindent megpróbáltam vele, sokszor, nagyon sokszor meg is vertem, bordáját eltörtem, kezét eltörtem, nem volt már egy ép porcikája – de ez is hiába volt. Én meg nem vagyok egy gyilkolódzó típus, hogy ez nekem szórakozás legyen – fenét, vertem, mer reméltem, hogy talán ettől észre tér! Nem tért észhez.

Aztán a végén beláttam, hogy nem megy ez az egész. Kicsordult a pohár. De nem is egy pohár csordult ki már nálam, hanem ezer, már legalább egy százhektós hordó telt be és csordult ki – amíg aztán a végén azt mondtam, hogy elég, tovább már nem csinálom.

Ez volt hat hónapja, hogy kiszálltam. Voltam 51 kiló. Most meg? Vagyok 64! Hat hónap alatt ennyit szaladtam előre! Mer nem kell állandóan idegeskednem, agyilag -hát agyilag is micsoda különbség, az az életem, meg ez a mostani!

Vicus, hát ő másfelől jött, nem intézetből. Nála csak annyi volt, hogy eléggé alkoholista szülők – de más semmi, ő majdnem teljesen normális helyzetből jött, végig otthon nevelkedett, Siófokon – csak hát: 17 éves nem volt még, amikor már belevitték ebbe a dologba. Belevitték – de azért ő akarta is ezt: hát kíváncsi volt.

Olvasta ezt a könyvet, hogy „Szex-piaci őrjárat”, és ez eléggé felpizskálta a fantáziáját – ugye, egy az, hogy a szex. Kettő meg: a pénz. „Vajon milyen lehet az?” – ez különben minden nőbe megvan. De ne menjünk messzire, hát nemcsak a nőkbe, mer énbennem is ugyanígy megvan ez!

Ugye, nagyon fiatal volt még, hát nem indult könnyen a dolog. Elmesélte nekem, hogy milyen volt az első kuncsafttal: hát azt se tudta még, mit kell csinálni, hogy kell csinálni! Meg hogy hogyan kell azt mondani, hogy most már elég – mer ebbe a szakmába az nagyon fontos, hogy tudni kell nemet mondani! Mer az a kuncsaft persze csinálná tovább – tudni kell leszerelni a faszit! Mer ez nem úgy megy, hogy azér az ezer vagy ezerötszáz forintér egy egész éjszakát vele vagyunk – fenéket! De a Vicuska eleinte bizony nem tudta, hogyan kell abbahagyni. Az öreg, tapasztalt lányok ezt már tudják – de ő meg tapasztalatlan volt, kezdő, hát 17 éves! Meg egyedül is volt, nem volt neki aki megtanítsa, eligazítsa –

Ugye, a kezdet mindig egy kicsit nehéz. A Vicánál is: amikor még azt se tudta szegény, hogy hogyan, mint -hát ezen át kell esni a lányoknak. De utána meg már éppen hogy az van, arra ébred a kislány: „hát csak ennyi az egész?” És elkezd számolni. „Hát te jó Isten, keresek a gyárba 2900 forintot, de azér dolgozok 25 napig, napi 8 órát, hogy beleGEBEDEK – így meg: maximum fél óra alatt megvan az ezresem, vagy az 1500! És mit kell érte csinálni? Hiszen ha lenne egy állandó fiúm, annak is megcsinálnám ugyanezt, INGYÉR!” Szóval, először beleviszi a kíváncsiság – utána meg már ott-tartja a pénz. Mer mi közül választhat? Hogy 2900 forintot osszon be egy hónapra, de úgy ám, hogy abból 2000 az albérlet, marad egy napra 30 forintja, amikor 25-ből jó ha meg tud reggelizni – vagy csinálja ezt tovább, és akkor van rendesen pénze, meg az sincs, hogy idő előtt tönkremegy, elhasználódik – hát ha egy csöpp esze van, melyiket fogja választani? Úgyhogy: ezt a szakmát csak elkezdeni nehéz – meg abbahagyni.

Egy közös ismerős révén jöttem én össze a Vicussal. Együtt voltam a sitten egy Molnár nevű gyerekekkel, egy bűnözővel, és akkor az ő útján ismerkedtem meg idekinn egy másikkal, a Franyóval. Én előbb szabadultam, mint ez a Molnár, ő meg odabenn mondta nekem, hogy van egy jó haverja, ez a Franyó, aki már mindent végigpróbált, betöréseket, egyebeket, de most felesége van már, meg gyereke is, és hogy milyen jól élnek, primán keres a csávó – ahogy aztán kijöttem, eltelt még vagy fél év, aztán véletlenül eszembe jutott ez a dolog, és megkerestem a komát. És elég jól összehaverkodtunk. És persze dicsekedett a kölök, hogy milyen bővibe van a suskának, mer hogy a feleségit futtatja, de azon kívül van még egy jó kis csaja is – én abszolút nem voltam féltékeny, mer én is elég jól kerestem a zöldségesnél, de viszont kíváncsi voltam – hát az ember kíváncsi! Meg úgy belegondoltam, hogy hát tényleg: mennyivel jobb ez! És meg is mondtam neki: szívesen csinálnám én is. Csak hát: nincsen csajom, akivel lehetne.

Aztán, kevésre rá: egyik éjjel beállít a Franyó. Hogy menjek ki vele Törökbálintra. Mer volna nekem egy csaj. Jó, gyerünk! Kimentünk, és tényleg ott volt egy lány -nem a Vicus, hanem a Vicus egyik barátnője, az Éva. Egy olyan kicsit nagydarab, nehézcsontú nő – de hát nem érdekes: oké, elvállalom!

Hogy ugye vigyázok rá, de garantáltan, tehát én választom ki a helyet, meg mindent én szabok meg, előkészítem jól a terepet, neki csak dugni kell

majd – rendbe, elvállalom, napi ezerötér! Még mondta is a Franyó, hogy tiszta hülye vagyok, hát ez nem szokás, mer felezni kell – jó, mondom, engem nem érdekel, velem nem kell felezni, még ha tízezret keres is egy este, nekem akkor is elég ha csak ezerötöt ad – viszont semmiféle vonzalom nincs, semmilyen összetartozás! Ugyanis hát nem nagyon tetszett a lány. Mindegy, megegyeztünk vele, és szépen be is indult a buli.

Aztán egy hét után: hát persze már közeledett. Én nem nagyon akartam, de ő jött, egyszer-kétszer leszívott, meg egyszer-kétszer meg is dugtam, gumival, hát jó –

És akkor egyszer kijött vele a kis barátnője: a Vicus. Akiről rögtön kitaláltam, hogy ez az, akit a Franyó futtat. Meg azt is egyből ki lehetett találni, hogy az Éva beszélt neki rólam, hogy én ilyen jó csávó vagyok, meg olyan jó – ezt később a Vica el is mondta nekem. Hogy ez piszkálta fel benne a dolgokat, hogy ő már akkor ezer jött ki a barátnőjével. Mikor megláttam, egyből nagyon megtetszett – és két nap alatt sikerült is úgy intéznem a helyzetet, hogy becserkésztem a kislányt. Az Évának mindjárt először mondtam, hogy „figyelj, a barátnődet elvinném, megvenném egyszer, mer nagyon jól néz ki, eléggé tetszik nekem!”, és az Éva ezt is visszamondta a Vicusnak, úgyhogy hamar összejött a buli. Még azon a héten:

– Figyelj, eljössz velem holnap éjjel Velencére?

És persze benne is volt egyből. Lekocsikáztunk, bevittem egy szállodába – és megtörtént a dolog, lekúrtam. Így jöttünk össze a Vicussal.

De a Franyóval se lett harag, semmi! Még örült is a dolognak a srác, mer az az igazság, hogy már hetven felé volt szakadva – ugyanis az asszony nem tudott a dologról. Hát őneki csak egy plusz pénz volt a Vicus, mer úgy csinálta, hogy nem is a kocsisorra vitte, mint a feleségét, hanem Törökbálinton tartotta, albérletbe, és a paliknak, akik a feleségéhez jártak, csak csendbe elmondta, hogy van egy kis friss áru, 17 éves, jól is néz ki, és adott egy telefonszámot – és tudod milyenek az emberek! 17 éves? jól néz ki? – már szaladt is mind a telefonhoz! És akkor mivel hogy kéglire mentek, meg hogy 17 éves volt a kiscsaj, meg nem is egy dugás, hanem kettő, nem fél óra, hanem másfél, két és fél, KÉT rongyot kértek – és akkor a Franyó felezett a Vicuskával, a két rongyból mindig levett egyet, és ez volt a zsebpénze, mer a felesége nem tudott semmiről – így ment ez. Csak azután a Vicus is rákapott a pénz ízére, és elkezdett kijárni a kocsisorra is, egyedül, a Franyó háta mögött! Nem abba az utcába állt, ahova a Franyóék szoktak,

hanem kicsit távolabb – de hát persze csak az lett a vége a nótának, hogy valahogy kitudódott a dolog, és akkor a Franyó nekiesett a kislánynak, hogy „hülye vagy, ne csináld, 17 éves vagy, kiskorú, nagyot bukunk” – de hát a Vicus szart az orrára és járt ki tovább. Mer azt hitte, hogy őrző nélkül is tudja csinálni – de tévedett. Mer egy szatír elkapta, elvitte egy lakásra, és leborotválta a pinájáról a szőrt. Úgyhogy akkor felébredt a Vicus, hogy hát megálljunk, mert egyedül ez bizony nem megy. Mer hát ez akármikor újra megeshet, meg még ennél rosszabb dolog is! Meg látta is, hogy majdnem mindenki fiúval csinálja, mer másképp veszélyes. A Franyót viszont hiába is kérte volna, mer a Franyó félt az asszonytól! Úgyhogy amikor én felajánlottam a kislánynak, hogy elpasszolom az Évát és csináljuk együtt, akkor kapva kapott rajta a Vicus – meg még a Franyó is örült, hogy megszabadult egy gondtól! Szóval ezzel mindenki csak jól járt!

Ez volt kábé fél éve – és gyönyörűen bevált a buli.

Namost, ez nagyjából egy olyan dolog, minthogyha mi a Vicussal férj és feleség lennénk – majdnem! Mer egy az, hogy összeköt minket ez az érdek, a közös munka, hogy együtt szerezzük meg a pénzünket, meg együtt kell vigyáznunk magunkra – ez is összeköt. De a másik meg, hogy – hát ő az enyém! És NAGYON jó ez a kapcsolat! Most mondjuk ha csak a régi feleségemmel hasonlítok össze: hát az én régi feleségem, az egy riherongy lotyó volt, ugye. És ráadásul úgy, hogy a hátam mögött csinálta, minden haszon nélkül – és nem gumival! Hanem gumi nélkül! Ami egy nagyon nagy különbség, nemcsak a betegségek végett, hanem az érzés miatt! Hát milyen érzés volt az nekem, hogy hazajön, és én tudva tudom, hogy fél órája még mással volt, mer sejtem, hát onnan jön!, és hiába is fürdik akárhogy, mer az az idegen geci benne van! – Hát akkor nem más ez, nem jobb? A Vicus csakis gumival csinálja, tulajdonképpen testi érintkezésbe jóformán nem is kerül azzal az akárkivel – és akkor a munka után együtt hazajövünk, a Vicus megfürdik, és tiszta – és akkor ő az enyimé! És nem is hazudik nekem, mint a régi feleségem, mer MINEK hazudna? Amikor egy az érdekünk! És mind a ketten egyformán tudjuk, hogy mit csinálunk, és miér, hogy az hogy ő lefekszik valakivel, az mire kell és annak hol a helye a mi életünkbe! Ugye: a régi feleségemet verni kellett. De rendesen! No, hát a Vicussal ilyesmi sincsen, ez abszolút nincs. Már ha őt egyszer meg kéne ütnöm, akkor megette a fene, akkor jobb is ha megy, és nem látjuk többet egymást! Úgy már ő talán nem is kellene nekem! Mer ezt mondom, hogy ez egy rendes kapcsolat, amilyenre én már nagyon régóta vágytam, olyan

mintha tényleg egy házaspár lennénk, sőt ez még jobb is mint a legtöbb házasság! Mer minekünk szükségünk van arra az érzelemre is, arra a melegségre – hát ez már ott kezdődik, hogy énnekem nem volt anyám, vagyis volt, de közbe nem volt, mer szeretetet nem kaptam tőle, meg senkitől se kaptam szeretetet, Isten meg egyáltalán nem is érdekel, úgyhogy én NAGYON elvárom azt, hogy akivel vagyok, az TELJESEN odaadó legyen énhozzám! Meg azonfelül tisztességes is legyen velem, meg ésszerű legyen, minden szituációba tudja hogy mit csinál – na, de mondom: ezt én most meg is kapom a Vicustól! Úgyhogy én állíthatom, hogy ez egy prima kapcsolat. Most már együtt tervezzük a jövőnket is – mer én akár feleségül is veszem a Vicust, ha úgy hozza a helyzet, én feleségül veszem! Mer én ANNYIRA jól érzem magamat övele!

Szóval ez, hogy ő ezt csinálja, hogy lefekszik másokkal, ez egy olyan dolog, hogy én ezt valahogy nem is látom. Úgyhogy abszolút nem zavar ez engem. Mer ez teljesen kettéválk: külön van a mi kettőnk élete, meg külön az, amiből élünk, ez szépen ketté van választva. Mint ahogy épp nemrég láttam egy filmbe, egy gyilkossal: hogy napközbe rendesen dolgozik, meg él a családjával – és akkor jön az éjszaka, és mintha egy gombnyomással átkapcsolnák a hapsit, szedi elő a kesztyűt, álruhát, álarcot, fegyvert, és megy gyilkolni! De reggel már megint a saját ágyába ébred, a felesége mellett – nem is történt semmi! –, felkel, megy kávé főzni, reggelit készít, felébreszti a gyerekeket, megsimogatja őket – hát pontosan így van ez mivelünk is!

Ugye, én 30 éves vagyok, a Vicus 17 – de énnekem ez nagyon tetszik, hogy ő egy gyerek! Ez világi jó! Mondják sokan, hogy az az 1-2 év korkülönbség a legjobb -hülyeség: szerintem így a jó. Mer élvezem, hogy hiába a gondolkodásba felnőtt, de mégis olyan mint egy kisgyerek, egy 5 éves, hogy állandóan: „ez mi?”, „az ott mi?”, és akkor nekem szépen, türelmesen meg kell magyarázni neki – én meg szeretem neki magyarázni! A kerékkel volt valami, eresztett a szelep, leguggolok a kocs mellé, nézem a szelepet, de nincs komoly probléma, el is felejttem az egészet, a szemem még a szelepen, de az agyam egész máshol jár – Vicuska már ott van: hogy mit nézek? Mer már akkor ő is látni szeretné! Akkor felriadok az álmodozásból, és kitalálhatok neki egy mesét, hogy mit nézek, hogy a kis gyerekes kíváncsiságát kielégítsem – jó ez!

Elnézem magam körül a sok rossz házasságot, hogyan csalják egymást, hogyan hazudnak egymásnak összevissza – például ilyen, hogy a férfi

segédmunkás, meg az asszony is munkás egy gyárba, és akkor a csaj megismerkedik a munkahelyén egy művezetővel, és akkor elkezddőnek oda-vissza a különféle szolgáltatások, a tündérke magyarul mondván kurvája lesz annak a művezetőnek – és mire megy vele? Kap a munkahelyén egy pár kedvezményt, meg kap a művezetőtől egy üveg parfümöt, azt hazaviszi, elmeséli, hogy a születésnapjára dobták össze a kollegák – és éli ezt a kettős életet, kurválkodik, de úgy, hogy a férjét becsapja, és akkor szépen lassan elkezdi minden összezavarodni körülöttük, elkezddőnek köztük a botrányok és a tragédiák – na, hát akkor nem jobb ez a mi kapcsolatunk?

Szóval, nekem elég sokat ér a Vicus. Mondták már többen, hogy mér nem szerzek be még egy csajt, ha úgyis kinn vagyok, mér nem futtatok már legalább kettőt, az se sokkal több gond, pénzbe meg a duplája – de áá, hát nem. Mivel hogy ez a kapcsolat nem olyan. A Vicus nem szeretné, nem akarná, nem is engedné. Mer a féltékenység csak megvan a legtöbb nőbe. Úgy meg, hogy mondjuk a Vicus háta mögött csináljam – nem, nekem az nem érne meg. Meg minek? Hát nem egy Krőzus akarok én lenni! Hanem csak rendesen szeretnék élni!

Úgyhogy mi elég fegyelmezetten élünk – és gyűjtünk. Mi nem úgy csináljuk, mint nagyon sokan, hogy napi ezer elmegy csak a piára! Rengeteg ilyen van odakinn, hogy egy csaj a bikájával, és csak arra mennek, hogy az aznapi ital meglegyen! Hát nálunk ilyen nincsen. Mi szépen lazán csináljuk, szolidan: a hét minden napján kinn vagyunk, de csak napi hárommal hajtunk – az, ha csak ezerrel számolom is, egy héten 21 rongy. Amiből ha négyet elbaszunk egy héten, akkor sokat mondtam, mer átlagba inkább hármát lehet venni: ugye kaja, akkor rezsi, de a tanácsi lakásra az nem túl sok, akkor a benzin, de egy tankkal két, két és fél napot is elszaladozok, az 700, szóval egy héten 2000 – szóval hát 3 és fél bőven elég egy hétre, és akkor minden héten 17-et el tudunk tenni! Erre mondjuk majd egy kicsikét még rá akarunk erősíteni – de nem a végkimerülésig! Mer minek? Az már úgy nem éri meg!

Szerencsére én eleve olyan vagyok, hogy nekem nem nagyon kellenek cuccok. Nekem elég két váltás ruha, meg a fehérnemű, és kész – ez a dolog engem nem érdekel. Hát most hordjak nyáron bundát? Akkor attól nagyobb ember vagyok? Nekem abszolút nincsenek ilyenjeim, hogy Lacostom legyen, kétezerér – hát mi a tőrónak? Jó, van azér nekem, van egy pár dolgom, de azokat még mind azelőtt szereztem, a zöldséges-időkbe – van

például Adidas-holmim, teljes fegyverzet, ami ma tízezret ér, mer egyedi darabok, amilyen be se jön az országba, mer kinn a csóró magyar turista nem bírja megvenni – nem, ezek itt készültek Magyarországon, bér munkába, úgy lettek kicsempészve a szövetkezettől. Régen hiúbb voltam még, meg ugye nem is volt mire gyűjtsek, úgyhogy egy időbe eléggé rámentem az ilyen ritkább dolgokra, és ezek meg is vannak még, de alig hordom őket, mer annyira nem érdekel már. Az aranyat meg kimondottan nem szeretem magamon! Nézd meg: egy gyűrűm sincs! Órák van, ez jó óra, 4000 forintos, ez tud is mindent, de ezen kívül tényleg csak ez a kis aranylánc van a nyakamba, ez is csak azért, mer Vicának vettünk, és akkor ő vette nekem is ezt. Meg van egy Audim – de nekem egyéb nem is kell!

Mondjuk a Vicus, az ebbe más elbírálás alá esik. Mer ha neki valami kell, hát ŐNEKI: MINDENT! Ha azt mondaná, hogy ő most vásárolni akar magának, és kell hozzá az egész heti bevétel: „jó! vásárolj el mindet!” Mer hát mégiscsak: ő csinálja! Szerintem őneki ebbe nem lehet nemet mondani! Mer akárhogy is nézzük, azért az csak az ő keresete, én ebbe csak egy második vagyok, én csak bele vagyok véve ebbe az üzletbe! Úgyhogy itt az ő pozíciója tulajdonképpen egy olyan pozíció, hogy bármikor azt mondhatná nekem: „na jó, szia, befejeztük!” Mer ő akármikor meg tud élni nélkülem is, egyedül, vagy mással!

Jó, nem fogja azt mondani. Mer közbe azért ez egy kölcsönös buli, üzletileg is, meg érzelmileg is. Főleg érzelmileg – mer mondjuk üzletileg ő ugyanígy találhatna egy másikat, aki megvédi. De az érzelem, az köt. Mer neki se mindegy azért, hogy aki megvédi, az közbe egy helyes srác-e, akihez érzelmileg is tud kötődni, vagypedig például egy bunkó, aki veri, elszedi mindenét, kizsarolja – nagyon nem mindegy! Ha mondjuk én egy italozó, agresszív, verekedős krapek lennék, egy link típus, akkor ő is biztos elgondolkozna rajta, hogy jó-e ez neki! Meg mondjuk az első hónapokba volt is még őbenne egy kis bizonytalanság, mer tudod hogy megy ez: elejibe mindig jobban vigyáz magára az a hapsi, hogy hogy adja elő magát, szelíd, rendesen beszél a csajhoz, engedékeny – aztán amikor már bedobta magát a lány, akkor vált a faszi, kimutatja az igazi énjit, a foga fehérjét, és átmegy hentesbe – van ilyen is! De most már ugye elmúlt köztünk 6 hónap, és most már megnyugodott a Vicus. Mer tudja már, hogy nem festem magam: tényleg ilyen vagyok – ez meg jó neki, megfelel. Úgyhogy megy a kocsi most már, stabil a buli.

Namost, ez egy olyan szakma, hogy van vele egy állandó veszély is. Mer odakinn állandóan megy az igazoltatás. Mer minálunk ezt úgy veszik, hogy „üzletszerű kéjelgés” – HA tudják bizonyítani. Mer őnekik azt a pillanatot kellene elkapni, amikor a pali átadja a lánynak a pénzt – és ezt nem lehet látni, mer ez nem a hatóság szeme előtt történik. Még ha a hapsi mondaná is, hogy igen, ez történt, ő pénzt adott a lánynak a dugásér – hiába: mer a lány meg mondhatja, hogy nem igaz, nem volt ott semmilyen pénz! És akkor nem tudnak mit kezdeni. Én meg azért is vagyok ott, hogy a lekövetést eleve kizárhassam – hát erre én nagyon odafigyelek! Úgyhogy ötlet elkaphatják éppen, bevihetik, de már verni nem verhetik azt a lányt, csúnyán beszélhetnek vele a rendőrségen, megalázzhatják – de ha ő hallgat, akkor ki kell engedjék! Ez ilyen játék!

Ugye, a rendőrautó állandóan ott forog, a zsaru kiszáll, igazoltatja a lányt, még ha ismeri is, mindig újra ellenőrzi az igazolványát – de ha van bele írva munkahely, akkor nem csinálhat semmit. Hogy aztán azon a munkahelyen mennyit keres, hogy abból meg tud-e élni, azzal ők már nem törődnek – érzed a fonákját a dolognak? Ott díszeleg egy munkahelyi bejegyzés – oké, akkor már adja is vissza az igazolványt.

– Menj haza! – azt mondja a rendőr, ennyit még ugye mondhat. – Mit állsz itt, tûnés haza!

– Jó – azt mondja a csaj. És marad.

Tíz perc múlva a következő körrel megin ott a rendőr, látja: a lány nem ment el, ott áll tovább – egye meg a fene! – és ki se száll már a kocsiból, mer már idegesíti, hogy nem is figyel rá a kis kurva. És szépen megy tovább minden.

Ha viszont nincsen munkahely abba az igazolványba, akkor a rendőr – mint a Nagy Vadász, egyből felizgul: megvan a zsákmány, megfogtalak! – Na, gyerünk csak be! – és elviszi, és akkor egy lánnyal kevesebb van a placcon. Mer ugye akkor már munkanélküli, „közveszélyes munkakerülő”, és még ha egyebet nem is tudnak ráhúzni, akkor is leültetik, 30 napra, meg 60 napra. Sőt, ha olyan kis buta az a lány, hogy ijedtében elkotyogja, hogy mi a helyzet, meg eldadogja, hogy ki a fiúja, akkor még nagyobb a kaland! Akkor, ha nekem sincs munkahelyem, megyek én is a síttre, mer ugye „kitartott” vagyok, mer ugye a kéjelgéssel az én megélhetésemre is a lány kereste a pénzt!

Szóval itt rengeteg múlik a lányon. A Vicust egyszer már bevitték – de hát el is engedték mindjárt. Mondjuk nyugodtabb lennék valamivel, ha ő

már egyszer legalább egy KICSIT megégette volna a kezit, mer úgy azér csak tapasztaltabb lenne már. Most ő persze azt mondja, hogy dehogyis fog engem elárulni – de hát egy KISLÁNY még! Mit lehet tudni! Na hát ugye én állandóan főzöm a fejit neki. Szinte nincs olyan nap, hogy ne tanítanám! Elmondom, hogy mindennel jöhet az a rendőr, miket kérdezhet, hogy összezavarja, mikkel fenyegetheti, mimindentől nem szabad megijednie, mire mit kell válaszoljon.

– *Vigyázz* – mondom neki –, nagyon vigyázz! Mer elejibe mindig BAROMI nyájas az a rendőr! De aztán ha te valami butaságot mondasz, ha csak EGYET lépsz rosszfelé, EGYBŐL megváltozik, és akkor aztán NEKED-MEGY, de DURVÁN! Neked nem szabad törődni semmivel, legjobb ha ki se nyitod a szádat!

Szokták ugye firtatni, hogy „ki vett rá, hogy ezt csináld?” – na hát hála Istennek ez nekem egy nagy fölényem, hogy tényleg nem én vettem rá, ezen engem nem lehet megfogni, mer én őt már így örököltem. Ez marha fontos! Ha ehhez még munkahelyem is van, akkor én már nyugodtan mondhatom, hogy hát nekem keresetem van, nem vagyok én rászorulva ennek a lánynak a pénzire! Lehet, hogy ő el szokott menni, de hát az az ő dolga, nekem semmi közöm hozzá – így. De persze akkor már gennyes a buli. Mer akkor ez már a kettőnk kapcsolatába mindenhogyan egy kellemetlen gubanc. Amire már lehet hogy rá is megy a kapcsolat. Úgyhogy ezer mondom: neki NEM SZABAD beszélni, SEMMI ÁRON nem szabad semmit kiköhögni, mer ez itt az egyetlen megoldás! De azért én bízok is őbenne. Pont a személyes kapcsolat miatt. Mer ez más dolog, mint mikor CSAK egy üzleti kapcsolatba vagyunk, és az a másik megszorul, és úgy látja könnyebbnek, hogy akkor feladja ezt az üzleti kapcsolatot, inkább menti az irháját – úgy hamarabb dobja az ember a balhét a másikra. De így őneki bele kell gondolni, hogy ez nemcsak biznisz, hanem hát én ezzel az emberrel élek, meg akarok is élni, mer jó is vele, meg ő ráadásul még számtalanszor figyelmeztetett is engem a hátulütőkre, óvott engem, védett – és akkor nem ezt a kapcsolatot fogja feláldozni, hanem inkább rászánja azt a pár kellemetlen napot, és utána meg kijön, és GYŐZTÜNK! És lehet mindent folytatni tovább! És így akkor a saját eszivel is megtanulja, hogy mennyire nekem van igazam, és csak annál jobb lesz utána a buli, mer többé már biztos hogy nem a rendőrnek hisz, meg nem Istenbe hisz, hanem énbennem, és kitart mellettem!

Állítólag volna még akkor egy olyan módszer is, hogy jattoltatni a rendőrt is, pénzt adni nekik, rendszeresen – hát ezt nem tudom, csak hallomásból, őszintén szólva azt se tudom, igaz-e tényleg. Bár miért ne? Mér pont a rendőrt ne lehetne megvenni? – Mindegy, mer szóval én ezt még nem próbáltam.

Nem, én azt mondom: inkább minél kevesebbet kockáztatni! Például most, hogy kifűjt a munkahelyünk: amíg nem lesz másik, inkább állunk, addig NEM dolgozunk! Valami jó kis fal állásra lenne szükség, akár ilyen, hogy takarítás, hogy a kettőnk nevin szerepel, közbe megcsináltatjuk valakivel, nyugdíjassal, vagy házmesterrel, a pénz az övé, meg még rá is dobnék egy rongyot minden hónapba: hát nekem csak a papír kell. Vagy még jobb lenne valami bedolgozó munka, én vállalni tudom, hogy a kocsimon kihozom az anyagot a kátéesztől annak a nyugdíjasnak, a készárut meg visszaszállítom, úgyhogy nem jár rosszul az öreg se – szóval valami ilyesmi. És meg is lesz ez, hamar, egy hetet nem adok rá!

De szerencsére nem is kell elsietni a dolgot, mer anyagilag nem állok rosszul, van még egy kis tartalékom. Mer még a Vicuska előtt volt egy egész jó sorozatom. Még búcsúzóul tudtam egy olyan 400 ezer forintot csinálni, egy jó fogással – hát a régi módszeremmel: hogy én csak hátul ültem, csak a tippet adtam, és két másik kölök megcsinálta az egészet. És egy uzsorítól, egy zsidó vérű valakitől, aki csak másokon élősködött, akit tényleg nem érdemes sajnálni! Én csak irányítottam – hát a tapasztalataim, meg az elgondolásaim! – és aztán én fölöztem. Attól függetlenül: a két srác is busásan meg lett fizetve, amér megcsinálták a bulit, mer kétszázezret kaptak belőle, és le se buktak, mer jól volt kitalálva az egész -mindegy, szóval szerencsére most van még egy kis pénzem, úgyhogy lehet várni! És kell is. Mer ezt csak fegyelmezetten érdemes csinálni!

Hát, hosszú nóta ez – Úgy kezdődik, hogy – meséljem? – úgy kezdődik, hogy intézetis gyerek voltam –

7 éves koromba kerültem be az intézetbe. Elég cifra körülmények közül, mer naponta végignéztam, ahogy a mostohaapám részegen veri anyámat – mit mondjak, elég unalmas volt. Ugyanis a mostohafater Szolnokról jött fel, Pesten nem volt semmije, és akkor arra ment ki a játék, hogy anyámtól valahogy elvegye a kéglit, de legalábbis hogy engem elpateroljon onnan – na ez be is jött neki. Ugye egyfolytába ivott, randalírozott, annyira hogy a szomszédok rendszeresen a rendőrséget hívták, nálunk szinte minden este kinn volt az uerhá – úgyhogy a végén a tanácsra került az ügy, gyámügyi

hatósághoz, és kitalálták az okosok, hogy engem minden áron „meg kell menteni” onnan, el kell venni anyámtól.

És beraktak az intézetbe. Ami legalább olyan rossz volt! Ugye, rendezett családi légkörre van szüksége szegény gyereknek – na az intézetbe aztán megkaptam a „rendezett családi légkört”! Ami csak belefért!

Minálunk az intézet sajnos eleve rossz. 30 gyerekre jut egy nevelő, aki általában se nem rátermett, se nem képzett, inkább őrmesternek volna való mint nevelőnek, egyiknek-másiknak van egy tanítói papírja, de azzal együtt semmihez se ért, máshova nem is mehetne, csak ilyen intézetekbe, és akkor ott eltanulja ezeket a jól bevált fegyenctelepi módszereket, ennyiből áll a szakértelme – de közbe az az igazság, hogy ha olyan nagyon jó lenne a hapsi, azzal se lenne előbbre a dolog, mer akkor csak kicsesznének vele a gyerekek! Mer a kiskölköket addigra már bőven tönkretette a többi nevelő!

Persze mondjuk van azér intézetbe jobb is, rosszabb is. Amikor először beviszik azt a gyereket, figyelgetik kicsit, és hogyha látják, hogy ez egy aránylag elég normális fazon – HA ezt véletlenül észreveszi valaki, és idejébe veszi észre! –, akkor átszortírozzák egy jobb helyre. Ahol kicsikét mégis családiasabb a légkör, jobb az igazgató, nem annyira állatok a nevelők – mondjuk a főtí gyerekvárosba. Ami egy ilyen kirakat. Ott először is húsz gyerekre jut egy nevelő, több a program, jobbak is a programok, meg minden – ha ezt kifogja az ember, akkor talán még nincs minden veszve. De hogyha téged csak úgy belöknek akárhová, 7 éves fejjel, akkor hiába mozogna benned valami, megette a fene. Úgy megy ez, mint mikor egy láda gyönyörű paradicsomba berakok csak EGY rosszat: egy hét múlva az egész betelepte a penész, mehet a szemétkébe. Vagy hiába rakok a rothadtak közé egy jót: másnapra az is rothadt lesz már! Nem tudom, hogy én milyen voltam 7 éves koromban; de beraktak egy nagyon szar intézetbe, ahol kapásból: ütöttek-verték – és, hát akkor –

Ugye, elsős voltam, meg a fizikumom se volt valami ragyogó akkoriban még, hát mindenhogyan a legkisebbek meg a leggyengébbek közé tartoztam. Az intézetben meg teljesen farkastörvények uralkodnak: az erősebb táncoltatja a gyengébbet, a testi előnyét mindenbe kihasználja. Csicskáztatja a kicsit: meg kell ágyazni neki, takarítani kell utána, a vécét őutána is kipucolni, meg ha egy jobb ebéd van, a süteményt oda keli adni neki – ami állati szar, de nem lehet ellene mit csinálni! Mer ha nem adom neki a süteményt? Megvár a vécébe aszt jól megver! Nem is egyedül, mer lesz aki segítsen neki! Ha meg odamegy az ember a nevelőhöz és elmondja

neki a sztorit, csak annyi történik, hogy a nevelő visszamondja neki – és akkor este jön a pokrócozás: rámdobják a pokrócot, és ordíthatok alatta, kékre vernek! Amér megszegtem a törvényt! És ott nincs olyan, hogy majd anyuka megvéd, meg odabújhatsz hozzá, megvigasztal – senki nem véd és nem vigasztal meg!

Hanem magadnak kell megoldani a dolgot. Vagy megtörni, beleszokni, hogy mindenkinek te vagy a kapca-rongya, meg hogy időnként hülyére vernek – vagy észhez nyúlni és kitalálni, hogyan lehet kimászni ebből a helyzetből. És én akkor kitaláltam. Vagy inkább ösztönösen megéreztem, hogy itt az a megoldás, ha benyalizom magamat az erősek szárnya alá, hogy ne agyonverjenek, hanem megvédjenek a többitől – inkább majd én segítek nekik verni a másikat!

Hála Istennek – nem, ez hülyeség, nem neki hála, mer Isten engem nemigen tud izgatni: hála a kézügyességemnek meg a lélekjelenlétemnek, elég jól tudok lopni, úgyhogy hozzájutottam időnként egy pár dologhoz, de nem magamnak tartottam meg, hanem odaadtam annak a nagyobb kölöknek inkább: elejibe egy jobb tollat, később számológépet, pulóvert, órát, ilyesmiket – megérte, mer cserébe akkor testvérévé fogadott az a nagy melák. És akkor ez végigment az intézetbe, tudta mindenki, hogy a Pöcéhez nem szabad nyúlni, mer a Pöce a Kollárnak az öccse és a Kollár megvédi!

Ez a viselkedés énnálam először csak ösztönös volt – de később aztán, már felnőtt fejjel rájöttem, hogy erre mindenütt jól lehet építeni, mer az egész élet így működik. Hogy vannak erősek, meg vannak gyengék – de a gyengeséget ésszel pótolni lehet: lekenyerezem azt az erősét, akinek hatalma van, és akkor az a hatalmával megvéd engem is. Rájöttem, hogy így megy ez a politikába is, meg az államapparátusba is! Úgyhogy mindenütt csak meg kell keresni, hogy kinek van ereje, hatalma, attól hogy rendőr, vagy főosztályvezető, vagy akármi -mindegy ha buta is mint a föld, ezzel nem kell törődni! – csak nyújtani kell neki azt a néhány szolgáltatást, amire éppen szüksége van, hogy cserébe megvédjen engem -

na, hát ahogy annál a maszek zöldségesnél is ment! Pontosan ugyanez: hetente, kéthetente megjelent a standunknál a kerületi kereskedelmi felügyelő, a Kereskedelmi Osztály főnöke a tanácstól, nem szólt egy kurva szót se, csak lerakott két nagy szatyrot, elment kicsit kirakatokat nézegetni – mire visszajött, teliszedtük neki a két szatyrot áruval! De a LEGszebbel, a LEGjobbal! Elvitt a faszi csak mitőlünk kéthetente legalább 1500 forint árazt-azt – csak mosolygott egyet, intett, és vitte! Hogy alig bírta el, majd bele

szakadt! Ingyér! Csak mer hatalma van! Mer ha nem kapta volna, egyből talált volna valami hibát a stand körül – hát hol nincs valami hiba?! így meg nyugtunk volt tőle!

Na ezt éreztem én meg, már 10 éves koromba – és akkor így tudtam fennmaradni. Meg nem is csak fennmaradni, mer ahogy egy kicsikét nagyobb lettem, már éppen hogy nekem lett egy kivételezett helyzetem a többiek között. Magyarán: én lettem a főnök! Mer mindig én pendítettem meg a nagy ötleteket, én találtam ki a jó bulikat! Amellett meg mindig teljes biztonságba léteztem, mer mindig megvolt a testőrségem, a legerősebbekből, meg volt egy sor csicskásom is, a kicsikből, akikkel ugyanúgy mindent elvégeztettem magam körül, ugyanúgy mindenüket elvettem – szóval amit elejibe én kaptam a nagyoktól, azt nagyon hamar vissza tudtam adni az utánam következőknek! Mer ez így megy az intézetbe – hát egy az egybe mint a honvédségnél: hogy a kis kopasz újonc takarít, végét pucol, meg minden módon kibaszna vele, amikor meg majd ő lesz az öreg katona, ugyanúgy visszaadja az újaknak! Hát ez törvényszerű!

Meg ráadásul akkor volt annyi eszem is, hogy én úgy voltam főnök, hogy csak HÁTULRÓL irányítottam a dolgokat. Mer ha az ember okos, akkor nem áll ki az előtérbe, nem hívja magára a figyelmet! Az ötlet mindig tőlem jött, a nagy bulik mindig az én agyamból pattantak ki – de ez kifelé nem látszott! Bejártam én körülbelül tizenöt intézetet, állandóan dobáltak tovább – mer úgy durván érzékelték a nevelők is, hogy valahol én irányítom a dolgokat, de bizonyítani soha nem tudták, úgyhogy akkor inkább csak megpróbáltak csendbe megszabadulni tőlem.

Például ilyen, hogy kiagyaltam egyszer egy betörést. Kinéztem a helyet, mindent gondosan megterveztem a részletekig – aztán kilógtunk az intézetből négyen, feltörtük a lakást, és be. Nade hát tudod mi volt: a srácokat csak az ilyen hülyeségek érdekelték, hogy milyen italok vannak, meg mi van a hűtőszekrénybe! Jól besöröztek-bevisekiztek, aztán befeküdtek a vetetlen ágyba, ott röhögtek mint az eszement. Mondjuk még a hifitornyot, azt elramolták, mer az olyan feltűnőbb volt, meg egy faliórát, pár értéktelen ékszert, ilyesmiket tettek el -keresték ők a pénzt is, csak ész nélkül! Én viszont rengeteg filmet láttam akkorra már, és azokból nekem volt már egy elképzelésem, hogy hol lehet egy lakásba a pénz! Úgyhogy én csak nyugodtan odasétáltam egy ilyen sokfiókos valamihez, kihúztam a legalsó fiókját, mindenféle kacat volt benne, varróholmik, olló, fényképek, benyúltam alulra, a papírbélés alá, és kivettem a pakli pénzt: 22 ezer

forintot! Nem szóltam én egyiknek se, csak eltettem a dohányt, aztán pucolást vezényeltem és tűztünk a francba.

Namost később ugyanezt a kis kompániát egy másik hasonló ügyből kifolyólag elkapták. És a másik három kölökből úgy nagyjából ki is szedték, hogy én vagyok a főnök – hát MINDEN az én utasításaim alapján ment! – viszont amikor engem tettek a présbe, én olyan voltam mint a bárány, mint aki háromig se tud számolni! Úgyhogy végül arra jutottak a zsaruk, hogy áá, hát ez a kiskölök egyszerûen NEM LEHET a bandafőnök, ezt inkább palira vette a másik három – szóval még majdnem hogy én lettem az áldozat! Persze, mer azok ugye nekiálltak ész nélkül költekezni a hifitorony árából – én meg szépen csendbe maradtam, nem költöttem egy fillért se! Na, az lett a vége a dolognak, hogy MIND A HÁRMAT lesittelték – engem meg hagytak futni!

Úgy 14 éves korom körül különben az volt már, hogy én eléggé függetlenítettem magamat az intézettől. Addigra megvolt már a pozícióm, úgyhogy nem is volt már olyan elviselhetetlen – viszont untam kegyetlenül. Tehát inkább szöktem. Az utolsó négy évből nem sokat tartózkodtam már benn: többnyire szökésbe voltam. De a nevelők is úgy voltak már velem, hogy „jobb ha nincs itt”, már szinte be se zárták rám az ajtót, hadd menjek! És akkor éltem ezt a kellemes csöves életet, kéglizés itt-ott-amott, persze csajokkal, csórás a közértből, csarnokból, hogy legyen mit enni, néha egy-két könnyebb betörés, ha kellett a pénz is – kinn voltam egy hónapot, akkor bementem két hétre, kipihentem magam, utána megin ki – ez így ment. Néha el is kaptak a rendőrök, akkor visszavittek, de a nevelő már azzal fogadott:

– Most maradni akar, vagy mi lesz? Vonjuk vissza az általános körözést, vagy pedig még megint?

– Köszönöm – mondom –, már megyek is!

Volt úgy hogy a rendőr visszavitt, feljött velem az irodáig, ott kinyitotta a bilincset – mire visszaért a kocsihoz, én már spuriztam ki a másik kapun! Még integettünk is egymásnak! Hát nem érdekelte már a rendőrt se az ügy, unta már nagyon, indult tovább, ment a dolgára

Amikor aztán 18 éves lettem, kijöttem végleg – de hát ez nem sok változást jelentett, valójába kinn voltam akkor én már régen! Legfeljebb csak így érzésbe hozott valami újat: hát most „szabad” vagyok –

Ez volt 1975 – egy elég érdekes korszak egyébként: Woodstock után voltunk már, a valamikori hipp-ügyek rég lefutottak, viszont akkoriba

indultak be nálunk ezek a szakadtfarmeros rockerek, egy durvább stílus, mint a hippi, mer azok ilyen lassú palik voltak, virágosak, finomak, mi viszont már keménybe adtuk elő a dolgokat, kemény rockra jártunk, Beatricsére, Bikinire, Eddára, meg kezdődtek már ezek a punkos dolgok is, fülbevaló, biztosítótű – elég jópofa időszak volt! A rendőrök eleinte MINDENT megpróbáltak velünk, berámolták a társaságot a Felszabadulás térről, lenyírták a hosszú hajunkat, letépdesték rólunk a rongyainkat – na mi csak annál jobban csináltuk. Hát épp ez volt a lényeg benne: a megbotránkoztatás, a polgárpukkasztás, a vérlázítás! Hogy lebassza magát az ember az aluljáró lépcsőjére, bele a mocsokba, a zsíros hajam az arcomba lóg, föld-koszos kézzel zabálom kétpofára a lopott szafaládét, és közbe lesem, hogyan lesz rosszul a nyárspolgár –

Furcsa most így visszagondolni erre – mer hát azóta mégiscsak eléggé lehiggadtam már, egész másképp is nézek ki, meg saját autóm van, egy nem is rossz járgány

Akkor volt egyébként az első ilyen hullámom, hogy el kéne menni innen. Hallgattam persze a Szabad Európát, főleg a kinti világ érdekelt benne nagyon – mm, mondom, ki kéne ezt próbálni, nagyon ki kéne menni! De hát hogyan? Mikor kapok én ehhez útlevelet?! És akkor elkezdtem ilyenekről ábrándozni, hogy nekem is oda kéne állni ezek közé a másképpgondolkodók közé, és talán majd akkor ilyen úton – na de hát ahhoz valami HATALMAS dologgal kellene kirukkolnom, minimum ott kellene lennem a Rajk fia mellett, hogy tudjanak rólam, hogy legalább egy-két nyugati tudósító megkeressen, meg kellene egy nagy per, hogy arról is tudósítson a kinti sajtó, és akkor elfogadnának Amerikába is politikai menekültnek, Magyarország meg azt mondaná, hogy inkább megadjuk neki a kivándorlást, csak menjen már innen a fenébe, szóval talán így valahogy lehetne ezt – de hát egyáltalán nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá.

Úgyhogy aztán nyugati turné helyett egész más jött.

Az intézetből persze tök üres kézzel jöttem ki – mint majdnem mindenki. Hogy se szakma, se tudás, se semmi. Hát onnan szinte senki úgy nem jön ki, hogy el tudna indulni, NAGYON, NAGYON kevés abba az életképes, mint a Maci sajtóba a brummogás, hogy szinte semmi! Minálunk egy ilyen kiemelt kölk volt, de aztán utóbb róla is megtudtam, hogy – áá – Szóval ami az intézetbe MAGASAN kidomborodik, az a kinti LEGALACSONYABB szint LEGALACSONYABB részéhez mérve is kevés! Hát ha már ki merik mondani, hogy a 80-90 százalék nem tud

odakinn megállni a lábán, akkor azt a maradék 10-20 százalékot úgy veheted, hogy NULLA. Mer nem igaz, hogy annak sikerül, és egyre inkább nem sikerül annak a 10 százaléknak se! Most már nagyon sok tévéműsor feszegeti ezt, meg a statisztika is kimutatja, úgyhogy az állam most már eléggé érzi, hogy ő a hibás – nade hát mit lendít a dolgokon az állam lelkiismeret-furdalása?

Mindegy, azt akarom mesélni, hogy felnőttem, „szabad”, kijöttem – és első dolgom volt lebukni. Ugye, szerettem az autókat, meg addigra már így összejött, hogy tudtam is vezetni – úgyhogy akkor elkezdtem lopni a kocsikat. Csak sajnos nem magyaroktól, hanem külföldiektől. Mer bennem volt ez a hülyeség, hogy egy külföldi biztos jobban kiheveri a dolgot, mint egy csóró magyar. Egyébként: nem törtem össze a kocsikat, csak mentem velük – mer az egy olyan jó érzés volt. De szóval nem vandálkodtam! Nem egy zseblámpáér törtem fel azt az autót! Meg nem is kényszerített rá semmi, mer nem az hogy mondjuk éheztem volna, vagy valami – nem: szórakozni akartam csak. Mentem vele valamennyit, aztán otthagytam. Meg persze azért ami benne volt, azt elvittem.

Mondjuk ez azért már egy fokkal jobb volt, mint az intézet: mer ebből mégse egészen üres kézzel jöttem ki. Elég sok kocsiba volt pénz, elég komoly valuta. Ó, hát volt még olyan is, hogy egy kiló aranyat találtam az autóba! Egy KILÓ aranyat! Csak hát, kis buta voltam még: feléltam mindent. Ha akkor csak azt a kiló aranyat lerakom, ma az kábé olyan 8-900 ezer forint lenne, majdnem egy millió! Én viszont elherdáltam az egészet. Apartmanba laktam, meg drága kurvák, meg mindenki a vendégem – zödfülű voltam még, na!

Szépen le is buktam vele. Ötvenvalahány rendbeli kocsilopás, egy év alatt ennyi jött össze – de úgy, hogy engem soha a helyszínen nem fogtak meg!

Csak már a sitten ébredtem rá, hogy mekkora nagy marha voltam. Hogy minek vacakoltam én a külföldi kocsikkal! Most már másképp csinálnám. Mondjuk hogy például te lennél a belügyminiszter, és én tudnám, hogy a tied az a kocsi: hát világos, hogy azt vinném el! De még össze is törném, ríptyára! Vagy legalább egy rendőrne, vagy egy akármilyen funkcionáriusnak az autóját, legalább egy lakóbizottsági elnökét! Hogy ezzel is idegessé tegyem a hapsit! Mer érted: 18 éves voltam, úgy jöttem ki frissibe az intézetből, olyan voltam mint egy vad csikó, egy musztáng, tele daccal és bosszúvággyal, hogy minden lehető módon valami rosszat

csinálni ennek az országnak, MINDENT megbosszulni! – ami nagyon szép; csak hát nem gondoltam végig a dolgot rendesen

Elég korán rájöttem különben, hogy van egy nagyon jól használható módszer olyankorra, amikor az ember nem tud másképp kimászni egy helyzetből: eljátszom, hogy hülye vagyok. Ezt kicsibe már a suliba is alkalmaztam: ha nagyon untam a tanítást, elkezdtem kicsit rosszkodni, akkor persze a nevelő: „Álljon fel!”, odajött, és adott egy kokit – én meg erre: mint akinek ködbe borult az agya, megbolondult, NEKI a nevelőnek! Egy ilyen színlelt dührohammal – ami primán bejött, mer egyből kész volt, hogy ez a gyerek nem normális, szihopata, nem lehet mit kezdeni vele, inkább ki kell küdeni, szellőztesse ki a beteg fejit, ne zavarja itt a többi – és frankó volt, mer amíg a többiek tanultak, én lenn sétálgattam az udvaron, meg focizgattam, meg inkább átengedtek matekból is, oroszból is kettessel, csak ne kelljen velem vesződni, meg ne rontsam a statisztikát, még a szihológus járt közbe értem, a többiek meg persze irigyeltek – kurvára élveztem! Persze elküdték kivizsgálásra, orvoshoz, szihológushoz, ott jól ki tudtam figyelni, hogy akik így TÉNYLEG idegbetegek, azok hogy viselkednek – ó, nagyon kitanultam ezt a szakmát, az intézet végére már olyan perfekt bolond voltam én, hogy csak úgy recsegett!

És ezeket az intézeti tapasztalatokat aztán később is elég jól tudtam hasznosítani: a bírósági ügyeimnél megin csak ezt vettem elő. A kocsilopási bulinál is: az elsőfokú tárgyaláson végig ordítoztam, dobáltam magam, rángattam az arcomat mint egy eszelős, amikor meg a bíró megkérdezte, hogy „bűnösnek érzi-e magát?”, felálltam és torkom szakadtából zengtem:

– NEM ÉRZEM magam bűnösnek!!

– Miért? – azt kérdezi a bíró.

Akkor odamentem egészen eléje, az arcába hajoltam és úgy harsogtam, bele a pofájába:

– AZÉR nem érzem magam bűnösnek, mer engem EZ AZ ÁLLAM rontott el! Most meg ugyanez az állam akar rajtam törvényt ülni?! Hát én ezt IGAZSÁGTALANNAK TARTOM!!

Egy öreg zsidó faszi volt a bíró, persze fölkapta a vizet:

– Hogy mer így beszélni?! Üljön le!

Akkor visszaballagtam, minél közönyösebb mozdulatokkal, kényelmesen elhelyezkedtem a helyemen. Akkor persze jött a hegyibeszéd. De arra már nem is figyeltem. Rágtam a körmömet, unatkoztam,

nézegettem a tárgyalóterembe a spinéket, bámultam ki az ablakon – mintha ott se lennék.

– Vádlott! Magához beszélek!

Az őrlökött meg, hogy ébredjek: hozzám beszél a bíró!

– Mi? Tessék? Jaa?? –

Hibátlan kis komédia volt! Sikerült is elérnem vele, hogy elküldtek igazságügyi elmeszakértőhöz. Persze addigra én már az összes tesztet ismertem, nem volt nehéz úgy ügyeskedni, hogy csináljak egy pár vad hibát; akkor persze előlről: ismételjük meg – de megint elkövettem gondosan ugyanazokat a hibákat – egész jól elszórakoztam vele! Akkor ugye kérdez a hapsi mindenféle ökörséget, közbe meg figyeli a reakcióimat és gyorsírással jegyez – nahát én jól ügyeltem, hogy miket feleljek, meg milyen mimikát dobjak be! Szépen remegett a kezem, meg el is akartam néha szaladni – vót ott minden! Úgyhogy be is jött egy elég komoly szakvélemény.

Csak az elsőfokú bíróság ezt valahogy nem vette figyelembe. És rámraktak két és fél évet.

Na akkor fellebbeztem. Másodfokon már három bíró volt – és azonnal ki is tűnt, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az elmeorvosi szakvéleményt. És levettek egy évet az ítéletemből. Szóval ennél a bulinál is EGY ÉVET köszönhettem ennek a trükknek!

Később aztán megijedtem egy kicsit, amikor a sitt után jogosítványér startoltam: ha most előszedik azt az elmeszakértői ízt, és visszaüt a dolog? De elfelejtették előszedni, nem lett semmi.

Na, szóval így! Nem mondom el az egész életemet, mer hosszú, nem is érdekes, ennyit is csak a HANGULAT kedviér – mer hangulata, az van neki, nem? De amúgy szerintem nem is helyes túl sokat hátrafelé nézegetni, inkább az orra elé figyeljen az ember, a mostani dolgokra, meg hogy ezután mi lesz.

Úgyhogy mi most tervezünk. Meg gyűjtünk, hogy legyen pénz is a tervekhez. Mer az egyik lehetőség az, hogy hát ittmaradni, Magyarországon. Ha így alakul, akkor először is egy otthont akarunk berendezni magunknak. Meg összeszedni egy vendéglőre valót. Ez mondjuk nem egy rossz megoldás: egy vendéglő, ami az én nevemen fut – és akkor mi csak ott ülünk és nézzük, hogy hogyan dolgoznak nekem!

Csak hát ehhez először még ugye pénz kell. Úgyhogy egyelőre ez a dolgunk: gyűjteni, még jó darabig csak hajtani a pénzre. De semmi baj, mer

az ember úgy 20-tól 35-ig, 40-ig erős még, húzóképes – utána majd gondolhatunk a pihenésre, az öregségre. Addig viszont nyomni kell az ipart – mer ez nem olyan, hogy egyik héten lejárunk, a másik héten csak lógunk. Itt ilyen nincs – mer azér a könnyen jött pénz elég könnyen el is szalad! Ezt csak folyamatosan lehet csinálni. De ugyanakkor meg túlhajtani se szabad. Énnekem érezni kell azt is, amikor az a lány elkezd fáradni, kiégni – hoppá: most fékezünk! Mer másképp idő előtt kifulladásunk! – És az a jó, hogy a Vicussal ezekbe a dolgokba is egyetértünk. Mer elég értelmes ő, meg elég tudatos, úgyhogy ő se akar hülyeséget csinálni. Hogy most mittudomén, túlfeszíteni a dolgot, türelmetlenségből, egészen a kikészülésig, vagy hogy hipp-hopp elherdálni a jövőnket, elbaszni a tőkénket, vagy hogy hirtelen megunni, abbahagyni az egészet, a cél előtt – nem, ő is tudja: csak fegyelmezetten, okosan, higgadtan –

A másik lehetőség, az meg hát természetesen most is az, hogy – hát a külföld. Hogy kimenni, Nyugatra. De most már akkor is: együtt.

Most nem az, hogy én olyan nagyon SZERETEM a külföldieket, ezeket a nyugatiakat – a nyavalyát. Éppen hogy utálok őket, mint a meleg szart! Mer HÜLYÉK! Hogy rossz nézni, mennyire hagyják magukat átverni! Tudod, hogy megy ez, amikor idejön egy ilyen fafej amerikai üzletember, vagy csak egy kis vacak üzletkötő is: tisztára kinyalják a seggit – közbe meg teljesen elszigetelik! Hogy csak a főútvonalon viszik végig, a Hiltontól a Hyattig meg a Hyatt-tól a Hiltonig, ahol mindenütt csak teli üzleteket lát, meg a nagy-büdös csillogást – de annyi esze nincs, hogy ott a sarkon megálljon és megkérdezze azt az anyókat, hogy ugyan mennyi nyugdíjból él! Csak jönne el velem, hogy fordulnánk egyet a Józsefvárosba – majd akkor felébredne hapsikám, hogy hát ez az egész csak egy tejszínhabbal töltött léggömb! – De hát jó: dehogy akarnak ők erre rájönni! Egyik se! Mer jobb nekik így: patyulálják, kényeztetik őket, mindent megkapnak, olyan kurvát az ágyukba, mint egy tündérkirálynő, meg hozzá ráadásul még a nagy bizniszt is, mer igaz hogy itthagyják azt a csúszópénzt, de cserébe megcsinálhatják a nagy bulit, az ilyen-olyan vállalkozást, garantáltan olcsó magyar munkaerővel! – Mindegy, hát kár ezen bosszankodni –

Meg azt se gondolom én, hogy olyan rettentően más lenne Amerika – fenét: az alapelv ott is ugyanez. Filmekből elég jól lehet ezt látni: ott a néger, meg az indián, meg a mexikói csinálja a nehezét – ott a bőrszín szerint válik ez ketté, itt meg másképp, csak ennyi a különbség!

Csak akkor mégis van olyan dolog, amibe Amerika sokkal jobb. Ugye, itt ez a társadalmi rendszer megadja nekünk azt az úgynevezetten ingyenes orvosi ellátást, meg az „ingyenes” oktatást – és akkor ezer mi befoghatjuk a pofánkat. Pénz viszont nincs. Ez az állam megállapít egy valamekkora fizetést, annak a szûkagyú segédmunkásnak ennyit, a mûvezetõnek annyi, meg így fölfelé – de akkor ebbõl már nyista mozgás, kilógás, ezen felül már legfeljebb csak csalni lehet, meg lopni-rabolni. Odakinn meg: ahogy tudsz. Nincs határ! Hanem: a TUDÁSOD szerint, amennyit csak ki tudsz csikarni! És ez azér hatalmas különbség!

Szóval, azér egy ilyen dobást nem kell kizárni, hogy kimenni. És odakinn dolgozni. De rendesen, munkát! Leginkább egy olyan manusnál, aki már úgy jól megvan ott. Van nekem egy ilyen elképzelésem: találni kinn egy olyan faszit, akinek már sok pénze van, meg okos is azér, a maga mûfajába, csak az életbe egy kicsikét kényelmes, meg mafla – és akkor beállni hozzá, mindenesnek. Nem társnak, csak alkalmazottnak, ahogy videófilmekben látni ezt, hogy vezetném a kocsiját, meg vigyáznék rá, de azér ezmellett egy kicsit a társalkodója is lennék, mer adna a véleményemre is – mer azt hiszem, hogy a tapasztalatommal, meg a megérzéseimmel tudnék neki nyújtani ezt-azt, de tényleg! Szóval egy ilyen fazon lenne nekem a főnyeremény!

Meg akkor még ehhez: hogy kinn így eldolgoztatni, jól keresni – és visszajárni ide. Most nem az, hogy „haza”, mer ez nemigen érdekel engem – hanem ez a régi álmom: hogy külföldinek lenni ITT, Budapesten! Ezen érdemes gondolkodni, erre érdemes hajtani! Mer amúgy SEMMI nekem már ez! Se Budapest, se Magyarország -hát egy akkorka ország, hogy három ötös az egész, majdnem hogy egy tank benzinnel végig tudok futni rajta, már ismerek itt mindent, az unásig, kinöttem az egész kis skatulyát már, és nem is köt ide semmi, hát akkor mit szeressek rajta? Hanem viszont ez, EZ izgat engem: idejönni, a külföldi útlevelemmel, külföldi rendszámmal, és akkor beülni a fotelbe és a szõnyegre hamuzni, majd jön a csicskás, az felsöpri – hát én KÜLFÖLDI vagyok!

Meg ilyeneket csinálni, hogy behajtani a Mercimmel a Margitszigetre, ha jön a rendõr, hadonászik, óbégat, akkor csak úgy lazán kifizetni neki a büntetést – hogy pukkadjon meg mindenki! Lehet hogy nem is árulnám el hogy itt születtem, hogy magyar vagyok – ezt nem tudom biztosan, még nem gondoltam pontosan végig, ezt majd még meglátom. De érted a lényegét?! Mer ugyanis az a helyzet, hogy hiába lesz nekem villám a

Beverly Hülsen, ott nemigen tudom szédíteni a másikat: ott az egész villasor, körülbelül ugyanolyan villákkal, hát a komának is nagyjából ugyanaz van! Na ezer, EZER kell visszajönni. Nem hogy „honvágy”, meg ilyen baromságok, a nyavalyát: EZER! Hát bosszú, ez is: A BOSSZÚ! Csak egy ponton vagyok csúnyán megakadva: hogy nem adnak egy szaros útlevelet, hogy elmehessek innen. Ugye, kétszer voltam büntetve, ezt már úgy veszik, hogy „visszaeső” vagyok, úgyhogy nekem már tíz év az elévülési idő – volt már ezalatt is egy pár stiklim, de elkapni nem tudtak, úgyhogy mondjuk két év várakozási időm van még. De már alig bírom! Voltam már benn, megpróbáltam, hátha – de csak a pofámba röhögtek: „magának?! MAGA mit akar?!” Szóval, itt nem az van, mint Amerikába, hogy leteszek egy fényképet, leszurkolok 10 dollárt, és másnap mehetek az útlevélér, azt se kérdezik, ki vagyok, mi vagyok! Volt itt egy amerikai kölök tavaly, ilyen különleges paszporttal jött, csicsással, mer hogy kétszázadik évforduló, függetlenségi izé-mizé, megmutatta, belelapoztam, oda van írva: nem mehet a csávó Vietnámba, meg nem mehet Líbiába, mer ott nincs követség, nem tudják megvédeni csórikámat – azon kívül MINDENHOVA mehet, amerre csak lát! Hát én nem kaptam levegőt a pipától, úgy elöntött a mérge! Egy jöttment, egy senki! Csak annyi, hogy ő amerikai! Én meg itt ülhetek a seggemen, nekem már Bécsig is tilos, mer én meg magyar vagyok! De tényleg: egy nagy ZÉRÓ volt a koma, egy faszkalap, közbejöttem rá, hogy abszolút nem egy valaki: egy kint élő magyar kûdte ide, hogy vegye el feleségül a régi nõjét és vigye ki neki, mer az idióta nem mert maga hazajönni – szóval ilyen kaliberû hapsik! Hát én többnek érzem magam itt, mint amennyi ezekből akármelyik odakinn, JÓVAL többnek – de hiába, baszhatom: nekem nem jár az a tetves útlevél!

Még mondjuk ha nem is akarnék kimenni: lenne most itt egy csomó elég jó üzleti lehetőség. Például: kocsikat behozni. Kimegyek Münchenbe, megveszem, használtan, de olyat, hogy majdnem új, Hegyeshalomnál bejövök vele, a vámot nem fizetem ki, mer hogy majd azzal megyek vissza – aztán ittfelejttem, visszamegyek repülõvel! És fordulok újra, meg megin újra! Csak hát ehhez is: külföldinek kell lenni! Mer a szerencsétlen magyarnak beírják az útlevelibe, hogy bejött ekkor és ekkor, ilyen és ilyen kocsival – annak muszáj elszámolni vele! Ugyanakkor van itt egy görög koma, „külföldi”: az ebből él, és prímán! Még ahhoz is smucig, hogy repülõvel menjen ki, felkéredzkedik egy kamionra, kifelé stoppal utazik! Rendelésre dolgozik, 2000 márkáér vesz egy egész jó autót kinn, és akkor

egy útból megcsinálja magának legalább azt a százezret, ha nem kettőt! Hát nem okos? – a fene enne meg! Vagy mondjuk ha nagyon óvatos akarok lenni, nem is Hegyeshalomnál forgolódom, ott mégis nagyobb az ellenőrzés, szűrőznek – hanem kiviszek egy romos kocsit Csehszlovákiába, de olyat, hogy alig tud menni már, odaviszem Münchenből a majdnem újat, és ott váltok. A Renault a legjobb, mer annak a száma nem az alvázba van ütve, hanem külön kis lemezbe, egy odaszegecselt tikebe, csak azt kell kicserélni, és áthozom Szobnál a másik kocsit – nem LÉTEZIK hogy rájöjjenek! Hát Pesten a Renault-knak a vizsgáztatását is így oldják meg: mindig ugyanaz a kocsit megy műszaki vizsgára! Egy kis szegecselés, és minden oké! Vagy tudok még ennél is egyszerűbbet: kimenni az Őreg kocsival Bécsbe, kicserélni a motorját új motorra, visszajönni vele – a különbözetből ragyogóan meg lehet élni! – És akkor én ebből MINDBŐL ki vagyok zárva, ezektől a lehetőségektől én SORBA elestem, mer kéne hozzájuk az a kurva útlevel, és az nekem NINCS, és NEM LEHET! Húú– –

Mindegy, nem dühöngeni kell, hanem tervezni, készülni. Egyszer még majd háthogyha –

A nyelvtől meg nem vagyok bezarva, mer eléggé hajlamos vagyok rá. Volt itt ez az amerikai csávó, akit mondtam már, elég sokat mászkáltam vele – és egy hónap után már elég kasi mondatokat nyomtam. Könnyen ellesem! Könyvből nem szeretem tanulni, mer engem még a Winnetou-n kívül más könyv nemigen tudott lekötni, de viszont a fülem jó, már az iskolába is mindig amit HALLOTTAM, azt mondtam vissza, abból *éltem* – úgyhogy például így feliratos filmekből elég sok rámragadt! Ezt az amerikai gyereket is állandóan ugráltattam, örökké, hogy „vasz iz dziz?”, érted?, hogy „mi ez?” És akkor ő szépen felelgetett nekem, hogy „dziz iszt ónion”, ez hagyma, „dziz iszt astré”, ez hamutartó -és akkor így, apródonként! És szerencsére én olyan vagyok, hogy ha valakivel egyszer már úgyis együtt kell lennem, akkor állandóan, egyfolytába: beszélni, beszélni, beszélni! Akármiről, mindegy! Nem baj, ha eleinte nem ért semmit a krapek – akkor addig mutogatok, meg pantimimot játszok neki, meg rajzolok, amíg valahogy beindul a dolog – és általában szépen be is indul!

Namost, a Vicus is tanul – mer azmellest hogy dolgozik *velem*, végzi a gimnáziumot is, ezt a dolgozók levelező gimnáziumát, és elég jól halad is az angollal. Csak viszont ő könyvből tanulja. Ami egy más dolog. Annyira, hogy néha össze is vitatkozunk. Mer én mondom neki, hogy „tunifájv dollár” – „mi az?”, azt kérdezi. Mer hogy őszerinte az TVENTIFÁJV!

– Na édes szívem, figyelj rám: lehet hogy a szigetországba tényleg így hangzik, hogy „tventifájv”, de a jenkibe: TUNIFÁJV! Mer a jenki, meg a szigetországi, az kettő, csöpségem!

Hát tudom, na! Ezt is egy filmből szedtem különben, abból, hogy „Dinnyeszüret géppisztollyal”, ott kérdezi a Miszter Madzsesztik a komától, hogy „mennyit kérsz?”, mármint a gyilkosságér, és erre az mondja neki, hogy „tunifájv!”, hogy huszonötezret! – Szóval azért így megmaradnak bennem a dolgok!

EMBEREK KÖZÖTT VAGYOK

SZÉP ERVIN, „SZÖG”, 17 ÉVES

Mit mondjak magamról –?

Megvagyok, élek, működök – sőt, úgy időnként elég jól is működök –

Csak ennek eléggé nagy ára van. Szóval az a másik oldal: amiért ezt megkapom, hogy élek, működök – az elég nagy súly.

Az érzelmi rész! Ez a probléma. Az, hogy nincs senkim, nem tartozom sehová, nem kötődöm – én teljesen egyedül érzem magam a világban! Emberek között vagyok – mert én MINDIG emberek között vagyok, egy PERCIG se tudok megmaradni emberek nélkül! – de közben nincsen semmi közöm hozzájuk.

Barátom nincs, egyáltalán, egy se. Ezt mondjuk nem is bánom, hogy nem beszélem meg a gondjaimat senkivel: így a legtisztább. így legalább ha elrontottam valamit, nem tudom ráfogni másra, hogy rossz tanácsot adott. Magam dolga, magam rontom el, nem tartozik másra!

Meg egyelőre még állandó csajom sincsen. Pedig az most már nagyon kéne, egyre jobban hiányzik, legalább ennyi mindenhogyan kellene. De mindegy: amíg nincs, addig marad a mindennapi vadászat.

Szóval nincsen senkim, egyszál-egyedül vagyok. És énrajtam ez úgy jön ki, hogy belülről állati ideges vagyok. Kívülről ez nem látszik, mert működök, aki csak kívülről lát, még azt is mondja, hogy „na, milyen jófej srác ez” – csak közben ott van bennem ez az állandó belső idegesség.

Amúgy én elég szerény vagyok, nem vagyok túl igényes ember. Már úgy érteve, hogy vissza tudom szorítani az igényeimet. Bármilyen tekintetben! Például hogy most ilyen nadrág legyen rajtam, vagy olyan dzseki -nem érdekel. Vagy hát meg tudom állni, hogy ne érdekeljen. Ha nincs: nincs – kész. Egyébként ez megvan mindegyik állami gondozottban: baromira szeretné, hogy legyen egy Nike cipője, egy Lacost pulóvere, vagy mittudomén, ez a vágy állandóan ott ég benne, ha adódik egy lehetőség hogy megszerezze, azt ki is használja – de azért el tudja fogadni az életet enélkül is, ki tudja kapcsolni a vágyait, és inkább hagyja sodortatni magát.

Én amióta megszülettem, állami gondozott vagyok. Azt se tudom, hogy miért – ez a téma ennyire még nem lett megvizsgálva. Ezt csak a szüleimtől tudhatnám meg. De az apámat nem is láttam még, azt se tudom hol van,

anyámmal meg jóformán egyszer beszéltem csak – mindegy, mert engem már nem is érdekel a dolog, tényleg nem izgat. Ők házások voltak, amikor én a világra jöttem, rendesen, papírral, minden, férj és feleség, mégis beadtak intézetbe – Van négy testvérem – egyiket se ismerem, nem szagoltam őket soha! Csak az intézetben a nevelő megmutatta egyszer a törzslapomat, onnan tudom, hogy a világon vannak!

Anyámat én 14 éves koromban láttam először, mikor a személyi igazolványomat kellett megcsináltatni, akkor be kellett jelentkezni hozzá, hogy legyen állandó lakcímem, és ehhez az ő aláírása is kellett – a nevelővel mentünk ki anyám címére, a nevelő csöngetett, a muter kinyitotta az ajtót, aztán csak nézett:

– Tessék. Maguk kicsodák? Mit óhajtanak?

Akkor szépen bemutatkozott a nevelő, meg bemutatott engem is – kedves sztori, nem?

Úgyhogy aztán én később se forszíroztam a dolgot, nem kapkodtam el a látogatóba járást. Egyszer-kétszer azért felugrottam hozzá, de – hát nem alakult ki semmi. Valami ilyen „anya-fiú kapcsolat”, hogy én ténylegesen azt tudjam érezni, hogy ő az én anyám – ez nincs. „ANYA” – én nem is tudom, hogy az mi!

Hogy az intézet milyen, azt hadd ne meséljem. Hát csak egy dolog: azoknak az ottani gyerekeknek felnőttkorukra úgy lazán a fele bűnöző lesz, börtöntöltelék. Nem túlzás: FELE! Ezt persze nem nagyon reklámozzák – pedig így van, és nagyon is jellemző!

Most én már csak egy dologra hajtok: az otthonból valahogyan szabadulni, minél előbb. Mert az valami borzalom! Amíg az ember benne van, két dolgot lehet csinálni: Nem szabad mellre szívni a dolgokat. Semmit. Inkább nem is odafigyelni! Ez egy. És kettő: Ki kell tûzni egy célt, és csak arra koncentrálni. Aki ezt nem csinálja: belebutul, meghülyül! Széjjelnézek ott magam körül: hát te jó Isten, CSUPA beszûkült ember! A 70, 80 százaléka már teljesen el van tompulva! És ezért: mert nincs már semmi célja az életben!

Úgyhogy aki ott egészben marad, mint mondjuk én is

– most nem azért, hogy magamat futtassam! de hát tényleg: én azért élek, mozgok, jár a fejem is! – hát az ilyen ritka. Nem mondom, jó iskola volt, mindennel együtt – NEKEM jó iskola volt. A legtöbb gyereket tönkreölte – én viszont kemény lettem tőle, megtanultam tájékozódni az emberek között, megtanultam, hogy ne csak menjek, mint a világtalan,

hanem nézzek is magam köré, jobbra is, balra is. Jól mozgok a világban, lehet hogy értelmes is lettem – mondták már ezt is –, bárhol feltalálom magam, a talpamra esem – ilyen szempontból jó volt az intézet. Mondjuk azok a célok, amiket eddig kitűztem magamnak, nem jöttek be, azokon eddig még csak pofára estem – de hát legalább életben maradtam velük, úgyis csak erre kellettek!

Nekem különben rendőrségi ügyem nem volt még. Úgyhogy én még eléggé háborítatlanul sétálgathatok az emberek között. Legalábbis KOMOLYABB ügyem nem volt eddig még – mert egy évvel ezelőtt volt egy kemping-balhém, ele még azóta se jött ki a behívó a tárgyalásra, szóval valószínűleg elejtették a sztorit, piti ügy volt amúgyis. A hárshegyi kempingbe szoktunk kijárni az intézetből, és kimentünk egyszer négyen, kiszúrtunk egy sátrat, megfogtuk a négy sarkán, és – ez az igazság – elvittük, az összes cuccokkal együtt. Valami csehszlovák csávónak a sátra volt – de ez is csak utólag derült ki. Pár napra rá engem épp áthelyeztek az Esze Tamás Ifjúsági Nevelőotthonból a Békébe, de még az Eszéből köröztettek valamiért, nem emlékszem már miért – egyébként tök feleslegesen, mert pontosan tudhatták, hogy a Békében vagyok –, és amikor elkaptak, épp nálam volt 760 csehszlovák korona. Ilyen hülye véletlenül buktunk meg!

Akkor voltam életemben először rendőrségen. Váratlan is volt a dolog, nem készültem, tapasztalatom meg nem volt még – hát a logika szerint jártam el: elkezdtem hazudni. Ami félig-meddig be is vált – de azért mégsem egészen. Úgyhogy szépen fennakadtunk.

Azóta most már voltam benn egy párszor – mert ez így megy: ha valakit az én társaságomból valamiért bevisznek, akkor az többnyire felköhögi a többi is, felköp engem is, másnapra már várható, hogy jönnek értünk -de most már azóta soha semmit nem tudnak kiszedni belőlem. Akkor egyszer meg tudtak fogni – de most már csak kiröhögöm őket. Szóval ez is csak gyakorlat meg agyvelő kérdése!

Elvégeztem a nyolc általánost, aztán utána elkezdtem a szakmunkásképzőt, először a víz-gáz-szerelést – egy év után abbahagytam. Utána egy évet voltam a vendéglátóipari suliban – abbahagytam, azt is. Pedig jó fejem van, könnyen tanulok – csak hát az kevés. Ettől függetlenül: akarok még majd tanulni! Később. Nem a papírért! Mert papírért tanulni, az egy hülyeség. Mert mire elvégzek egy marxista-leninista egyetemet – nem mintha arra vágnék, csak példának mondom! –, hát az éveket jelent. Utána

megvan a szuper papírom, bárhová el tudok menni vele – mert nálunk a papír az Isten! –, na de megéri az nekem, hogy évekre lekössem magam vele? Azalatt mennyi mindenből kiesik az ember! Úgyhogy szóval az ilyesmi nekem nem cél.

Inkább elmentem dolgozni. Mondjuk muszáj is volt, mert ha egyszer nem tanulok tovább, akkor 14 éves korom után, hiába vagyok intézetis, énám is érvényes a KMK – úgyhogy akkor kijártam szépen dolgozni. Ennyiből az intézet nem börtön, munkába kijárni szabadon lehet.

Dolgoztam például a kereskedelembe, közértnél. Mert nekem az volt a lényeg, hogy emberekkel legyek, emberek közt! Szerettem is valamennyire a boltot, jó helyem is volt, fenn a Budakeszi úton a kanadai követségnél, állandó vevőkör, csupa ismerős arc – hétfőn már azzal jött be a manus, hogy hol voltam hétvégén, jól vagyok-e, és hogy behűtöttem-e a sörét – és passzolt egy doboz amerikai Marlborót. Szóval ha én jól szoltam hozzájuk, akkor ezt azonnal észrevették és honorálták. Ezt mondjuk a Belvárosban nem lehet megcsinálni, ott másképp vásárolnak, hideg pofával, mind idegen, csak beugranak az utcáról, többé nem is látom őket.

A legtöbb időt eddig a vendéglátóiparban töltöttem. Ott is azért, hogy – hát emberek, EMBEREK! Meg hát mondjuk a legkomolyabb stekszet is ott lehet levenni. Persze ott is tudni kell, hogy hol a penge éle, meddig lehet elmenni – de hát ezt hamar letapogatja az ember. Amúgy a vendéglátó az egyik legszarabb cég az egész láthatáron – hát ismerem már mint a tenyeremet, az összes alkoholista góréjával meg a mocskos kis ügyeikkel együtt. Ezt a területet eléggé bejártam, a Belvárosi Vendéglátónál talán nincs is olyan üzem, ahol ne ismernék valakit. Az ilyen helyek, mint mondjuk a Szent István körúti Paprika – ez most egy ilyen újfajta gyorskiszolgáló étterem –, hát ez sima, ez üdülés volt a kocsmákhoz képest. Utoljára viszont a Szabolcs utcában helyettesítettem hétvégeken egy olyan csehóban, hogy az már tényleg a mélypont. Minden pesti kerületben van egy-két ilyen, de ez most talán a legdurvább mind között. Régebben szeneskocsmá volt ez, szeneslegények törzshelye, de aztán eléggé elcigányosodott a környék, és átvették a nehéz fiúk, úgyhogy az előző vezető le is lépett, mert egyszerûen már félt. Hát ott olyan palik iszogatnak, akik 16, meg 18 éveket töltöttek sitten! Olyan gyerekek, mint a háromajtós szekrény! És akkor ilyen, hogy összebalhézott a társaság és megverték három-négy cigányt, rendesen helybenhagyták őket – erre következő hétvégén Szabolcsból feljött egy autóbuszrakomány roma, be a kocsmába mind, neki

a jónépnek – de ott olyan vasak voltak, olyan szerszámok, hogy az eszméletlen. Lett egy kis vérfürdő. Azt a hét-nyolc emberkét, akik épp ott időztek, szépen gallyra tették. Kettőt kinyírtak, hármát súlyos sérüléssel vittek el a mentők, a többi úgy-ahogy a maga lábán húzta el a csíkot – na hát ez egy ilyen hely. Ilyen emberek között tessék dolgozni!

És TUDOM csinálni! Mert ismernek most már, és meg tudom szerettetni magam, mert fiatal vagyok, talán jóképű is, vigyorgok rájuk, meg mert vagány gyerek is vagyok – engem direkt szeretnek! Szépen beépültem közéjük, snóblizok, szkanderezek velük, minden! Ha meg mégis előállna egy melegebb helyzet, hát ott a zsebemben a harminchatos boxer – meg tudom védeni magam!

Ezek a nehéz fiúk különben általában eléggé buták. És az alkohollal jól meg lehet fogni őket. Úgyhogy én még ki is tudom használni a helyzetet! Például: hoznak be aranyat. Azt mondja a krapek:

– Figyelj, nekem nem kell, vigyed valahová, te biztos el tudod adni!

És ideadja, bagóéit! Vagy hoznak ruhafélét, de prima külföldi holmit – ezt a szabadidő-ruhát is tőlük vettem, meg ezt a kabátot is, 300-ért! Lopott cuccok – de hát kit érdekel!

Szóval, csak meg kell szerettetnem magamat az emberekkel, és akkor megy a dolog!

Namost, hát ami a jelenlegi foglalkozásomat illeti –

Ez úgy kezdődött, hogy még vagy egy jó évvel ezelőtt beugrott egy ilyen dolog. Mert nem volt lóvém, és nagyon kellett volna, már nem emlékszem hogy mire, de pillanatokon belül kellett. És akkor mondta bent az egyik srác, hogy ő tud egy megoldást. Hogy van neki egy ismerőse, aki hajlandó fizetni, hogyha oké vagyok nála.

Nekem ebben akkor még semmi tapasztalatom nem volt, még így az intézetben belül se, semmi ilyesmit nem próbáltam még, hogy fiú fiúval – még csak hallottam róla. Mert persze csinálják ezt egy páran. És úgy eléggé tudunk egymás ügyeiről: a Franci tegnapelőtt kirabolta ezt meg ezt a trafikot, a Kanál tegnap megdugta ezt meg ezt a csajt – az intézetben az ilyen dolgok mindig meg lesznek beszélve.

Szóval, hívott ez a kölök – én meg mondtam rá, hogy persze, menjünk, nézzük meg az ürgét! Ez egyébként megint eléggé jellemző az állami gondozottakra, hogy ha adódnak ilyen helyzetek, valami jó hecc, buli, mittudomén, hogy menjünk el inni, menjünk el betörni: EGYBŐL benne van mind! Hát persze, gyerünk, klassz!

Elmentünk – és össze is jött az üzlet: 1500 forint!

Megvolt a pénzem, kész – ezzel én le is tudtam ezt a dolgot. Nem hagyott bennem különösebb nyomot – mert vannak, akik ettől egyből el is buzulnak, nem egy ilyet ismerek, hogy egy-két eset, és örökre beleragad a gyerek. Én viszont nem. Engem ez lelkileg egyáltalán nem érintett. El is felejtettem volna – csak viszont hát pénz máskor is kell az embernek, elég sűrűn! Meg a lehetőség is adva volt. Úgyhogy akkor elég hamar bele is melegedtem a dologba.

Azért nem úgy, hogy kiállják a térre, mint ahogy nagyon sokan csinálják, hogy a szállodasoron vagy a Nyugatinál sétáljak – nem, hanem csak ebben a formában, hogy így egymásnak passzolgatjuk a kuncsaftokat. Mert nem egyedül csinálom ezt, hát vagyunk néhányan. Azt mondja nekem valamelyik srác:

– Volt tegnap egy partnerem, ezerötszáz. Nem érdekel?

És akkor ha engem éppen érdekel az üzlet, akkor bemutat neki, vagy egy presszóban, vagy felmegyünk a pasas lakására. Előbb elbeszélgetünk erről-arról, aztán lassan a tárgyra térünk:

– Na, mi az ábra, jó vagyok nálad?

– Hm, elég jó vagy!

– Mit szeretnél, mit akarsz csinálni?

És a hapsi elmeséli, hogy mi a kívánsága. Meg mellé az összeget is bemondja. Ezerötszáz, ezer, kétezer, ilyen tarifák vannak.

– Nem – mondom –, ez nem megy. Ez nem az én profilom – és elköszönök, lelépek.

Szóval azért én válogathatok! Nem kell nekem MINDENBE belemenni! Ami nekem nem klappol, azt nem vállalom!

Ha meg ugye létrejön az alku, akkor előtte még eliszogatunk egy kicsit – azt azért kell –, és akkor –

Ez így megy. Csendben, szolidan – mert azért az se egy előny, ha a zsaruk túlságosan tudnak rólam. Hát az utcával pont ez a gond! Volt egy kis srác az intézetben, nálam fiatalabb, most lehet tán 16, a Nyugatihoz járt, ami egy ismert környék, keményen dolgozott, arabokkal, nagyjából tudták a hekusok is hogy mi az ábra – aztán volt egyszer egy apróbb kis bűnügye, bekerült valamelyik kerületi kapitányságra – és ott egy pár rendőr szépen megkúrta. Megmondták neki: holnap kimehetsz kisfiam, de most előbb egy kicsikét megkúrunk – volt talán 15 éves a gyerek! És ráadásul még fizikumában se az a súlycsoport, aki úgy lezseren el tudja kűdeni a

krapekokat a sunyiba – hát egy kisfiú, na! Három rendőr: csak úgy lazán megbaszták. – El is tűnt aztán a gyerek a Békéből, most állítólag sitten van.

Namost, ez az egész egy olyan dolog, hogy én ezt csinálom – de anélkül, hogy a hajlam vezetne rá. Hát nem passzióból csinálom, hanem PÉNZÉRT! Úgyhogy én ezt nem is nevezném homoszexualitásnak. De még biszexualitásnak se nevezném! Hanem ez nekem egyszerűen csak egy LEHETŐSÉG. Egy FOGLALKOZÁS. Van benn egy kölk, a Schlotter, az például szépen befarolt ebbe az ügybe, neki most már van egy állandó fiúja, aki rendesen a felesége neki, meg még akkor amellet csinálja az üzletet is – hát az egy egész más ügy. Én letudom a dolgot, felplankolom a dohányt, és azzal nekem konyec! Engem ez a dolog nem foglalkoztat tovább! De még közben is: próbálok nem is figyelni rá! Meg akkor még ügyelek is, hogy meglegyen az ellensúly: mellette keményen csajo-zok. Hétvégén eljárak szórakozni, és akkor jól megdugok egy lányt, vagy kettőt – ezzel kompenzálók!

Meg ott vannak az öreg hölgyek. Velük is ugyanígy megy. Vagy még egyszerűbben. Ez általában a Zserbóban indul. Vagy a Korona cukrászdában – de az inkább régebben futott, a Korona most már nem egy menő hely. Beül az ember, általában egy másik sráccal, kérünk valamit, italt, vagy süteményt, szendvicset, kólát, beszélgetünk – egyszer jön a felszolgáló, hoz két konyakot: ott az a hölgy küldi. Elmegy a csaj – akkor szépen átülünk a hölgy asztalához, megköszönjük a kedvességét, és beindul a beszélgetés. Csevegünk vagy húsz percet, hármasban, és akkor azt mondja az öreglány:

– Á, unalmas ez a hely, meleg is van itt, sétáljunk inkább! Gyere, VELED szeretnék sétálni!

Rábök egyikünkre – akkor már megvan, hogy ki érdekli. A másik szépen lelép. Mi meg sétálunk egyet!

Ez többnyire nem egyből fut végig: előbb általában még melengetni kell a kapcsolatot, néha két hétig is – az öregasszonyok óvatosak. Fölmászkálok hozzá párszor, fecsegünk, puhatoljuk egymást – aztán amikor már rászánta magát, megcsinálja az alkalmat. De van kivétel is – hát ha nagyon éhes már a spiné, nem sokat teketóriázik. Van viszont olyan is, akinek nemcsak a szex érdekes, hanem hogy legyen vele valaki, meg hogy mutogathassa: neki ilyen fiatal fiúja van – ez birizgálja a hiúságát. Az ilyennel moziba kell menni, cukrászdába, esetleg még színházba is – kicsit unalmas, de néha megéri.

Öregasszonyt mondtam – pedig jobbára nem is olyan öregek, legtöbbje 50 körül van, vagy annyi sincs. Csak úgy saccra – mert erről nem beszélünk. Hogy kicsodamicsoda, azt se kérdezem. Úriasszony. Vagy nem is úriasszony, csak pénze van. De legtöbbje színésznő. Meg orvosnő. Meg egyedül élő özvegyasszony, cukrász volt, vagy fodrász, butikos. Szóval tele pénzzel! Viszont véletlenül nincsen senkije. Vagy ha van is, szereti az új kapcsolatokat, a fiatal fiúkat – szeret kúrni. Én se mondom meg, hogy 17 éves vagyok, mert a túl fiatal az öreglányok se szeretik, inkább a 20-25 évesekre hajtanak, a 17 éves különben is fiatalkorú még, abból még zûr is lehet. Ha tudnák a koromat, szóba se állnának velem, ezt nem SZABAD tudniuk! De szerencsére látszom már legalább húsznak – általában 21-et mondok, és el is hiszik.

Szóval, ez így megy. Kicsit körülményesen – de hát valamit valamiért!

Az intézet meg nemigen akadékoskodik, főleg most az utóbbi években már nem nagyon szól bele a magánéletünkbe. Hazamegy a kölök egy vadonat új, 1500 forintos pulóverben,

– Hol voltál fiam?

– Kimenőn.

– Jó, foglald el a helyedet! – és kész. Nem ellenőrzik, hogy nekem honnan van pénzem! A hülye is kitalálhatná, hogy azt a pulóvert én vagy loptam, vagy lefeküdtem érte valakivel – de nem kérdezi a nevelő, hogy honnan van. Jó hogy én úgyse mondanám meg neki az igazat -de őt nem is érdekli.

Namost, újabban ugye rengetegen nyomják itt a szöveget az édesszel, hogy így az édsz, úgy az édsz – jó, hát én ebbe nem mentem olyan nagyon bele, komolyabban még nem tanulmányoztam a kérdést. De annyit azért tudok, hogy most már meg lehet kapni az édszt egy pohártól is, egy kilincstől is, vagy egy kézfogástól -jelenleg itt tartunk már. Hát ha én olyan nagyon meg akarnám kapni, akkor már megkaphattam volna eddig is, meg megkaphatom így is, egy törölközőtől, egy vécülőkétől, vagy akármitől! Úgyhogy én erre nem fogok berendezkedni. Annyira én most már vagyok szabad, hogy EZÉRT nem fogok lemondani róla, hogy emberekkel legyek, EMIATT nem fogok változtatni az életemen!

Egyébként egyelőre még nem vagyok édszes. Mert elmentem vizsgálatra – és semmi nincs még. És ettől függetlenül azért reménykedem, hogy nem is fogom megkapni. Hát MINDENKI azért nem fogja megkapni! Ha meg minden áron utol akar érni, hát akkor úgyis utolér – de még akkor is két

változat van: van aki meghal bele, meg van aki csak a hordozója lesz. Úgyhogy még akkor is reménykedhetek, hogy én csak a hordozója leszek, és nem dobom fel a talpam.

Ha meg megkapom és belehalok – hát Istenem. Meghalok: el van intézve! Valamibe meg kell az embernek halni! Szóval én ettől nem félek. Mert énnekem nincs olyan sok vesztenivalóm. Nem tartozom senkihez! Jó, 17 éves vagyok, ebben még jöhet fordulat – de az még a jövő zenéje. Majd később lehet hogy másképp beszélek – de MOST egyelőre nekem ez a meglátásom az édszről.

Amúgy pedig: hát azért nincsenek ANNYIRA sűrűn nemi kapcsolataim. Ez a homokos játék se olyan, hogy MINDEN NAP volna, hanem hát úgy hetente, két-három hetente, szóval elég lazán megy ez, és lassítottam is most már. És végülis én ezt nem úgy csinálom, mint egy kurva, hogy egész műszakban, zsinórban, estétől reggelig, aztán ugye nappal meg el is szórja azt a háromezret, úgyhogy másnap este megint tovább, mert elkapta már a gépszíj, nem lehet megállni, muszáj forogni, mert kell az új kocsi, a lakás, a video, ruha, cipő, minden, mert azt is megkívánja a kuncsaft – nem, hát ez egész más. Nekem is az szabályozza a menetet, hogy mikor mennyire kell a pénz – csak viszont én nem herdálom el ami bejön, mert én normálisan, fegyelmezetten élek. Úgyhogy, mondom, nálam ez nem úgy megy, hogy «gyere cipó, hamm bekaplak!», hanem hát csendesesen, szolidan. Meg azon kívül: az ember megválogatja a partnereit, hát nem megy el AKÁRKIVEL! Szóval – –

Szóval most lényegében ebből élek.

De emellett van nekem még egy tervem. Hogy az állami gondozással foglalkozzak. Szóval: elmenni nevelőnek, intézetbe. Mert megvannak az elképzeléseim hozzá. A jelenlegi nevelők viszont teljesen félre vannak informálva a dolgokról! És ez nagyon idegesítő. Elbeszélgettem nem is egy nevelővel, olyanokkal, akiknek volt valami kialakult nézetük ebben a kérdésben – na én szépen halomra romboltam az ő elgondolásaikat. Úgyhogy, mondom, az az érzésem, hogy én ehhez sokkal jobban értek, mint a mostani gárda! Mert ez itt a fő baj, hogy olyanok mennek oda dolgozni, akiknek semmi tapasztalatuk nincsen, és kizárólag arra valók, hogy ott verjék a jónépet! „Nevelő”, megvan a papírja is hozzá – de FOGgalma sincs az egésztől! Vagy nincs is papírja, csak odamegy a nyolc általánosával, és fölveszik, nevelőnek, mert gyúr a fiú, badibilding, negyvenhármas karja van – szóval verőlegénynek kell csak! Nem azt

mondom, ilyen is kell oda, főleg régebben kellett ez is, mert tényleg olyan volt a társaság, hogy jól jött egy kis tekintély, elkelt a fizikai erő – de hát azért már megálljunk! Ennyiből azért mégsem állhat a nevelés!

Úgyhogy engem ez a kérdés elég komolyan foglalkoztat. Persze itt is: a papír. Mert egyelőre én is csak nyolc általánossal tudok dicsekedni, egyebem nekem sincs. Tudok ugyan olyan esetet, hogy valaki nyolc általánossal nevelő, és megvan a havi 7-8 darab ezrese – csak lehet hogy az illető hazudik. Mert ugyanakkor olyat is hallottam, hogy háromezer kettő az alap, és ahhoz jó ha még a hétvégi ügyelettel 1200-at hozzá tud tenni a manus – Szóval, nem döntöttem még –

Kipróbáltam egyébként az építőipart is. Dolgoztam maszek kőművesnél, mint segédmunkás, 80 forintos órabérrel – hát, rövid ideig. Meg most szóltak, hogy lenne egy kátéesznél üvegragasztás, ilyen bazi nagy, 40-50 kilós üveglapokat kell beragasztani a panelházak ablakaiba, állítólag napi kétezret adnak, de kell is érte melózni, 16 órákat – hát majd még meglátom. Ha akarok valamit az élettől, akkor ezt is meg kell kóstolni legalább! És azért hogy még csak 17 éves vagyok, bírom, tudom csinálni, ugyanúgy, mint a többi!

Csak hát nem vonz különösebben. Hát mi vonzaná benne? Tényleg nem egy nagy perspektíva. Néha előfordul véletlenül, hogy kora reggel metrón utazom, fél hatkor, hatkor, és elnézem ott az embereket, bezúfolva a metrókocsiba vagy százan, a fele alszik, ülve, állva, féllábon, de a többi is olyan, mintha a moslékból halászták volna ki – hát a túlhajszoltság. És akkor úgy elgondolom: hogy is lesz ez? Lesz majd egy családom, el akarom tartani, dolgozom mint az állat, napi 16 órákat – Háát, mit mondjak? Nem vet széjjel a lelkesedés a gondolattól!

Most meg rá még jön a nemulass – ami jelenleg van, az még a békebeli idill, de mi lesz itt ezután? Már most is van nyomor, mert óriási a nyomor, Budapest fele albérletben lakik, de akinek lakása van, az se tudja berendezni, mert nincs miből – hát én mozgok, emberek közt vagyok, látom: mindenütt az üres szobák! Most akkor ezekkel az emberekkel mi lesz, ha majd még kevesebb jut nekik? És mellette akkor ott vannak azok, akiknek meg nem kell beszarni az új jövedelemadótól, mert nekik ugyanúgy lesz ezután is minden – hát én állítom, hogy aki eddig meg tudta venni azt a videót, az ezután is meg fogja venni!

Úgyhogy a kérdés most csak az, hogy melyik oldalon van az ember –

Megfordult már a fejemben az is, hogy kimenni – de hát nem tudom. Ha az embernek nincs kinn jó ismerőse, aki ott áll mögötte amíg el nem indul, akkor elég meredek a dolog. Pláne nyelvtudás nélkül. Kimentem azért, kicsit körülnézni, tájékozódni – befizettünk páran egy gyors bécsi társasutazásra, kiugrottunk, tanulmányozni ezeket a légereket. Kicsit keménynek tûnik első látásra, meg buta civil gyerekeknek lehet hogy tényleg az is, rahedli arab, török, a bicska hamar előkerül, egy kis senki disszidensért meg gondolom nemigen aggódnak ott különösebben – de mondjuk aki nevelőotthonból jött, az már hozzá van szokva az ilyenhez. Meg kell védeni magam, ennyi az egész! Úgyhogy nem ijedtem meg éppen – de azért egyelőre nem hiszem hogy kimegyek. Mert végülis ez csak egy új dolog, csak addig érdekes, amíg közelebbről meg nem ismertem. Utána már nincs is olyan nagy különbség.

Szóval, nekem nem nagyon érdemes menni. Mert azért talán itt is össze fogom ügyeskedni magamnak azt a vityillót, meg ami kell bele. Akár kemény melóval, vagy ha azzal nem, akkor így-úgy – de talán itthon se lehetetlen a dolog. Meg ott se olyan könnyû!

Egy viszont biztos: hogy a kapitalizmust többre tartom azért, mint ezt az itteni bulit, ezt a szocializmust. Mert először is: ami itt van, az nem szocializmus! Mindegy különben, mert lehet hogyha tényleg szocializmus lenne, az még ennél is rosszabb lenne – de ez mellékes. Viszont a kapitalizmus, az olyan, hogy ott amit én elgondolok, azt meg is tudom csinálni. Mert csak rajtam múlik! Mert ott a játékszabályok igaziak! Ott ha én mondjuk mosogatni akarok, bemegyek egy helyre, vendéglőbe, vagy akárhová, megmondom: mosogatni tudok, máshoz nem értek, mert a nyelvet se tudom – és akkor vagy tovább küldenek, vagy azt mondják hogy „Oké, gyere, van hely, mosogass! 40 dollárt tudok biztosítani!” És mosogatok, és minden este megkapom a 40 dolláromat – és nincs benne semmi csavar! Egy tiszta ügy! Meg nincs az, hogy na most akkor mutasd meg a papírodat, hogy elvégezted-e a mosogató-iskolát, meg hogy előbb még aludj végig egy balesetvédelmi oktatást, meg mittudomén – nem: MOSOGASS! Ennyi! Szóval ott nem azt nézik, hogy milyen papírod van, hanem: „Na haver, mihez értesz? Ehhez értesz? Tessék, állj oda, csináld! Ha nem megy, akkor vízre teszünk, de ha megy, akkor nem kell hozzá semmilyen papír!” És én ezt szeretem!

Meg ott azért az embert is nézik!

Én nem vagyok vallásos. De nem is vagyok a vallás ellen. Elégé szeretem a vallást, meg érdekel is. Mert az olyan félig-meddig hihető, félig-meddig meg nem hihető, van is alapja, meg közben nincs is alapja – szóval érdekes! Olvastam is egy pár idevágó könyvet, és például az a David Wilkerton, az egy egész jó manus! Jó, hát ő a vallásra tereli a hangsúlyt – de az nem is olyan nagy baj. Hát a vallás, az szerintem az emberiségnek a gyengesége. Mert aki nem találja a helyét sehol, az ide menekül. Ugyanaz, mint az alkohol, vagy mint a narkó – nekem ez a meglátásom a vallásról. De ugyanakkor egy nagyon jó dolog, mert így legalább az a szerencsétlen mégis leköti magát valamivel, és talál magának valami támogatást. Úgyhogy hiába üldözik meg cikizik nálunk a vallást, én inkább védem. Mér, a narkó mennyivel jobb? Jó, azt nem ismerem, mert én a narkóba nem másztam bele, de elég sok emberrel beszélgetek, meg hát látom magam körül, mindenütt: ahány narkóst én csak ismerek, azok mind teljesen bambák. Állati nagy világnézetük van! Pont ahogy az alkoholistáknak meg a bolondoknak. De sosem azon rágják a fejüket, amin érdemes lenne. És nem tudnak rendesen észnél lenni, nem látják a következményeit a dolgoknak – szóval agyilag mind totál tompák. Úgyhogy akkor már inkább a vallás, hát nem? Az meg, hogy az ember bemegy egy templomba, bevágja magát egy kényelmes ülésbe, és akkor szól az orgona, hallgatom – hát az gyönyörű. Az megnyugtat. Az olyan, mint egy jó alvás.

Na, ez nem is tudom hogy jött most ide –

Tavasszal 18 éves leszek, jó fél év van még a nagykorúságomig – akkor az intézetből is kitesznek. Hála az égnek! – mert nagyon elegendem van. Volna akkor még olyan, hogy „utógondozás” – de abból már nem kérek: ennyi nagyon szép volt, nagyon jó volt, de elég volt. Sőt, szeretném még előtte lerendezni az ügyet, hogy fél évig se kelljen már várnom: oda akarok költözni anyámhoz. Nem fiúi szeretetből, hanem mert akkor azzal az állami gondozás is megszűnne. Ez mindenhogyan fontos, mert ha áprilisban tessékelnék ki az intézetből, akkor se lesz más helyem ahová menjek – szóval feltétlenül muszáj anyámhoz orientálódnom! A gond csak az, hogy anyámnak most van egy élettársa, meg egy 4 éves gyereke a hapsitól. És a csávó persze tudni se akar rólam, ha odamegyek, verekszik, meg minden – csuda egy fazon! Pedig neki ott semmiféle joga nincsen, én meg oda vagyok bejelentve, jogom NEKEM van ott! Úgyhogy most az a harci feladat, hogy ezt a pofát ki kell piszkálni onnan valahogy. Ki akarom rakatni, törvényes úton, és oda akarok költözni.

Ennyi most a jövő!

Különböben pedig: írni akarok én is. Meg akarom írni a sztorimat, az életemet, belevonva a tágabb közeget is, meg az egész emberiséget mint olyat. Most még egy kicsit várok, inkább még gyűjtögetem a dolgokat – de nem sokáig, mert ezt akkor kell leírni, amikor még benne vagyunk, mert hogy utána visszalapozni, az már nem megy. Azért is halogatom az ügyet, mert van úgy hogy nincs egy percem se, például amikor dolgozom – de meg fogom csinálni. És egy elég kemény megfogalmazásban fogom megírni a dolgot. Nem is biztos hogy itthon megjelentetem, a következő öt-hat év ugyanis elég cifra lesz itt, nem nagyon lesz érdemes buzgólkodni, vitatkozzatni, úgyhogy valószínűleg inkább kint fogom kiadatni. De meg lesz írva, rendesen!

HOGYAN LETTEK A MELEGEK?

LÉVÁRDI TIBI, 25 ÉVES

Épp nemrég olvastam egy könyvet, az volt benne, hogy – nem tudnék időpontot mondani, hogy mikor volt ez, meg helyet se, tán Itáliában vagy hol, elég az hozzá, hogy az ottani államfő nagyon megijedt hogy túlnépesedés lesz, és ezért megparancsolta, hogy ezentúl tilos gyerekeket szülni, úgyhogy a férfiaknak egyáltalán nem szabad nőkkel közöszövényezni, hanem csak férfiakkal, és ugyanígy a nőknek is csak nőkkel – így vették föl a harcot a túlnépesedés ellen. És akkor ebből lettek a melegek.

Aztán utána jött egy másik korszak, amikor pont fordítva, attól ijedtek meg, hogy kihal az emberiség – és akkor meg nekiestek a homoszexuálisoknak és akasztották őket, fejüket vették, meg mittudomén, mer hogy a homoszexualitás, az nem természetes, és nehogy akadályozni tudják a népszaporulatot. Mert akkor meg az volt a fontos!

És akkor most meg egy olyan időszak van, amikor ennek a két korszaknak a maradványából itt van mind a kétfajta ember, melegek is, meg másmilyenek is, vegyesen. Szóval így valahogy történhetett ez –

Én még egészen kicsi gyerek voltam, újszülött még, amikor már intézetbe adtak. Hogy miért, azt nem tudom. Meg az ikertestvérem is ugyanígy intézetbe került, a Laci. Hódmezővásárhelyen születtünk, de Szentesre kerültünk állami gondozásba, egy csecsemőotthonba, a Farkas János utcába. 64-ben onnan kerültünk tovább Szegvárra, mert ott volt az óvodáskorúak nevelőotthona, 69-ben meg Szegedre lettünk áttéve a Londoni körútra, és ott voltam egészen 73-ig – akkor kiadtak nevelőszülőkhöz, Hódmezővásárhelyre.

Ott eléggé szerettem lenni, mert mégis: kinn voltam, nem bezárva, még ha dolgozni is kellett, csak jobb volt azért – másik részből viszont vágytam vissza az intézetbe, a többiek közé, szóval ilyen vegyesen voltam, váltakozóan. 74 májusába visszavittek az intézetbe, aztán 75-be megint kiadtak, másik nevelőszülőkhöz – nem tudom hogy miért. És akkor ez így ment évekig: ki, be. 79-ben véglegesen kikötöttem az intézetben, de akkor már úgy, hogy én kértem magamat vissza. A nevelőapám miatt. Mert a nevelőapám erővel olyan szakmunkástanuló iskolába akart küldeni, amihez nekem abszolút nem volt kedvem: péknek akart adni vagy hentesnek, avval, hogy ott majd nem fogok éhezni.

– Fiam, értsd meg – azt mondja –, az a jó szakma, ahol enni lehet!

De hát sajnos ez engem nem érdekelt, úgyhogy inkább visszamentem Szegedre, habár a nevelőmamámat nagyon szerettem.

Van egyébként egy csomó testvérem is, pontosan nem is tudom hogy hány, ezt még máig se sikerült kinyomoznom. Mert van egy nővérem, van egy bátyám, meg vagyunk mi ketten a Lacival, az ikrek – mi voltunk édes testvérek. Mi mind a négyen állami gondozottak voltunk. De akkor állítólag még anyai ágon is vannak még féltestvéreink, meg apai ágon is – áttekinthetetlen az egész.

De a Lacival mi egészen 72 júliusáig együtt voltunk, mint egypetűjű ikrek. 72-ben aztán a Lacit átvitték Makóra, kisegítő iskolába – nem volt ő huta, nem azért, csak valahogy nem szeretett tanulni. Onnan a Laci 78-ban került föl Pestre, a Hegyhát utcai otthonba – de én erről egyáltalán nem tudtam, ezt nekem nem mondták meg. Úgyhogy akkor hosszú időre elszakadtunk egymástól.

79 július 4-én felkerültem én is Pestre – na, ez elég érdekes történet, elmondom –

Felhelyeztek Pestre, a Makarenko utcai intézetbe – és akkor ahogy ott az adataimat egyeztették, véletlenül belenéztem a törzslapomba. Minden állami gondozott gyereknek van ilyenje, akkor még narancssárga volt, azóta már barna – de nekem addig még soha nem mutatták, nem nézhettem bele, mert az nem nekem szól. Most meg véletlenül megláttam, ott van: „szülei lakása: Budapest III. kerület, Fő u. 68.” Na, mondom magamba, ide elmegyünk, megkeressük őket! Mégis, hogy néznek ki, meg hát –

Előtte jól megnéztem magamnak a térképet, láttam: a III. kerületben nincsen Fő utca – de viszont van a II. kerületben. Szóval hát ez egy tévedés csak: gyerünk a II. kerületbe!

Az első vasárnapi kimenőmön elmentem a II. kerületi Fő utcába. Megkerestem a 68-as számot – hát, ki van írva: Könnyűipari Minisztérium. Hát ez nem stimmel! Csavarogtam akkor egész estig, gondolkoztam, este visszamentem az intézetbe –

De csak törtem tovább a fejemet, még éjszaka is! Hátha mégis! Hátha talán gondnok lehet ott az apám, vagy portás, vagy ilyesvalami!

Következő kimenőnap: visszamentem, bementem. A Könnyűipari Minisztériumba! És ott a portásnak elmondtam, hogy hát állami gondozott vagyok, a szüleimet keresem, ezt a címet találtam, így és így hívják a szüleimet –

– Hát, itt nem laknak semmiféle Lévárdiék! Ez itten Könnyûipari Minisztérium!

De azért az egyik gépkocsivezetõ, aki ott véletlenül hallotta ezt az egészet, bizonyos Feri bácsi, az azt mondta, várjak, és elõhozott egy könyvet, egy régi utcanévjegyzéket.

– No – azt mondja –, volt ezelõtt a III. kerületben is egy Fõ utca! Csak az most már Ezüsthely utca!

Hozott ez a Feri bácsi térképet is, azon mutatta meg: kimegyek HÉV-vel Békásmegyerre, ott fõlszállok egy buszra – satöbbi.

Aznap már nem indultam neki, mert akkor nem értem volna vissza idõben az intézetbe – de a következõ kimenõs vasárnapon nekivágtam.

Ezüsthely utca 68.: gyönyörû, nagy ház, kerttel, minden – bemegyek. A kapu nyitva, a lakás nyitva – sehol senki. Kiabálok – semmi. Beljebb megyek: szép nagy terasz, az asztalon szól a táskarádió, kirakva egész tál szõlõ, pohár, fél üveg bor, mellette pakli kártya, karóra, de még egy pénztárca is – és sehol egy lélek! Megálltam, vártam. De jó soká! Ej, mondom, de jó lenne ez is, az is – legalább egy pár szem szõlõ! De egye meg a fene: nem az enyém, semmi közöm hozzá! Hanem hát hülyék ezek? Minden nyitva, bárki beszélhet az utcáról, vihet amit akar!

Nagy nehezen aztán elõjött egy nõ. Na, mondom, az anyám? Mert korba olyasmi volt.

– Csókolom – mondom –, elnézést, Lévárdiékát keresném –

– Lévárdi?? – azt mondja. – Olyan itt nincs.

– Én – mondom – ezt a címet szereztem, Fõ utca, vagyis Ezüsthely utca 68. A szüleimrõl van szó, mivel hogy állami gondozott vagyok –

Gondolkozik a csaj. – Várj – azt mondja –, hogy hívják az édesanyádat, mi volt a lánykori neve?

Gondolkoztam én is. Nem is tudom, hogy jutott eszembe: – Teri – mondom –, vagyis hát Terézia!

– Stimmel – azt mondja a nõ –, itt laktak, albérlõk voltak! De nagyon régen elváltak már, az édesanyádat most Pozsgainénak hívják. Itt lakik nem messze a Pásztordombon, majd én elvezetlek!

Rendes nõ volt: hozott házi szalonnát, paradicsomot, kolbászt, mindent, megegetett rendesen –

– Ne siessünk – azt mondja –, dolgozik anyád, 5 elõtt úgyse ér haza!

De még pénzt is adott! Én nem akartam elfogadni, de azt mondta, ne sértsem meg, tegyem el nyugodtan – hát jó, ha ilyen nagyon adják,

elfogadhatom éppen –

A buszmegállónál vártuk meg anyámat. A csaj közbe elmondta, hogy a Gellértben dolgozik anyám, a kádostályon, 4-kor végez, 5 körül kell jönnie – lehetett már fél 6 is, mikor egyszer azt mondja a nő: 178

– Ott az anyád! Most száll le a buszról!

– Hol? Melyik? – hát azt se tudtam, milyen keressek, körülbelül hogy nézhet ki!

– Ez! Itt!

Középmagas nő, kivágott ruhába, kiszőkített hajjal, szája, arca vastagon kifestve, a körme is vörös, szemöldöke kifestve, szempillája is festve, teli ékszerrel – ahogy az kinézett! Meg amit én ott éreztem! Ha nincs ott egy idegen, hát én biztos hogy odaléptem volna elé és szemközt köptem volna, az hétszentség hogy szemközt köptem volna!

Aztán nem is tudom hogy mi volt. Csak onnantól tudom tovább, hogy mondja ez a nő, szóval az anyám, csak mondja:

– Fiam, kisfiam, gyere, fölme gyünk hozzánk!

Én meg csak arra tudtam gondolni: most mit akar ez itt tőlem, mi a francot akar tőlem ez a nő?

Fölmentünk akkor hozzájuk, bemutatta a mostani férjét is – az tényleg egy nagyon rendes ember, a Gyszi bácsi, azt a mai napig is szeretem. Attól függetlenül hogy nekem nem apám, úgy szólítom hogy „apám”. Anyámmal viszont nem sokat foglalkozom. Ha véletlenül kimegyek hozzájuk, tényleg csak a Gyszi bácsi miatt megyek. Mer rendes: nem néz le azért, amiért állami gondozott voltam. Gyszi bácsit, azt csípem. Anyám viszont szabályosan utálja! Hát látom! Mindegy, mert engem tényleg nem érdekel az ő életük –

Anyám akkor azt mondta, hogy a faterom lenn lakik a lakótelepen, de hogy ő nem tudja pontosan hol, mert a címét valahova eltette, meg kell előbb keresni, meg mittudomén – viszont a nagymamámat, azt tudta: az a csillaghegyi téglagyárba lakik, ezt megmondta. Úgyhogy következő kimenőkor el is mentem a csillaghegyi téglagyárba, és meg is találtam nagymamámat – meg az ikertestvére met, mert az akkorra már ott volt őnála.

A fateromékhöz meg már a nagymamám vitt el, jóval később.

– Gyere fiam – azt mondta a fater –, ha már itt vagy, gyere akkor be –

De őrá tényleg nem nagyon panaszkodhatok. Mondta egyből, hogy ha már így alakultak a dolgok, legyenek akkor következő nyáron ő náluk, meg minden, szóval nem mondhatok rá semmit – csak őneki meg a mostani

felesége olyan, hogy azmiatt nem járok hozzájuk se. Az ki nem állhat minket, egyikünket se – na jó, hát akkor ennyi, és nem több.

Úgyhogy most is, hogy a tesóm megnősült, én már előre megmondtam neki:

– Jól van Laci, rendben, de annyit kikötök: a családból SENKIT az esküvőre meg nem hívsz! Egyedül a nagymamát! – Ő abba volt, hogy meghívna anyánkat, -Jó, hívjad! De akkor én nem leszek ott. Mert énszerintem annak a nőnek semmi keresnivalója a te esküvődön! De még apánknak se! Úgyhogy válassz: vagy azok, vagy én!

De meg is fogadta a szavamat az öcsém, egyedül csak a nagymama volt ott az esküvőn – az meg ki is tett magáért: 1400 forintért vett a Laciéknak edénykészletet, de olyat, hogy abba aztán minden van. A fatert meg utána való héten föl hívtam telefonon:

– Halló – mondom –, én vagyok. Figyeljen: megnősült a Laci.

– Hát – azt mondja –, mondd meg neki hogy gratulálok. – Ennyi!

Sokat gondolkoztam én ezen az egészen, hogy hogy is lett ez –

Énnálam úgy kezdődött ez a dolog, hogy amikor kikerültem az intézetből – mert KALANDOM persze volt még gyerekkoromban, még az általános iskolás időkben, de hát arra még nem lehetett rámondani, hogy nahát ez már AZ volt! Csak úgy csináltam, kíváncsiságból, hülyeségből, elkezdtem nézni a másikat, mint minden gyerek, meg játszottam vele – szerintem ez mindenkinél megvan! És nem is csak a fiúknál, mert énszerintem a lányoknál ugyanígy! Hát olyan nincsen, hogy egy intézetben valaki ebből kimaradjon! De szóval ez még nemigen számít, ezt még a legtöbbje kinövi, és ettől még nem kell buzinak nevezni az illetőt. Mint ahogy ha valaki egyszer betört, vagy egyszer valakit megszúrt, arra se lehet rámondani, hogy na ez most már egy kész gyilkos, vagy egy megrögzött betörő, csak amér egyszer kipróbálta! És ez a rossz minálunk, hogy csak ilyen egyszerűen rákötözik az emberekre a címkét, és akkor attól kezdve azt már viselni kell!

Szóval nem ez az érdekes – hanem amikor kikerültem az intézetből, akkor valahogy úgy alakultak a dolgok, hogy nem lány-barátom lett, hanem fiú. Mert ugye lánybarátom nem is nagyon lehetett volna – hát hová vigyem? A munkásszállásra? Nekem meg valaki mindenhogyan kellett, VALAKI, EGY EMBER, hogy ne magam legyek, nem is a szexuális problémák miatt, hanem hát BARÁTNAK!

Na ettől függetlenül volt nekem néha barátnőm is. Sőt olyan is volt, hogy még össze is akartunk házasodni valakivel! Csak aztán kisült, hogy a csaj meleg, lányokkal is jár, meg még akkor hozzá más fiúkkal is lefekszik – úgyhogy tovább akkor már nem foglalkoztam vele így különösebben.

Namost, ami talán érdekes – nem azért a húsz fillérért, mert nem akarom én tupírozni magam – de én üzletet soha nem csináltam ebből. Azért én soha nem megyek az utcára, hogy pénzem legyen, ilyenből én soha nem éltem! Hogy aztán az ikertestvérem, a Laci hogy volt ezzel, azt már én nem tudom. Hát, valószínűleg — Szigorú formában mondhatom úgy is, hogy a Laci buzikurva volt – de mondhatom úgy is, hogy hát valamiből meg kellett élni neki is! Mert ez a helyzet, ez így van!

Olyan eset volt, hogy előkerült három-négy állami gondozott gyerek, régi barátaim, elég jól ismertem őket, és nem volt hová menjenek aludni, és akkor mondtam nekik, hogy majd én valahonnan szerzek egy kis pénzt, és akkor lementem a placcra – ilyen volt. És akkor visszajöttem a pénzzel – ilyen két vagy három esetben is előfordult. De ezt se magamért tettem, én akkor ezt a pénzt leperkáltam nekik, az utolsó fillérig odaadtam:

– Na gyerekek, menjete, aludjatok valahol!

És mivel vidéken bejelentett lakásuk volt, meg papírjaik, minden, elmehettek a MÁV-vendégszobaházba, ahol egy százasért kaptak egy éjszakát per koponya, meg akkor még maradt annyijuk, hogy másnap tudtak reggelizni, utána meg sipirc vissza Szegedre – na ilyen megesett. De az, hogy én magamnak – nem. Inkább akkor dolgozok.

Pedig rengetegen csinálják ezt – állami gondozottak, meg volt állami gondozottak pláne! Ami a placcon megy, meg a Petőfi téri vécében – hát én ezt csak hallomásból tudom, de tudja ezt mindenki: ott már 300 forinttól elkezdve megy az ipar, és vannak akik ebből élnek, de rendesen! Például a Zolika, aki most 17 éves, még mindig állami gondozott, de már két éve ebből létezik, közben meg én mosom neki a ruháit – na, hát a Zolika: az lemegy oda a vécébe – nekem elmesélte! –, lehúzza a nadrágját, mint aki nagyba vécézik, és hátradől, majdnem hogy belefekszik abba a vécébe, és vár. És akkor ha a hapsi rányitja az ajtót, akkor a Zolika csak bemondja az összeget. És a hapsi fizet. Vagy ha nincs pénze, akkor mehet a fracba. De általában van neki – mert ezek általában külföldiek. Csak ugye Ibusszobában laknak, és oda nem merik fölvenni a partnert, vagy annyira előkelő szállodában laknak, hogy azért nem akarják fölvenni, és akkor így intézik el a dolgot.

Ott megy az üzlet a placcon, a Petőfi téren, közben csak annyi, hogy figyelni kell a rendőrökre is – habár nem olyan nagyon, mert épp a Zolika mesélte nekem: leült egy padra a korzón, és melléült egy civilruhás rendőr; előbb azt hitte a Zolika, hogy most gubanc van – de aztán elkezdtek beszélgetni, és azt mondja neki a rendőr:

– Persze, persze, hát emberek vagyunk, mindnyájan és adott a Zolikának ezer forintot, és elvitte egy lakásra – szóval elég lazán megy ez is most már.

Vagy ott van a Zsuzsi, vagyis a rendes nevén Tibi, akinek van egy 28 éves orvos barátja, egy urológus, aki mindennel ellátja, pénzzel, kajával, piával, ruhával, meg ott is lakhat nála a Zsuzsi, szabályosan eltartja a srácot, és még ez az urológus se tudja, hogy a Zsuzsi mekkora nagy kurva, hogy fűvel-fával lefekszik a háta mögött, hol úgy hogy neki fizetnek, hol meg még ő fizet másnak, az urológus pénzéből, ott látom a placcon is, és állandóan 182

kérdezget engem is, hogy mit gondolok, nem lehetne-e ezt meg azt egy kicsit felszedni – hát MIT TUDOM ÉN, intézd magad az ügyeidet, ne engemet buzerálj!

Szóval én ezt a dolgot valahogy egész máshogyan csinálom. Csendesebben, meg – most nem azért a húzasért, de – hát szolidabban, na! Úgyhogy énram még nem mutogattak az utcán, hogy „na ez is AZ!”, mert én ezt nem mutatom ki. Hogy nekem voltak, meg esetleg még vannak is fiú kapcsolataim, az nekem a magánügyem, hogy kivel fekszem le, meg hogyan fekszem le, ezt nem kötöm senkinek az orrára. Például a munkahelyemen se tudták ezt! Itt volt a barátom, a Firka, akivel most már sajnos szakítottunk, holnap lesz egy hónapja hogy külön mentünk, előtte viszont majdnem tíz hónapig voltunk együtt – de mivelünk olyan elő nem fordult, hogy például a Szépművészeti Múzeumban kézenfogva mászkáltunk volna! Mint mondjuk az Imre meg a Maci, mindenki szeme láttára ott csókolóznak, nem is érdekli őket, hogy százötvenen látják! Jó, a Macinak mindegy, hát ő egy híres buzeráns, egész Pest ismeri úgyis – nekem viszont ez tök más. Mert egy az, hogy ha lenne egy barátnőm, azzal se a múzeumba csókolóznék, mert én a múzeumba azért megyek, hogy megnézzem a képeket, tehát én megállok mindenhol és gyönyörködök, azzal vagyok elfoglalva! A másik meg, hogy hát én eleve vigyázok rá, nehogy megszóljanak!

Mert muszáj vigyázni. Mert az emberek csuda rosszindulatúak. Mert még ha vigyázok, akkor is az van, hogy ha mondjuk valahol én

beszélgetnék egy 12 éves gyerekkel, mindegy hogy miről, teszem azt épp a díszhalak tenyésztéséről beszélgetnénk, vagy régi hangszerekről, vagy tudomiséen, rögtön azt suttognák: „Aha, fűzi! Meg akarja dugni!” Ez nagyon rossz itt nálunk. És ezmiatt kell nagyon vigyázni!

Meg akkor még valami. Hogy itt van az édsz. És ezért is érdemes csendesen élni. Szóval én a legegyszerűbben védekezek az édsz ellen: én meg bírom állni, hogy ne feküdjek le senkivel. Mert nekem ez nem egy létfontosságú dolog! Én ha meglátok egy akárkit, és jól néz ki az illető: megnézem – jó. Ennyi! Én nem fogok utána szaladni az utcán, hogy na gyere, menjünk hamar, mert tetszel nekem, most azonnal le akarok feküdni veled -egyáltalán nem! Most nem azért a húzasért, de amióta lelépett a Firka, azóta én még nem voltam senkivel! Pedig az már majdnem egy hónapja volt!

Különbem meg: én a Firkával is úgy voltam, hogy nekem ő nem egyszerűen arra kellett, hogy legyen kivel lefeküdnöm, hanem én először is egy EMBERT kerestem őbenne, akivel megértjük egymást, akivel mindent meg tudunk beszélni, akiről tudom, hogy nem fogja két sarokkal arrább továbbmondani a dolgainkat, hanem amit dumálunk, az a kettőnk titka marad – és a Firkába ez meg is volt, hogy bízni lehetett benne, és lehetett támaszkodni rá, lelkileg! És én ezt szerettem benne! Jövő héten készen lesz a fotóalbumunk, és akkor meg tudom majd mutatni, hogy hogyan éltünk mi azalatt a tíz hónap alatt, milyen jó érzéssel és tartalmasan tudtunk együtt lenni! Jó, hogy közben partner is volt –

Amúgy énszerintem azért is hagyott ott engem a Firka, mert hogy én nem feküdtem le vele minden áldott nap. Mert nekem erre nem volt igényem. Nem tudom biztosan, de lehet hogy ezért is kapta föl a cukrot, ügye, ő egy fiatal srác, 16 éves még csak, ő ezt másképp veszi -énszerintem viszont nem csak erről szól az élet!

Most nincs Firka, most próbálom egyedül élni az életemet – csak hát egyedül nehéz. Pláne tíz hónap együttlét után – nagyon nehéz. Igaz hogy sokat veszekedtünk, az utolsó hónapban már majdnem állandóan – de az nem OLYAN veszekedés volt! Mert igazából nem volt nekünk semmi bajunk egymással! Nem tudom, miért ment el – Egy fényképet tudok azért mutatni – ez itt ő. Szép göndör haja van, ilyen fekete – nem tudom hogy cigány-e, vagy zsidó, azért nem tudom, mert ő se tudja, hát állami gondozott ő is. Nagyon sima bőre van, és kimondottan tiszta – meg nagyon

rendes fiú. Szerdán láttam a Váci utcában, új bőrdzseki volt rajta – hát lehet hogy kapta valakitől –

Múlt héten: feljön hozzám a Zoli, és erőnek erejével: le akar szopni. Ott, a munkásszállón! Mondom neki:

– Figyelj már Zolikám, vedd már észre magadat: nem vagy a zsánerem! Még ha pénzt adnál, akkor se kellenél! Hát hiába!

Ő ugye így él: vagy szopik, vagy szopat – ez megy nála, oda-vissza, de egyfolytában. Most meg van neki egy svájci manusa is, akitől minden napra megkapja a maga százását – ez idáig rendbe is volna, de közben csinálja tovább az üzletet is! Egy kuvaiti hapsival elment négy napra a Balatonra, kapott érte 14 ezer forintot – de következő héten már ott látom a Petőfi-szobornál, lesi a külföldieket, ki akar szopni, ki akar szopatni, kétszázért? százásért? ötvenesért csak? úgy is jó, gyerünk! Ha aztán megtelik pénzzel: – Na gyertek srácok! – és mindenkinek: korsó sör. És fél óra múlva megint üres a zsebe! Akkor persze indulás, előlről –

Én számtalanszor mondtam már a Zolinak, hogy – Figyeljél már Zolikám, ez így nem megy, hát valamit muszáj kezdened! – Most például eladta hatezerért a sijszerelést, amit a svájci manustól kapott, abból kézhez vett háromezret, ez volt szerdán, szombaton találkoztunk, addigra már egy fillérje nem volt – hát ezt így nem lehet!

– Figyelj rám, Zolikám – mondom neki –, ha majd megkapod a másik háromezredet, azt nem szórod el, hanem szólsz nekem! Kitöltünk egy lakásigénylő lapot, bemegyünk vele a tanácsra, befizetjük a kérvény árát – satöbbi, mert ha majd elviszik katonának, a másfél éve alatt lehet hogy még egy lakás is kisülhet neki abból a háromezerből! Hát nem jól jönne az a Zolinak?

És az az érdekes, hogy úgy veszem észre: hallgat is a Zoli valamennyire a szavamra, megfogadja a tanácsaimat! Egyszer elvittem egy pasashoz, akitől ötezret kapott, amiért lefeküdt vele – utána viszont nem hagytam hogy elkótyavetyélje azt a pénzt, hanem fogtam, elmentem vele üzletekbe, bevásároltunk, fölruháztam tetőtől talpig a Zolit. És hagyta!

Csak közbe meg mindig próbálkozik velem is. Pedig én nem akarok lefeküdni vele. De ezt megmondtam neki már vagy százszor! Mert valahogy már undorodok tőle. Már maga ahogy kinéz! Havernak jó a Zoli, annak oké, mert rendes – de már hogy lefeküdjek vele, hát azt nem.

Én ha ki is megyek a placra, én csak beszélgetni megyek ki. Egyik is elmondja a problémáját, a másik is, próbálok nekik valamilyen tanácsot

adni, ha meg nem jut eszembe semmi értelmes megoldás, akkor elirányítom őket a Faragó Gáspárhoz, próbáljanak tőle segítséget kérni – de énnekem ők úgy ágyba nem kellene, egyik se.

Jókat mondok én itt, hogy „ágyba” – amikor most épp az van, hogy lassan már ágyam se lesz –

Én dolgoztam, végig, már általános iskolás korom óta egészen mostanig, egyfolytába dolgoztam, és most nem azért a húzasért, de én nem is igen ittam soha, a narkót, azt ki se próbáltam, fiúkra nem költöttem, én épp csak ettem meg ruházkodtam, és DOLGOZTAM! De hát olyan nagyon sokra nem jutottam vele. Most meg – hát most meg van egy kis probléma.

Az utolsó két és fél évet a Postánál dolgoztam végig, utoljára már mint gépkocsivezető – csak hát most leállt ez az egész. Mert le lettem százalékolva, hármaskorokozatba. Most egyelőre még táppénzen vagyok, de jövő hónap 11-étől már ténylegesen nyugdíjas leszek. Ugyanis az a helyzet, hogy van egy kezdődő agydaganatom. Amivel már be is akartak fektetni az idegklinikára – csak én szerencsére nem mentem be. Január 12-én mutatták ki ezt az agydaganatot, február 22-én viszont csináltak egy újabb vizsgálatot, és akkor már csak a helyét találták. Most lehet az is hogy elmúlt-mert közbe rengeteg gyógyszert kaptam, hát most is van nálam egy csomó injekció, 700 forint értékben, meg egy rakás tableta, most nem szedem őket, de kaptam belőlük épp eleget, hát lehet éppen hogy meg is gyógyítottak. Meg az is lehet, hogy csak rosszul látták az orvosok, nem is volt agydaganatom – hát én nem tudom, majd elvállik. De annyi biztos, hogy most nem is győzném tovább a gyógyszereket, mert 86 forint 91 fillér a táppénzem egy napra, ezt akárhogy szorzom-osztom, csak kétezer forintba jön ki egy hónapban, akkor ha ebből hétszázat gyógyszerre költök, marad 1300, úgyhogy – –

Épp tegnap találkoztam a Lázárral, aki a főnököm volt a Postánál, csak már nyugdíjba ment, és jól föl húzta a cukromat, mert ott a nyílt utcán volt képe panaszkodni egy sort, hogy hatezer forint a nyugdíja, de annak a fele elmegy lakásrezsire, és a maradékból nem bír megélni -hát az Isten áldja meg, háromezer forint nem elég neki kajára? Hát ha nekem csak háromezer forint lenne a táppénzem, nem szólnék egy szót se! Még ha ezer elmegy gyógyszerre meg a munkásszállóra, akkor is: kétezerből már szûken, de azért szépen ellennék! De 1300-ból??

Hát így vagyok. A tanácshoz meg hiába megyek segélyért, mert nem adnak. Mert inkább a cigányoknak adják, akik virágot árulnak az

aluljáróban és hülyére keresik magukat, utána meg még odaállnak segélyért is

– azok kapnak! Én meg dögöljek meg! Most nem a cigányok ellen vagyok én – hát ott van például a Béla, állami gondozott, olyan mint én, ugyanabban a cipőben jár, és nagyon jó barátom, pedig cigány, meg hát a Firka is lehet hogy cigány volt, szóval ettől én még nem ítélem el őket – nade űk nem mennek az aluljáróba virágot árulni, és utána nem mennek a tanácsba segélyért! – Szóval, mit tudom én –

És ráadásul ha most bejön a nyugdíj – hát ez a fő gond –, akkor azt se tudom, hol tudok majd lakni. Mert én már 7 éve kijöttem az állami gondozásból, de még mindig a Gyermekvédő Intézet van beírva a személyimbe, hogy az az állandó lakásom – mert másik nincs. Lakni meg munkásszállón lakok, a Posta révén. Elég jó helyen, nem mondom, mert kétágyas szobában, és szerencsém is van, hála Istennek egy olyan szobatársat kaptam, aki szintén állami gondozott volt, úgyhogy jól megértjük egymást, én veszem a vacsorát, ő veszi a cigit, másik héten én a cigit, ő a vacsorát – szóval semmi probléma. Nade ha nyugdíjas leszek és megszűnik a munkaviszonyom, megszűnik a munkásszálló – akkor hová legyek??

Hogy aztán a nyugdíjam is mennyi lesz majd, az csak a jövő titka. De talán majd lehetek mellette gondnok egy munkásszállón, vagy elvezetgetek valami klubot valahol – hát valamiből élni kell!

Közben meg az is van, hogy műteni kellene a szemidegemet, mert avval is valami diferencia van – én meg nem akarom engedni. Mert lehet hogy megvakulok a műtéttől. Mert nem ismerték föl időben a problémát, most meg már vagy sikerül a dolog, vagy nem. Az orvosok erőltetnék, mert most megint talált a vizsgálat valami marhaságot – hát, majd kialakul ez is –

Laci, az ikertesóm a múlt hónapba nűsűlt, 7-én volt a lakodalom – ezt már mondtam, de próbálok valami vidámabbra gondolni –, a Főfotónál készen is vannak már az eskűvői fényképek, csak nem tudtam még kiváltani őket, mert az is 1200 forint. Nagyon jól sikerűlt minden, valaki beöltözött pótmenyecskének, egy fiú, a Kálmán, végigtáncolta az is a menyasszonytáncot, beszédett egy csomó pénzt ő is, persze az is a Laciéké lett a végén – ilyen hülyeségek mentek egész éjjel –

De most hogy a Lacinak ezzel tényleg rendeződtek volna a dolgai, hogy megoldódtak volna az összes problémák, azt azért biztosra még nem merném állítani. Gödöllőre való a felesége, egy mozgássérűlt csaj, szóval

sánta, Tímeának hívják – de most persze az van, hogy a Timea ugye nem dolgozik sehol, csak a Laci dolgozik, viszont hát az esküvő után a Laci két hétig engedélyezett fizetés nélküli szabadságon volt, úgyhogy elősszörre nem vitt haza csak összesen 800 forintot. 800 forintot vitt csak, de ennyit kábé el is hordott, cigarettára, kávéra, erre-arra – hát ha jól megnézzük, ma már csak az a cigaretta is 500 forint egy hónapban! De különben ugyanúgy cigizik a Timea is, mint a Laci! Viszont hát az öregek ugye egyből elkezdtek szövegelni, hogy így meg úgy, hogy egy szál gatyába jött oda a Laci, meg hogy állami gondozott volt – szóval nem tudom, hogy jön ez majd össze. Annyi mindenhogyan biztos, hogy ő nem fogja tudni eltartani a feleségét is – nade hát mér nem dolgozik a Timea is?! Nem azért, de ugye hát csak félttem a testvéremet, mert szép hogy megnősült, meg minden, de hát –

Különben hát attól hogy megnősült, azért a Laci még a mai napig is csak ugyanúgy megnézi az utcán a fiúkat, mint azelőtt! Most amúgy ezzel a bizonyos Kálmánnal barátkozik. Nem azt állítom, hogy így szex-dolgokban is együtt lennének – hanem hát baráti alapon. Mert a Lacinak is a barát hiányzik! Nem az, hogy most ő lefeküdjön egy fiúval, hanem egy BARÁT! – Úgyhogy én nem tudom. Hát, reménykedek, reménykedek –

Próbálnék most én is valakit keresni magamnak, aki hát körülbelül olyan gondolkodású, mint én, és kinéz belőle, hogy lehet esetleg valamit kezdeni vele, meg tudjuk oldani együtt a problémáinkat – de hát nem könnyű ilyet találni. Szóval: eddig még semmi. Volna épp kilátásban valaki – de sajnos hát ott gondok is vannak. Tamásnak hívják, a János Kórház területén van egy üzlete, elég komoly jövedelemmel, szóval pénze van. És ez a probléma. Jó, én nem vetek meg senkit csak azért, mert pénze van! De megmondtam neki:

– Nézd – mondom –, én, ha valakit szeretek, akkor nem a pénze miatt szeretem. Hanem azért, mert rendes, és mert remélek belőle valamit, mert egy EMBERT látok benne! Te nem a pénzedért kellenél nekem. Hanem barátnak!

Amire ő fölkapta a vizet. Mert persze ő azt hitte, hogy ugye neki pénze van, hát akkor minden virág neki nyílik! Most meg csalódnia kellett. Hát én nem tehetek róla! Hogy ő tévedett! Mert tévedett: nem minden a pénz. Nem mondom, nem jönne rosszul nekem se, ha minden nap leraknának élém egy-két százast, megszűnne a gondom – nade hiába van a pénz: vagy megtalálom ővele a boldogságomat, vagy nem!

Hogyha volna egy írógépem, már rég megírtam volna a regényemet. Mert az intézet, az egy regény volt. Meg ami azóta is történt velem, az is egy regény, egy második. Sajnos túl nehéz volt az egész – úgyhogy muszáj megírni. De meg is fogom írni egyszer, és abban minden benne lesz, a legjobb pillanatoktól a legkutyább dolgokig minden, fényképekkel illusztrálva – a doktor Faragó Gáspárnak fogom majd odaadni, hogy ő nézze át, és mondja meg, érdemes-e kezdeni vele valamit, vagy tüzeljem inkább el –

NEM ÉRDEMES KURVÁNAK LENNI

KOVÁCS PIROSKA, 20 ÉVES

Kétszer is jártam úgy, hogy teherbe estem. Arabtól – nem is tudtam, melyiktől. Elvetettem – mit csináltam volna, hová tegyem?

Bementem az Esztékába – ez a Nyóc kerület volt –, és elmondtam, hogy ez van, és hogy szeretném elvetetni – jó. Kûdözgettek akkor ide is, oda is – de már hogy én orvost választhatok, azt elfelejtették közölni velem, hanem csak belöktek egy ajtón a papírommal: ott lesz majd az orvos, aki csinálja. Persze féltem: pénz se volt nálam, semmi, kifogytam teljesen, mer terhesen nem mertem üzletelni se – most mit adok az orvosnak? Mindegy, lesz ami lesz! Reggel hétre lettem berendelve – én tudtam hogy előtte nem szabad ennem, de ugye este se ettem semmit, reggel se, és még délre se végeztek a névsorolvasással – nem bírtam már, megettem egy almát, meg két-három kekszet. Utána hívtak be.

– Kovács Piroska?

– Igen – mondom, és leteszem eléje a kartonomat. De én azt se tudtam, hogy ő az orvos, hát nem mutatkozott be!

– Elhiszem úgy is, nem vagyok süket – azt mondja –, vidd innen azt a kartont! Ettél?!

– Ettem – mondom –, egy almát ettem, meg két kekszet.

– Isten barma! – azt mondja. – Nem meg lett mondva, hogy ne egyél?!

– Meg lett mondva – mondom –, de fél egy van már!

– Nem kérdeztem hogy hány óra! Viselkedj rendesen, mer megvágalak, hogy a taknyodon csúszol ki innen! Az orvosoddal beszélsz!!

Na, ez jól kezdődik, gondoltam. Elégge meg voltam ijedve – hát már mégiscsak: a testemről van szó, az egészségemről, meg akár az életemről is, ha ez most itt nekem – –

– Mire vársz? Vetkőzz, feküdj ide! De mint a hóhér!

Mindenkit elaltattak! Nekem is ott volt a papíromon, hogy altatás lesz – de tőlem még az altatót is sajnálták. Még ott szórakozott az orvos az ápolónővel: – Na, elaltassuk a kislányt, vagy ne altassuk el? – aztán nem altatott, csak beadott egy marék méhtágítót. Kilenc centire lettem kitágítva – pedig hat centi már egy szüléshez is elég! Az én kilenc centimet még a szülő nők is megirigyelhették volna! De még érzéstelenítőt se adott, én VÉGIG mindent éreztem! Hogy jobban szórakozzak, közbe egyfolytába

mesélte, hogy most ezt csinálja, most azt csinálja – aszíttem, nem élem túl. Nagyon rosszul lettem, a végére szépen el is ájultam.

De én nem tudtam, hogy ki se kapart! Mer nem mondta! Ahogy magamhoz tértem, csak annyit mondott, hogy kész vagyok, mehetek dolgomra. Leszálltam az asztalról, felöltöztem – úgy ahogy voltam, mentem haza.

Másnap elmentem üzletbe. Meg utána való nap is. Nagyon görcsölt a hasam, egyfolytába fájt – de mit csináljak, nem volt egy fillérem se, enni kellett! Kölcsön meg ki adott volna, tán az orvos? Piszkosul görcsöltem, harmadik nap már nem is bírtam a lábamon megállni, lefeküdtem – de tisztára összegörnyedtem a fájdalomtól.

– Nem tudom, mi van velem – mondom a lánynak, akinél laktam –, de nagyon rosszul vagyok, mindjárt elájulok megint – de felkeltem mégis, hogy felöltözzek. És ahogy jöttem le a lépcsőn a galériáról, valami megpattant bennem, megszakadt: elkezdett belőlem ömleni a vér, de ÖMLENI! Ilyen cafatos, alvadtas vér! Majd tele lett a véremmel a lavór!

De aztán még a magam lábán mentem be – csak most már a Hét kerületbe, a Péterfybe. Már nem mertem visszamenni a Nyóc kerületbe.

Persze közbe a három nap alatt összeszedtem tízezer forintot, az majdnem egészbe megvolt még, odaadtam mindet az orvosnak – úgyhogy elég rendes is volt.

– Hogyhogy – azt mondja –, maga nem is ide tartozik – ez már magázott –, mér nem a Nyóc kerületbe ment?

– Hát – mondom – én a Nyóc kerületbe nem megyek. Mer ott volt egy abortuszom három napja, és tessék megnézni, hogy mi van.

Nézi, azt mondja:

– Abortusza?? Dehogy volt magának abortusza, magának MOST VAN vetélése!

– De – mondom – hát abortuszom volt, rajta van a papíromon is –

– Lehetetlen – azt mondja –, lehetetlen! – Felnyomta a négy ujját, és úgy húzta ki belőlem a vércafátokat. – Hát megvizsgálni se tudom, annyira vérzik!

Beadott akkor méhösszehúzó – rendes szülési görcsök kezdődtek tőle. És akkor ott megcsinálták nekem az abortuszt, ott aztán tényleg kikapartak már.

– Hát ez három hónapos JÓVAL elmúlt, ehhez hozzányúlni se szabad lett volna a Nyóc kerületbe! – azt mondja.

Ottfogtak akkor másnapig, másnap meg még az orvos kért elnézést, amér először nem hitte a szavamat – szóval tényleg rendes volt –

Na hát így megy ez. Hogy aztán ez minek szólt, én nem tudom. Biztos annak, hogy intézetis voltam – habár nem tudom hogy azt ki tudták-e olvasni az igazolványomból. Azt viszont egyből látják rajtam, hogy cigány vagyok! Ha meg cigány, akkor már biztos kurva is – ez így megy!

Persze minden más, ha pénzem van! Akkor lehetek még cigány is: egyből úrinő vagyok!

Úgyhogy ezer is gondoltam én, hogy énnekem mindenhogyan pénz kell. Mer ha pénzem van: MINDENEM van! Van pénz: kajálhatok, ruhát vehetek magamnak, kivehetem a lakást, kényelmesen vagyok, hiányt nem látok – de még a jó szót is pénzér kaphatom csak! Ha meg pénzem nincs, ki sajnál, ki áll velem szóba?? – Szóval én ezer is döntöttem úgy, hogy kurva leszek.

Hosszú történet –

Úgy kezdődik, hogy énnekem nincsenek szüleim. Annyit tudok, hogy Budapesten születtem, a Szabolcs utcába – de már hogy ki volt az anyám, ki volt az apám, arról semmi. Mire a szememet kinyitottam, már egy intézetbe voltam, ahol a kartonomon is csak annyi volt, hogy „anyja neve: Kovács Ilona”, de hogy az kicsodamicsoda, meg hol lakik, azt elfelejtették felírni.

Habár én ezt az egészet nem értem. Mer később, mikor olyan 13,14 éves lettem, jött egy olyan, hogy mindenféle testvéreket találtak nekem – hogy honnan, én nem tudom. Hogy nekem van egy bátyám – avval össze is hoztak, bemutatnak minket egymásnak. De én tényleg nem éreztem, hogy valami közöm lenne hozzá. Hát Kovács az is – ennyi; de például az magas, barna – én meg fekete vagyok, meg elég pici, szóval egész más. Az különben híres bűnöző lett azóta – de hát engemet nem érdekel. Egyszer meg: hogy most megtalálták a nővéreket, Oroszlányba van – akkor ezer engemet át is helyeztek az oroszlányi intézetbe, hogy legyünk már együtt a nővéremmel. De hát azt se tudtam elfogadni: egy kövér, puha csaj – szóval tiszta idegen volt. Az anyját meg az se ismeri, nem tud róla semmit! Lehet hogy nővérem, mit tudom én – de nekem nem kell. Meg állítólag van még egy bátyám, aki katonatiszt – azt nem is láttam soha, de nem is tudták megmondani hogy hol lakik. Mondjuk azért az anyámat lett volna kedvem megismerni, őrá még úgy kíváncsi lettem volna – de hát ugye: „Kovács Ilona”, most ebből én hogyan induljak el? – Mindegy, talán jobb is így: otromba egy család lehet, jobb ha nem ismerem őket.

Először egy bölcsődébe voltam – nem emlékszem rá. Utána egy óvodába tettek – ebből se emlékszem semmire. Onnantól tudom csak részletesebben, hogy negyedik után a rendes iskolából áttettek a Mosonyiba, kisegítőbe. Nem azér, hát kitűnő tanuló voltam én egész negyedikig – hanem viszont nagyon pöszén beszéltem. De akkor évekig foglalkozott velem logopédus, és el is múlt teljesen a pöszeségem.

Akkor következett Bicske – de az csak pár hónap volt, mer átpasszoltak Oroszlányba. Ott elém lökték ezt a kancsal akárkit, hogy „ez itt a testvéred”, én meg mondtam rá, hogy „nem, ez nem a testvérem, vigyék innen”, kész, be volt fejezve a dolog – de azért egy évre ottfogtak Oroszlányban, és megismételtették velem az ötödiket, pedig egyszer már kijártam, közepes átlaggal, csak hát ugye kisegítőn. Mindegy –

A szülők persze szorgalmasan jártak be a gyerekekhez, volt aki minden vasárnap bejött – énhozzám nem jött senki. Jöttek idegenek is, hordták ki a gyerekeket patronálni – engem senki nem vitt. Tudja csuda mért, mer elég szép kislány voltam – de persze már akkor is elég cigányos volt az arcom. Ez, ez elég szar volt, ahogy ott vasárnap egymás után jöttek a felnőttek – én meg csak néztem őket a rácson át –

Hogy az ötödiket kétszer jártam, persze túlkoros lettem – ezer akkor átraktak Pilisre. Ott is voltam egy évet. Vártam ott is, hátha majd egyszer kivisz engem is valaki, de ott se kellett senkinek – lehet hogy amér a nevelők mindenkinek azt mondták: nagyon rossz gyerek vagyok. „Nagy szám van”, „pofátlan vagyok”, ez ment mindig – annyi igaz is volt belőle, hogy akkoriba már sokszor visszabeszéltem. A nevelőket nem szerettem – hát mit szeressek rajtuk? Gonoszak voltak –

Pilisről behoztak vissza Pestre – akkor kerültem először félzártba, a Szilágyiba. Ott is voltam egy évig – de ott is: hogy ők nagyon szeretik a szép kislányokat, de nekem túl nagy a pofám – és áttettek a Bányai Júliába.

Ami már majdnem hogy büntetőtábor. Ott voltam aztán négy éven keresztül, 14 éves koromtól majdnem végig. Finom kis hely, mesélhetek róla. Volt egy férfi nevelő, egy szadista állat, az igazgató kedvence, az azzal passziózott, hogy aki reggel az ébresztőkor nem kelt ki első szóra, azt úgy meztelenül rángatta ki a takaró alól, és ZUTTY rá a hideg vizet! Egyszer kicsavarta a kezemet – de készakarva! hát olyan volt mint egy bika, mint egy tank! –, úgyhogy eltörött a bal karom – akkor megmondtam neki: most azonnal megyek orvosi látteleletet vetetni.

– HOVA mész, te bűdös kurva? Majd adok én neked látteleletet! – Adott két hatalmas pofont, hogy bepisiltem, levitetett a zártra – úgy a törött karommal! Sinbe rakták – és addig tartottak a zárton, amíg be nem gyógyult annyira, hogy már nem tudtam róla látteleletet vetetni.

Ott is, a Bányaiba: én voltam a rossz. Úgyhogy engem nyaralni nem vittek egyszer se, én azt a négy évet egyhuzamban ott töltöttem az intézetbe, amikor a többi nyaralni volt, én akkor is őriztem a házat. Aki nem a zárton volt, annak járt a kimenő, szóval kimenőm éppen lett volna – de én nem mentem sehová. Hát hová mentem volna? Nem volt kihez, nekem senkim nem volt! A várost meg nem ismertem, nem is vágytam rá – úgyhogy én nem is szökdöstem, mint a többi, én csak ültem odabenn, néztem a falat –

A kajánk olyan volt, hogy néha szinte éhezünk, vacsorára egy akkora darab rántotta, mint egy gyufásdoboz, az is kihűlve, ebédre meg olyan leves, hogy valóságos moslék, olyan főzelék, hogy a disznó nem enné meg! Vagy a karácsony, amikor gyerekjátékokat kaptunk, társasjátékot, 17, 18 éves lányok, de azt se mindenki, mer még azt is „ki kellett érdemelni” – na hát én inkább nem érdemeltem ki.

Volt olyan, hogy kijött ilyen riporter, meg ellenőrzés is volt, minden évbe jöttek megnézni hogy hogy vagyunk, hogy bánnak velünk – na olyankor engem mindig eldugtak. Mer tudták, hogy van mit mondanom, meg azt is tudták, hogy én a nagy szájjammal meg is mondanám az igazat! Leraktak a zártra, eltüntettek – úgyhogy én a négy év alatt az ellenőrt egyszer se láttam!

Ami énnekem abba a négy évbe öröm volt, az a gondnoknak a kutyája volt, a Pityisz, azt, azt még tudtam szeretni – de aztán azt is megölték. A lányok tették, azt nem is a nevelők: kikötötték a fűtőtesthez és agyonverték. De én azt a kutyát megsirattam, Isten bizony, rendesen megsirattam. Hát más valakim nekem ott nem volt! Látod ezt az öt vágást a kezemen? Ez mind a Bányai.

Ötször próbáltam a négy év alatt öngyilkos lenni. Mind az ötször a zárton. Nem sikerült.

Eleinte engedtek sportolni – azt nagyon szerettem, kéziztem, karatéztam. De aztán hogy „rossz voltam”, azt is megvonták. A Szilágyiba még kitűnő bizonyítványom volt, úgy gondoltam, talán lehetne belőlem testnevelő tanár – nem járultak hozzá. Mer a Bányaiba az általános után nem lehet továbbtanulni, a Bányaiba csak dolgozni lehet. Úgyhogy én még egy szakmát se tudtam szerezni! Nem, itt olyan nincs! – helyette szépen

bevágtak melóra. Mégpedig jófajta férfi-melóra: csomagtartókat csináltunk kocsikra, emelgettük azokat a rohadt csöveket, hogy tisztára kimerültem tőle – de ha nem csinálom, az munkamegtagadás, és letesznek a zártra. Ha meg nem ELEGET csináltunk, vertek minket, mint a répát! Úgyhogy akkor csináltam – ezerötszáz forintér, meg ezerér, de volt úgy is hogy ötszázat kaptam csak egész hónapra. Utólag tudtam meg, hogy csak 16 éves koromtól lehetett volna kötelezően munkára vinni – na, a Bányaiba a 14 éves lányokat már rendszeren dolgoztatták. Meg utólag tudtam meg, hogy ezer a munkáér legalább hatezret kellett volna adjanak – hát mi ezt egy rendes vállalatnak csináltuk, amelyik pénzér adta ezt el! Hogy ki nyelte le a többi pénzt, fogalmam sincs.

A csomagtartók után áttettek a varrodába, ott meg ilyen vastag zsákokat kellett varrni – kurvára nehéz munka volt az is. Napi 20, meg 30 zsák, de pizok vastag anyagból, mint egy szőnyeg, olyan volt, de normális varrógépen csináltuk, alig lehetett belegyömöszölni, a tû persze mindig eltört, akkor üvöltözték – álmomba ne jöjjön elő! Akkor más munka jött: nyers bőroket kellett szabni, szikével, a csuklóm tisztára készen lett, megdagadt, mozgatni nem tudtam, hozzá meg olyan bűdös volt a bőr, hogy állandóan a hányinger volt rajtam – szóval énvelem elég korán sikerült megutáltatni a munkát, az hétszentség!

Mikor 17 éves voltam már, elengedtek kinti munkára – így legalább szabadon lehetett választani. Elég sok munkahelyet megnéztem, de nem volt felvétel, a végén egy nyomdába kerültünk egy barátnőmmel. Ez kicsit jobb volt azér, mégis rendes munkások közt voltunk, meg rendes fizetést kaptunk, hat-hétezret is. Nem volt könnyű munka, meg kicsit nehéz volt megszokni a három műszakot – de azér ott megmaradtam volna. Csak ebbe meg az ólom volt a gond. Rendszeresen nézték, hogy nem került-e ólom a testünkbe, vizsgálták a vérünket, vizeletünket – és akkor nekem megmondták, hogy most már nem csinálhatom tovább, mer bennem van már az ólom.

Akkor egy konyhára kerültem kézilánynak. Szar volt. Persze tudták hogy intézetis vagyok – és kihasználták, ahogy csak lehetett. Nekem kellett mosogatni a hatalmas nagy főzőedényeket, ami a férfiak dolga lett volna, meg az összes csicska-munka nekem jutott, felmosás, koszvakarás, a főzéshez közel se mehettem, pedig az lett volna a munkám – utáltam az egészet. Persze látszott is rajtam hogy utálom – úgyhogy akkor megint én lettem a rossz.

Mint mindenütt! Én mindig csak rossz vagyok! De hát milyen lennék?! Engemet az intézetek neveltek, az állami nevelők – hát akkor nem olyan vagyok, amilyennek ők neveltek?! Én kilenc intézetbe éltem le a 18 évemet, olyan helyeken, ahol verekednem kellett mindenér – az ÉLETEMÉR! Hát ha ott nem verekszik az ember, akkor csicska lesz, mindenki kapcarongya – tán annak kellett volna lennem? Vagy megvédett volna az intézet, a nevelők tán megmentenek, ha én nem állok ki magamér?! És melyik nevelőtől kaptam én csak ENNYI szeretetet is?! Hány nevelő van egy intézetbe, tíz, húsz, harminc? KILENC intézetbe mennyi van akkor?! És azok közül EGYSZER volt EGYETLEN EGY, akiről pár napig azt hittem, hogy szeretem, mer szeret engem, a Maja néni – de aztán rájöttem, hogy csak eltűnjük egymást. És akkor mindig tovább, mindig új intézet, mire kicsit megszoktam valahol a szabályokat, a pofákat, megismertem a helyemet, lett volna pár barátnőm, addigra dobtak megint tovább – akiket „barátnőmnek” mondok, azok se barátnők, csak annyi, hogy hát a másik szerencsétlen, aki legalább érti, hogy miről szól az életem! Aki arra kell, hogy mégis, kicsikét rámnézzen, meg ránézzek, néha még segítsük is egymást – mer egy idegenhez nem mehetek oda, hogy „adjál már öt forintot, mer éhenhalok”! Igazi barátnőm nekem talán csak egy volt, aki tényleg szeretett meg akit én is szerettem, az se tudom hol van már – na, hát akkor ilyen 18 év után MILYEN LEHETNÉK?!

Közeledett akkor, hogy 18 éves leszek, nagykorú, mehetek végre világgá – hát amit az ember olyan rettentően vár! Már tükön ültem, a napokat számoltam – amikor egyszercsak: bumm! – áthelyeztek a Kállaiba. Na most ez mi? De hát jó, áthelyeztek, akkor át vagyok helyezve, úgyis mindegy hogy honnan szabadulok!

– Piroska, nemsokára szabadulsz – azt mondja a Kállaiba az igazgató az elbeszélgetésen –, mihez kezdesz? Kik a szüleid? Hol az állandó lakásod? Mit fogsz dolgozni?

– Hát – mondom – én semmit nem tudok. Velem még nem közölték hogy kik a szüleim, meg hogy hol az állandóm! – hát én akkor még jóformán azt se tudtam, mi az hogy „állandó”! – Meg azt se tudom, mit fogok dolgozni.

– Na jó – aszondja –, akkor majd megnézzük a dossziédát!

Szép, nagyon szép: „megnézzük a dossziédát” – csak ám kiderült, hogy nincs is dossziém! Egy teljes hétig az egész Kállai a dossziédát kereste – sehol semmi! Fogtam magam akkor, visszamentem a Bányaiba – hátha ottmaradtak a papírjaim.

– Hogy létezik ilyen – azt mondja a Bányai igazgatója a Kállai igazgatójának a telefonba –, hogy a Kovács Piroskának, aki mindjárt 18 éves, és a maguk növendéke, nincs hova mennie, mer nincs is dossziéja?! Hogy képzeli ezt?!

Amire meg a Kállai igazgatója kapta fel a vizet! Hogy én mit mászkálok a Bányaiba, meg mi közöm van nekem a dossziémhoz! Hogy ő úgy kirúg engem innen, hogy a lábam se éri a földet, mehetek ahova akarok!

Hát én ilyet, hogy valakit még az intézetből is kirúgjanak, a BÖRTÖNBŐL, ilyet még nem is hallottam soha! Szóval hát ilyen felesleges voltam én mindenhol!

De azért erre mégis megtalálták a dossziémat, nagynehezen előkerült mégis. Üresen. EGYETLEN LAPBÓL állt az egész, aminek egy vastag dossziénak kellene lenni, EGYETLEN SZÁL papírból!

– Tessék – azt mondja az igazgató –: szülők tartózkodási helye ismeretlen, rokoni kapcsolata nincsen. Két hetet adok rá: keressen munkahelyet, lakóhelyet, intézzon állandót, intézzon ideiglenest, intézzon munkaviszonyt! Mehet!

Közbe engem meg se tanítottak, hogyan kell állandót intézni, hogyan kell ideiglenest intézni, hogyan kell munkaviszonyt intézni! Csak álltam, mint a hülye!

Na a vége az lett, hogy elhelyezett az intézet a Nyugati mellé egy munkásszállóra, a Szobi utcába. Oda bejelentettek állandóra – még ma is az az állandóm. Engem akkor el kellett volna látniuk ruhával, pénzzel, mindennel – SEMMIT nem adtak. Csak leráztak, szélnek eresztettek: csináljak amit tudok. Ami ruha rajtam volt, avval kezdtem el a nagykorúságomat.

Pár hétig bírtam a Szobi utcát – mit csináljak: utáltam, na. Otthagytam, elmentem inkább egy barátnőmhöz lakni. Ott is voltam négy napig: amikor a barátnőm apja meg akart erőszakolni, eljöttem onnan is. Éltem akkor az utcán. Három nap, három éjjel csavarogtam. De hát én előtte még soha nem voltam csöves, fogalmam se volt, hogyan lehet valami helyet találni, ahol mégis hát alszom egy kicsit – úgyhogy én tényleg egyfolytába csak jártam a várost, közbe esett az eső, fújt a szél, reggel már fagyott, kopogott rajtam a vizes ruhám, a gyomrom hangosan korgott –

Negyedik nap megláttam egy házon a táblát: „Családsegítő” – bementem, de már szabályosan úgy estem be az ajtón.

– Úristen, te hogy nézel ki?!

A Bori volt, a Kardos Borbála, áldja meg az Isten. Akkor látott először – azóta aztán sokszor megkerestem. Telefonált rögtön a Bányaiba – vissza is fogadtak. Két hétre, amíg kicsikét kipihenem meg rendbe szedem magamat.

Letelt a két hét: kihelyeztek egy másik szállóra, a Könyves Kálmánba. Ne tudd meg hogy milyen. Húú, a kosztól nem látni! De legalább ott voltak a barátnőim – a „barátnőim” –, egész kis gyűjtemény a Bányaiból.

Akik akkor már mind kurvák voltak.

És mondták, hogy próbáljam ki én is.

Hát, mi mást tehetek –

Ott volt a legjobb barátnőm is, a Mészáros Jutka, de ő akkor még nem volt kurva. Hívtam, jöjjön velem, próbáljuk ki együtt – de hát hogy ő neem, ő nem akar

– Jó, elmentem akkor egyedül!

De azt se tudtam én akkor még, hogy hogy, meg mint!

Kimentem az Emkéhez. Annyit tudtam, hogy ott vannak mindig az arabok. Találtam is egyből két kuvaiti fiút. Láttam, az egyik nagyon néz – hát akkor biztos akar valamit. De nem vártam meg, én mentem oda hozzá. Persze nem tudtam még se arabul, se angolul, egy szót nem tudtam akkor még semmilyen nyelven, ők meg magyarul nem tudtak – valahogy mégis elmagyaráztam a hapsinak, magyarul, meg mutogatva, hogy én egy kurva vagyok, és szeretnék vele menni, pénzér, mutattam neki, hogy hatezer, meg le is írtam, meg is értette

De a lányok mind háromezerér mentek akkoriba! Csak én úgy döntöttem, hogy hatot kérek, ÉN hatot! És a kuvaiti srácnak megfelelt a hat. Mutatta, hogy jó, rendbe – na, hát akkor gyérünk!

De én úgy voltam először üzletbe, hogy letakartam a fiúnak a fejét egy terítővel, és elsírtam magam – így éltem először nemi életet üzletbe.

Viszont ugye kaptam hatezer forintot – persze örültem neki nagyon. Húztam be mindjárt a Bányaiba, szaladtam a barátnőimhez, az Andreához meg a Jucihoz, elmeséltem nekik – először el se akarták hinni. Hát ismertek engem, tudták, hogy a Bányaiba, amikor már SENKI nem volt szûz, én még mindig szûz voltam! Egyes egyedül csak én, az egész intézetbe! Énrólam el se tudták volna képzelni, hogy én valaha is kurva leszek! És akkor tessék: kikerülök – és egyből! És magamtól! – Na a hatezret persze rögtön elköltöttük, kimentünk az And-reáékkal és elvásároltuk az egészet –

Persze nekem eléggé megtetszett a dolog, hogy na, hát ilyen könnyen hozzá lehet jutni a pénzhez – úgyhogy mindjárt másnap megin mentem. És

MEGIN sikerült! Meg egész héten minden nap!

Csak akkor már a régi kurvák morogtak. Hogy ki ez a lány, hogy itt elviszi ennek is a hapsiját, meg annak is a hapsiját – hát mit tudtam én még akkor, hogy ki kivel, hogyan, meg mit szabad, mit nem! Tudtam hogy az Omniába járnak az arabos kurvák, mentem akkor én is, meg is tetszett egy algíri fiú, ráhajtottam, elmentem vele – na, kiderült hogy foglalt már, jár az egyik lánnyal. Jött akkor az egész hadsereg utánunk, föl a lakásra, volt nagy aréna –

Szóval nem volt könnyű az eleje, elég sok baj volt amíg ki nem ismertem a helyzetet, meg amíg a többiek be nem fogadtak maguk közé. De aztán lett egy-két barátnőm a kurvák közt is, elvittek a Novotelba, kurválkodtunk ott is, meg összemelegedtünk kicsit – aztán így szép lassan elfogadott mindenki, meglett a helyem.

És éltem, elég jól, kényelmesen, mindenem megvolt már.

Mondjuk amikor én ezt az arabozást elkezdtem, szűz éppen nem voltam már. Mer még a Bányai végén volt egy fiúm, akivel majdnem fél évig jártam – na ővele voltam én először, ő vette el a szüzességemet, 17 éves koromba, vagy valamivel később. Magyar srác volt, ismertem anyukáját, testvéreit, mindenkiét – hát rendesen jártunk mi. De valahogy nem volt ez egy jó kapcsolat, olyan nem tom milyen kapcsolat volt ez. Az anyukáját, azt nagyon szerettem – de a Zolit már nem annyira. Pedig még terhes is lettem tőle egyszer – régen volt. Elvitték aztán katonának, úgyhogy széjjelmentünk, de nem nagyon bántam. Ő volt az első fiúm – meg az utolsó magyar fiúm is ő volt: őrajta kívül én magyarokkal soha nem foglalkoztam. Őutána én már csak araboztam.

Egyik barátnőm, az Olga, az viszont CSAK magyarokkal foglalkozik, a Rákóczi téren – elég sokat mesél róla. Hát az egy egészen más dolog. Mert először is: oda olyan palik mennek, akiknek nem jut nő. Vagy mert olyan koszos, vagy mert olyan ortopéd, vagy ronda, vagy mittudomén, de szóval selejt, na – akkor ha pénze van, kimegy oda: ennyiből áll a Rákóczi tér. Az araboknál meg nem erről van szó! Hanem önáluk olyan szigorú a törvény, hogy odahaza csak a feleségükkel tudnak nemi életet élni – úgyhogy akkor EZER idejönnek, mint turisták, és pénzér vesznek maguknak nőt. De szóval nem az alja jön, akit már mindenki eldob, leköp – hanem jön mindegyik, tehát a szép is! Mer otthon egyik se kap nőt

– és akkor én választhatok!

Meg a másik különbség, hogy az araboknak pénzük van, a magyaroknak meg nincs. Hát ilyen, hogy ezerért mennek el a lányok, meg ÖTSZÁZÉR – hát mi az? Az Olga tényleg elég csinos, meg minden – és akkor meséli, hogy bizony ő ötszázért megy egy fordulóra ! Meg akkor hozzá még szopni is kell, meg ilyenek – hát ez nálunk arabosoknál nincs. Meg nem tenném, semmi pénzért! Mi csak úgy normálisan lefekszünk azzal az arab hapsival, és kész!

Nem, a kocsisor, az egy egész más világ. Úgyhogy én azt el se tudom képzelni, hogy ott álljak egy utcán, és szégyenkezve várjam, hogy hátha majd elvisz valami dégénérait, ötszázért – Isten őrizze!

Meg az is, hogy a Rákóczi téri lányoknak mindnek stricije van. De mindnek! Meg se állnának a placcon strici nélkül, még tán a többi kurva is kiirtaná az olyat, akinek nincs stricije! A stricik meg olyanok, hogy agyba-főbe verik a kurvákat, erőszakkal kûdik őket, hogy ennyi meg ennyi pénzt muszáj nekik összeszedni, anélkül haza se menetnek. Ha meg bejött a kötelező pénz, a strici elveszi az egészet, de mindet! Na hát minálunk ilyen sincs. Én ha arabos kurva vagyok, nekem a közelemben se jöhet egy strici! Próbálkozott már, nem is egy

– de én elzavartam a sunyiba, hát mi dolgom vele? És a többinek se, EGYIKNEK SE nincsen stricije, mer nincs is rá szüksége! Hanem ami pénzt egy arabos kurva összeszed, az az övé, azt nem egy stricire költi, hanem saját magára! Hát ez is óriási különbség!

Közbe persze nem könnyű ez se. Mer egy az, hogy az ember egy állandó rémületben él, hogy mikor marad teherbe – mer én azt a vágóhidat még egyszer nem élném túl, az hétszentség! A másik meg: hát az édsz –

Amitől én végig rettenetesen féltem – hát én egyfolytába csak RETTEGTEM az édsztől! Hát múlt évben én négyszer mentem el vizsgálatra, mer már annyira féltem! Úgyhogy már ismert jól az orvos, meg már mondta is, amikor ötödjére is bementem:

– Piroska, mér jött már megin? Hát magát már az idén NÉGYSZER levettük!

– Igen – mondom –, de én MINDIG szeretnék jönni, mer nem tudok aludni, annyira félek!

– Nem kell – azt mondja –, elég ha évente egyszer jön. Vagy legfeljebb ha kétszer; attól függ, hogy mekkora a lelkiismeret-furdalása.

De azér év elején megint elmentem, meg most amikor abbahagytam az egészet, újból elmentem – úgyhogy most tudom biztosan, hogy nincsen

édsz-betegségem.

Ami engem nem hagyott nyugton, az az, hogy arabokkal ugye olyan, hogy gumi, olyan nincs. Csak viszont ugyanakkor az arabok tisztábbak sokkal, mint a magyarok! Mer NAgyon tiszták! Meg ugye az arabok otthon addig nem lehetnek nővel, amíg feleségül nem veszik azt a nőt – hát akkor KITŐL kapnák az édszt? Ott őnáluk sokkal, SOKKAL erkölcsösebb az élet, mint minálunk! Hát épp azért jönnek ide! – Szóval otthonról nem nagyon hozhatják – de jó, akkor attól még itt megkaphatják valakitől. Csakhogy ám én arra is vigyáztam, hogy olyan férfivel menjek el, aki előtte más lánnyal nem volt! Én minden este lejárta az Emkébe, az Omniába, mind az összes ilyen helyekre, hát tudtam mindig pontosan, hogy melyik kivel jár, meg melyik potya! Meg tudtam hogy mikor honnan jön gép, kijártam Ferihegyre, figyeltem, kik jönnek újak– szóval erre én borzasztóan vigyáztam!

Nem, én azt hiszem, araboktól nem is lehet édszt kapni. Nem is tudok egyetlen lányt se, aki megkapta volna, pedig én aztán tényleg ismerem az összes arabos csajt. Mondjuk a Rákóczi tér, az más, azt nem tudom annyira – csak ott viszont gumival csinálják, ott az a jó. Énszerintem az édszt olyan lányok kaphatják meg, akik börtönbe járnak és buziskodnak a börtönbe, azokról jobban el tudom képzelni. De így a normális lányokról nemigen.

Én egyszer voltam csak nemibeteg, azt is csak véletlenül kaptam meg, egy trippert, de akkor is még mielőtt észrevettem, szólt a hapsi, akitől elkaptam – elég szar volt ez is, jó darabig nem mehettem üzletbe, pénz meg persze sehol –

Amióta én EZT csinálom, énnekem nem volt munkahelyem még soha, mióta EZ vagyok, nekem nem kellett dolgozni még egyszer se. Munkahelyem nem volt – csak viszont mindig be volt írva valami a személyimbe. Mer a rendőrök miatt muszáj: másképp egyből megvan a lebukás. De ez nem egy nagy valami, meg lehet oldani, csak oda kell rá figyelni. Volt egy hapsi, egy rendes vállalatnál, az beírta nekem, a pénz meg, ami járt volna, az övé volt – hát kit érdekel az a 3600 forint, vigye, nekem nem kell! Nekem csak a beírás érdekes! De még az albérletembe is kijárt a manus, oda hozta ki minden hónapba az ívet, hogy írjam alá: felvettem – gyönyörű volt. Azért HOGY meg tudnak alázkodni még egy kurva előtt is, ha pénzről van szó –

Úgyhogy aztán így én nem is buktam le egész idő alatt

– ha munkahelyem van, minden oké, a zsarunak csak ez az egy a lényeg: a munkahelyem meglegyen. Egyszer buktam csak le a káemkával, mer pont lejárt az egyik ilyen beírásom, és már az egy hónap is letelt, én meg hanyagoltam, nem jártam utána hogy legyen másik – és akkor bevíttek. De ki is engedtek rögtön aznap még, mer behívtam a barátnőmet, akinél albérletbe laktam, be is jött egyből a férjével, és igazolták hogy ők eltartanak engem, amíg a három gyerekükre vigyázok – ennyi volt az egész. De OLYAN miatt én nem buktam egyszer se. Mer hiába lát engem a rendőr azzal az arabbal: szerelmesek vagyunk egymásba, és kész! A munkahelyem meg rendbe – úgyhogy tehet nekem egy szívességet!

Csak viszont azt is megfigyeltem, hogy azok a lányok, akik ezt már régóta csinálják, tíz éve, meg még több: mind tönkre van menve. Mer hiába tudja, hogy kell a rendőr miatt az a munkahely, mégse intézi el magának – mer már annyira kész van. És akkor az ilyenek vagy spiclik lesznek, súgnak a rendőrnek, hogy „ezt tudom, azt láttam”, és ezer hagyják őket futni – vagypedig állandóan a börtönt járják. Ismerek ilyeneket, hogy ki a börtönből, másnap, vagy jövő héten már újra be – nem is egyet ismerek ilyet. Meg hozzá persze el is issza magát – és akkor már úgy rohad el, kocsisoron, kocsmába, börtönbe. Hát látom, mer ismerem én majdnem az összesét, az arabosokat is, meg akik a kocsisoron vannak, azokat is eléggé – mer majdnem mind intézetis volt! Hát a kurváknak a háromnegyed része intézetis! Már amikor én elkezdtem ezt, és kimentem a kocsisorra, csak úgy, kíváncsiságból, széjjelnézni – látom ám: jó, hát ezt is ismerem, azt is ismerem ott, amazt is – MAJDNEM MINDET ismertem már az intézetből!

Meg arra is rájöttem, hogy mindenhogyan hülyeség csinálni ezt a kurvaságot. Mer úgyse tudja megtartani az ember azt a pénzt, amit így szerez. Mer egyszerűen ez van: összeszedel napjába háromezret, meg HATEZRET összeszedd egy nap – és másnap az szépen el is megy. Mer elmegy! Itt vagyok például én: nekem a ruháimon kívül másom nincs – SEMMIM nincs, na, ez olyan igaz mint hogy most itt ülök és cigizek! Ebbe minden lány azért megy bele, hogy majd akkor sok pénze lesz, és majd félretesz, vesz magának lakást, berendezi, minden, szóval hogy majd a jövője jobb legyen – és nem lesz meg a jövője egynek se! Mer én még olyan kurvát nem láttam, aki tényleg tudott volna félretenni! ügye, én is: a Bori a Családsegítőbe annyit könyörgött nekem, hogy jó, ha már abbahagyni nem tudom, legalább spóroljak, gyűjtsek lakásra, hogy majd ő vált nekem betétkönyvet, abba rakosgathatom lassan a pénzt – nagyon

rendes volt, meg is ígértem neki, mindent megígértem én, mer tudtam hogy igaza van a Borinak – aztán semmi. Mer NEM TUDTAM félrerakni semmit! Mer ugye amikor én ezt elkezdtem, hát odáig voltam, hogy Jézus-Mária, MENYNYI rengeteg pénzem van, el voltam ÁJULVA– nade pontosan tudtam mindjárt azt is, hogyha én holnap is élek még, akkor nekem HOLNAP is meglesz ez a pénzem! Akkor meg mér pont a mai pénzemből rakjak el? Hát spórolhatok holnap is! – és akkor ez így ment: ami bejött, az úgy el is ment. És én az egész Budapesten nem tudok EGY SZÁL kurvát mutatni, aki ezt másképpen csinálná! Mer ha pénze van?: mind örül, hogy most MINDENT megkaphat érte – hát akkor gyerünk! így, így megy ez. Úgyhogy szóval nem érdemes kurvának se lenni.

Nade hát mi van helyette más? Van egy barátnőm, a Lili, intézetis volt ő is, de ő rendesen él, dolgozik, már évek óta ugyanazon a munkahelyen, normális, tiszta, szorgalmas, nem lop, nem csal, nem kurváskodik – és akkor mi a vége? A vége az, hogy nincs egy ruhája, amit felvegyen! Hogy nincs egy cipője, ami ne volna lukas! Hogy olyan lakásba van, hogy azt még putrinak se nevezném! Hogy már a buszon szólják meg, hogy „na nézd a kis cigánylányt, lefoszlik róla a kabát! hát erre sincs gondja?” – mer ilyenek az emberek! Hogy ha pénzünk van, kinyalják a seggünket – de ha meg nincsen pénzünk, még meg is aláznak hozzá! Úgyhogy a végén már én adtam a Lilinek ruhákat a magaméból, meg cipőket válogattam neki, hogy mégis már ki tudjon menni az utcára! Egy RENDES lány – na? Hát akkor mit gondoljak?! Amikor látom, hogy a mai világba csak azok élnek meg, akik úgy szerzik a pénzt, ahogyan nem szabad!

Énnekem ennyi volt a választásom. Szakmát az intézetbe nem engedtek tanulni, gyárba robotolhatnék, güriznék a semmiér, munkásszállón laknék, hozzá még le is néznének, „na a kis intézetis, a kis cigánylány, talpa sincs a cipőjének!” – hát én akkor inkább ezt választottam, így legalább mégis megvolt mindenem. Meg nem mutogattak rám az utcán. Mer amikor kurva voltam és megvolt a pénzem, az emberek mind meghajoltak előttem, köszöntek előre – így van ez: akinek pénze van, MINDENE van, az akkor nem is cigány már, akár még koszos is lehet, meg akármekkora kurva, annak akkor már kijár a tisztelet!

Én ezt választottam inkább – csak közbe meg láttam, hogy ez se megoldás. A Bori volt nagyon rendes, meg az Annamari, a doktor Faragó Gáspárnak a felesége, ők sokat segítettek nekem, a Bori még a lakásigényt is beadatta velem, majdnem hogy erőszakkal, meg mindig elláttak

tanácsokkal, hát tudják jól az életemet, meg az Annamari egy könyvet is akar írni a Bányaíróról, szóval tudja pontosan hogy miről van szó – na ők ketten kezdték nekem mondogatni, ahogy így bejárogattam hozzájuk a Családsegítőbe:

– Piri, tudod mit? Férjhez kéne menni neked! Kéne találnod egy olyan férfit, aki rendes, meg akivel jól meg tudsz lenni! Megállj csak, majd mi keresünk neked egy jó férjnekvalót! – mer ők is nagyon szerették volna, hogy már abbahagyjam ezt az egészet.

En addig nem is gondoltam erre! De akkor valahogy elkezdtem törni rajta a fejemet, és – hát tényleg: sokkal jobb lenne! Talán tényleg ez a megoldás!

És akkor éppen volt is valaki – és akkor én elhatároztam, hogy hozzámegyek. A Mohamed úgyis azért jött Magyarországra, hogy feleséget válasszon – hát akkor jó, majd én leszek a felesége!

Szóval, ez úgy kezdődött, hogy nekem volt egy egyiptomi fiúm, akit nagyon szerettem, és majdnem egy évig vele futottam. Közbe persze üzleteltem is – de azért vele is jártam, szóval ő volt az állandó fiúm, ez a Musztafa. Ő tudta jól, hogy én csinálom az üzletet is – hát úgy is ismerkedtünk meg, üzletben.

Én nagyon szerettem a Musztafát – pedig borzasztó szemét volt velem! Tudta, hogy nincs semmim, hogy üzletbe kell mennem hogy valahogy megéljek – és akkor képes volt és hazautazott egy hónapra Egyiptomba, és itthagyt nekem 50 forintot! Írd és mondd: ÖTVEN forintot! Pedig teli volt pénzzel – és mégis hagyta, hogy üzleteljek! Utána meg még felelősségre vont, hogy én kikkel kurválkodtam!

Meg az az igazság, hogy még vert is. De annyira megvert, hogy egyszer is vagy tízszer elájultam – felloccolt: ütött tovább! Ilyen egy moslák állat volt – de akkor én nagyon szerettem még. Nem tudom, mér! Talán mert eleinte nagyon rendes volt – vagy tudja az Isten. Meg hát a kurváknak általában mindig van egy állandó fiújuk, mer mindig mással lefeküdni, az azért nehéz, muszáj hogy legyen EGY valaki, akihez TARTOZZUNK! Közbe meg az is, hogy 37 éves volt, majdnem hogy apám lehetne, és én kicsit úgy is vettem, félig mint a fiúmat, félig mint apámat, tán azért is, hogy nekem sose volt apám – szóval tudja fene, de nagyon ragaszkodtam hozzá. A rohadt szemétládához. Mer ő meg tudta ezt – és akkor egyfolytába csak megalázott.

Na, és akkor közbe meg összeismerkedtem ezzel a Szíriával, a Mohameddel, aki a férjem lesz. Ez érdekes volt: ővele nem is az üzletbe jöttem össze, hanem volt egy barátnőm, a Juli, aki tulajdonképpen nem is volt kurva, hanem csak járt ezzel a Mohameddel. És már úgy volt, hogy el is veszi feleségül a Mohamed a Julit. De akkor a Mohamednek hirtelen el kellett utazni Líbiába, és amíg oda volt, a Juli összejött egy másik Szíriával. Megjött a Mohamed, hogy elvegye feleségül a Julit – és a Juli nem volt már sehol. Úgyhogy akkor én vigasztaltam [a Mohamedet, mentem vele ide-oda, hogy lefoglaltam kicsit, hogy mégis ne bánkódjon annyira, lementünk egy hétre a Balatonra, elmentünk Egerbe, meg ilyenek – és akkor így, apródonként alakult ez ki. Az én helyzetem pont olyan volt, hogy pénzem semmi, csak egy csomó mindenféle tartozás, nem volt lakásom se, aludni se tudtam hol – a Mohamed meg NAgyon rendes volt, pénzt adott nekem, meg MINDent adott, elvitt magával a lakására, hogy legyek ott vele – szóval pont a fordítottja volt a Musztafának!

Egy hónap alatt zajlott le ez az egész. Egy hónap után én elhatároztam, hogy hozzámegyek a Mohamedhez feleségül. Úgyhogy akkor megbeszéltük hogy összeházasodunk – és most lesz majd júniusba az esküvőnk.

Utána persze már észhez kapott a Musztafa is, írt egy levelet, könyörgött nekem, hogy ne hagyjam el, menjek vissza hozzá, ez lesz, az lesz, amaz lesz – de hát én most nem foglalkozom ővele.

Namost, a Mohamed, az szíriai – de nem Szíriába lakik, hanem Egyiptomba, Kairóba. Mer tanár, és angolt tanít Egyiptomba. Most meg majd valószínű Líbiába fog átmenni, hogy ott tanítson angolt – úgyhogy úgy néz ki, Líbiába fogunk majd élni. A Mohamed először abba volt, hogy ő jönne ide, átköltözne Budapestre – nade hát mire? Tanítani mondjuk itt is tudna – de mennyiér, hétezerér, nyolcér? Hogy ebből éljünk meg ketten? Amikor itt se lakás, se semmi! Kinn meg ott van neki a lakása, keres 600 dollárt, meg még a bankba is van neki pénze – úgy már meg tudunk élni! Úgyhogy megyünk el –

Most kinn van a Mohamed Kairóba, de írja nekem a leveleket. Rendesen, magyarul, mer egész jól megtanult, még írni is, egy szótárból tanult meg – hát nagyon értelmes, hát egy tanár a Mohamed! Kicsit én is megtanultam már arabul, meg angolul is kicsikét, hát a kétévi arabozásba csak ragadt rám valami, de azér jobban magyarul beszélünk, meg a leveleket is magyarul írja a Mohamed, nagyon szép leveleket –

És, mondom, igazán nagyon rendes a Mohamed. Hát például ilyen, hogy telefonáltam neki Kairóba, és megmondtam neki, hogy megcsaltam. Az egyiptomi fiúval, a Musztafával, akivel egy évig jártam. És még ebbe is belenyugodott a Mohamed! Elmondtam neki, hogy miér csináltam: mer őt még csak egy hónapja ismerem, a Musztafával meg egy egész évig voltam együtt, és egyszer csak beállított a Musztafa, és akkor – és belenyugodott, még ő mondta, hogy ne idegeskedjek – szóval tényleg rendes!

És – hát tudja Isten. Húsz éves vagyok már, elég sokat láttam az életből – úgyhogy énnekem ennyi már tényleg elég, hogy RENDES. Úgyhogy én most már eléggé biztos vagyok a dologba.

Megegyeztünk, hogy összeházasodunk – és akkor én szépen abba is hagytam az üzletet. Most, két hónapja: abbahagytam. Azt mondják, ezt csak elkezdeni nehéz, meg abbahagyni – és ez tényleg így van. Mer nem az, hogy az ember „megszokja azt a változatosságot” – hülyeség, mer én még máig se szoktam hozzá a változatossághoz! És még most, két év után is GYŰlölök együtt lenni egy olyan férfival, akiről azt se tudom hogy kicsoda! Tudod mire gondolok olyankor közbe? CSAK a pénzre, CSAK! Hogy ez itt most férfi-e, vagy micsoda, hogy szép-e, vagy csúnya, ez engem egyáltalán nem érdekel – PÉNZE van, és nekem fizetni fog, ennyi, kész! Amikor a Musztafával voltam, az más volt, akkor nem a pénzre gondoltam, hanem őrá magára, meg mondjuk most a Mohameddel is; meg tegyük fel véletlenül előfordulhat még mással is, hogy van azért benne egy kis öröm is, mer egy-két férfi meg tudja csinálni, hogy legyen, és HA ÉN AKARNÁM, akkor lenne benne örömöm is – de minek akarnám? Mi a fenének akarnék én egy idegennel örömet érezni?! Az üzlet különbenis csak arról szól, hogy NEKI meglegyen az öröme – nekem meg a PÉNZEM legyen meg!

Szóval ha egy lány ezt abbahagyja, akkor nem a változatosság hiányzik neki. Hanem a pénz. Ilyen egyszerû ez! Egy ilyen lány úgy tudja csak abbahagyni ezt, ha talál egy olyan férjet, akinek mindene megvan. Aki ki tudja elégíteni azt a nõt – már pénzbőlileg értem –: ha ez bejön, akkor nincs semmi gond. Mint ahogy most nekem sincsen semmi bajom tovább: a Mohamed rendes is, pénze is van neki, ismerem már, nem téren is, meg mindenhogyan, a felfogását, elgondolásait, meg szeretem is – úgyhogy tudom: õvele tudok majd élni.

Elõször biztos nem lesz könnyû. Mer ha Líbiába megyünk – hát a Mohamed elmondtá, hogy nem egy jó hely, elég szar hely. Hogy olyan,

hogy még csatorna sincs a városban, minden mocsok ott folyik végig az utcán –

Meg eléggé meleg is van.

Meg az is, hogy akár Egyiptomba megyünk, akár Líbiába, mindegy: az araboknál az a helyzet, hogy én még az utcára se mehetek ki egyedül, csak ővele, a férjemmel. Ott nincs olyan, hogy fogom magam, elmegyek sétálni, vagy elmegyek diszkóba – hát diszkó nincs is, egyáltalán! Meg inni se lehet, semmit! Nekem mindent elmondott a Mohamed, semmit se titkolt el.

De azér az is biztos, hogy jobb életem lesz, mint itt. Meg ha érzek is majd valami hiányt benne, akkor is: tudom, hogy valami célja van! Mondják itt most nekem:

– Piroska, nem félsz? Elmész, idegenbe, hát hogyan? Mégis: magyar vagy –

Mér, hát mit adott nekem ez az ország, hogy inkább itt szenvedjek? Menjek tönkre, rohadjak el?! „Magyar vagyok” – nagy dolog! Mit kezdjek vele, megbaszhatom! Legyek itthon kurva tovább, vándoroljak egyik Ibusszobából a másikba, dögöljek meg édszbe – amikor ott meg lakásom lesz, normális életem, gyerekeim, rendes férjem, és NEM LESZEK SZERENCSETLLEN!

Ott a nők nem dolgozhatnak, a férjüknek kell eltartani őket. De azér talán mégse lesz unalmas – azt mondja a Mohamed, hogy ha Kairóba megyünk, ott van neki egy barátja, aki jegyző, de közbe sportol, és akkor majd az eljár hozzánk, és ővele sportolhatok. Még nem tudom, hogy mit – ez majd még eldől. Hát, majd meglátjuk –

Most egyelőre várok. Várom, hogy a Mohamed visszajöjjön – május végén jön már, és akkor elkezdjük intézni a papírokat, és megyünk. De addig is: rendbe vagyok most már. Küldött a Mohamed pénzt, küldött 550 dollárt, és azon kivettem ezt a lakást – simán megkaptam: azon se akadékoskodtak hogy cigány vagyok, csak megmutattam a pénzt, befizettem, és már jöhettem is –

Azért ha kimegyek, hazajövök majd néha. Nem is énmiattam, hanem a vőlegényem nagyon szereti Magyarországot, valahogy tetszik neki – mit tudom én. Úgyhogy megbeszéltük: minden júliusba és januárba fogunk majd jönni. De azt kikötöttem, hogy csak akkor jövünk, ha énnekem kedvem lesz, ha ÉN akarok jönni! Ha én azt mondom, ne jöjünk: akkor nem jövünk! Akkor inkább elmegyünk egy olyan helyre, ahová ÉN vágyom!

VALAHOVÁ TARTOZNI KELL

KETTŐS PORTRÉ – JANCSI ÉS MARCI, 19 ÉVESEK

Marci mondja:

Nekem a rendőrséggel eddig még csak egyszer volt bajom – akkor se a hit végett, vagy valami, nem, azér nekem még nem szóltak sose. Ez annyi volt, hogy épp nem volt munkahelyem, és két haverommal csavarogtunk valahol Pestlőrincen, és este volt már, de nem volt kedvünk hazamenni – megláttunk egy nagy tízemeletes házat: hajrá, aludjunk ott! Bemegyünk, lefekszünk a lépcsőházba, alszunk már javába – egyszercsak jön valaki. Civilbe – de egy rendőr. Hát pont az lakott ott! Eggyik barátomat egyből el is kapta, mi meg ketten fölszaladtunk a tetőre. De a tetőn nem volt átjáró a másik házra, a rendőr meg észrevette hogy futunk – na, szóval be lettünk vive a pestlőrinci kapitányságra.

Persze már a kocsiba elkezdtek szórakozni velünk, hogy hú, milyen jó, épp szolgálatba van a boxos emberük, legalább lesz neki egy kis edzése, meg így meg úgy – de aztán nem vertek meg. Beraktak a fogdába, ott voltunk estétől másnap délután négyig. Délelőtt már tudtak telefonálni anyukámnak a munkahelyére, behívták – aztán anyu bejött értem és kihozott. Elmondták neki, hogy milyen jómadár a fia, még munkahelyem sincs a személyigazolványba, már másfél hónapja nem dolgozok sehol, meg ez meg az, anyu meg szépen eljátszotta, hogy erről ő még nem is hallott, meg dumált nekik ott vagy egy órát – aztán elmehettünk. Szóval nem volt vészes. És, mondom, ami a lényeg: nem vertek meg akkor se. Mer van olyan hely, ahol megverik a srácokat – például a Budapesti Rendőrfőkapitányság. Ott egy gyereket már azér megverték, amér nem dógozott másfél hónapig – pont ezer! Igaz hogy utána kiengedték, de előtte úgy megverték, hogy még a foga is ki lett neki rúgva itt elől. – Szóval, szerencsém volt –

Na hát az az igazság, hogy nem mindig van munkahelyem. Mer nem szeretek dógozni. Most itt az Autókernél elvagyok, ez mondjuk nem túl rossz, mer elég szabad, egész nap csak furikázunk a városba, néha még vidéken is – el lehet viselni. De azt, hogy be vagyok zárva egy gyárba, és akkor semmit se csinálhatok, csak ott imitálom egész nap a munkát, és mindig ugyanazok a falak -pfúú, azt eggyáltalán nem szeretem í

Jancsi mondja:

Mi négyen vagyunk testvérek, úgyhogy szóval elég nehezen nőttünk föl, mer apu csak munkás, szóval szerelő egy csepei gyárba – de azért nem voltunk állami gondozottak, egyikünk se, otthon voltunk mind. Hát ezt mondjuk a hit is tiltsa, hogy a gyerekeket állami gondozásba adni, mer ha egyszer már megszülettek, akkor föl is kell nevelni őket -mer szóval anyukám, az Jehova tanúja volt.

Az apu nem, az egyáltalán nem volt az soha, sőt az apu mindig is ellenezte ezt a hitet, nem is akarta engedni anyut hogy eljárjon a gyülekezetbe – hát még olyan is volt, hogy baltával megkergette az anyut, amikor az anyu menni akart, meg ilyenek – úgyhogy aztán az anyu abba is hagyta az egészet. Pedig ő már alá volt meritkezve, szóval igazság szerint őneki már nem lett volna szabad abbahagyni ezt -nagyon sokat túrt az anyu, de a végén aztán mégiscsak abbahagyta, és most már egyáltalán nem jár a gyülekezetbe. Volt olyan, hogy az anyu elindult este, hogy na elmegy a nővéremmel gyülekezetbe, az apu meg bedühödött, utánuk ment motorral, hogy megverje az anyut és hazavigye – és ott robogott el mellettük a motorral, és nem vette észre őket, egyszerűen nem látta meg az anyut! Ezt az anyu mesélte el. Szóval, ez is olyan különös! Egyszer meg megesküdt az apu, hogy megfujtsa az anyut, csak kerüljön elő, meg végigordította az egész szomszédságot, és akkor az öcsém meg elszaladt az anyu után a gyülekezetbe, hogy szóljon neki, és akkor erre föl az egész gyülekezet ott imádkozott az anyuér, hogy ne fujtsa meg az apu, meg ne is bántsa – és akkor utána mikor az anyu hazament a nővéremmel, addigra az apu teljessen le volt higgadva és ott aludt a tévé előtt és hozzá se nyúlt az anyuhoz. Szóval ez úgy van, hogy – hát a HIT. Tehát hogy HINNI kell ebbe, erősen hinni -és akkor nem is történik meg a baj. – Most lehet hogy ez valahogy egy kicsikét fura, ahogy ezt így elmesélem, hogyha valakinek nincsen semmilyen ismerete ezekről a dogokról, akkor lehet hogy olyan szinte hihetetlen is neki az egész -pedig ez megtörtént!

De aztán az anyu mégis kimaradt a gyülekezetből, ezt pontosan még most se tudom hogy mér-hát biztos elfáradt az anyu. Meg talán ugye a hite se volt eléggé erős, úgyhogy nem tudta elviselni mégse az apu hogyishívjakolását, és akkor ezer – ki tudja? De szóval abbahagyta, most már nem jár ő se. Én viszont mégis az anyutól örököltem ezt a Jehova tanúja-hitet, meg a nővérem is. Hát most is van otthon majdnem egy egész bõröndre való ilyen cuccunk, amit még az anyu gyűjtött össze, Jehova tanúinak a különböző könyvei, újságjai, meg satöbbi. Amiről az apu nem is

tud! Mer ha az apu tudna róla, akkor már kidobta volna az egészet a szemétkébe. Úgyhogy, mondom: lehet, hogy ha az anyu nem tanulta volna ezt a hitet, akkor talán én se kezdtem volna eljárni. De hát ezt nem lehet biztosra tudni, mer az is lehet hogy akkor meg másvalaki által kerültem volna oda – ezt senki nem tudhassa.

Én mondjuk a szüleimmel vagyok, nincsen semmi probléma. Apukám le van százalékolva, érszûkülettel, kocsikísérõ volt õ is, mint most én, anyukám, az viszont ilyen benzinkutas. Úgyhogy nincs gond. Egy szem gyerek vagyok, szóval nálunk se volt ez, hogy állami gondozás, vagy ilyesmi. Minden oké, még annyi sincs, hogy ezer a sátánozásér szólnának – pedig lássák mindig a cuccomat, meg tudják hogy megyek el, de nem vacakolnak érte. Mindig mondják, hogy ez egy nagy hülyeség, meg így meg úgy, de azért hagynak, nem foglalkoznak vele, mer valahogy azt hiszik, hogy ez csak egy gyerekes ökörség, akkor meg csináljam, amíg meg nem unom. Inkább azért szólnak, hogy ne legyek koszos, vágassam már le a hajamat, meg ilyenek – szóval ki lehet bírni.

Csak az a rossz, hogy Csepelen lakunk. Régen Angyalföldön laktunk, ott is születtem, ott is nõttem föl, az jó nagyon, Angyalföldet szeretem, inkább oda húznék – de hiába, mer sajnos mondom Csepelen lakunk.

Most mi is a Húszadik kerületbe lakunk, szintén Csepelen. De lehet hogy elfogunk költözni, mer lehet hogy elmegyünk Magyarországról. Mer az anyunak van két testvérje Ausztráliába, és azok hívnak minket is, azt mondják hogy nem olyan rossz – hát én még nem voltam ott, de mondom, az anyunak a bátyja meg a nõvére eléggé dicséri. Úgyhogy oda akarunk kimenni – hogyha lehet. De ezt alig merem már mondani, mer aki csak hallja, rögtön: „és akkor mi lesz a lakásotokkal?! adjátok akkor nekünk a lakást!” Pedig azt nem adhassuk senkinek se – mer szóval úgy akarnánk menni, hogy hát az apu nélkül. Mer az apunak mondjuk elég rossz a természete, meg minden, úgyhogy az anyu nem bírja mellette – hát tulajdonképpen ezmiatt is akarunk kimenni. Meg hogy az anyu megint járhasson Jehova tanúihoz – mer ott is van gyülekezet, és akkor oda járhatna. Úgyhogy szóval ez a lakás nem maradna üres-sen, mer hát vagy az apu maradna benne, vagypedig ugye az államé lesz.

Szóval, mondom: én az anyun keresztül kaptam ezt a hitet, ezt a Jehova tanúja-dógot, én ebbe már belenevelkedtem. Még amíg kicsi voltam, évekig eljártam az anyuval a gyülekezetbe, meg most is, hogy már nagy lettem, eljártam majnem egy évig, úgyhogy összevissza olyan tíz évet foglalkoztam

én már evvel. Csak viszont én még nem voltam alámerítkezve, tehát én még nem voltam rendes Jehova tanúja. Hát nálunk evvel kezdődik az egész, hogy aki már megtanult mindent, ami így fontos a hitből, szóval már megerősödött neki a hite, azt a többi Jehova tanúja alámeríti a vízbe, és akkor attól kezdve már az is rendes Jehova tanúja lesz, mint a többi. De szóval én odáig nem jutottam el.

Én most már majdnem négy éve járok, most lesz a negyedik éve. Tizenhat éves voltam, amikor ez elkezdődött.

Ez úgy volt, hogy láttam egy adást a tévébe, amibe szó volt erről, hogy a sátánimádók így meg úgy – de a tévé nem magyarázta meg, hogy mi is volna ez, meg mi a lényege, hanem épp csak úgy említette a dogot! Na, azér én mindenhogyan kíváncsi lettem rá, hogy miről is van itt szó!

Aztán, rá kábé egy hétre: egyik aluljáróba megjelent egy fölirat. Három haverommal voltam, és felfigyeltem rá, hogy ott ácsorognak egy csomóan, ilyen szakadt egyének, de azt se láttam, hogy mit néznek!

– Mi van ott érdekes? – és odamentem. Először aszitem, hogy tán a rendőrök vernek valakit, vagy hogy ott fekszik valaki a földön, vagy ilyesmi, mittudomén. -Mi lehet olyan érdekes, hogy ennyien nézik? – aszt odamegyek, látom: egy fölirat. Én nem értettem először, hogy mit jelent! Mer csak úgy nagyjából mondta meg, hogy mi újság: ott volt a fordított kereszt, meg utána mindenféle adatok. Hogy Nememlékszekmilyen János utca, meg egy szám, meg még számok.

Akkoriba én a bojszolgalatnál dolgoztam, ismertem jól az egész város területit, mer mindenhova hordtam a mozijegyeket meg az ajándékkosarakat – nézem a föliratot, és egyből beüt: hát ez egy cím! Hát én már jártam is ott! Meg egy időpont, szóval hogy milyen nap, meg hogy hány órákor –

– Hoppá – mondom ott a többieknek –, hát ez egy házszám, vagy valami!

– Míi? Egy házszám?? – mindjár odajött mindegyik, nézték ők is. – MILYEN házszám??

No, és akkor fölmentünk, abba a bizonyos időbe, este nyóckor, vagy tízkor, nem tudom már, de sötétbe, mind a négyen. És akkor ott már vártak minket!

– Nem az ilyen és ilyen utcába jöttetek – azt mondja a csávó –, az ilyen meg ilyen házszámra?

– De – mondom –, persze!

– Jó van – aszondja –, akkor gyertek utánam!

És akkor mentünk vele. De közbe nem is az az utca volt az, meg nem is az a házszám! Csak azt írták ki, meg annak a KÖZELIBE volt a cím! Szóval: mégse írták ki az igazi utcát, meg az igazi számot, mer az titkos volt!

És akkor mentünk evvel a másik három sráccal, és bevitt minket. És kész: azóta is járunk oda, mind a négyen.

Én tulajdonképpen katolikus voltam eredetileg, római katolikus – tehát nekem akkor el kellett menni egy katolikus paphoz, megmondani, hogy már nem akarom továbbfolytatni azt a hitet, amibe odáig voltam, nem akarok már a római katolikus vallásba lenni. Ez úgy megy, hogy ilyenkor két Jehova tanújával kell nekem odamenni, hogy legyen két tanú is, úgymint mi hárman voltunk ott ennél a papnál. És akkor a római katolikus pap el akarta kérni a személyigazolványunkat. Hogy adjuk oda neki, mutassuk meg! De mi mondtuk neki, hogy milyen jögon adjuk mi oda a személyigazolványunkat? Akkor azt mondta a római katolikus pap, hogy másképp nem érvényes a kiiratkozás. De a két Jehova tanúja azt mondta rá, hogy Isten előtt így is érvényes. Tehát mi odamentünk, kijelentettük hogy én kilépek – ennyi elég. És eljöttünk, otthagytuk a római katolikus papot.

Őnáluk van ez a bemeitkezés, szóval hogy akit fölavatnak, azt belerakják a vízbe – minálunk meg pont az ellenkezője: minékünk tűzön kell átmenni. Úgy is hívják, hogy „tisztítótűz”. Ez egy kábé akkora darab terület, mint egy kis szoba, szóval olyan három méter vagy négy, és tűz, vagy majnem csak parázs – és akkor azon végig kell gyalogolni. Le kell vetközni tiszta meztelenre, és akkor mezítláb, és nem szabad szaladni, hanem szép nyugodtan kell menni, szóval olyan nincs, hogy átugrom, vagy futok, nem: rendessen menni! És akkor átadja magát az ember testileg-lelkileg a Sátánnak, szóval evvel így a Sátán szolgálatába áll.

Én mindjárt majnem az elején keresztülmentem már ezen – nem olyan vészes azért! Hát csak egyszer kell átmenni rajta – kicsikét bizserget, meg azért a helye is megmarad egy ideig, utána nem esik jól a cipő az ember lábán, de ki lehet azért bírni.

Meg még utána akkor vérkeresztiséget kötünk: mindenki elvágja a kezét, pengével, itt fönn az érnél, és akkor összetartsuk, összeéltessük, hogy egybe menjen a vér – és akkor ez annyi, hogy testvérek lettünk, ez jelképezi, hogy egyazon hiten belül vagyunk. – Valaki azt a hülyeséget mondta erre, hogy „na ugye: így terjed az édsz!” Ami hát egy marhaság. Mer ott miköztünk

szerencsére senki sincsen, akitől az édszt el lehetne kapni. Mer olyan ott nincs, hogy váltogatnánk a lányokat. Most például van pontossan 13 fiú, meg hozzá pontossan 13 lány, rendessen elosztva a 13 fiúra, és akkor azok mindig együtt vannak, cserebere sincsen, egyáltalán. Úgyhogy szóval –

Hát az eléggé rossz volt, hogy amikor kicsi voltam, nem lehettem se úttörő, se kisdobos, se kisz-tag, se semmi ilyesmibe nem vehettem részt. Mer ezek a dolgok ellenkezik a Jehova tanúinak a hitével. Persze nemcsak a jehovisták nem lehetnek úttörők meg kisesek, hanem azok se, akik erőssen vallásosak – csak hát ilyen Jehova tanúi között van a legtöbb. Szóval nem lehettem úttörő-ment az osztály az ünnepélyre, de engemet nem engedtek be. Én nem is akartam bemenni, mer nem is lehetett, és tudtam hogy nem lehet

– csak azért mégis rossz volt. Ők bementek az ünnepélyre

– nekem is oda kellett menni, csak nekem kinn kellett leülni, oszt meg kellett várni kinn, amíg vége lett az ünnepélynek, csak utána mehettem haza, a többivel. Mer én nem voltam úttörőnek felavatva – hát tudták rólam, hogy én Jehova tanúja vagyok, vagyis hogy evvel foglalkozok. Ez mondjuk elég rossz volt.

Meg az is, hogy a szakmunkásképzőbe én mindig megírtam rendessen a leckét, meg nem pofáztam vissza a tanárnak, mint a többi – úgyhogy akkor azt mondták rám, hogy „jó kisfiú” vagyok, meg hogy talpnyaló vagyok – hát úgy mondom, ahogyan ők mondták! –, amér én megcsinálom a leckét meg nem pofázok vissza, azt mondták hogy biztos azért vagyok ilyen, mer a szüleim jóba vannak a tanárokkal, meg ilyenek –

Meg az se volt jó, hogy mindig mikor beszéltem róla, hogy van Isten, meg hogy szeretni kell az Istent, akkor a többiek mindig kinevettek. A kilencven százaléka kinevetett! Azért vannak egy páran, akik most is hisznek Istenbe

– csak nem a fiatalok. Még tán legjobban a narkósok között van a legtöbb, mer azokat mostanába elküldik valamelyik egyházhoz, tartanak nekik ilyen foglalkozást, hogy segítsék őket, „Veszélyeztetett Fiatalok”, ez a neve neki, tehát akik nem találják a helyüket, ezt nem tom melyik egyház tartsa – de hát a többi, az csak nevet rajtam. A papírgyárba is, amikor próbálok erről beszélni, senki se hiszi el, csak neveti mind – hát ez eléggé rossz.

Mi már különben nagyon régen együtt vagyunk a Jancsival, szóval jó barátságba. Még mielőtt én a sátánosokhoz kezdtem járni, meg mielőtt ő így komolyabban kezdte volna tanulni ezt a Jehova tanúja-dógot, mi már

együtt csavarogtunk, már általános ötödik óta, szóval majnem kilenc éve már. Vagy az utcán ökörködtünk, vagy fölmentünk mihozzánk, vagy őhozzájuk, általában inkább őhozzájuk, mer ott jobb volt, és akkor így elhülyéskedtük az időt – tulajdonképpen minden nap evvel telt el: reggeltől estig együtt. Sokszor még ott is aludtam őnáluk, meg ilyen dogok – úgyhogy ott a házba már aszitték, hogy valami bajunk van, szóval hogy talán homokosok vagyunk, vagy valami, mer hogy csajokkal akkor még nem nagyon foglalkoztunk annyira – hát elég kicsik voltunk, szóval fiatalok, 12-13 évesek csak –, de viszont állandóan együtt láttak minket, úgyhogy már biztos hogy rosszat gondolt rólunk mindenki. Pedig csudát, hát mi csak jó haverok voltunk – habár tényleg elég jó barátok. És akkor ez meg is maradt mostanig.

Amúgy nálunk sátnistáknál az van, hogy nekünk nem lehet továbbtanulni. A tanulás, az tiltva van – mer a tanulás marhára leköt, meg esetleg teljessen más irányba vinne el minket, mint amerre menni kell. Ez van – hát például a vezetők: megvan neki a nyóc általánosa -kész. Közbe ő egy elég jómódú családból való, úgyhogy rengeteg pénze van neki, azelőtt gebines volt, de még most is van valamije, ezt biztossan nem tudom, de a lényeg hogy mindig van pénze – hát akkor meg minek tanulna? – De mondom, minekünk nem is szabad tanulni.

Viszont ez nem is izgat minket. Szóval hát én amúgy se akartam soha tanulni. Én már eleve úgy indultam: örülök, ha kijárom a nyóc általánost, aszt annyi! Nem voltam én sose barátja a tanulásnak, mer eléggé ellensége voltam neki! Tán kétszáz nap egy évbe az iskolai tanulási idő, vagy mennyi, nem is tudom már – nekem meg volt száz-valamennyi igazolatlan napom! Jöttek mindig a bírságok, meg jött olyan is hogy elvisznek, meg ez meg az – akkor úgy bementem egy hétre, kicsikét elfelejtették a dogot: utána megin nem mentem! Nem, én nagyon nem csíptem a tanulást –

Minálunk tanulni lehetett, Jehova tanúi ezt nem tiltsák. Ha valaki akar, csinálja, Jehovát ez nem zavarja! Lehet nyugodtan, bármilyen szakmát lehet tanulni, akár még egyetemre is lehet menni egy Jehova tanújának! Szóval ebbe nincsen semmilyen korlátozás –

ja, dehogynem, mer egy van azér: rendőrnek nem mehet a Jehova tanúja. Mer akkor ugye fegyvert kellene fogni neki, meg még arra is fölhatalmaznák, hogy bizonyos esetekben emberre löhet – azt meg nálunk nem lehet. Fegyvert mi a kezünkbe se vehetünk, még a gyerekek se játszhatnak játékpisztollyal. Meg azon kívül mondjuk ha egy rendőr

letartóztat valakit, avval már rosszat tesz neki, hát elveszi a szabadságát, meg satöbbi – úgyhogy nem, ezt nem szabad, rendőr sehogyan se lehet Jehova tanúja, ez az egy ki van zárva.

De minden mást szabad tanulni. Úgyhogy nekem is lett szakmám: általános iskola után elvégeztem a szakmunkásképzőt, és papírgyártó szakmunkás lettem. Meg hát most nemsokára targoncavezetői papírom is lesz, ha sikerül –

Most már két éve dolgozok a papírgyárba, ugyanott, ahol a szakmunkást szereztem. Rakodási irányító vagyok. Mondjuk szeretem is ezt a munkát! Azér is jöttem át ide, mer ezt szeretem – mer azelőtt más munkakörbe voltam a gyáron belül, a gyártásba dolgoztam, de abba nekem az nem tetszett, hogy folyamatba ott kellett lenni, tehát három műszakba. Ugye, ha délutános voltam, nem tudtam volna elmenni a gyülekezetbe – hát ez elég rossz volt. Ha már egyik héten hiányoztam, az nem jó érzés volt, zavart nagyon – tehát akkor átkértem magamat ide a szállításhoz, és ezt már szeretem, mer ez csak egyműszakos.

Ez a fordított kereszt, ez a sátánosoknak a jelvényük. Ez most már eléggé gyakori, szinte mindennapos lett ez most már Pesten, nagyon sok gyerek mászkál vele – csak közbe az van, hogy legtöbb azt se tudja, mit jelent. Fogja, fölrakja, mer azt hiszi, ez is csak egy eggyüttesnek a jelvénye – holott azt se tudja, miről van itt szó! Cipeli a nyakába – csak úgy!

Meg olyan, hogy van most a rádióba ez a „Kamaszpanasz”, szoktam néha hallgatni – na ott is: egyszer egy ilyen riportba megkérdezték a csávót, aki állítólag sátánimádó, hogy hogy is van ez az egész, kik azok a sátánimádók, mit akarnak, meg ilyesmik – és akkor erre AKKORA hülyeségeket mondott a gyerek, hogy én tisztára elszédültem! Úgyhogy tiszta égés volt az egész. Hogy azt mondja: a sátánosok a macskákat ölik, megkínózzák őket, fölakasszák a macskát, levágják a fejit – meg ilyen dogok! Ami hát nem is igaz! Mit mondjak, teljessen kiakasztott, ahogy hallgattam!

Közbe azt meg nem tudta megmagyarázni a kölök, hogy mi a Sátánnak a fogalma, meg a lényege micsoda, meg hogy honnan is lett a Sátán, hogyan keletkezett -erről semmit se tudott! Azt mondta, hogy ott van őbenne az Isten, hogy benne van a Sátán is – ŐBENNE! Ami egy ökörség! Hát hogyan lehetne őbenne, egyszerre mind a kettő?! Amikor az Isten, meg a Sátán, az két külön szellemi teremtmény! És akkor majd pont őbenne –

Meg akkor kérdezik tőle, hogy „és hogyha szembejön veled egy náladnál olyan tíz centivel nagyobb srác, akkor abba is belekötsz?” Amire ilyet szól a gyerek, hogy aszondja:

– Nem, ha nagyobb, akkor abba nem!

Szóval minthogyha a sátánosok gyávák lennének, minthogyha mi csak a nálunk gyengébbekkel akarnánk verekedni – tisztára így jött ki a dolog! Hû de pipa voltam!

Na hát ez minálunk is eléggé így van. Elolvastam egy könyvbe, hogy mit írnak Jehova tanúiról, egy ilyen lexikonba vagy mibe – hát ott olyanok vannak leírva, hogy nem is igaz. Annyira ki van minden forgatva, csavarva – szóval teljessen másképp értik a dogokat, mint ahogy vannak! Hogy én csak néztem: ez most mûi, meg hogyan??

Meg amiket összebeszélnek! Hát én hallottam már olyat is, hogy Jehova tanúi bemennek a gyülekezetbe, gyülekezet végén eloltsák az összes villanyokat, levetkőznek mind meztelenre, aztán aki a sötétbe megtalál egy akárkit, avval lefekszik. De mondjuk nõ nõvel is, meg férfi férfival, meg satöbbi! Ilyeneket híresztelnek Jehova tanúiról! Hogy honnan veszik ezt a butaságot, én nem tudom. Hát hogyan lehetne ez igaz, amikor Jehova tanúinál nem is lehetnek homokosok! Jehova tanúinál még házasság előtti nemi életet se lehet élni – nemhogy a gyülekezetbe, sötétbe, akárkivel, összevissza!

Amúgy én úgy tudom: van egy ilyen szekta, ahol ilyenek mennek – de hát az nem Jehova tanúi. Lehet hogy a buddhisták, hallottam már a buddhistákról is – de nem hiszem hogy ők azok. Szóval tudom, hogy valamelyik szektába állítólag ezt csinálják, de én nem tudom a nevit annak a szektának.

Mirólunk meg hallottam olyanokat is, hogy a sátánista csoportokba a csávók nem is foglalkoznak lányokkal, hanem csak csávókkal, a csajok meg csak csajokkal -meg ilyenek. Már nem úgy hogy a tanítás szempontjából, hanem hogy szexuális téren! Holott hát sátánosoknál ilyen hem lehet. Mer minálunk mindenkinek megvan a párja, és akkor egyáltalán nem avatkozunk egymás ügyeibe. És most nem az, hogy a buziság így vagy úgy vagy amúgy, mer mondjuk a Sátánt nem érdekli, ha valaki homokos! Őt az se zavarná – hát csinálja, ha jólesik neki, sõt, csinálja minél jobban! Szóval éppen lehetne ilyen is – csak éppen véletlenségből nálunk nincsen senki se, aki mondjuk buzi lenne.

Meg volt ez a dolog valahol Amerikába, hogy egy valamilyen prédikátor elvitte a híveit az erdőbe, és mérget adott nekik, hogy igyák meg, legyenek öngyilkosok, hogy akkor majd ez lesz meg az lesz, meg satöbbi, és akkor meg is itták a mérget, és meghaltak tőle, nem is tudom hogy hány százan vagy ezren meghaltak tőle – na hát ezt is HÁNYSZOR hallottam már, hogy „na ugye, TI csináltátok!” Közbe ezek nem is sátánosok voltak, hanem egy nem tom milyen szekta. Fogalmam sincs milyen hitet találtak ki ezek, és akkor beszédtek a rengeteg pénzt vele – na, szóval ez ki is derült, hogy pénzre ment a játék. Mer egy csomóan bedobták a hatalmas pénzeket, dollárba, úgyhogy a prédikátorok már milliomosok lettek, sőt már milliárdosok majnem – de aztán elkapták őket, le lettek sittelve. És a végén kisült, hogy nem is sátánimádók voltak – lehettek volna azok is, de NEM azok voltak! Hanem én nem is tudom mik voltak!

Lehettek volna sátánosok is, de pont nem azok voltak. Meg mondjuk ha most így belegondolok, hogy macskát kinyírni – hát nem is volna teljessen hülyeség. Mer ugye az is egy élőlény. Csak viszont hát EGY MACSKA: most mi az? Hát az egy jelentéktelen akármilyen! Meg hát ez egy olyan kis dolog, ezt akárki meg tudja csinálni! Mondjuk, hogy fölakasztani, megszabdalni – persze: szép. De hát avval nem érünk el semmit, hogy na most megdöglött egy macska! Még éppen jelképnek nem volna rossz – csak hát egy macska, az nem tud gondolkozni, mer az tudatlan, az nem fogja föl áztat, hogy áá, én most a Sátán kezibe kerültem, és akkor most a Sátán így meg úgy – szóval neem, ez egy gyerekség lenne csak!

Meg az is egy ilyen tévhit, hogy Jehova tanúi, az egy vallás. Mer ez nem vallás, eggyáltalán: ez egy hit. És a vallás, meg a hit, az kettő. És nagyon nagy különbség van a kettő között! Elfelejtettem már hogy mi, de borzasztó nagy különbség! Úgyhogy mindig mikor mondja nekem valaki, hogy

– Jehova tanúihoz jársz? Azt a vallást tanulod? -akkor én mindig kijavítom:

– Nem – mondom –, ez nem vallás. Ez HIT! Szóval a református, meg a római katolikus, meg satöbbi, azok VALLÁSOK – de ez egy más dolog! Mint ahogy más az is, hogy „szekta”, mondjuk a pünkösdimádók, vagy esetleg a sátánisták – de Jehova tanúi nem is szekta!

~ Nem – mondom –, nem vallás, meg nem is szekta, hanem ez egy hit. Ez a három szó nem egy, ez mást jelent! – csak sajnos mondom nem jut eszembe, hogy mibe jelent mást.

És ezer van az, hogy Jehova tanúinak nem szabad templomba se menni, semmilyen templomba. Még esküvőt se szabad templomba tartani, vagy keresztelőt, vagy akármit, egyáltalán! Mer a templom, az a Sátán birodalma. Ott csak a bálványimádás megy.

Mer ugye: csak egy igaz hit lehet. Úgyhogy a római katolikus, az evangélikus, meg a törököknél nem is tudom milyen vallás van, buddhista, szóval ilyen Mohamedvallás, meg a többi rengeteg ilyen hit, vagyis vallás – hát ezek nem lehetnek MIND igazak! Mer mindegyik teljessen mást tanít Istennel kapcsolatba! Ennyifajta egyszerre nem lehet igaz – hanem a rengeteg közül csak EGGY az igaz! És énszerintem ez Jehova tanúi: az az igaz.

És ez számtalanszor be is bizonyosodik! Mer például Jehova tanúi papoknak is prédikálnak – és volt már olyan, hogy papból lett Jehova tanúja! Utcán szólította meg a Jehova tanúja ezt a papot, és elkezdte ott mondani neki a nézeteit, szóval ezt a hitet – és akkor addig-addig, hogy mondta ez a papnövendék, mer még csak az volt, még csak tanulta azt a vallást, szóval nem volt még rendes pap, de elég az hozzá, hogy mondta a Jehova tanújának, hogy ő most már csak azt nem bírja fölfogni, hogy idáig hogyan vezethették őt ennyire félre! Mer most megvilágosodott őelőtte is, hogy amit ő addig tanult, az nem ért semmit! És akkor rendes Jehova tanúja lett ebből a papból, vagyis papnövendékből – na!

Hogyha valaki ebbe a dologba kicsit belegondol, akkor egyből láthassa, hogy létezik Isten is, meg létezik Sátán is, és a kettő harcol egymással, meg minden. Hát megnézem akármelyik mozifilmet: ott is mindig a Jó meg a Rossz van, majnem mindegyikbe! És akkor ezek harcolnak, és a végén valamelyik győz. Tehát ez már az egész életbe benne van, hogy Jó meg Rossz, Jehova meg Sátán!

És ez úgy volt, hogy amikor Jehova Isten az első emberpárt elveszítette, Ádámot meg Évát, akkor adott a Sátánnak egy bizonyos időt. Hatezer esztendő-t adott a Sátánnak – ez olyan volt mint egy fogadás. Mer a Sátán azt mondta Jehovának, hogy ő elég erős ahhoz, hogy minden embert átállítson az ő oldalára.

– Nem lesz a Világon egyetlen Jehova tanúja se – azt mondta a Sátán –, nem lesz egyetlen egy teremtményed se, aki téged fog imádni! – ezt mondta.

És akkor erre mondta neki Jehova Isten, hogy na jó, próbáljuk ki.

– Rendbe – azt mondja –, adok rá neked hatezer évet! És akkor még most is ezen folyik a küzdelem Jehova meg a Sátán között, hogy melyiknek lesz több imádója. Csak most már ennek a hatezer évnek kezd vége lenni, most már lejár a próbaidő, és el kell dőlni ennek a dolognak. Szóval, ez van!

Ez pontosan így volt! Úgyhogy mi sátánimádók most is azt akarjuk, hogy a Sátánnak legyen igaza, és egy olyan ember se legyen a Földön, aki Jehovát imádja! A mi hitünknek a lényege tulajdonképpen pont az, hogy senki se higgye el, amit Jehova tanúi tanítanak, hogy minél kevesebb ember legyen Jehova tanúja. Szóval hogy minél több ember haljon meg! Mi arra törekszünk, hogy az egész emberiség pusztuljon el! Mer a Sátán is azt akarja – a Sátán egyetlen élőlényt se akar látni a Föld színén! És mi őt szolgáljuk, a Sátánt, és Jehovának meg ellenségei vagyunk! És amit mi a Sátánér kitűztünk, az sikerülni is fog, mer már RENGETEGEN átfordultak a Sátánhoz! Hát mennyien vannak Jehova tanúi? Olyan hárommillióan? ENNYI ember közül!

Amikor én utoljára voltam a gyülekezetbe, épp akkor jött egy ilyen adat, hogy kábé hárommillióan vagyunk. Ami nagyon kevés – hát ha ötmilliárd ember van a Földön, akkor ez nem sok. Csak azért ezt nem úgy kell venni! Mer van a Bibliába egy rész, a Noé bárkája, ezt meg lehet találni ott leírva, tehát ez igaz volt: ott csak nyolcan menekültek meg a vízözönből, csak a Noénak a családja – az akkori hárommillióból. Akkor hogyha ezt teszem összefüggésbe a mostani számokkal, szóval ha a mostani ötmilliárdból hárommillió fogja túlélni a pusztulást, akkor az kábé ugyanaz, mint a hárommillióból a nyóc! Úgyhogy majd ezt még meglátjuk!

Hát, meglátjuk majd, persze! De miszerintünk a Sátán kerül uralomra, nem Jehova, mi ebbe hiszünk. Hát nyilvánvaló dolog, hogy mi nem azért tartunk a Sátánnal, mer azt gondoljuk hogy Jehova fog majd győzni, de közbe mi csakazértis a Sátánnal vagyunk, mer meg akarunk halni – hát nem vagyunk hülyék! Nem: mi TUDJUK, hogy a Sátán az erősebb, ő győz – ezer szolgáljuk inkább őt. Mer látszik már, hogy ő viszi többre – hát mekkora erő kellett a Sátánnak ahhoz, hogy idáig eljusson, ennyire fölkapdja magát?! Amikor pedig őneki nem segített senki – na mondjuk a démonok, de más kicsoda?! És akkor mégis jól látható, hogy ez a mai Világ már teljes egészébe az ő kezében van, az ő uralma alatt! Hát akkor minek szolgálnám én Jehovát??

Na hát mi meg Jehovának drukkolunk, meg őt szolgáljuk. Mer miszerintünk meg ő fog győzni!

Csak közbe Jehova tanúinál mondjuk az a rossz, vagyis hát az a nehéz, hogy szóval nagyon sok dolog meg van tiltva. Tiltva van a házasság előtti nemi élet, meg akkor tiltva van az hogy egy templomba bemenjünk, meg ilyenek – vagyis hát nem „megtiltva” vannak ezek se, mer megtiltva tulajdonképpen csak az van, amit a Tízparancsolat ír, a legnagyobb bűnök. Ez, hogy házasság előtt nemi életet ne élj, hogy ne lopj, hogy bálványokat imádni nem szabad, ne ölj, ne rabolj, hogy más feleségű nem szabad elvenni, szóval hogyha mondjuk valaki most házasságba él egy nővel, és akkor én odamegyek, és elkezdek avval a házasságba élővel hogyishívjákolni – na, hát ezek a dolgok vannak MEGTILTVA. De a többi, az ilyesmik, hogy mondjuk diszkóba elmenni, vagy egy moziba, vagy sört inni, ilyenek, ezek már inkább a saját lelkiismeretünkre vannak bízva. Van olyan Jehova tanúja, aki például nézi a tévét, vagy eljár moziba is – és attól azért ő még Jehova tanúja! Ha a hite olyan erős, hogy megengedheti magának, akkor mér ne? Vagy például énnekem egy pohár sört meginni, az nem volt éppen TILOS – csak részegnek lenni nem volt szabad. Vagy mondjuk elmenni egy koncertre, az se volt nekem megtiltva, meghallgatni egy zenét, vagy tanulni valamit! Csak mondjuk az se mindegy, hogy mit nézünk meg abba a moziba, vagy milyen könyvet olvasunk el, és hogy az hogyan hat az elménkre. Meg azt már ténleg nem lehet csinálni, hogy ha én mondjuk elmegyek egy moziba, akkor ott beleéljem magamat abba a mozifilmbe. Ahogy a zenébe se élhetem bele magamat. Tehát ha én hallgatok egy valamit, akkor nem az hogy ott elkezdek rá örvöngeni, meg ilyenek! Szóval ez inkább így a lelkiismerettől függ. Vagy mondjuk FÉLIG a lelkiismerettől.

Na ettől függetlenül én még életembe egy koncerten nem voltam. Nagyon szeretek egy eggyütttest, úgy hívják hogy Modern Talking, és épp akkor jött ez az eggyütttes Magyarországra koncertezni, amikor én még jártam Jehova tanúihoz, tanultam a hitet. És majnem kimentem a koncertre – de aztán nem mentem ki mégse. Mer szóval nem volt lelkiismeretem hozzá.

Szóval, ez a sokminden korlátozás, ez mondom egy kicsikét nehéz – csak viszont ha az ember arra gondol, hogy mi lesz a jutalma ezer, akkor nem érdekli az embert hogy nehéz. Mer le van írva, hogy örök életünk lesz, itt a Földön – ez lesz a jutalom. Akkor meg nem megéri?

Na hát minálunk ennek majnem az ellenkezője van. Mer mi például ihatunk amennyit akarunk! Nálunk pont az a jó, ha minél többet iszunk. Mer a sátánosoknál az a lényeg, hogy rossz példát kell mutatni az emberek előtt. Hogy senkinek ne tetsszen amit csinálunk, meg a viselkedésünk, meg

satöbbi. Hogy UTÁLJANAK minket az emberek, ez a lényeg! Mer mi se szeressük őket, és akkor ők se kell hogy szeressenek minket. Úgyhogy én éppen akkor szegem meg a parancsot, ha mondjuk tegyük föl jó vagyok, meg normális!

Szóval van azér egy pár ilyen tiltás a sátánosoknál is

– de nem olyan sok, nem olyan sok mint a jehovásoknál, mi nem vagyunk annyira lekötve. Van azér ebbe közös is, mer például az minálunk is meg van tiltva, ugyanúgy mint Jehova tanúinál, hogy nem szabad olyan lányokkal foglalkozni, akik nem a mi hitünket tanulják. Mer akkor az a lány engemet befolyásolhatna, hogy én se tanuljam ezt a hitet, és ha én mondjuk szerelmes leszek őbeléje, akkor már esetleg az ő kedviér nem is fogok eljárni tovább. Ami már egy rossz valami. És ezt a tiltást én meg is értem, mer persze hogy a Sátán ezt nem akarja, mer félti a híveit, és ha esetleg majd eggyel kevesebb ember fog az ő pártján állni, az már őneki egy veszteség.

De én azér ezt elég sokszor megszegem. Mer mondjuk amikor lejárók a diszkóba, sokszor van úgy hogy fölszedek egy lányt, aki nem tanulja a sátánhitet, és akkor össze is jövök vele – csak viszont még evvel se szegem meg a hitet, mégse! Mer azér én közbe vigyázok! Például egy lánnyal épp most veszem össze ezer. Mer mondta, hogy szombaton aludjak nála, én meg mondtam, hogy szombaton nem tudok sajnos, pénteken meg vasárnap ott alszok, de szombaton dolgom van – és így akkor összevesztünk. És azér így ezt lehet csinálni, így szabad! Csak ebbe az a veszélyes, hogy ha én mondjuk szeretem azt a lányt, és mégis össze kell veszni vele ezmiatt, akkor ezt már kicsikét nehéz elviselni. De közbe akkor még olyan is lehet, hogy én azt a lányt meghódítom, de nemcsak magamnak, hanem még a hitnek is, és akkor eljön ő is velem – és ez meg már nagyon jó!

Azelőtt én nagyon szerettem egy pár ilyen eggyüttest, vettem is magamnak egy csomó lemezt tőlük, meg rengeteg képet, jelvényt, elég drágán – aztán ahogy úgy elkeztem komolyabban járni Jehova tanúihoz: fogtam az egészet, odaadtam valakinek. Egy lánynak. Csak úgy, ingyért.

Csak utána tudtam meg, hogy ezt se lehetett volna. Mer ez egy olyan dolog: ha én kirakom azokat a képeket, meg jelvényeket hordok, meg ilyesmik: az bálványimádás. És még jó, hogy ÉN nem csinálhatom – de még annak a másiknak is rosszat teszek, akinek így odaadom! Az ilyesmiket jobb inkább kidobni a szemétkébe, vagy elégetni, vagy ilyesmi. Vagy esetleg mondjuk elzárni egy szekrénybe, lelakatozni, és akkor jó, ott van, de nem

lássá senki – na de ezt is minek? Akkor már legjobb ténleg kidobni, az a biztos!

De viszont: én ezt akkor nem tudtam. Mer nekem ezt csak UTÓLAG magyarázta el valaki! Ha én ezt tudtam volna, akkor persze hogy nem adtam volna oda annak a lánynak azokat a képeket, meg lemezeket, meg jelvényeket, hanem hát a szemétbe dobtam volna őket! De én ezt nem tudtam, odaadtam őket annak a lánynak – utána meg hát nem akartam már visszakérni azér.

Én most már tudom, hogy házasság előtt nem lehet nemi életet élni – és hogyha ennek ellenére mégis élek, azér nekem már felelni kell. Mer TUDATTAL csináltam. De van olyan, amit tudat nélkül csinálók, mer mondjuk nem vagyok még tisztába vele hogy bűn, mer még nem mondta senki – akkor az így még nem is bűn, ezer még nem vagyok felelős. Mint például ez a lemez-dolog is, hogy odaadtam a lemezeket annak a lánynak, meg a képeket, meg a jelvényeket! Ha utána megmondják nekem, hogy ez bűn, és még AKKOR IS tovább folytatom ezt a cselekedetet, az már akkor bűn.

De például ez is, hogy nekem hosszú a hajam – hogyha én most járnék Jehova tanúihoz, ez már baj lenne. Hú, szóval ez már izé lenne, hogyishívják! Mer hát ez le van írva a Bibliába, hogy „aki férfi, az legyen férfi, és aki nő, az meg legyen nőies”, valahogy így van – na és szóval Jehova tanúi erre az én hosszú hajamra azt mondják, hogy ez már olyan nőies. Hát lehet hogy egy kicsikét ténleg az is, vagy mittudomén – Mer nem is csak Jehova tanúi, hanem világiak is mondják sokszor, például benn a papírgyárba, hogy

– Mér nem vágatod már le, hát nem vagy te NŐ, hát férfi vagy, nem?

Én meg viszont nem nagyon szeretném leváгатni. Április

óta nem járok a gyülekezetbe, azóta nő már – – Jó, ha mondjuk arról lenne szó, hogy megin annyira megerősödnék a hitbe, hogy nem ilyen gyenge lennék, mint mostan, hát akkor le kellene vágatni, akkor persze hogy leváगतnám –

Meg akkor van ez is, hogy Jehova tanúja nem lehet még katona se. Mer Jehova arra tanítsa az embereket, hogy ne öljék egymást, sőt, ne is bántsa egyike a másikat, sehogyan se! Na ez az egyik ellentét Jehova tanúi meg a pápa között is, hogy a pápák meg a papok csinálnak olyanokat is, hogy háború idején megáldják a fegyvereket, hogy na, Isten nevébe menjetek aszt öljetek – hát még a tévébe is lehetett ezt látni, hogy odament a pap, és

keresztet vetett arra a fegyverre, meg ilyenek! Na, hát szóval ilyesmit nem lehet csinálni!

Úgyhogy az van, hogy amikor azt a Jehova tanúját behívják katonának, akkor nem megy be, hanem inkább kap helyette két év nyóc hónap börtönt, és akkor azt leüli. Habár ez most január elsejétől majd változik. Most már nem kell majd bevonulni, hanem el lehet menni helyette kórházba dógozni, 300 forintér – csak nem tizennyóc hónapra, hanem a duplájára. Hát, ennyit még ki lehet bírni.

Engem még nem hívtak be, úgyhogy énnekem ez még nem merült föl. Mer mikor először voltam sorozáson, akkor ideiglenessen alkalmatlan voltam, most utoljára meg C-t mondtak, úgyhogy csak jövő februárba kell majd menni -hát, majd meglátjuk, ha megyünk Ausztráliába, akkor lehet hogy abból se lesz már semmi.

Olyat mondjuk nálunk se lehet csinálni, hogy rendörnek menni, meg hasonlók. Csak minálunk nem azér nem lehet, hogy fegyverfogás, meg mittudomén, hanem – hát mivel minket nem zavar a bűnözés, minekünk semmi kifogásunk ellene! Hát a bűncselekmény, az már egy jó példa – szóval hogy rossz példa, vagy hogy mondjam –, az már tetszik a Sátánnak! Viszont akkor ugye a rendörök, azok meg nem tetszenek a Sátánnak. Mer avval hogy elkapják a bűnözőket, meg ez meg az, avval már jót tesznek – és az rossz. Hát mi inkább azon vagyunk, hogy csak minél jobban szaporodjon a bűn! Mondjuk hogyha véletlenül mihozzánk betörne valaki, akkor mi azér azt följelentsük, mer mi viszont rosszat akarunk tenni még annak a bűnözőnek is – hú, szóval ez egy kicsikét bonyolult. Például a jehovások a bűnözőt sose jelentik föl – mi viszont, hogyha mihozzánk törnek be, akkor igen. Mondjuk hogy ha csak úgy megtudjuk, hogy ide vagy oda betörték, és hogy ki csinálta, akkor nem szólunk semmit. Mer a mi szempontunkból jót cselekedett az a betörő! Szóval mi a bűnt, azt helyeseljük.

Viszont ilyennel azér mégse foglalkozunk, hogy mondjuk betörni, meg ilyenek – mer másképp kell rosszat tenni, nem így. Teljessen másképp kell – hát ez olyan világi módszer, olyan semmi se!

Mondjuk embert ölni, az már nem volna rossz. El is képzelhető, hogy van ilyen: Amerikába, meg ilyen helyeken biztos hogy ölnek is embert a sátánimádók. És azér majd ha arrafelé fokozódik a helyzet, akkor itt is az lesz. Mer a Sátánnak az a célja, hogy minden ember meghaljon – hát akkor meg egygyértelmű! Csak hát egyelőre még nem tartunk itt. Meg azér bele is kell ebbe jönni előbb, tudni kell jól a módját – és ahhoz sokat kell tanulni

még. Mer szóval nem úgy megy ez azér, hogy most én kiállók a Körút közepire, aszt lelövöldözöm az embereket, rakásra! Nem, hanem szépen, ügyessen kell ezt csinálni, hogy ne találják meg a hullákat, vagy ha a hullát meg is találják, akkor se bizonyítsanak ránk semmit. Mer az már hogy nézne ki, hogy a sátánimádót beviszik a rendőrségre, emberölés-ügybe? Az több kár, mint haszon! Úgyhogy ezer mondom: meg kell ezt előbb tanulni. Mondjuk itt a város közepin kicsivel nehezebb a dolog, itt ha mondjuk kinyírok valakit, nem olyan könnyű eltüntetni a nyomokat – habár nálunk van rá módszer, hogy hogyan lehet megoldani ezt az eltüntetést. Nem mondom el, mer akkor ha véletlenül rendőr is elolvassa majd ezt, akkor egyből: „hopp, utána kell nézni kicsit ezeknek a sátánosoknak is!” Szóval –

Na, elég annyi, hogy lesz azér majd még ilyen is. Mer ha jön a parancs, az utasítás, akkor nincs mese: akkor KELL ölni is! Csak közbe ez nem egy könnyű dolog. Mer ugye sok százmillió, meg sok MILLIÁRD ember van a Földön, most akkor azt mind kinyírni, hûû – Közbe meg ha mondjuk most így hozzáfogunk, és elkezdjük eggyenként venni az embereket: hát a tizedik vagy a húszadik után már biztos hogy benn lennénk a rendőrségen, ez tök biztos! Úgyhogy mondom nem tudom még. Majd, valahogy –

Jehova tanúinál van még egy olyan is, hogy ha valaki bekerül a kórházba, akkor avval a beteggel, ha Jehova tanúja, ott nem lehet akármit csinálni. Például ezt a vérátömlesztést, ezt nem lehet megengedni – erről különben már volt írva az újságba is. Nem lehet, mer ez ellenkezik a bibliai törvényekkel, mer Jehova Isten szerint a vér, az szent. Különben ez sehogyan se olyan nagy hülyeség, akárhogy nézzük, mer közbe az a vér lehet fertőző is, szóval az a vérátömlesztés lehet elég veszélyes is! Úgyhogy mondjuk igazuk is van azoknak, akik nem bíznak meg az ilyen dogokba! Csak hát a fő szempont, az itt nem ez, hanem a vallási nézet, vagyis a hit. Ami miatt tehát nem lehet csak úgy kicserélni azt a vért! Mer ugye amikor Jehova föláldozta a fiát, Jézust, akkor Jézus a vér által halt meg – úgyhogy akkor így szent lett a vér. Meg különben is, hát ha nem lenne vér, akkor nem lenne ember se, nem lenne élet – tehát akkor a vér, az mindenhogyan szent! így tanítsák ezt Jehova tanúi, de ez így is van, úgyhogy én hiszek is ebbe!

Úgyhogy Jehova tanúinak van is egy ilyen igazolványuk, mindnek, amit a személyigazolványba szoktak betenni és úgy viszik magukkal mindenhova, egy kis papír, gépelve, és az van ráírva, hogy ez az illető egy Jehova tanúja, és ezer hogyha baleset következtébe, vagy akármier kórházba kell vinni és vért kell neki adni, akkor ő nem fogadja el azt a vért, a hit végett – ez van

ráírva. Ez minden Jehova tanújának ott van a zsebibe, két tanúval alá van rendessen iratva, tehát ez egy rendes papír, egy igazolvány. És akkor ezt muszáj betartani, még ha mondjuk egy anyának a gyereke van olyan helyzetbe, hogy ha nem adnak neki vérátömlesztést, akkor meghal – nem, akkor se lehet, az anya nem engedi! Mer inkább haljon meg az a gyerek, mint hogy vérátömlesztést csináljanak neki. Tehát Jehova tanúi nem félnek a haláltól. Mer ők tudják, hogy az Új Világba úgyis föltámadnak, hogyha Jehova arra érdemesnek tartsa őket – úgyhogy akkor nincs semmi probléma!

Namostan, hát ebből elég sok vita van. Benn a gyárba is nekem jött valamelyik, hogy ez micsoda izé, hogy itten emberéletről van szó, meg ilyesmik, meg hogy a felelősség! És akkor én magyaráztam ott neki, hogy igen, van olyan, hogy Jehova tanúi hiába nem egyeznek bele, az orvos mégis ad vért annak a gyereknek – na de így már az anya nem felelős érte, mer mondjuk ő mindent megtett, ő tiltakozott, de az ő akarata nélkül mégis megtörtént a dolog, úgyhogy szóval Jehova Isten így már nem okolhatja azt az anyát, szóval nincsen felelősség-én magyarázom neki, de hát nem érti. Mit csináljak –

Megpróbáltak evvel a dologgal már sokmindent. Például hogy másik Jehova tanújának a vént adják annak a Jehova tanújának – de hiába, mer azt se lehet. Meg akkor olyasmiket is, hogy most kísérletezik az orvostudomány ilyennel, hogy jó, ha vért nem szabad adni, akkor adjunk helyette valamilyen mesterséges anyagokat – mondjuk hát ez rendbe van. Úgyhogy akkor Jehova tanúin csinálják ezeket a tudományos kísérleteket, mer őknek úgyis mindegy, ők vállalják.

Minálunk van egy olyan is, hogy ha kell, akkor meg is halunk a Sátánér. Mondjuk például én most bemegyek és aszondom, hogy föl akarom magam áldozni, mer hogy unom az életemet, meg így meg úgy – és akkor a többiek aszondják rá, hogy jó van, rendbe, és akkor kész: akkor föláldozom magamat a Sátánnak.

A többiek meg segítenek. Van erre többféle módszer, van például egy ilyen kínzásos akármí, meg akkor van erre egy nagy kereszt, elektromos, olyan mint egy sütővas, de rendesen rá lehet feszíteni az embert, és akkor bekapcsolják áram alá, úgyhogy fokozatosan melegszik fölfelé, és marha nagy hőfokot tud kiadni, mint egy nem is tudom milyen erősségű radiátor, akkorát hogy az egész terembe meleg lesz tőle – és akkor szabályosan rásül az ember. Ami hát elég nagy kínlódás.

Mondjuk eddig még nem volt rá eset, hogy használjuk, mer egyenlőre még senki se unta meg az életét. De aztán jöhet egy olyan is, hogy kapunk egy utasítást, egy parancsot, hogy föl kell áldozni magunkat – akkor nincs pardon: akkor ténleg föl kell áldozni magunkat, az egész csoportnak. Az ilyen hírt úgy kûdik, fölülrõl. De persze ez se úgy megy, hogy valaki gondol egyet, mer épp olyanja van, hogy na most az ilyen meg ilyen számú csoport áldozza föl magát a Sátánnak – nem. Hanem hát az ilyen utasítás a démonoktól jön. Vagy legalábbis azok közvetítik ki. Úgyhogy akkor azt mindenhogyan meg kell csinálni!

Ezek a démonok, ezek különben kissé bonyolult dolgok. Mer ezek olyan szellemi teremtmények, hogy meg tudnak jelenni az ember elõtt, úgy is hogy meg lehet fogni õket, pedig nem is anyagból vannak, mer él, csak nem hús és vér – csak az a nehéz benne, hogy ahhoz hogy valaki lássa õket, ahhoz már hinni kell bennük. Mer aki nem hisz bennük, az nem is lássa õket – pedig közbe ezek a démonok hozzák például az ilyen utasításokat is! De ezt inkább nem is mondom, mer ezt általában nem nagyon szokták elhinni.

Különben egyszer már volt példa erre a föláladozásra. Mer Amerikába akartak valamit csinálni a sátánimádók ellen, föl akarták számolni teljessen az egészet, erõszakkal – és akkor erre kijött a döntés, hogy jó, rendbe, de ha ezt tényleg megteszik, akkor az egész Világon ahol csak vannak sátánimádók, azok mind föláladozzák magukat, de mind! Úgyhogy akkor ezer valakinek felelõsséget kellett volna vállalni, hogy most ezmiatt ilyen sok ember meg fog halni – és akkor erre nem merte vállalni a felelõsséget egyik állam se. Úgyhogy akkor maradt minden a régibe, nem merték mégse fõlszámolni a sátánosokat. Ez mondjuk nem itt volt, meg elég régen is történt, Magyarországon akkor még nem is foglalkoztak ilyesmikkel. De tegyük föl ha most itt Magyarországon állna elõ ilyen, hogy razziák, meg minden, hogy föl akarják számolni a szervezetet, akkor a sátánimádók az egész Világon mûködésbe lépnének, ami hát már elég nagy bonyodalom lenne, majdnem politika már – úgyhogy valószínû inkább nem vállalná senki a balhét.

Könyvet szabad olvasni Jehova tanújának, elolvashat õ is majnem mindent – mondjuk nem MINDENT, mer például kimit, azt nem nagyon olvasnak Jehova tanúi, ilyenekre nincs is idejük. Mer idejük nemigen van, hát õk ezeket a Jehova tanúi-könyveket olvassák állandóan. De azért úgy elolvasgatnak õk idõnkint mást is, hogy a Világról is tudjanak valamit – mondjuk politikával nem nagyon foglalkoznak, politikai dogokba nem

keverednek ōk, mer az nem érdekli ōket, csak egy kicsikét mégis figyelemmel kísérik hogy hogyan változik a Világ, és hogyan teljesedik be az, ami a Bibliába meg van írva. Szóval csak annyira, hogy mondjuk megnézik a tévébe a híradót, vagy ilyesmik, de már az hogy az újságokat böngésszék minden nap, az nincs.

Mi viszont azér kicsit beavatkozunk a politikába is. Mer nekünk úgy általába a rendszer ellen kell lenni – hát ez természetes. De annyi mondjuk ebbe is közös, hogy kisz-tagok mi se lehetünk, meg semmi ilyen, párttagok se, még a szakszervezetbe se mehetünk bele – csak egyszerűen eljárunk dógozni, és avval kész. Mondjuk ha valakit erővel bevisznek a szakszervezetbe, nem is kérdezik meg az illetőt, csak vonják a pénzből a tagdíjat, mer volt már ilyen, hát az ugye más, arról már nem mi tehetünk. De hogy úgy beleagitáljanak minket valamibe, hát olyan nincs!

Jehova tanúinál az a nagyon jó, hogy ott teljes szeretet van a gyülekezetbe, mer ott nem azt nézik, hogy az egyik ember ilyen, a másik ember meg olyan, hanem ott mindenki egyforma. Meg ott nincsen fajgyűlölet se, ōk nem tesznek különbséget, hogyha valaki cigány, vagy ha valaki zsidó, az ugyanúgy odamehet és a testvérük lehet, és ugyanúgy joga van neki mindenre!

Ugye ott vannak például a zsidók. Ugye, Jézus, az amikor megszületett, akkor zsidó volt. De aztán a saját népe megtagadta, úgyhogy aztán épp a zsidók feszítették föl Jézust. És akkor Jehova azt mondta a zsidóknak, hogy most ezér, amér az Ő fiát keresztre feszítették, még majd meg kell nekik lakolni, felelni kell nekik ezer a tettükér, meg minden. És ez összefügg avval is, ahogyan 44-be Németország rászállt a zsidókra – ezt nekem elmagyarázta egyszer egy Jehova tanúja, de annyira nehéz fölfogni, hogy én már akkor se értettem pontossan. Szóval valami olyasmi a lényege, hogy a Hitler, habár ō is hitt Istenbe, mégse tudta, hogy ō mostan Jehova parancsát hajtsa végre – pedig azt hajtotta végre. Na és akkor így lettek üldözve a zsidók a német megszállás alatt – valahogy így. – De ettől függetlenül: Jehova tanúinak nincsen semmi bajuk a zsidókkal!

Oda is jöhetnek a zsidók a gyülekezetbe, ugyanúgy mint a cigányok, egész nyugodtan odajöhetnek! Mer Jehova tanúinak SENKIVEL sincsen problémájuk: az ō szemükbe minden ember eggyenlő, mer mindegyik Jehovának a gyermeke!

Ugyan úgy, ahogy mondjuk a sátánimádókkal sincs bajuk Jehova tanúinak! Azok iránt se éreznek gyűlöletet! Hát amikor például a Marci

egyszer eljött velem -jó, nem azt mondom, hogy örültek neki; de NEM GYŰLÖLTÉK! Hanem inkább sajnálták. Meg is mondták nekem: hogy SAJNÁLJÁK a Marcit, amér azt a hitet tanulja, amér a Sátán ennyire elvakította őket – ezt mondták nekem. Meg hogy szeretnék, ha egyszer azér inkább a mi hitünket tanulná még a Marci is. Tehát azér, hogy valaki sátánimádó, azér ők még nem gyűlölik – mer az is csak egy ember!

A mostani fiatalok eléggé sokfélék, vannak köztük sátánosok, vannak pánkok, vannak rokkerek, meg vannak a Jehova tanúi, meg akkor vannak ezek a szkinhedek, meg vannak az újfasiszták, habár mondjuk az majnem ugyanaz, mer legtöbb szkinhed újfasiszta, van amelyik mondja is, meg van amelyik fél mondani, de azér mégis az, egy ilyen újfasiszta akármi, mer hát ő is azt akarja befejezni, amit a Hitler félbehagyott, szóval hogy megölni a zsidókat, megölni a cigányokat, utána meg az egész Világot – na, szóval ezek a szkinhedek is egy elég fura dolog. Minekünk ugye nincsen semmi kapcsolatunk övelük, pedig ha például a Sátán oldaláról nézzük, akkor azt lehet mondani, hogy nem is olyan rossz, amit ők csinálnak. Mer ők nemcsak ezeket a sötétbőrűeket irtsák, hanem hát senkit se szeretnek. Csak azér itt már van egy probléma. Hogy mondjuk ha énrajtam most egy ilyen szöges bördzseki van, és megyek az utcán, és jönne szembe egy olyan hat-hét szkinhed, akkor BIZTOS hogy belémkötnék. Mer úgy vennének, hogy hát rokker vagyok, meg ez meg az – és akkor dirr-durr! Ami belefér! Én meg semmit nem tudnék csinálni, mer ők heten vannak, meg NYÓCAN, és én egyedül! Mondjuk még nem volt ilyen eset – de lehetne! Meg még a Jancsival is előfordulhatna, amér neki meg hosszú a haja – mer őnekik meg le van nyírva a fejük, úgyhogy a hosszú haj, az nekik már nem jó! És általában ugye mindenki akkor erősebb, hogyha nem egyedül mászkál, hanem egy ilyen csapatba van. Mondjuk ha megyek az utcán, és szembe jön EGY szkinhed, de ténleg egyedül: biztos, hogy nem szól hozzám, enged elmenni! Szóval ez ilyen. Mondjuk jó: rászállnak a sötétbőrűekre – rendbe. Részünkről oké, csinálják! Ebbe egyyetertek, ha meg még el is tudják magyarázni, akkor pláne egyyetértet, semmi kifogásom ellene! És ezt még úgy nagyjából el is magyarázzák, hogy mért van. De a többi emberre mér szállnak rá? Ezt egyáltalán nem értem. Mer én legalábbis nem találkoztam olyan szkinheddal, aki ezt el tudja magyarázni. Ha elmagyarázzák: megértem, elfogadom, jó, prima, ez van, ezt kell szeretni. De nem számítva azt az egyet, hogyha mibelénk is belénkrúgnak. Mér azt azér már mi se

fogjuk elfogadni, föllázadunk mi is, és akkor engem nem érdekel, hogy szkinhed, nekimegyünk, ahol csak érjük!

Jehova tanúinak azért kell hirdetni mindenütt a hitet, mer Jézus is így hirdette, amikor itt élt a Földön, és a Bibliába is ki lett adva parancsba, hogy hirdetni kell mindenütt, különösen most az utolsó időkbe. De meg is látszik az eredmény, mer mostanába már sokkal több Jehova tanúja van, mint azelőtt – hát látom: engemet is vagy háromszor-négyszer szólítottak le az utcán, csak most az utóbbi időbe!

Mi ilyesmivel nem nagyon törjük magunkat. Mer enélkül is meg lehet szerezni a tagokat – megy az, magától! Meg a másik, hogy ha mondjuk mi leállnánk az utcán szövegelni, hogy így a Sátán, meg úgy a Sátán – hát húú, a legtöbb ember egyből elmenekülne! Úgyhogy szóval mi ezt nem is hirdessük. Ha tegyük föl ketten vagyunk valahol sátánimádók, akkor azért beállunk erre a témára, elkezdünk erről is dumálni – és akkor ha valakinek tetszik, akkor jó, ha nem, úgy is jó, de mi nem foglalkozunk tovább a csávóval.

Nem, inkább mi azt csináljuk, hogy akadályozzuk a Jehova tanúit. Például ha látom, hogy valaki nézeget egy ilyen jehovás könyvet, akkor egyből:

– Na mi van, mesekönyvet olvasol? Hagyjad már, hát kiröhögteted magad! – meg így meg úgy.

És akkor általában el is szégyell magát az illető, és magától mondja:

– Húú, hát tényleg, mekkora hülyeség – meg ez meg az.

Szóval mi inkább úgy dolgozunk, hogy nehogy véletlenül elhiggyék az emberek, amit a Jehova tanúi prédikálnak – hát ez a legjobb, nem? Úgyhogy még olyan is van, hogy egy sátánista úgy tesz, minthogyha ő is Jehova tanúja lenne, és akkor leszólít embereket, beszél nekik, de összevissza, mindenféle zagyvaságot, emeletes ökörségeket, amit csak ki lehet találni – úgyhogy akkor az emberek akik hallják ezt a hamis prófétát, azt mondják magukba:

– NAHÁT, hogy ezek a Jehova tanúi MEKKORA szamarak! –

és akkor esetleg a következőt, aki mondjuk már igazi Jehova tanúja lenne, azt meg se hallgassák! így kell ezt csinálni!

Ezt a hitet, amit Jehova tanúi követnek, elég soká kell tanulni. Mer mondjuk ott a Biblia, amibe minden benne van – na jó, csak ám ha én elolvasom a Bibliát, úgy magába, akkor azt egyáltalán nem értem meg. Mer nagyon nehéz fölfogni! Kell még hozzá mindenféle kiegészítő könyv, ez-

az-amaz, ami kivilágosítja azt ami a Bibliába le van írva. Mondjuk például az van a Bibliába, hogy „tenger” – de akkor ám az van ahol ténleg tengert jelent, meg van olyan hogy azt jelenti hogy SOKASÁG, szóval rengeteg nép. Tehát a Bibliának az értelmezése, az olyan kétértelmű, hogy ténleg nem bírom csak úgy magamtól fölfogni – csak akkor, hogyha ott van mellette az Őrtorony, ami megmagyarázza a Bibliát. Elolvasom mellé azt is – és akkor rájövök, hogy mit is akar mondani a Biblia! De anélkül én azt úgyse értem meg – mer NEM ÉR TEM MEG!

Na ezer fontos ez az Őrtorony. Ez Amerikából jön, ott csinálják. Olyan mint egy újság, rendes, átlagos fehér lapja van, telegépelve, azután meg le van sokszorosítva, úgy küdik el Amerikából sokszorosítva. Amerikába kicsikét másfajta, mer én láttam már amerikaiakat is, egy Jehova tanújánál, az nem pont ilyen, mer nem is gépelve van, hanem nyomtatva, meg ráadásul angolul, de a lényeg ott is ugyanaz: hát a Bibliát magyarázza, hogy hogyan kell azt értenünk, ami a Bibliába le van írva. Minekünk minden Amerikából jön. Meg esetleg még Nyugat-Németből – de legtöbb dolog Amerikából. Úgyhogy mondom ezt az őrtornyot is onnan kapjuk, ezt a harmincvalahány oldalas valamit – de rendessen magyarul!

Na ez pontossan így van minálunk is! A vezetőnk, aki tanít minket, meg a többi vezetők fölváltva járnak ki Amerikába, és onnan hozzák az anyagokat – persze illegálisan, mer ha mondjuk a határon belenézne a vámos, beleolvasgatna kicsit, hát egyből kiakadna, –

– Jézus-Mária, MI EZ?! úgyhogy szóval ezt nem kell a vámosnak látni – de azért nincs probléma, nem szoktunk lebukni.

Ezek a könyvek nekünk a szanfranciskói Sátánegyházról jönnek – mer Amerikába rendessen engedélyezve van ez a dolog! Mondjuk csak az nincs engedélyezve, hogy a sátánisták embereket öljenek, de amúgy Amerikába rendessen működik az engedélyezett Sátánegyház! Az amerikaiak az eredetiek, ők kezdték valamikor ezt a hitet, meg minden, úgyhogy a központunk is ott van nekünk, és ők kapcsolatba vannak az egész Világgal: nekik mindenről kell tudni. Ott minden egyes személy föl van írva, mindenki aki csak sátánimádó a Világon, név szerint, mikor született, anyja neve, minden, a személyigazolványból írják ki az adatokat, és akkor így tartásuk számon a tagságot.

És hát egyre többen vagyunk, egyre nagyobb ez a szervezet. Ahova én járok, ott vagyunk most már vagy negyvenen, de ezen kívül Budapesten vannak még mások is, rokonok, akik ugyanehhez a családhoz tartoznak. Én

is tudok még egy helyet – pedig annyira titkossak vagyunk, hogy mondjuk még nekem se lehet mindenről tudni, szóval a többi csoportról csak sejtem hogy vannak, de hogy hol, az nem az én dolgom.

Minálunk úgy van, hogy aki a gyülekezetet vezeti, az „körzeti szolgál”, ő már régóta tanulja a hitet és elég sokat fejlődött benne, sokkal többet tud mint egy átlagos Jehova tanúja, és az egész életét erre szenteli, mondjuk a munkáját nem számítva minden idejét. Mer ugye a legtöbb Jehova tanúja, aki egyszerűen csak Jehova tanúja, az nem tudja ezt megtenni, mer tanul, tanul, amennyit csak bír, de azért a munkáján kívül van neki más gondja is – hát például a család. De a körzeti szolgálak, azok se hova el nem járnak, hanem mindig csak ezt tanulják, naponta több órát. De akkor őrajtuk kívül még vannak azok is, akiket úgy mondunk hogy „vének”, szóval akik már NAGYON régóta Jehova tanúi, és még többet tudnak, akik már NAGYON sokat tudnak.

És akkor ha az ember valamit nem tud, akkor megy, és a gyülekezeti szolgától meg lehet kérdezni azt a bizonyos problémát. De ez nem úgy van, hogy akkor ő a hasára üt és mond valamit, ami épp az eszibe jut, hanem ha pont nem tudja azt a valamit, akkor azt mondja:

– Most nem tudom a feleletet, de következő alkalomra majd megmondom neked, ha tudom! – és akkor hazamegy, és kikeresi a Bibliából azt a dogot.

Szóval ők soha nem a saját fejükből mondanak valamit, hanem mindig csak az írásra hivatkoznak, arra, ami ott le van írva! Úgyhogy például ők soha nem szabják meg azt senkinek, hogy márpedig te most ezt nem csinálhatod, meg azt nem csinálhatod – ők mindig csak az írásból veszik, hogy ott ez meg az van leírva. Vagy ha mondjuk az utcán prédikál egy Jehova tanúja, akkor is: valamit kimond, utána rögtön kikeresi a Bibliából, és megmutatja, hogy ott ez hogy van. Hogy tehát ő nem a saját szavát mondja, hanem BIZONYÍTANI is tudja: hát ez így és így le van írva!

Szóval hogy macskákkal vacakolni, az mondjuk egy marhaság. De az viszont igaz, hogy ahova mi járunk, ott patkányok vannak. Rendes patkányok, ott élnek, mivelünk, ott mászkálnak köztünk, még etetjük is őket! Most ezt nem úgy kell venni, hogy mittudomén, hogy mi talán egy olyan koszos helyen lennénk, hogy elszaporodtak a patkányok – mer nem, hát ez egy nagyon szépen berendezett, tiszta pincehelyiség, meg ezek a patkányok is tök tiszták, meg minden! Szóval ezeket valamelyik csatornából fogdosta össze a vezetőnk, és behozta őket, mer kellenek – szimbólumnak. A patkány, meg a denevér, ezek szimbólumok. Meg a

macska is – de nem csinálunk velük semmit, csak ott vannak velünk. De RENGETEG patkány!

Mi három nap járunk be egy héten, hétfőn, szerdán és szombaton kell menni, este kilencre vagy tízre, attól függ, ez mindig meg van mondva előre, és akkor reggel négyig tart az egész. Úgyhogy onnan megyünk be egyenessen munkába, aki esetleg dogozik, az onnan jár – hát ez elég fárasztó, de muszáj kibírni. És viszont nagyon jó, mer akkor ott együtt vagyunk, meg minden. És akik nálunk vannak, azok mind fiatalok, a legidősebb mondjuk húsz éves, meg akkor még vannak, akik nálam olyan fél évvel fiatalabbak, tizennyóc, tizenkilenc évesek, így. És ugyanúgy Összetartás van miközöttünk is, mint Jehova tanúinál. Mer testvérek vagyunk, úgy is szólítsuk egymást hogy „testvér”, meg amikor megyünk be, akkor úgy köszönünk egymásnak, hogy egy csókkal, de szájra adjuk a csókot.

Jehova tanúinál is kétszer vagy háromszor kell menni minden héten, de viszont csak egyórás a gyülekezet. De arra akkor ténleg el kell menni, hogy ugye a tanulásba mindig előbbre legyen az ember. Meg ha valaki mondjuk egy-két hétig hiányzik, akkor már a Világ annyira el tudja csábítani, hogy a végén aztán már nem is fog többé jönni – tehát nagyon vigyázni kell, mer a Világ eléggé csábító.

Mondjuk a gyülekezet, az nálunk kicsikét más, mint a sátánosoknál – habár én ott még nem voltam, csak a Marcitól tudom hogy milyen. Minálunk van a tanítás, meg van az ima, meg minden gyülekezet elején meg végén van éneklés is. Veszünk egy fejezetet a Bibliából, és akkor ami ének ahhoz tartozik, azt elénekeljük – az Őrtonyba megvannak ezek az énekek, onnan lehet megtanulni őket. Amikor én jártam, akkor 119 ének volt, de mindig több lesz, mer az Őrtonyba mindig új ének van.

Abba is teljessen eggyezik a két hit, hogy a gyülekezetbe mi is testvérnek szólítsuk a másikat. Az viszont megint egy különbség, hogy minálunk nincsen állandó hely a gyülekezetnek, hanem csak házakhoz járunk, mindig máshova, összevissza – azért hogy ne legyen föltűnő, hogy na itt és itt mindig összejövetelek vannak. Inkább mindig másik testvérünknél vagyunk. Mer volt már rá eset, hogy följelentették Jehova tanúit, és akkor a rendőrök még a gyülekezetet is széjjelzavarták. Pedig hát semmi rosszat nem csinálnak ők, még csak nem is hangoskodnak, egyáltalán! Még arra is vigyáznak, hogy a szomszéd se hallja meg az éneket. Csak hát nálunk nem az van, mint mondjuk Amenkában, hogy teljes vallásszabadság –

Magyarországon is azt mondják hogy vallás-szabadság van, csak közbe még sincs. Hát hányszor van, hogy amikor így házról-házra járnak Jehova tanúi és prédikálnak, vagy az utcán megszólítsák az embereket, akkor jön a rendőr, és azt mondja, hogy „botrányt okozunk”, hogy „háborgassuk” az embereket, vagy mit csinálunk velük – és akkor egyből kész a probléma. Meg hányszor van, hogy házkutatást tartanak Jehova tanúinál, a könyvekér! Tehát nálunk azér ez nincsen megengedve!

Viszont, van aztán olyan is, hogy jönnek a rendőrök, keresik a könyveket – és nem találhatnak egyet se. Mer olyan jól el vannak dugva. Meg hát szóval azér Jehova is csak segít ebbe –

Az biztos, hogy a jehovásokkal többet foglalkoznak a rendőrök, mint mivelünk. Mondjuk, amíg nincsenek komolyabb zûrök, addig minket hagynak. Hát a jelvényt is szabadon ki lehet tenni, nincs belőle semmi! Engem egyszer itt a November Hetedike téren megállított a rendőr, rajtam volt épp a szerelés, meg a sátános fordított kereszt is –

– Ez micsoda? – aszondja a rendőr. – Szekta-tag vagy?

– Nem – mondom neki –, ez nem szekta, ez HIT!

És kész, ennyibe maradtunk! Nem is szólt utána semmit, elengedett!

Csak azér mégis jobb, ha mi is titokba csináljuk a dogokat. Mer ha olyan nagyon lássák a rendőrök, akkor esetleg mégis úgy elgondolkoznak rajta, hogy hoppá, hátha ez ténleg valami komolyabb ügy, aszt kijönnek, körülnéznek – ami azér nem lenne jó. Mer van ott egy pár olyan cucc, aminek esetleg megörülnének – szóval nem: jobb a béke, jobb ha titokba vagyunk.

Amúgy különben én voltam sátánimádó is. Egy ideig.

Hát a Marcin keresztül jött ez. Hogy ugye ő az volt, sátánista, ezt tanulta, és akkor mesélt róla nekem is – na, mondom, milyen lehet ez? Talán érdekes – próbáljuk ki!

És akkor megpróbáltam én is. De nem soká tartott ez, pár hónapig talán, szóval egész az elején voltam én még csak ennek. És nem is jártam még el oda őhozzájuk, épp csak úgy érdekelt a dolog, tulajdonképpen még csak ismerkedtem vele.

Aztán az volt, hogy elmentem véletlenül egy Jehova tanújához, egy szabóhoz, aki ott lakik nem messzi tőlünk

– én láttam is már ezt a szabót régebben a gyülekezetbe, de valahogy nem is gondoltam rá, hogy ő is Jehova tanúja, hát én csak egy nadrágot akartam csináltatni vele! És akkor odamentem, és egyből megláttam nála

egy ilyen kis füzetet, „Közeledünk Armagedonhoz”, ez volt kiírva rá – na akkor mindjárt tudtam hogy miről van szó, és eszembe jutott, hogy ismerem én ezt az embert. A szabó meg észrevette a nyakamba a fordított keresztet, és csodálkozott, hogy hogy lehet ez, amikor pedig régebben én is Jehova tanúihoz jártam, azt a hitet tanultam – nem is tudta elhinni, hogy hogyan tudtam ilyet csinálni, hogy bírtam ennyire átformálódni, hogy most meg pont az ellenkezőjét tanulom!

És akkor gondoltam, hogy ee, hagyom én inkább a sátá-nosokat, járok inkább Jehova tanúihoz!

És akkor jött ez, hogy majdnem egy évig jártam megin Jehova tanúihoz, tanultam megin ezt a hitet. Szóval visszamentem, még mielőtt igazán belemerültem volna emebbe. Valahogy így alakult ez –

Akkor ez jó volt, megin Jehova tanúi közt lenni, ez nagyon jó volt – Csak aztán újból kimaradtam. Szóval, hát otthagytam – egy lányét.

Ami mondjuk elég nagy baj, elég nagy baj. Mer így most már ugyanaz vár rám is, ami a többi emberre.

Ez úgy volt, hogy egyik barátom, a Stoller Fen kért tőlem könyveket, ilyen Jehova tanúja-hogyhívjakokat, hogy szeretné ő is olvasni őket, mer érdekli ez az egész. És akkor én adtam is neki egy párat. Aztán elmúlt két hónap, meg három is, és kellettek volna nekem is a könyvek, meg minden, úgyhogy fölhívtam ezt a Stoller Ferit, hogy mi van a könyvekkel, olvasta-e már őket, vagy hát mi a helyzet -és akkor mondta a Stoller, hogy persze, kiolvasta már mindet, meg akarta is már visszaadni, de nem volt rá ideje, meg satöbbi, és hogy szombaton úgyis akar diszkóba menni, majd oda leviszi nekem a könyveket, menjek le értük a diszkóba.

Én először nem akartam lemenni a diszkóba, mondtam is a Stoller Ferinek, hogy én diszkóba nem megyek. De ő meg mondta, hogy csak menjek le nyugodtan, nem lesz semmi, épp csak odaadja nekem a könyveket, ezeket a Jehova tanúi-könyveket, és kész.

Jó – lementem. És akkor ott a diszkóba megláttam azt a lányt.

És akkor később össze is jöttem vele, úgy hívták hogy Erzsi, és oda is költözött hozzánk.

Amit hát nem lehet, mer Jehova tanúinál ilyen nincsen, hogy egy lány odaköltözzön hozzánk. Mer házasság előtt nem szabad nemi életet élni, ezt tiltsa a bibliai törvény, a házasság előtti nemi életet – én meg ugye nemi életet is éltem evvel a lánnyal. Úgyhogy akkor így már nekem nem lehetett bemenni a gyülekezetbe. Tehát akkor én nem mentem el a gyülekezetbe,

kimaradoztam, egyre jobban – utána meg már eggyáltalán nem mentem oda.

De én ennek a lánynak beszéltem erről, az Erzsinek, meséltem én neki is Jehova tanúiról, meg a hitről, meg satöbbi, ilyenek– csak ő meg kinevetett. Szóval ő nem vette figyelembe áztat, hogy én Jehova tanúihoz akarnék járni, azt a hitet szeretném tanulni.

Ez talán egy hónap volt, vagy mondjuk másfél, igen, mer márciustól tartott április végéig – és akkor az lett, hogy ez a lány régebben már járt egy gyerekkel, és akkor egyszer megin lementünk abba a diszkóba, és akkor megin összejött vele, újból. De azér azt mondta, hogy még egy darabig szeretne ott lakni nálunk, legalább még a nyáron, kérte hogy hadd maradhasson még – de én meg mondtam neki, hogy szóval hát ez nekem így nem jó, akkor inkább már menjen haza. Mer nem csöves lány volt ez, hanem csak nem volt jó viszonyba a szüleivel, össze is vezett velük vagy mi, nem tudom milyen okból, úgyhogy már albérletbe is lakott, csak arra meg nem volt pénze neki – szóval nem volt hol lakjon. De én mondtam neki, hogy azt látnám a legjobbnak, ha mégis visszaköltözne a szüleihez.

Es akkor haza is költözött, most is otthon lakik a szüleivel. Hát tudom, mer azér tartom még vele a kapcsolatot – már úgy értve hogy néha találkozunk, és akkor elbeszélgetek vele. Szóval én nem haragszok őrá! Meg különben se szoktam annyira haragudni senkire, hogy ne beszéljek vele! Úgyhogy mondom lássuk egymást azér, néha, ritkán, de azér beszélgetünk!

Mondjuk lehet, hogy most már megin elmehetnék a gyülekezetbe. Mer szóval ez nekem még más, mint mikor valaki már alá van merttkezve, az olyanak már kicsivel nehezebb dolga van, mer azt ilyenér már kiközösítik Jehova tanúi, már ha egy ideig nem jár a gyülekezetbe és nem tudja megokolni hogy mér nem ment, már azér is kiközösítik maguk közül, van egy ilyen is, meg pláne ha még ráadásul nemi életet is élt házasság előtt – de mondom én még nem voltam alámerítkezve, szóval nekem más. Úgyhogy most már az is lehet hogy járhatnék újra. Csak hát ugye ilyenkor már így visszamenni, az egy kicsikét olyan fura –

Na így volt ez. De én akkor voltam életembe először diszkóba! És akkor is csak azér, hogy a Stoller Fen visszaadja a könyveket, ezeket a Jehova tanúja-könyveket –

Na szóval minálunk ilyen nincs, hogy valaki csak úgy meggondolja magát, aztán kilép, vagy nem jön többet -ilyen nem létezik. Ilyenre nálunk még nem volt példa -szóval én nem tudom, de állítólag ez még nem fordult

elő. Minálunk ez úgy van, hogy az első nap, amikor egy új valaki odajön hozzánk, akkor minden meg lesz mutatva neki, elmagyaráznak mindent, hogy mi hogy, meg mit kell csinálni, mit nem szabad – és akkor ha második nap is bejön a csávó, akkor az azt jelenti hogy tetszik neki, hogy minden oké. De akkor már ott kell neki maradni. Ha első nap megnézte magának, és utána második nap mondjuk már nem megy, akkor nincs gond – hát nem tetszik neki, ő dóga, semmi probléma! Ha viszont visszajön, meg pláne ha már föl is lett avatva, akkor már nyista visszaút többé!

Hogyha egyszer valaki sátánimádó lett, akkor háromféle dolog történhet vele. Egy: hogy bennmarad. Kettő: hogy meghal. Akármitől – mondjuk úgy hogy elkapják aszt kinyírják. Vagy tegyük föl a félelemtől is meghalhat, ilyen is van. Ez már a démonok dolga: belekergetik a halálba, szabályosan – kész. Meg mondjuk ott van még a harmadik is: hogy diliházba köt ki az illető – de körülbellül az is ugyanez. Mer azt is a démonok csinálják: bedilizik a gyerek, teljesen káó lesz – úgyhogy ennek is csak az a vége, hogy meghal.

Úgyhogy, mondom: aki egyszer már odajött, az tudhassa: EGY lehetőség van csak. Hogy ottmarad.

Most már majnem négy éve hogy járok, de én jól érzem magam benne, nagyon jól érzem magam ebbe a sátános hogyishívjákba. Mer szerintem a társaság is nagyon jó, meg minden, meg hát tulajdonképpen azt az életformát éljük, amit én amúgy is nagyon szeretek, és ezt mindenki nagyon szereti ott, úgyhogy mondom NAGYON jó a kollektíva, és PRÍMÁN érezzük magunkat! Úgyhogy például mikor este van, és én már indulok, hogy na megyek oda: én már alig várom, hogy ott legyek! Na, szóval ezt mondom: hogy kisz-szel, meg ilyesmikkel én ezt semmi pénzér nem cserélném föl!

Na én is ugyanígy: mikor Jehova tanúi közt voltam, az nagyon jó volt. Olyan érdekes az egész: amikor imádkoztam – tudom, hogy ezt így most kicsit fura elmesélni másoknak, akik nem biztos hogy hisznek ebbe – szóval imádkoztam, és akkor sokszor volt olyan, hogy az a valami ténleg bejött, elég sokszor! Vagy ha nem is jött be minden esetben, de akkor is: valahogy úgy ÉREZTEM, hogy most nekem ez az imádkozás SEGÍT! – hát ezt úgy megérzi az ember! Úgyhogy mondom, ez az egész hit valahogy úgy adott nekem valamit, ami TARTOTT engem – hát egy HITET adott. És akkor NEM FÉLTEM ennyire, mer akkor nem féltem semmitől: akkor engemet nem érdekelt, hogy mondjuk mi lesz a Világgal, meg ilyesmi, mer akkor

nekem mindig ott állt a szemem előtt, hogy én oda tartozok, Jehova tanúihoz, és ezáltal nekem van egy reménységem, hogy én túlélem ezt az egészet, ami majd most lesz –

most viszont: félek. Félek az Armagedontól. Az Isten háborújától, ami itt van már előttünk.

Ezt úgy is nevezik, hogy harmadik világháború – de ez másmilyen lesz, mint egy rendes világháború, ez nem atomokkal megy majd, meg ilyesmik, hanem ez Jehova Isten háborúja lesz, és mindenki tudni is fogja, hogy ez őtöle jön, nempedig emberektől, meg nem is a természet csapásaitól – és ez most már hamarosan itt lesz. Mer megvannak a jelek, amik a Bibliába le vannak írva, hogy azt mondja „nagy babiloni összeomlás”: először nagy nyomorúság jön a Földre – hát ez már elkezdődött; meg jön az, hogy beszűntetik a vallásokat, fölszámolják az összesset – ez is megindult; és akkor majd még jön egy olyan, hogy kimondják, kihirdetik, hogy béke és biztonság az egész Világon – na és erre akkor utána jön az Armagedon. Ami különben egy zsidó szó, a Bibliából jön és azt jelenti hogy vége a Világnak.

Na és ettől én most nagyon félek. Sokszor ANNYIRA félek tőle, hogy aludni se bírok, csak fekszek az ágyba és FÉLEK!

Hogyha én most is Jehova tanúihoz járnék, ha azt a hitet tanulnám tovább, akkor örök életű lennék. Mer ha meg is halnék, akkor is: föltámadnék. Nem ebbe a rendszerbe, hanem már az újba, ami az Armagedon után lesz, Isten új rendszerébe, Jehova ezeréves uralma alatt. Amikor majd tökéletes lesz az ember. Mer most tökéletlen. Mer Ádám és Éva elvesztette a Paradicsomot, meg elvesztette az ember tökéletességét, úgyhogy utána az ember tökéletlen lett, mer Jehova megátkozta. Olyan tökéletlen lett az ember, hogy majd csak ezer éven belül fog visszatökéletesedni, úgy testileg, mint szellemileg. Ehhez most már ezer év kell még Jehovának is. De meglesz azér, azoknak, akik őt követik, megcsinálja Jehova!

Csak hát ugye ez van: hogy én, ha nem tanulom ezt a hitet, ha nem tartozok Jehova tanúihoz, akkor már ebből az egészsből kiesek. És meghalok Armagedonkor.

Mindegy – mer most élünk még azér.

Csak azér én se tervezek semmit se az életembe – hát nincs életcélunk minekünk! Nem, semmi – éljük a világunkat, úgy ahogy van – kész.

Nekem a munkahelyem is olyan csak, hogy hát elmentem dógozni, hogy már mégse vigyenek el a rendőrök. Ülök a kocsiba, ha úgy jön, rakodok, cipelek, na fogjuk meg egy kicsit – de nem tud lekötni a dolog, eggyáltalán. Csak másképp elvinnének – pedig semmi: hát én nem török be sehová, meg nem rabolok ki senkit! Aszt mégis elvinnének, ha nem lenne munkahelyem. Hát akkor mit csináljak? Ott vagyok, aszt valahogy – de nem érdekel az egész.

Meg a pénz se érdekel, hogy mennyi fizetést kapok – hát mire kell nekem? Mondjuk a diszkóra: belépő, meg sör – ennyi! Kaját kapok otthon, mindig mikor dogozók és fizetés van, veszek magamnak egy pólót, amin van valami ilyen eggyüttes, szóval egy fölirat, meg esetleg még anyuéknak adok egy ezrest, és akkor a többit meg elverem: pia, meg ilyenek. Szóval nincs az, hogy én gyűjtsek valamire – mer semmi se érdekel úgy, hogy gyűjtsek rá. Mondjuk ezt a bőrdzsekit én vettem – de hát ez se érdekel különösebben. Mer nem adok én a ruházatra se! Nekem nem nagyon tetszenek az ilyen nemtommilyen szerelések se – ha beöltözök, nem is érzem jól magam! Van egy ilyenem, hogy például fehér gatyá, hozzá fehér ing, meg rá egy szöges dzseki, nem ez, hanem egy tök fekete, rézszögekkel – pfúú, de szarul érzem magam abba is! Szóval, NEEM – hát minek? Nálunk az van, hogy úgyse érdemes. Mer semmit se érünk el úgyse!

Énnekem ilyenek, hogy „jövő”, meg ilyesmi nem nagyon van. Mer sok idő már nincsen hátra. Szóval én most már úgy vagyok evvel, hogy úgy évekre előre nem gondolkozók.

Tehát hogy családtervezés, meg lakás, ilyenek – minek? Kár lenne! Mer úgyis vége lesz az egésznek. Hogyha nem megyek vissza Jehova tanúihoz, akkor úgyis meghalok – hát ezt tudom. Hogyha meg mondjuk mégis visszamegyek, akkor lehet hogy élni fogok – na de ahhoz meg úgyse kell már pénz!

Jehova tanúi nem szoktak pénzt se gyűjteni, ótépébe, meg erre meg arra – mondjuk olyan még előfordul, hogy kell egy mosógép, vagy egy Trabant, és akkor arra – de nem úgy hogy „majd tíz év múlva ezt veszek meg azt veszek”, meg hogy „jaj mi lesz velünk húsz év múlva”, mer az hülyeség. Most nem az hogy elherdálják amijük van – de nem is ragaszkodnak ahhoz a pénzhez.

Na itt van például egy dolog: a nyugdíj. Hogy mér vonják le értékem a nyugdíjat? Én ezer már szoltam is a gyárba – bár mondjuk engem nem érdekel az a pénz, de azért bementem és megkérdeztem: nem-e lehetne, hogy

éntőlem ne vonják a nyugdíjat, mer én ebbe a rendszerbe biztos hogy úgyse leszek nyugdíjas, mer azt úgyse érem meg.

Előbb nem is értették hogy mit akarok. Hát hogyhogy „ebbe a rendszerbe”? Úgyhogy akkor el kellett magyarázni nekik is, hogy most ez itt egy rendszer, de már nemsokára fog jönni az Armagedon, amikor mind meghalunk, vagy hát majnem mind, mer kezdődik egy másik rendszer, Jehova Isten ezeréves birodalma, és ezer nekem már nem lesz szükségem arra a nyugdíjra -

– Ja úgy! – azt mondja ott az az illető. – Nem, ezt nem lehet, Magyarországon ilyen nincs. Ez kötelező, ezt mindenkitől vonják.

Aztán egy másik illető meg elmagyarázta, hogy az nem úgy megy, hogy tőlem most levonják a nyugdíjamat, beteszik a bankba, aztán ott áll az a pénz egész addig, amíg majd én nyugdíjas leszek, -

– De – mondom – arról van szó, hogy én úgyse leszek nyugdíjas, mer itt van már az Armagedon, és utána már

– Rendbe – azt mondja –, ide figyelj!: az a pénz, amit most tetőled vonnak, az a mostani nyugdíjasoknak kell! Azoknak a nyugdíját fizetik most a te pénzedből! A te nyugdíjadat meg majd azokéból fizetik, akik AKKOR fognak dolgozni!

– De – mondom – hiába, mer nekem az már nem fog kelleni! Mer akkorra én már –

Mindegy, mer mondjuk ezt értem. Meg ugye KÖTELEZŐ, mindenkire -jól van akkor, én nem vitatkozók. Meg, mondom: különben se érdekel túlságossan az a pénz –

Most azóta hogy az Erzsi elment, nem is járok lánnnyal. Meg valahogy nem is akarok. Illetve – nem tudom. Most nem az, hogy meg akarnék házasodni, vagy nemi életet akarnék élni, házasság előtt, neem, áá – csak –

Szóval, én olyan lánnnyal szeretnék járni, aki egy kicsikét komolyabb. Aki nem ilyen „kis aranyos”, mint az Erzsi volt, meg satöbbi – énnekem nem nagyon kellene az ilyen mittudomén milyen világi lányok. Tehát az lenne a legjobb, ha Jehova tanúja lenne az a lány is – de hát olyat meg nagyon nehéz találni, nagyon nehéz. Mer ha mondják én most egy olyan lánnnyal akarnék járni, aki Jehova tanúja, azt meg ugye az ő szülei nem engednék meg. Amiér én nem vagyok Jehova tanúja, meg pláne még abba is hagytam -szóval nem, ez nem megy. Jó, közbe én megértem azt is, hogy féltik a lányukat, nehogy már az is erre az útra térjen, amin én vagyok –

Most hogy nem járok a gyülekezetbe, otthon vagyok, legtöbbet magnózik, meg ez meg az – valahogy elmegy az idő. Vagy csavargok a Marcival, vagy moziba megyek, diszkóba – most oda is járok. Mióta eljöttem Jehova tanúitól, azóta majnem minden héten megyek diszkóba. Most már megszoktam, meg is szerettem kicsit, elhallgatok ott is egy-két számot – habár nem is a diszkózene a kedvencem, hanem inkább ez a rep. Ami olyan zene, hogy már jobban inkább beszéd, szóval a beszédre alapszik a szám, nem is a zenére – azt szeretem.

Az nem rossz, a rep, lehet arra is elég jól őrjöngeni, ha beleéli magát az ember – mer én legjobban az ilyen őrjöngős zenéket szeretem. Na hát minálunk nem tilos a diszkó, egyáltalán nem! Most hét végén is lemegyek, a Jancsival – csak ő nem csajozik, ennyi a különbség, de azér jól érezzük magunkat. Nekem viszont az sincs tiltva! Úgyhogy most is épp fel akarok szedni egyet, ezen a hétvégén – mér ne?

Amúgy a hét elég unalmas. Nem nagyon van mit csináljon az ember – mer én a könyveket nem szeretem. Most nemrég vettem egyet, fekete borítású, „Okkultizmus és mágia az európai gondolkozásba”, ez a címe – ezt azér lehet hogy majd elolvasom. Meg egy másikat már el is kezdtem, az meg az inkvizícióról szól, mondjuk az eléggé érdekel – szóval az ilyen könyveket azér csípem. Meg mondjuk még ami fiatalokról szól – egyiknek egy pank gyerek van lefestve az elejére, „Elhagyott a közérzetem”, ez a címe, és ezek a különböző irányzatok vannak benne, hogy rokker, pank, hippi, satöbbi, hogy melyikbe mi az érdekesség – na ezt már el is olvastam. De nem mondhatom hogy olyan nagyon zabálnám a könyveket, mer elég ritka az a könyv ami engem érdekelni tud. Akkor már inkább egy jó mozi!

Én amikor még jártam Jehova tanúihoz, azokat a könyveket olvastam, Jehova tanúi könyveit – de csak azokat. Szóval, nem tud úgy lekötni semmilyen könyv. Talán mondjuk még az emberi test érdekel, az ilyen könyvek, hogy „A doktor válaszol”, vagy „Az orvos válaszol”, már nem emlékszek a címére, pedig azt olvastam – de mondom az se izgat annyira, hogy most mittudomén –

Most mióta nem járok Jehova tanúihoz, meg nem járok a sátánosokhoz se, két szék között a pad alatt vagyok. De hiába nem járok a sátánimádókhoz se, mer ha egyszer már nem járok Jehova tanúihoz, akkor mindenhogyan a Sátán birodalmához tartozok, nem pedig Jehova birodalmához! Úgyhogy itt középút nincs. Szóval, ha nem akarok a Sátán birodalmába tartozni, akkor vissza kell mennem Jehova tanúihoz.

Lehet hogy vissza is megyek. Le van írva a Bibliába, hogy aki egyszer ezt tanulta, az élete végéig nem felejt el, és mindig előjön neki – és ez ténleg igaz is. Úgyhogy én most nem tanulom a Jehova hitét, nem járok oda – de ettől függetlenül én HISZEM, most is! Meg ha emberek így beszélnek valahol, hogy milyen rossz a helyzet, meg ez nincs, az nincs, meg satöbbi, akkor én most is mindig megmagyarázom nekik, hogy ezt mit jelent, hogy nem kell vele törődni, meg hogy mire kell számítani, hogy föl kell készülni – mer nem tudom megállni, hogy ne mondjam, ha én egyszer TUDOM! Meg most is mondom nekik, hogy csak menjenek, tanuljanak, kövessék a Jehova tanúinak a hitét, meg satöbbi – attól függetlenül hogy én most nem követem! Úgyhogy, mondom: lehet hogy mégis visszamegyek. Épp nemrég fölhívott egy Jehova tanúja, egy lány, akit valamikor még én vittem be a gyülekezetbe, fölhívott és mondta, hogy mér nem megyek vissza, menjek vissza. Hát nem tudom még. De azért valószínű hogy visszamegyek! Mer amikor így rágondolok, mint most is, akkor eléggé hiányzik. Meg hát nem akarok meghalni. Meg valahova tartozni kell!

Én ezt nem egészen értem, hogy mi hogyan lettünk barátok, meg hogyan maradtunk meg ilyen hosszú időn keresztül egymás mellett, amikor pont az ellenkező hiten vagyunk. Meg ezt a Jancsi se érti, egyikünk se érti ezt! Hát ha én mondjuk nem ismerném őtet, csak hallanék róla, hogy van egy csávó, úgy hívják hogy Jancsi, és a Jehova hitét folytassa, meg abba hisz – hát én nem is tudom, én csak röhögnék, vagy köpnék egyet, vagy káromkodnék, de eszembe se lenne, hogy –

Amikor én még jártam a gyülekezetbe, és Jehova tanúi látták hogy a Marcival barátkozok, egyből rámszálltak -szóval nem az hogy nem engedték, inkább NEM AJÁNLOTTÁK nekem a Marcit. Úgyhogy hát nem nézték jó szemmel őt, nagyon furán néztek a Marcira. Szóval még EZEN IS keresztülment a mi barátságunk, és még EZT IS kibírta! Ami mondjuk elég érdekes dolog –

Talán hogy már ennyire összeszoktunk, ahogy így majnem minden nap együtt kódorgunk, vagy hát tudomisen – De közbe az is érdekes, hogy mi egymás között soha nem szoktunk vitatkozni a hiten, soha nem veszünk mi össze ezen, hogy most kinek van igaza, meg ez meg az – jóformán meg se említjük mi ezt az egészet!

Persze hogy nem veszekszünk – mer tulajdonképpen ez a kettő UGYAN AZ! Mondjuk az alap-dógok teljessen megegyeznek: hogy van Isten, meg van Sátán, meg vannak a démonok – tisztára EGG Y az egész! Meg

tulajdonképpen a sátánosok is a Jehova tanúiból indulnak ki! Ők is elismerik, hogy ez az eredeti hit, minden további nélkül elismerik!

Ez így van: arra alapszik a sátánhit, Jehova tanúira! Csak minekünk a fordítottját kell csinálni, mint nekik. Tehát önük az van, hogy szeretni kell az embereket, minden embert – minálunk meg utálni kell őket. Meg mondjuk éppen az Armagedon-résznél van egy kis bökkenő, abba hogy ősz szerintük Armagedonkor Jehova fog győzni, miszerintük meg Sátán fog győzni – ennyi. De hát ez csak olyan, minthogyha most mondjuk mi mind a ketten focidrukkerek volnánk, két barát, és ugyanúgy szeressük a focit, meg ugyanazt csináljuk meg gondoljuk, eggyetértünk mindenbe – csak közbe az egyik tegyük föl a Fradinak drukkol, a másik meg például az Emtékának. Ez csak egy ilyen! Hát akkor meg mér ne legyünk ezmellett jó barátok – nem így van?

CSAK PARÁZNÁLKODÁS

BOGYAY FRUZZSINA, 18 ÉVES

– Hová üljek? Ha ide ülök, az jó neked? Mer nem szeretek háttal lenni az ablaknak, úgy akkor hátba lőhetnek kintről. Igaz hogy mindegy, itt is ugyanúgy lelőhetnek, szóval – Mer ha mondjuk valaki kifigyelte hogy ide jövök, egy olyan illető, aki nem szereti hogy neked itt beszélek, akkor hogy ne mond hassak semmit, mielőtt még kinyitnám a szájamat – ezt most halál komolyan gondolom! De mondom, mindegy hová ülök, hát akárhol el tudnak érni ha nagyon akarnak –

Nem az, nincs bennem narkó, Isten bizony! Már régóta nem élek vele. Csak annyi, hogy ideges vagyok. Különb a narkót, azt én már 14 éves koromban elkezdtem. Eléniummal indultam, aztán Szeduxennel folytattam, aztán meg ment mind a kettő egyszerre – de én a komoly narkóig nem is jutottam el, én csak simán gyógyszereztem. Jó volt. Ültem, hallgattam a lemezt, a kedvenc együttesemet, az Ergót, vagy a Szűcs Jutkát, és mittudomén, rámjött egy olyan, hogy milyen jó lenne most valami különleges állapotba érezni magamat, egy mámorba – és akkor bevettem a gyógyszereket. És akkor, tényleg –

De aztán ez nem ment tovább, mer helyette átmentem a piára – ez volt tavalyelőtt. Megkóstoltam – és valahogy tetszett! Eleinte azért még elég ritkán ittam. De amikor elhagyott a Kotormány – az egy srác –, akkor utána rámentem tényleg nagyon keményen. Azóta öt fél rumnál meg se állok! És mindig, amikor vagy túl rossz a helyzet, vagy TÚL JÓ a helyzet, akkor iszom. Akkor valamit MUSZÁJ innom! Szóval, majdnem mindig.

És a gyógyszert meg a piát együtt még nem csináltam, mint a rendes narkósok, azt még soha nem próbáltam. Mer együtt a kettő, az már tényleg túl veszélyes lett volna. Csak amikor direkt meg akartam halni, akkor csináltam együtt. Egy házibulin voltunk a Csordásnál – az is egy srác –, és persze piáltunk, és akkor egyszercsak avval jön ott nekem a Dzsovanni, a Kotormány, hogy ha én most nem fekszem le a Csordással, akkor miközöttünk mindennek vége. Ez még vagy egy éve volt, amikor én még nem voltam ennyire elzúllva, hát teljesen szerelmesen voltam én ott a Dzsovannival! És akkor mondom neki:

– Akármit csinálsz – mondom –, nem, NEM fekszem le a Csordással! Inkább meghalok!

És akkor odaültem a Csordás ölébe, és mondtam neki:

– Miklós, figyelj, megmutatnád nekem, hogy hol van a gyógyszeres szekrény? Kurvára fáj a fejem!

– Ott van a fürdőszobába, balra a falon!

És találtam is egy rakás Pipolfent, két dobozzal el is vettem. Egy dobozba két levél volt, és egy levélbe húsz darab, az összesen nyolcvan – és akkor azt a nyolcvan Pipolfent én MIND beszedtem. Még az Andrea bízott, az a csaj, aki most a Dzsovannival van, hogy csak egyem meg nyugodtan, ő is bevesz belőle egy szemet, és akkor majd együtt halunk meg – úgyhogy szóval csak hetvenkilencet zabáltam be, sőt csak hetvenNYOLCAT tulajdonképpen, mer amikor a huszadik után elkezdtem öklendezni, akkor még odatámolyogtam a Kampóhoz, az Értavi Attilához, és mondom annak is:

– Kampókám, mutasd már meg, hogyan kell bevenni ezt a rohadt gyógyszert, mer nekem visszajön!

– Így – aszondja az Értavi, és benyelt ő is egyet, úgyhogy nekem összesen csak hetvennyolc szem jutott. Meg még akkor hozzátette a Kampó, hogy – Fruzsina – azt mondja –, én NAgyon szeretlek téged, de hát látom, hogy nem tudsz már tovább élni, ennek semmi értelme!

– és akkor én ott öelötte bekajáltam a többit is mind. Ott nézte a Kotormány is, a Dzsovanni, még ő dobta el az üres leveleket.

Utána meg az egész banda elment moziba, éjszakai előadásra, én maradtam ott egyedül, végigfeküdtem a díványon – és piszok rosszul voltam: féltem kurvára, meg hallucináltam – aztán meg elaludtam, mint akit jól fej bevágtak. Úgyhogy tovább nem emlékszem. Csak a többiek mesélték el utána, hogy mikor visszajöttek a moziból, miket csináltak velem. Nem dugtak meg, nem is szopattak velem – még rosszabb. Feldugtak egy csavarhúzó. Meg egy Görögország című könyvet. Még arra is emlékszem, hogy Kálmán Lajos írta ezt a könyvet, hát előtte még ott nézegettem! Azt is mesélték, hogy még élveztem is – hát én semmiről se tudok. Meg én még utólag se akartam elhinni az egészet – hát hogyan, hát én felöltözve feküdtem le, nem meztelenül, meg másnap is ruhába ébredtem, hát akkor?? – de mindenki ezt állítja. Meg azt se értem, hogy hogy lehet egy KÖNYVET földugni valakinek! Aztán a Dzsovanni megmutatta, hogy hogyan: csövet csavartak a könyvből, úgy –

Azt mondják, még reggel is úgy néztem ki, mint egy vízihulla. De egyiknek se jutott eszébe mentőt hívni – szemetek. Másnap délután keltem

föl, de akkor már félig se akartam meghalni, sőt, be voltam szarva, mert piszkosul rosszul voltam, meg valahogy úgy eliszonyodtam ettől az egésztől – aztán ahogy elindultam a Csordástól, elájultam, összeestem az utcán –

No, mit meséljek, mire vagy kíváncsi? Mesélem inkább Amerikát, az jobb. Én ugyanis voltam Amerikába is! Bejártam az egészet: voltam Nyujorkba, Nyúdzsörzibe, voltam Kaliforniába, Lösz Andzseleszbe, voltam Diznilendbe – elég gyönyörű volt. Ez régebben volt még, 7 éves voltam csak, de eléggé emlékszem rá, a repülőgépre is, meg mindenre –

Akkor még együtt volt a család, még nem váltak el apámék. És itthon volt a Márta Los Andzseleszből, a nagymamának az egyik lánya, és akkor ő: hogy kivisz magával egy hónapra. Emlékszem: apuval mentünk be az útlevelemér, kiváltottuk, mentünk vele haza, és akkor apu:

– Fruzsi, tudod mit? Mondjuk azt, hogy nem kaptad meg az útlevelet!

– Jó! Mondjuk!

Irány be; együtt ül a család; és akkor mi lógó orral bejelentjük, hogy útlevél egy darab se – és sose felejttem el, mit mondott rá anyám:

– Jó, rendbe, legfeljebb akkor nem utazol Amerikába! – ilyet szólt. Hát nem egy szemétláda?

– De! Utazol! – azt mondja apu, és felmutatja az útleveletem, engem meg felkapott, adott öt nagy puszit, aztán meg kibontott egy pezsgőt, minden –

Nagymama meg:

– Holnap megyünk fodrászhoz, és veszünk neked egy új ruhát!

Hát, marhára örültem, persze, habár közbe cidriztem is egy kicsit, hogy akkor most új ruha lesz, és nem kapom meg a Mónika-babát, ami már olyan rég meg van ígérve? De aztán a Márta néni megvette a babát is –

Lösz Andzseleszbe három kocsival várt minket a kinti család, egy Folkszvágennel, egy Mercédesszel, meg egy olyannal, aminek nincs teteje –

– Na Fruzsi, melyikbe akarsz ülni?

– Abba, amelyiknek nincs teteje! – mer az olyan érdekes volt.

Tenger, meg pálmafák, meg minden, nagyon jó volt az egész – csak persze én egész nap a szobába ültem, nehogy napszúrást kapjak vagy ellopjanak, kurvára untam magam, néha lemehettem a Ralfba, ott így hívják a közértet, de tovább sehová – de azér minden marhára tetszett. Diznilend meg pláne érdekes volt: nagy cápa-szobor, csónakkal kellett bemenni a száján, meg volt egy csomó pici ház, az egyikbe lakott a Hófehérke, a többibe a törpék, meg jött a Mikimausz, kezet fogott velem, ilyenek. Szóval

nem volt rossz. Olyan subaszőnyegen aludtam, hogy alig találtak meg benne reggel, meg a rengeteg fura gyümölcs, meg a szvimingpúl – piszkosul szerettem kinn lenni.

Visszafelé már egyedül jöttem. Amikor leszálltunk Budapesten, nem tudtam kinyitni magamon a biztonsági övet, egyszerûen nem nyílt ki. EKKORA feneke volt a sztuárdesznek, hátulról kopogtattam a fenekén:

– Bocsánat – mondom –, de nem akarok ittmaradni emlékebe, hogy kell ezt a hülyeséget kinyitni? – Ilyen kis aranyos voltam, nagypofájú kiscsaj, akit mindenki meg akar zabálni –

Ez is érdekes volt: Kaliforniába még nyár volt, Pesten már tél. Ott állt kinn az egész család, anyám bundába, integettek – aztán anyám első szava az volt:

– Szia Fruzsikám, mit hoztál? Aszíttem a guta megüt.

– Talán azt kérdeznéd, milyen volt az utam!

Persze hoztam egy csomó mindent, mindenkinek hoztam valamit – de legtöbbet azér magamnak. EKKORA hatalmas kutyát hoztam magamnak, majdnem olyan nagy volt mint anyám! Persze rongyból, vagy plüssből, vagy miből –

Hát, nem volna rossz megint kimenni, legalább vásárolnék magamnak egy pár cuccot, ruhákat, szóval vásároltatnék a rokonokkal – de az az igazság, hogy én most sokkal inkább Olaszországba szeretnék kimenni. Nem tom mér. És ha tényleg nem rendõr vagy, akkor azt is elárulhatom, hogy örökre. Engem nem érdekel, én kimondom: örökre!

Vagy kimenni Olaszba, és ottfelejtõdni – vagy nem menni sehová, ittmaradni, élni inkább egy jó házaseletet – tulajdonképpen én magam se tudom, mit akarok –

Nagyon jó volt Amerikába – de elég nehéz ám ez nekem, hogy voltam már ott is. Rettenetes, hogy voltam Amerikába – aztán utána mintha elvágták volna: intézet, de úgy hogy MINDENT bele, a legmocskosabb dolgokig, hogy megvernek, belémrúgnak, kicsinálnak – aztán hirtelen megint szünet, váratlanul befutnak az amerikai rokonok, ide visznek, oda cipelnek, hú de szép, juj de jó, megint én vagyok a legszebb – utána újra: zuhanás, de a pincéig, kurválkodás, placc, pia – Baromi ám ez, ilyen hullámvölgybe élni!

De talán mégis ittmaradok. Mer jó lenne Amerika, vagy talán még jobb lenne Olaszország – csak közbe én színésznõ szeretnék lenni. Tulajdonképpen nekem ez az álmom. Ha valamire, akkor erre tettem föl az

életemet! És ha kijutnék Amerikába, akkor ennek biztos hogy lőttek. Ha viszont maradok, akkor talán még mindig lehetséges valami. Úgyhogy –

Namost, a helyzet a következő. Anyám – hát anyám egy alkoholista. Totál készen van, az idegei teljesen szétmentek már. Gyors- és gépíronő volt valamikor, és egy nagyon szép csaj volt, de tényleg, és normális volt

– de hát most már semmi. Most már vagy hat éve nem dolgozik, csak iszik egyfolytába, és megy egyre lejjebb

– nem adok neki két évet, és kész. De talán így jobb is. Mer így nem ember már ő úgyse. Szétitta az agyát.

Nem mondhatom, hogy olyan nagyon szeretném az anyámat– de azért persze vannak jó dolgai neki is, el kell ismerni. Például ilyen, hogy ő tudja rólam, hogy kurválkodtam, üzletet csináltam meg minden – és egy szál szava nincsen rá! Pedig ő ezt nem csinálta soha! Anyám alkoholista – de nem kurva! Ő az utca nője, ő mindenkié, egymillió hapsija volt már – de soha pénzér le nem feküdt senkivel! – És akkor énrám mégse szólt egy szót se – hát nem szép tőle?

Meg akkor ilyenek, hogy a doktor Faragó kitalálta, hogy van neki egy újságíró haverja, és hogy az majd segít nekem a lakásügyembe, és hogy gyerünk akkor, látogassuk meg anyámat – és csak úgy beállítottunk hozzá, hármasba, anyám először azt hitte hogy rendőr ez a szivar, és jól beszart, aztán amikor bemutatkozott az illető, hogy újságíró, akkor MÉG JOBBAN megijedt anyám, hogy Úr Isten, most mi lehet ez, és összevissza fosta magát, hát tudom, mer ismerem – és ezzel együtt olyan volt, hogy én csak ÁMULTAM! Egy TIP-TOP ÚRINŐ! Mint aki még életébe nem nyelt le egy korty szeszt, mint aki egyebet se tesz, csak reggeltől estig értem aggódik, és „Fruzsikám, édesem, mit szeretnél, gyerekem, mivel kínáljalak benneteket?“, és levágott egy olyan szöveget, hogy én el voltam ÁJULVA! – Na, ilyen az anyám!

De most már kórházba van, a Kállaiba, elfekvőbe – kész van. Befejezte.

Apám, az egész más. Ő eredetileg cipész volt, de felküzdötte magát: szobafestő lett és mázoló – most viszont börtönbe fog kerülni, egy hülye nő miatt, meg a moszlék állat haverjai miatt. Nem is az ő ügye volt ez az egész, csak ugye részeg volt, és a haverjainak akart segíteni, és fogta a kést, és a sarokba szorította azt a spinét, a torkának nyomta a jatagánt, meg mittudomén – na ebből persze balhé lett, és most itt a baj. Most már a harmadik felesége van apámnak, egy elég szép nő, és van egy gyönyörű gyerekük is – de ezzel együtt egy idegroncs már az apám. Tök ki van

készülve már ő is. Még azon csodálkozom, hogy nem lett alkoholista – mer apu nem alkoholista, nem, ő egy abszolút normális ember, csak éppen tropára ment. És akkor ráadásul pont olyan mint én, hogy mindenre ugrik – és olyankor üt. Mindenkit megpofoz, mindenkibe belerúg, most már csak úgy, brahiból is – mer őbelé is már annyiszor rúgtak bele, hogy már nem bírja elviselni az életet! Hát ilyen, hogy egyszer kidisszidált, még régebben, kinn volt két évig Amerikába, és hazajött a marha, és teli volt pénzzel, csak úgy lógtak a zsebéből az ezresek – és akkor a haverjai: akinek kellett, csak szedte ki apu zsebéből a dohányt! Egy egész hadsereg rajta élt! Most meg: már nincs egy jó nadrágja, nincs egy rendes cipője! Hát lehet akkor csodálni, hogy fejreállt!

Apámat én nagyon-nagyon szeretem. Annyira, hogy van egy kis apakomplexusom is – nem szexuális értelemben, csak éppen nem szeretem hogy felesége van, és azt szeretném hogy velem éljen inkább. De ő is ezt szeretné! Csak hát ez nem jön össze. És akkor ez így megy, hogy se egymással, se egymás nélkül.

Amúgy az intézetbe engem látogattak, elég sűrűn, apám is, anyám is, nagymamám meg pláne, mindenki BORRzasztóan szeretett engem – de lehetőleg csak távolról. Még nagymamám is: amikor 17 éves lettem, nagymamának volt egy cuki bemondása:

– Fruzsi – azt mondja –, ha betöltöd a tizennyolcat, kiengednek: jöhetsz hozzánk lakni, nálunk lehetsz mint vendég!

„Mint vendég” – hát ez ÚGY belémvágott! Hát azért ha nekem lenne egy gyerekem, vagy egy unokám, vagy akármim, még ha csak egy KUTYÁM is, én nem mondanék neki olyat, hogy „na gyere, lehetsz nálam VENDÉG!”

Meg emlékszem, három éve, alig vártam már a nyarat, hogy mehessek végre ki – és akkor egy héttel a nyári szünet előtt: beállít nagymamám, avval hogy

– Háát, Fruzsikám, sajnos mégse jöhetsz, mer elutazom Kaliforniába, egész nyáron ott leszek!

És akkor rohadhattam egész nyáron az intézetbe! Még mondta is az Edit néni, az egyik nevelő:

– Én nem tudom – azt mondja –, lehet hogy szeret téged a nagymamád; de azért én az ő helyébe nem az amerikai rokonaimhoz utazgatnék, hanem a szerencsétlen unokámat venném ki, legalább a szünetre!

Ez a Zirzen Janka nevű intézet, ahol én hosszú évekig voltam, nem lett volna egy kimondott rossz hely – hát végülis: egy NEVELŐOTTHON, ahhoz képest ki lehetett bírni. Csak éppen túl sok volt a szabály. Meg az is volt a baj, hogy én közbe felnöttem. Amíg gyerek voltam, természetesnek vettem, hogy nem szabad fiúzni, meg egyéb ilyesmik – hát nem is volt rá igényem. Meg az is természetesnek tűnt, hogy állandóan tanulni kell, meg nekünk kell takarítani, meg hogy terelnek minket mint a birkákat, hogy meg se szabad nyikkani, meg hogyha nem tudom a matekot, akkor már csattan is a pofon – Istenem, intézetis vagyok, hát akkor ennek biztos így kell lenni! Vagy hogy nincsen soha egy fagyira való pénzem se, mer ugyan kapok minden hónapba 27 forint zsebpénzt, de már ha eltörök egy tányért, azt levonják belőle, hogy legtöbbször mínuszba vagyok, vagy jó ha jut egy csomag savanyúcukorra – ilyenek. Meg akkor a nevelők! Hogy jó, gyerek voltam, sokmindent természetesnek vettem – de azért én az életbe nem fogom elfelejteni az Ibi néni szemétkedéseit! Na, hát azt a nőt, azt úgy utáltam mint a meleg szart! Ilyenjei voltak, hogy mire ő megette az ebédjét, addigra nekünk is be kellett fejezni a kajálást, és ha addigra nekem még volt a tányéromon, Ibi néni fogta, belémtömté! De szabályosan: lefogott, és megtömött vele, mint a libát!

Na, akkor Ibi néni eltűnt, mer jött egy új igazgatónő, a doktor Fábián Gézané, és az kirúgta Ibikémet. Ez a Fábiánné egy kurva rendes csaj volt, minthogyha csak ő maga is állami gondozott lett volna, tisztára úgy viselkedett, őt csak Mariettának kellett szólítani. Akkor egy darabig jó volt minden – a Marietta alatt még kutyát is szabad volt tartani! De még cigarettázni is lehetett, mer a Marietta jóformán szemet hunyt, nem höbörgött érte – hát 16 évesek voltunk már, persze hogy cigizett a társaság háromnegyede! Akkor volt egy kutyám is, isteni volt –

Igen, csak akkor MEGINT változott az igazgató! Jött egy új spiné, és az lecserélte a nevelőket is! Ő hozta például a Vizner Mariskát – na az volt ám a nevelő! Az volt az, aki egyszer a Péntek Anikót rajtakapta a vécébe hogy cigizik, és úgy elverte, hogy orrán-száján ömlött a vér a Péntek Anikónak! Két napig fektették a betegszobán, nehogy eljárjon a szája a verésről, aztán jött a vasárnap, elmentünk a Hármashatárhegyre kirándulni – és a Péntek Anikó úgy esett össze a Hármashatárhegyen, mint egy csomó rongy. Elájult, szabályosan – mer annyira össze volt verve! Egy rohadt, szadista állat volt a Vizner Mariska néni, szerintem még börtönörnek se lett volna jó – hát ott is emberek vannak! –, nem hogy intézeti nevelőnek! Különben azt hallottam

róla, hogy büntetésből került hozzánk, a neurotikus otthonba, mer előtte a nyomorékok intézetébe volt, de ott csalt, lopott, sikkasztott, és akkor mivelünk büntették meg. Hogy ez igaz-e, én nem tudom, de a Vizner Mariskáról ezt is el tudom képzelni.

Az új igazgató idején az lett a jelszó, hogy mi a Marietta alatt lettünk elrontva, akkor kezdtünk elzúlleni – ami annyiból állt, hogy én például szökére festettem a hajamat. Szökére festettem – na és akkor mi van? Az én hajam, azt csinállok vele amit akarok, ha kopaszra levágatom, az is az én dolgom, hát nem? De ilyesmikből zúrt csinálni – Szóval hogy mi már teljesen el vagyunk zúllva – és ezer aztán a Vizner Mariska megszüntette a szabadidőnket. De nyomtalanul! Addig 2-től 4-ig tanultunk, 4 után csinálhattunk amit akartunk: hintáztunk a kertben, énekelgettünk, néha kiszökdöstünk a kerítéshez, hogy beszélgessünk a fiúkkal – ilyen gyerekes dolgaink voltak még akkor. De a Vizner Mariska azt mondta, úgyis csak hülyeségekre pazaroljuk a szabadidőnket, úgyhogy az lett a rend, hogy szabadidő helyett minden nap 4-től 6-ig takarítani kellett. De minden áldott nap!

A végére, mikor már nagyobb lettem, elmúltam 16, 17 éves, kezdett oltári szar lenni a Zirzen Janka. Ugye, hát kibújtam a tojásból, kezdett lassan engem is érdekelni a másik nem, kezdtem fiúztatni, szerelmes lettem, mittudomén – és néha már annyira gyűlöltem ezt a lágert, hogy muszáj volt belőle szökni! Pedig az igazgatónő megmondta, hogy ha mégegyszer a rendőr hoz vissza, áttesznek a Bányaiba, és ettől baromira rettegtem – és mégis: MUSZÁJ volt menni! Akkor még fodrásznak tanultam – VOLNA, mert képtelen voltam tanulni, hát egész máshol járt már az én eszem! Belépett az életembe a Dzsovanni, a Kotormány, teljesen belé voltam zúgva – ráadásul ő meg nem szeretett engem, csak játszott velem, úgyhogy akkor öngyilkos akartam lenni, bevettem tíz darab Eunoktint, áá, hülyeség volt, meg autó alá akartam menni, de az se sikerült

–

Akkoriba volt egy olyan is, hogy elindultunk disszidálni apuval. Egyszer csak betoppant az intézetbe:

– Fruzsina, gyerünk, megyünk síelni!

Beültem a kocsijába – irány Románia! Csak Romániában mondta meg, mit akar. Hát jó, részemről oké! Gyerünk akkor! De már a jugó határon lebuktunk. Lesittelték akkor apámat, két évre, én meg kikészültem rendesen. Most már akkor végképp nem tudtam, mi lesz: már apám sincs! –

Kijött aztán, két év múlva – de mintha kicserélték volna: tiszta egy idegroncs volt –

Meg akkor volt az is, hogy a lányok megmérgezték a Nikit, a kutyámat, úgy találtam meg egyik reggel kikötve, döglötten – én aszíttem, soha nem fogom tudni abbahagyni a bögést, az annyira fájt –

Kiszökdöstem, csöveztem, itt aludtam, ott aludtam, sehol se aludtam, kijártam a placcra, nem a kurvák közé, hanem a homokosokhoz, nem azért mer a homokosok érdekeltek, hanem mer ott találtam barátokat, valahogy így alakult, tényleg, közöttük felszabadultabb voltam, ha volt egy kis pénzem valahonnan, vagy tudtam lejmolni, velük ittam, nem feküdtem le érte, nem, csak akkor feküdtem le ha akartam, ha nem volt kedvem, keményen elküldtem az illetőt, ha volt bennem elég pia, tudtam kemény lenni, elzavartam a krapekot, akkor is ha fizetett, ha viszont olyanom volt, akkor lefeküdtem -annyi ennek az összege, hogy tartozni akartam valakihez, hát próbálkoztam, egyfolytába csak próbálkoztam –

Amikor az embernek nincs hol aludni, kinn kell lenni egész éjjel az utcán, hát az elég szar. Főleg a rendőrök miatt. Mer le kell feküdni velük, hogy be ne vigyenek -nem egyszer így jártam. Volt mikor TELJESSEN rendbe volt mindenem, kimenőpapírom volt, meg munkahelyem, patyolat tiszta voltam, meg nem is egyedül csámborogtam, hanem a Kampóval, az Értavival – és MÉGIS: azt mondta a rendőr, hogy azért ő bevisz, biztonság kedvéért.

– Szóval meg akarják dugni! – aszoridja a Kampó. Aszíttem, ott helybe agyoncsapják az Értavít. De nem

bántották, egy ujjal se – pedig ő cinkes volt, nem mint én! – , meg se ütötték, csak elzavarták.

– Tűnj el a környékről, de azonnal, mer téged is beviszünk!

De nem ment el a Kampó, csak állt ott, nekitámaszkodva a falnak – engem meg bevittek. Nem is a rendes rendőrségi helyre, nem a hivatalos szobába, ahol a többi rendőr is van, hanem csak úgy egy külön részbe, a rendőrség mellé, és akkor ott –

Egyszer meg, akkor is a Kampóval voltam, elindultunk Lakitelekre, hogy megkeressük a Kampó nagymamáját. Állunk a benzinkútnál, várunk a stoppra – egyszercsak megáll mellettünk a rendőrkocsi. És egyből: hogy a Kampó menjen a fenébe! Akkor már rögtön tudtam, hogy miről van szó: ha a srácot elküldik, dugni akarnak.

– Na, hova?

Mondtam nekik, hogy Lakitelekre.

– Ez érdekes! – aszondja. – Jó, beszéljük meg! – és lekanyarodtak az útról egy erdős részre, ott az erdőbe kellett lefeküdni velük. Igaz hogy nem mind a hárommal, csak kettővel. Meg szopatni is akartak volna, de én megmondtam, hogy azt nem.

– Életembe se csináltam, meg nem is fogom. Úgyhogy NEM! – és akkor ebbe bele is nyugodtak.

Csak persze a Kampót már nem tudtam megtalálni, úgyhogy lőttek a lakitelki kirándulásnak is –

Pont aznap, hogy 18 éves lettem – hû de klassz, jaj de jó! –, vártam a Kampót az aluljáróba – hát jön meg in két rendőr. Ez az, mondom, soha jobbkor! Csak vigyorogtam a pofájukba:

– Csókolom, elmúltam 18! Ma múltam el 18!

– És dolgozik?

– Nem – mondom. – Mér, kéne? – de röhögtem, mint a hülye. – Ráérek, van még egy hónapom!

Beültettek, bevíttek – pont akkor érkezett a Kampó, csak annyit tudott már mondani:

– Nehogy lefeküdj velük!

És akkor tényleg megmakacsoltam magam, és nem feküdtem le! Hát hogysisne, olyan nincs: 18 éves vagyok, a Bányaiba nem vihetnek már, a papírjaim rendbe – mit tudnak csinálni? Mehetnek a jó bűdös francba! – És valóba: el is engedtek. Csak előbb még egyet megpróbált az egyik:

– Van egy kiadó szobám – aszondja –, költözzön hozzám albérletbe!

Csak röhögtem rá. – ÉÉN, ÖNHÖZ?! Rendőr bácsi kérem, hát egy ilyen koszos lányt akar mindenáron megdugni? Nem – mondom –, köszönöm szépen. Majd még gondolkodok holnapig!

De még a címét is leírta, hogy csak gondolkodjak, háthogyha meggondolom magam – oké, az a ficni papír elfér a zsebembe! De felé se néztem azóta se.

Amikor 18 éves lettem, nagykorú, kikerültem az intézetből, ez most volt fél éve – na ez is jó vicc volt: összeszedtem a cuccomat, mindent, bele két nagy nájlonszatyorba, elköszöntem, kimentem a kapun – aztán megálltam az utcán és ottmaradtam. Ott, az intézet előtt, a járdán! És közöltem, hogy én nem megyek tovább.

– Mi van, Fruzsina, most mi van?? – a Blanka néni, az igazgatóhelyettes. – Na gyere, beszéljük meg!

– Na mesélj, most mi bajod van?
– Hát – mondom –, csak annyi, hogy most hová menjek, ilyen hirtelen?
– Jó, hát ha nem akarsz menni, maradj még két hétig!
– KÉT HÉTIG?? – mondom. – És aztán?
– De hát nem értem! – azt mondja. – Hát eddig mindig szöktél! Most akkor mi van?

Ez igaz: szöktem. Állandóan! Mer utáltam bent lenni! Most meg: egyszerre csak kellett egy hely, ahol legyek. És ha más nincs, hátha mégis az intézet lenne az a hely, legalább egy kicsit még! Talán!

Úgyhogy akkor ez lett: napközbe nagymamáméknál voltam, éjszakára visszamentem az intézetbe, még vagy egy hónapig. Aztán lassan otthagadtam nagymamáéknál, éjszakára is. Amikor meg nagymamáék elutaztak egy hónapra, akkor a lépcsőházba aludtam. Mer a kulcsot azér nem hagyták ott nekem. Ott aludtam minden éjjel egy rongyon, onnan jártam dolgozni a közértbe. A cuccom meg a csomagmegőrzőbe.

Hazajöttek nagymamámék a nyaralásból, akkor persze egyből: – Fruzsikám, cukrom, virágom, gyere haza! – így, úgy, amúgy. Nagypapám maga ment a Keletibe, kivette a cuccomat, hazahozta – minden szép, minden jó. Igen, de akkor ám megjöttek a nagynénémék Amerikából – és megint egyből nem maradt hely nekem! Ki lettem rakva, de szabályosan! Menjek most apámhoz lakni!

Apám oda is adta a kulcsot – eddig rendbe: odaadta a kulcsot, mert ő úgyse lakott otthon: szóval, apám épp bujdokolt. Ahogy azóta is: bujkál. Mert börtönbe kéne mennie. Már augusztus 10-én be kellett volna vonulnia, de ő inkább elsöpört otthonról, és most bújócskázik – nem mondhatom meg hogy hol van, ezt tényleg SENKINEK nem mondhatom el, mer annyira a lelkemre kötötte, hogy erről pofa be. Ez is a bajom nekem, hogy a Kampó tudja, az Értavi, mer apu egyszer hülyeségből megmondta neki. És most ettől félek, hogy evvel fog majd zsarolni engem a Kampó, hogy ő tudja, hol bujkál apám. És egy rohadt szemét a Kampó, ezt most már tudom hogy egy rohadt szemét – apámat meg imádom!

Mindegy, ott laktunk akkor egy ideig Értavival apám lakásába, hülyeség volt, mer az Értavi érzelmileg egy-folytába csak kiszúrt velem-mindegy. Sehogy se szerettem ott lenni, mer egy az, hogy rámragadt a házból egy cigány, nem akart az Istennek se leszállni rólam, azt se tudtam már, hová legyek előle, a Kampó, az Értavi meg csak röhögött az egészen, a másik

meg, hogy folyton csak azon rettegettem, mikor jönnek apámér a rendőrök – na a végén aztán beállított apu, és becsukta a botot:

– Jó van, de most menjél kislányom, bezárjuk a lakást, mer úgyis jönnek már majd a rendőrök, lepecsételik az ajtót, meg minden – –

Utána – hát mentem akkor megint amerre láttam, aludtam ahol lehetett, ettem ahol tudtam –

Közbe meg még dolgoztam is. Hát sokfelé! Dolgoztam a Főfotónál, ott kompjúterkezelő voltam, hat hónapig csináltam – ez volt eddig a leghosszabb időm. Csak hát, meguntam, otthagytam. Elmentem akkor a szociális gondozóba, segéd-ápolónővér voltam – de összebalhéztam egy takarítónővel, és másnap már nem mentem be. Utána dolgoztam az Autókernéi, ott is kompjúter mellett – csupa fiatal lány körülöttem, hû de jó lesz, szuper! Hát nem kiutáltak onnan is? „A kis intézetist már megint zabáltatni kell”, meg hogy „nézzétek meg a nyakát, mosdott ez?”, meg ilyen szövegek mentek – két hét után már ÍGY voltam mindegyikkel, úgyhogy a végén szépen kibasztak onnan is. Akkor elmentem egy irodába – ott összesen egy napig dolgoztam: valahogy nem tetszett az se, rém undok társaság volt – – Akkor következett a közért, ahol HALÁLRA güriztem magam, végül is a semmiér – ott elég jó kollegák lettek volna, csak kegyetlenül untam az egészet. Egyik este jól beittam, másnap nem mentem be – hát ez ment egy sor helyen: bepiáltam, másnap meg már féltem eléjük állni, hagytam inkább a francba – Akkor volt a Vendéglátó, a Lordok Házába tettek, az önkiszolgáló részbe, süteményt osztogattam – kurva unalmas volt, nem bírtam – Utána jött a kocsma, ott 12 órát güriztem naponta, úgy, hogy közbe kajám se volt, hetente egy vagy két szabadnapot adtak, de estére már csak úgy kóvályogtam, közbe meg a részegek összevissza fogdostak, meg minden – mondjuk nem vészes, meg lehet szokni, ha inni megyek be egy kocsmába, akkor is ugyanígy tapperolnak! Csak azér különbség mégis, mer akkor le lehet pofozni az illetőt, ha viszont én vagyok a felszolgáló, vagy a hotdogos, akkor már nemigen tudom elkûdeni a picsába. Meg az is, hogy úgy beszélt velem mindenki, mint egy kutyával – áá, hát nem, otthagytam ezt is!

És most ott tartok, hogy már másfél hónapja nincs munkahelyem. Nem is ez a fő baj, mer ez nem érdekel, meg lényegébe hogyha akarok, úgyis tudok munkát találni, mer nincs lehetetlen! Csakhogy most már annyit nagyjából tudok magamról, hogy én nem vagyok alkalmas munkára. Hiába, hát NEM VAGYOK ALKALMAS rá!

Mer most már annyira ideges vagyok, hogy – – Én nem tudom mitől van ez. Lehet hogy a lakástól, hogy itt van ez a hülye zûr a lakás körül – vagy mit tudom én! De idegileg tisztára ki vagyok már! Éjszaka nem tudok aludni, csak fekszem az ágyon, vagy akármin, de minthogyha ÁRAM jönne a testembe, még feküdni se tudok nyugton, egyfolytába csak mozognék! Reggel meg: mint akit megverték, zûg a fejem, étvágyam nincs, egyáltalán nem is eszem, valamikor délután kicsit megéhezem, akkor kajálok valamit, de attól is csak hányingerem van, mer csak cigizek, kávézok egyfolytába, mer a kávé meg a cigi a mindenem – ha meg van pénzem, vagy el tudok kapni valakit, aki fizet, akkor piálok. Mer hogyha iszom, akkor megnyugszom. Elkábulok, teljesen sima leszek, kiengedek, jól érzem magam – De hát másnap kezdődik az egész előlről!

Szar, nagyon szar! Mer most már azt se tudom sokszor, hogy hova, merre, mi újság! Például tegnapelőtt: hogy meg mernék esküdni, hogy ott volt mellettem a Miklós, a Csordás, hát láttam! hát beszéltem hozzá! És akkor ma találkozom vele, és mondom neki, hogy tegnapelőtt, amikor – és ő meg mondja, hogy legalább két hete nem láttuk egymást! És ő is megesküszik rá, hogy két hete nem találkoztunk! Szóval már hallucinálok?? Vagy a Faragó, a gyámos: hogy tegnap elfelejtette mondani nekem a telefonba, hogy – – TELEFONBA, TEGNAP?? És mondja, hogy igen, persze, tegnap én felhívtam őt, 6 és 7 óra között! – ÉÉN?? – Meg arra se emlékszem, hogy szerdán hová mentünk a nagymamával. Azt tudom, hogy először az ideggondozóba voltunk, onnan van ez a beutaló is, ez stimmel; előtte is minden oké: kijöttünk a Regéből, ott még tiszta a kép, aztán az orvos, az is rendbe – és UTÁNA? Utána SEMMI! Hogy hova lett a végin a nagymama – fogalmam sincs! – És ez idegesít, ez marhára idegesít!

Valami meló kéne azér, mer pénzem semmi, úgyhogy ezen is rágom magam: hol kéne dolgozni – mit kéne dolgozni, közbe meg akkor az is, hogy nagypapáék ebbe is állandóan beleszólnak. Az egyik, amivel üldöznek: nehogy már irodába dolgozzak – mer ott nem lehet enni! Mer „dolgozni olyan helyen kell, ahol ennivaló van”! Hát nem tiszta örület?

– De értsd már meg – mondom neki –, nekem nem kell az az ennivaló! Sokminden kell, de pont a kaja NEM kell! Hát mikor úgyis KIHÁNYOM ha eszem!

A másik mániájuk meg a matematika. Hogy tanuljam a matekot, mer az mindenütt kell, anélkül nem lehet élni! – Hát ebből nekem már tök elegendem van! Ennekem már ne mondja senki, hogy matematika, mer én nem hiszek

benne! Nem tudom és nem értem a matekot, és nem is AKAROM érteni! Úgyhogy elmehet mindenki a nyavalyába a matematikával!

Tudom, hogy mit szeretnék én dolgozni. Jegyszedő szeretnék lenni. Moziba, vagy akárhol. Vagy portás. Lehetőleg éjszaka. Olyan helyen, ahol CSAK ÉN vagyok, nincsenek körülöttem mások. Ahol rám van bízva egy bizonyos akármilyen feladat, írkalni kell valamit, vagy sorba rakosgatni akármiket, és akkor nekem csak avval kell törődni, semmi mással, csak csinálom, csinálom, egy üres terembe, egyedül –

Mer én egy akkora nagy hülye vagyok, hogy mindig mindenkinek elmondok mindent! Mer állandóan azt hiszem, hogy az úgy a jó! Senki nem is kérdezi tőlem, hogy mi a gondom, ki a fiúm, ki nem, mi az apám, ki az anyám, semmi – én meg magamtól odamegyek, a marha fejemmel, és mivel hogy nincs is más témám, elkezdem mondani:

– Figyeljétek, képzeljétek: anyám egy akkora nagy alkoholista, mint egy ház –

És akkor egyszercsak körülnézek, és látom: ki vagyok közösítve. Pedig én egy rossz szót nem szóltam senkihez, a világon senkit meg nem sértettem!

Na ezer mondom: EGYEDÜL, inkább egyedül –

Most szólt az egyik buzi barátom, a Lujzi, a rendes nevén Béla, hogy a Hetvenes Postahivatalnál lenne egy lehetőség: hírlapárusokat keresnek. Újságot kéne árulni – de mindjárt mondta azt is a Lujzi, hogy ott jól kell tudni számolni. Úgyhogy én egyből lefűjtam a dolgot:

– Számolni kell, ciki, akkor nem jó –

Szóval, nem tudom –

Pedig közbe van olyan is, amibe én nagy vagyok! A szavalás. De tényleg! Hát nyertem is már egy csomó versenyen! Nyertem már a József Attilának a Kései siratójával – az egy nagyon szép vers: az anyját vádolja benne a József Attila –, meg nyertem már a Velszi bárdokkal is, meg az Osviecsim című verssel – magyarul: Ausvic, Rónay György írta, jó hosszú, de nagyon szép –, először megnyertem kétszer az intézeti szavalóversenyt, aztán elvittek az országos nevelőintézeti versenyre – hát az óriási volt! Kinn a Hûvösvölgybe rendezték meg, és ott volt az összes nevelőotthon, Zamárditól a Békéig mind, sokszáz gyerek és – FANTasztikus tapsot kaptam! A Szózat volt a kötelező szám -jó, az se egy csúnya vers, de én mindig is utáltam ami kötelező, azért azt is szépen szavaltam, de mégse

annyira, úgyhogy inkább a Velszi bárdokra kaptam a díjat, meg egy olyan iszonyú tapsorkánt, hogy én tisztára el voltam tőle SZÉDÜLVE!

Na EZ az, amihez nekem érzékem van, amihez én igazán értek! Nem kaja, és nem matematika: VERSEK! És ha csak EGYSZER kapnék egy olyan lehetőséget, hogy meghallgatnának, olyanok akik szintén értenek hozzá, vagy egy IGAZI közönség, csak egyetlen egyszer: hát én BIZTOSAN tudom hogy elfogadnának! És akkor meg lennék mentve!

De hát ilyen lehetőségem egyelőre nincsen. Úgyhogy pillanatnyilag azt csinálom, hogy tanulom a verseket, egymás után, és magamnak mondom őket. Egész könyveket magolok be! Ott van például a Kund Abigél – már tudom! Tessék: már több mint felét tudom kívülről!

Meg azt is csinálom, hogy verseket írok. Teljesen magamtól! Mer énnekem egyik költő se olyan, hogy hûü, most akkor ez az én példaképem, pont ilyet akarok én is – nem, hanem én teljesen az érzéseim szerint írok, a MAGAM feje után! Talán még a József Attila verseihez hasonlít legjobban amit írok, de ahhoz se egészen. És rengeteget írtam már – hát már 10 éves korom óta csinálom! Most nincs nálam épp egy se, mer amit mostanába írtam, azt odaadtam a Csikós Kis Elemérnek, az egy költő, és el akarja olvasni őket. Amiket meg régen írtam, azokat mind eltéptem már – mer nem érdekes, majd csinállok másikat, meg úgyis csak magamnak írtam őket! Csak mer KELLETT, mer valami megszólalt bennem, és akkor MUSZÁJ volt leírnom!

Csak hát ez nemigen húz ki a szarból –

A Kampót, az Értavit, azt én már több mint két éve ismerem. A kapcsolatunkat, azt sajnos abba kellett hagyni, mert közbe meleg lett a Kampó, szóval buzi, úgyhogy most már nincs köztünk semmi – illetve: majdnem semmi ez már csak. Mer azért annyi van, hogy találkozunk, dumálunk, meg a Kampó próbálna belőlem kurvát csinálni – hát jó lenne neki a pénz. Én viszont azt hiszem nem akarok kurva lenni. És ezt meg is mondtam már a Kampónak.

Mer jó, kipróbáltam, nem azt mondom hogy nem – csak valahogy ráuntam erre is. Valahogy nem az én formám ez se! Mer én egyszerűen FÉLEK attól a manustól! Nem is a rendőrtől félek én, hanem ettől az egésztől, hogy én oda kiállják, és akkor jön a hapsi, hogy „menynyi?”, és hogy én akkor bemondjak egy számot – ha én egy GYÖNYÖRŰ lány lennék, egy FANTASZTIKUSAN jó nő, akkor igen, akkor persze! Úgy nem szégyellném magam! De mivel én pontosan tudom, hogy habár nem

vagyok egy csúnya csaj, de nem vagyok az a kimondottan szép se – valahogy a fene tudja. Engemet valahogy zavar, hogy most én ezreket kérjek egy dugásér egy krapektól – mer nekem van annyi önkritikám, hogy zavarjon! Meg akkor az a rengeteg baj, ami vele jár -például ha én bekerülnék egy börtönbe, hát biztosan tudom, hogy én azt nem élném túl! Mer vagy felakasztanám magam, vagy egyszerűen megölnének ott engem, vagy beleőrülnék – de szóval egyáltalán nem bírnám ki!

Egyszer, nem mondom, csináltam egy nagy bulit: 16 darab ezrest. Az szuper volt! Volt egy csaj, annak is a Kampó mutatott be, az vitt el magával a Rojálba – én mentem szívesen, mer érdekelt: hát RÓJÁL, nagy szó, ott biztos halálos nagy pénzek forognak! És tényleg, bejött: 500 márkát kaptam, ami hajói számolom, forintba 16 ezer. Jó hogy abból lejött a fele, mer a portásnak kellett adni, meg a szobát fizetni, meg ennek, meg annak, meg elég sok Martinit is ittam, mer pia nélkül azér ez nem megy – de azér 8 ezret a kezembe kaptam!

Négyet rögtön félretettem belőle, négyet meg fogtam: gyerünk anyámhoz!

– Itt van 2000 forint, tedd el. És gyere, elmegyünk ebédelni!

Megebédeltünk ezerből, utána pia, taxi, minden -szépen el is ment a négyezer. Másnap: elővettem a másik négyet. Most evvel mit csináljak? Fogtam azt is, elmentem vele vásárolni, vettem rajta órát, táskát, ruha nem kellett, mer azt Amerikából kapom, viszont vettem magamnak fülbevalót, karperecet – a maradékot meg elittuk a Kampóval. Ennyi volt!

Sokan azt mondják: állami gondozott nem tud bánni a pénzzel, nem áll meg a kezébe a dohány. Pedig ez nem igaz! Mer én nem is AKARTAM, hogy megálljon a kezembe, eszembe se volt tartogatni! Hát minek? Akkor épp úgy volt, hogy nagymamáéknál fogok lakni, szóval minden rendbe lesz, és hogy őszintén megmondjam, a nagyzolást meg világ életembe szerettem – hûü de finom, gyerünk, basszuk el hamar!

Szóval, voltak ilyenek is, nem állítom hogy nem voltak, meg mentem el én már ezresér is, nem is egyszer, nem tagadom – csak valahogy franc tudja: NEM AKAROM csinálni. Mer rossz érzést hagy bennem! Úgyhogy mondom, hiába erőlködik most a Kampó, én attól félek hogy nem lesz ebből a dologból semmi.

Pedig nekem amúgy baromi fontos a szex. A szex énnekem létfontosságú. Nem vagyok éppen nimfomániás, de már ha két-három hétig nem feküdtem le senkivel, tiszta ideges vagyok, kiver a hideg, nem találom

a helyemet, kínlódok! Csak viszont szeretem megválogatni a partnereket. Tudom hogy nem vagyok egy világ-szépség, mégis: bármikor foghatnék magamnak hapsit az utcáról, minden további nélkül! – csak hát odáig még nem jutottam. Nekem sajnos keresni kell egy olyat, aki erre tényleg alkalmas. És ilyen kábé kettő van: a Dzsovanni, meg a Kampó. Ők ketten.

Ami iszonyú nagy baj! Mer a Kampóval most ott tartok, hogy övele már nemigen fekhetek le többé. Nem is azér hogy homokos, hanem mer ott van neki az Andrea, és az Andrea állapotos a Kampótól. A Kotormány meg, a Dzsovanni – na az is buzi lett! Habár én még most se tudom egészen elhinni róla! Csak viszont a Dzsovanni se engem szeret. Úgyhogy most kinn vagyok az összes vizekből!

A Dzsovanni, a Kotormány, ő a legszebb –

Én a Kotormányba OLYAN DE OLYAN szerelmes voltam, több mint két évig, miatta voltam öngyilkos is, nem is tudom hányszor – hogy én miken mentem keresztül, azt egyedül a Saigoné Nagy Edit nevelőtanár tudja, senki más, hogy mennyit szenvedtem én a Kotormány miatt! Egyszer, megyek haza a Zirzenbe, tök boldogan, mer három nappal előbb összejöttem a Kotormánnyal – akkor már mindenki tudta: ha én így ragyogok, akkor csak a Kotormány keze lehet a dologba. Ott sasszézok, ugrálok, vigyorgok – Edit néni meg csak áll, sápadtan, nem szól semmit.

– Edit néni – mondom –, valami baj van?

– Hát – aszondja –, van egy kis baj. De nem érdekes

– Na, mi baj, tessék már mondani!

– Csak annyi – azt mondja –, hogy délután láttam a Kotormányt csókolózni.

– Igen? – mondom. – És kivel?

– A Baumgartner Tündével – az egy intézetis lány, szőke, nagy mellű.

– És – mondom – akkor mi van? – és galoppoztam tovább.

– Fruzsina – azt mondja Edit néni –, te ennyire hülye vagy??

– Igen – mondom –, ennyire! És ENNYIRE szerelmes vagyok! – és csak röhögtem!

Mer tényleg ENNYIRE imádtam azt a kurvát, és ENNYIRE megbíztam benne! Hát aztán megkaptam –

Egy idő után hallom: mindenki beszél valami Janiról, hogy az egy bombázó csávó, közbe viszont mekkora nagy kurva, hogy kijár a buzi-placcra, markolja fel a nagy dohányt – oda se nagyon figyeltem, mi közöm hozzá! Meg se fordult a kis fejembe, hogy az a „Jani” a Kotormány is lehet

– hát őt én csak Dzsovanninak ismertem! Kinn vagyok egyszer a placcon, beszélgetünk a haverokkal – hát, jön ám a Kotormány.

– Dzsovanni – mondom –, TE ITT? Mi a fenét keresel itt?

– Téged kereslek – azt mondja. De akkor én már gyanút fogtam.

– Dzsovanni – mondom neki –, csak nem te vagy véletlenül az a Jani, akiről itt ennyit beszélnek?

– Áá – aszondja –, ugyan!

Jó, hát akkor nem ő az. De öt perc se telik el, messziről kiabálnak a srácok:

– Janii, gyere már ide!

– Na – mondom –, Kotormány, a kurva nénikédet! Hát mégiscsak te vagy az a Jani!

Igen, hát ő az, aszondja, de őneki meleg kapcsolata nemigen szokott lenni. Vagy ha néha mégis, akkor csakis nagyon nagy pénzér.

Te jó Isten –

Aztán azóta már ott vagyunk, hogy a drága-gyönyörű Jani, a Dzsovanni, a Kotormány szorgalmasan jár ki a placra, övé a piac, meg még akkor mellette a Józsi-Jutka is pénzeli – az egy fiú, de szóval lány, van úgy hogy szoknyába is jár –, mer annyira szerelmes a Dzsovanniba, hogy elsül ha meglátja, meg ráadásul akkor ott van még a Kotormánynak az Andrea is – az tényleg lány, és azt teherbe is ejtette a Kotormány, felcsinálta, magyarul, most már öt hónapos terhes, csak nem látszik mer elköti a hasát, és szóval még ő is pénzeli a Kotormányt – na. És akkor még az Andrea jön nekem!:

– Hallom – aszondja –, hogy te a Kotormánynak fizetni akartál, hogy legyen veled!

ÉN, ugye?? Hát csak röhögtem.

– Én, mi? Egy fiúér! Hát mit gondolsz, te hülye -mondom az Andreának –, hogy mire való vagyok én? Arra, hogy NEKEM fizessenek, de nem ám hogy én fizessek! Megbolondultál te tisztára? A saját szaromat megenném, ha nem lenne olyan bűdös, inkább, mint hogy én adjak pénzt egy krapeknak!

Hát ez volna a drágalátos Kotormány – csak közbe az az igazság, hogy én még a mai napig is teljesen szerelmes vagyok a rohadt állatba. Mer amíg élek, nem tudom elfelejteni azt a genyót!

Így állok – –

Pedig társ kéne, marhára kéne egy társ! Mer így, egyedül HALÁL biztos hogy bedilizek! És ráadásul: fiú kéne. Nem lány – mer odáig még nem

fajultam, hogy lányokkal foglalkozzak. Úgyhogy akár szexuálisan, akár barátnak, de mindenhogyan egy fiú kéne. Valaki, aki dolgozik, aki megbízható – szóval egy TÁRS!

Meg itt van közbe ez a hülye lakás is –

Mostan énvelem az az ábra, hogy ott van anyám lakása a Tizenöt kerületbe, üresen, és én is be vagyok jelentve oda, sőt, most majd fogok kapni egy olyan papírt is a tanácstól, hogy én is bérlőtárs vagyok, úgyhogy mehetnék oda lakni. Mer anyám már nemigen fog visszajönni a kórházból. A mostani férje, vagy élettársa vagy micsodája meg, az börtönbe van, és ott is lesz még négy és fél évig, és a kulcs meg a zsebembe, illetve a nagymamáéknál – úgyhogy szabad az út! Csakhogy – csakhogy van mégis egy csomó probléma. Az egyik, hogy anyám emberemlékezet óta nem fizetett se lakbért, se villany számlát. És ha én most odaköltözök mint bérlőtárs, akkor megöröklöm az adósságát is. Persze mindenhogyan ki kell fizessem, mer ha hanyagolom, akkor anyámtól is elveszik a lakást, és akkor fújhatom! A másik meg az, hogy hát iszonyú kupleráj maradt ott – kifordul a belem, ha csak végignézek rajta! Szóval ki kéne takarítani, ami nem kis dolog!

Meg akkor: jó, rászánom magam, kiganyézok, meg lenyögöm valahogy a lakbértartozást is, beköltözök – és akkor? Akkor mi lesz? Ott leszek egyedül? Vagy hogyan?? Mer a Faragó Gáspár azt mondja, hogy odacsődítem az egész csövező brancsot, a haverokat, az összes buzit, hát akkor abból nem lesz nekem lakás, hanem megint csak egy kupleráj lesz, mint amilyen anyám idejébe is volt, amikor oda se tudtam menni, mer anyám haverjai vagy elkergettek, vagy megbasztak, vagy mind a kettő, és most ugyanez lenne így is – és tök igaza van a doktor Faragónak! A legkevesebb, hogy kiennének mindenemből a haverjaim, fölfalnának mindenestül! – Nade akkor meg? Mer hogy én ott magamba legyek –

Tudom, igen: össze kéne költözni egy rendes, megbízható fiúval, aki dolgozik, meg észnél van – de hát hol van ilyen? Tisztára tanácstalan vagyok. Annyira, hogy újabban már a kocsmákba szoktam keresgélni, hogy ki lenne olyan, aki velem összeköltözne! Mondjuk, hogy én segítenék egy kocsmatölteléken, adnék szállást neki, és akkor cserébe ő is segítene nekem, megállni a lábamon, meg segítenénk egymásnak hogy ne igyunk tovább – tudom hogy ez egy nagy állatság csak, mer aki a kocsmába ül, annak azér általába van lakása, meg hát nem fogja eldobni a piát egyik se az én két szép szememér! DE hát akkor mit találjak már ki?! Hálóval nem tudok

fogni egy hapsit, hogy na gyere hozzám lakni, csak annyi az ára, hogy jó útra térünk mind a ketten!

Eszembe jutott nekem már minden. Az is megfordult már a kis buta fejembe, hogy a Zolika lakjon velem. Ez egy srác, akit Zita néven ismernek a placcon. Át is vágtam szegényt, mer meg is mondtam neki, tudom hogy ez ciki, szoltam neki – csak aztán meggondoltam magam. Mer megtudtam, hogy a Zita száz forintokért szopik a I Petőfi téri vécébe – hát már tisztára ki van cserepesedve a szája, akkora egy nagy faszszipó! Hogy elhányom magam, ha csak rágondolok! Engemet beavatott: van neki egy táblája, megmutatta, amire ha felír egy számot, utána csak meghúzz rajta valamit, és eltűnik az írás – na erre a táblára felírja: „100”. Mondom neki:

– Állat vagy?! Hát már egy SZÁZASÉR?!

– Száz MÁRKA – azt mondja –, MÁRKÁBA száz! De azér ha valaki forintba érti, oké úgy is!

Na, hát egy ilyen! Hogy okádok csak ránézni is! – Közbe meg: fene tudja. Mer valahol mégis rendesebb, mint a Kampó! Mer közbe havernak nem rossz a Zolika! És akkor még a Kampó mondja nekem:

– Én avval a kis faszszipóval már szóba se állok – aszondja.

– Édesem – mondom neki –, és hogy te is egy faszszipó vagy, arról nem beszélünk? A Zolika, az legalább egy százasér szopik, te meg? Szopsz ingyen, élvezetből! Hát mit jár akkor a pofád?! És a Zolika azt a százast megosztja a haverjaival, te meg hagyod hogy a terhes csajod tartson el! Meg elmentél a buzi rendőrrel négyezerér, ne félj tudom ám, hagyta hogy mittudomén mit csináljon veled, a négyezret meg föl zabáltad, és nem volt rá egy ötvenesed, hogy fizess nekem két rumot! Pfûu –

Na, szóval nagy választékom van nekem! Vagy ott van a Kozák, a Józsi-Jutka, arra is gondoltam. Az egy olyan helyes fiú lenne – ha nem lenne lány! Áá –

Kinn a melegeknél ismerkedtem most össze egy Fekete nevű sráccal – de azt se tudom, hogy ez a rendes neve? Vagy csak a fekete szerelés miatt hívják így? Mindegy. A Fekete újfasiszta. De rendes fiú, van munkahelye is – mutatta a személyijét, bele van írva. Ezek az újfasiszták a cigányokat akarják irtani, amér nem dolgoznak, vagy hát legalább elrakni őket másik országba, a Fekete magyarázta hogy hogyan – tudom isén, lehet hogy igazuk van. Csak a zsidókat ne akarják kiirtani! Mer azok – szóval – –

Mer én is félzsidó vagyok. Nem látszik rajtam? Anyám, az zsidó – hát akkor én valószínűleg félzsidó vagyok, nem? De ettől függetlenül: én

hiszek Istenbe! Komolyan!

Amúgy nem rossz srác ez a Fekete. Gondoltam is, hogy esetleg ővele összeköltözni – hát nem tudom. Mer most már azér elég óvatos vagyok.

Nem tudom, mi lesz. Mer az hogy a nagymamáéknál legyek, semmiképp nem megoldás. Hát utálok ott lenni! Mer úgy kezelnek, mint egy hülyét! Tele vannak jóakarattal, „Fruzsikám, így, úgy, amúgy” – és észre se veszik, hogy ők tesznek tönkre! A fenenagy jóindulatukkal! Meg avval, hogy egyfolytába csak a pillanatnyi helyzetről szövegelnek, de megállás nélkül! Régen: hogy az intézet hogy s mint, hogyan kell ott viselkednem, mi-mindent ne csináljak – de mint az imamalom! Most meg: hogy a lakás. így csináljam, úgy csináljam, erre vigyázzak, arra vigyázzak, amarra – hûû! Be nem áll a szájuk – én meg csak hallgatom, hallgatom, csendbe őrlődöm –

– Meg néha már nem is csak csendbe, mer van úgy, hogy felrobbanok:

– Ide figyeljete, hát nincs más témátok?! Vegyétek már észre magatokat, hagyjátok abba, mer mindjár sikítok, ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!!!

Ugye, a Zirzen Janka, az egy olyan intézet, ami neurotikus gyerekeknek van fenntartva. Én tulajdonképpen azt se tudom, hogy engem mért ebbe az otthonba tettek, minek raktak engemet egyből a neurotikus otthonba. Mer nem vizsgálat alapján kerültem én oda – az orvosi vizsgálat már csak ott KEZDŐDÖTT! Igaz, hogy előtte én már voltam elmeorvosi intézetbe is, még egész kicsi koromban – de azt se tudom mér! Anyám adott be. Pedig akkor semmi bajom nem volt még!

Most már van bajom. Ez az igazság: van. Most megin diliházba akarnak dugni – de most legalább van miér! Viszont én AKKOR SE akarok elmeorvosi intézetbe menni! Most a Kilenc kerületi ideggondozó beutalt, és a Faragó is azt mondja, hogy jót tenne nekem egy kis kikapcsolódás, menjek nyugodtan, pihenjek egy jót -oké, én mennék is, ha utána ki lehetne jönni, amikor én akarok! De félek. Hát FÉLEK tőle! Félek, hogy egyedül leszek – ott is. Meg félek a csukott ajtótól – ha nyitva lenne az ajtó, és azt mondanák: „Fruzsina, amikor elég, amikor nem tetszik már tovább, egyből mehatsz!”, és erre meg is esküdnének – úgy más lenne. De egyszer én már jártam így: bevíttek a Jánosba, és még az ajtót is megmutatták, „tessék, nézd meg: nincs bezárva! amikor kedved van, kimehetsz rajta!” – aztán kiderült, hogy aki megpróbált kimenni, azt visszahozták és lekötözték.

Nekem van egy óriási szerencsém: a csuklóm annyira vékony, hogy engemet nem tudnak lekötözni. Engem még bilincsbe se tudnak tenni,

annyira vékony a csuklóm! Leszíjazni meg egyáltalán nem bírnak engem! Én csak ebbe bízom.

Egy olyan helyen tudnék én pihenni, ahol egy jó társaság van, és én vagyok a legfiatalabb, a legcsinosabb, a legszebb, értem döglénének mind a férfiak, meg a csajok is mind odalennének, hogy hû de gyönyörû vagyok, esténként kiülnék a kertbe, cigarettázgatnék, kávézgatnék, beszélgetnék, előadnám magam – ÍGY tudnék én gyógyulni! Egy olyan helyen, ahol nem úgy beszélnének velem, mint egy állattal! Hát tudom, mer egyszer voltam már ilyen helyen: az Árpádba. Az jó volt. Talán ha oda visszamehetnék –

De a többibe nem bízom. Mer tudom, hogy a bolondokháza nekem csak rosszat tenne, segíteni egyáltalán nem segítene. Ismertem én olyat, aki még ennyire se volt bepörögve mint én, és bevitték – és teljesen meghülyült! Hát most ezt akarjam magamnak?! Hagyjam, hogy még nagyobb bolondot csináljanak belőlem?! – Talán, ha most rendbe raknám a lakást, meg pihennék három-négy napig, meg bejárnék inekció-kúrára, helyrejönnék egy kicsit. Hát nem jobb lenne ez, mint a Hárshegy?

De nagyapám ezt nem érti meg. Most éppen megy a huzavona, mer õk is azt akarják, hogy elõször diliházba menjek, csak utána költözzek be a lakásba. Nagypapa pénteken olyan aranyosan fogadott, hogy az nem igaz! Letettem az asztalra a pénzt, az utolsó keresetemet, – „Fruzsikám! Gyöngyvirágom!”, puszi, minden! Szombaton, vasárnap: épp hogy eltûrték. Hétfõn meg közölték, hogy na irány a diliház!

– Hát – mondom – én még jól emlékszem, hogyan átkoztátok anyámat, amér annakidején bedugott Hárshegyre. Most meg ugyanezt csinálnátok ti is?!

De nem, nem érti meg senki, hogy én NORMÁLISNAK tartom magamat! Mer hogy most egy kicsikét ki vagyok akadva, az nem jelenti, hogy már bolond is vagyok! Pont mint az Értavi: „Bolond vagy, eridj a diliházba!”, -ugyanígy csinálják nagyapámék is! Hogy már utálom õket is, mint a szaromat! – Persze, most tartozom nekik is nyolcezer forinttal –

Csak tudnám, mi a tervük avval a lakással. Mer innen fúj a szél, most már kezdem gyanítani! De ha nem engednek oda, én széjjelverem azt a rohadt lakást, összedúlom, elpusztítom, ez HÉTSZENTSÉG!

NEM AKAROK DILIHÁZBA MENNIIÍ!!!

Az a baj, hogy engem mindenki csak hülyít. Nagymamámék is, meg kinn a placcon is mindenki: csak hülyét csinálnak belőlem! Most is: avval nyomják a fejemet, hogy az Edinának már 800 ezre van a takarékbba – hát

ne legyek bolond, álljak már ki és csináljam én is! – most evvel őrijt az Értavi. Higgyek neki?? Az az igazság, hogy az Edináról ezt el is tudom hinni. De közbe meg tudom, hogy azér mondja, mer NEKI kellene a pénz, az Értavinak, hogy azt szeretné hogy Őneki hajtsak – hát akkor meg ne higgyem??

Meg akkor ilyen, hogy – hát én már sokszor azt hiszem, hogy ilyenekbe fogok belebolondulni! Ezt a Dzsovanni mesélte nekem, a Kotormány. Hogy állítólag ez tavaly történt, és az egész világot lázba hozta, felforgatta! Hogy két repülőgép ment a levegőbe, egy szép reggelen, az egyik amerikai volt, a másik meg olasz, és mind a kettőről észrevettek egy valamit, egy ilyen felhőkből összealakult színes izét, aminek szeme is volt, szája is volt, orra is volt, mindene – és az volt az Isten. Ezt nem lehet bizonyítani, hogy tényleg az volt, de hát mind a két repülőgépről látták, az összes utas PONTOSAN LÁTTA, kétszáz ember! Az olasz gép rögtön visszafordult, az amerikai gép meg hirtelen leszállt, és óriási kavarodás, ribillió, minden, a pilótát először hülyének nézték, de hát mindenki tanú volt rá, hogy igenis volt ott valami! Ezt nekem a Kotormány mondta. És hogy állítólag erről már mindenki tud. Most ez igaz? Vagy nem igaz?? De ha nem igaz, akkor honnan vette a Kotormány, és minek mondta?? Ott mesélgeti ezt nekem hajnali 3 órakor – én meg csak hallgatom, mint akit bûvölnek, és úgy rettegek, hogy csurog rólam a verejték és csattog a fogam a cidritől! Hogy reggelre már azt hittem, most tényleg vihetnek Hárshegyre!

Ezt meg egy könyvbe olvastam – egy rendes könyvbe, a saját két szememmel! Valamilyen TITOK volt a könyvnek a címe, nem torn milyen István írta. Egy kapitányról szólt, aki lement egy háromszögbe, vagy egy háromszög ALÁ, pontosan nem tudom már, és sajnos elfelejtettem annak a háromszögnek a nevét, talán majd eszembe jut. Lement a gépével oda a háromszög alá – és valami RETtenetesen borzalmas dolgot látott! Feljött aztán, visszatért – csak hogy nem szabad elmondani neki, hogy mi volt az a borzalmas dolog, a mai napig nem szabad nyilatkoznia erről. – És sajnos hiszek ebbe! Mer Amerikába mindenféle anyagok vannak erről, csomó bizonyíték – hát akkor muszáj elhinni! És közbe meg lehet hogy ezer is le fognak lőni engem, amér ezt most elpofáztam, mer nem volna szabad beszélni se erről – hát biztos hogy meg fognak ölteni érte!

Megvan, eszembe jutott: Bermudának hívják azt a háromszöget!

És akkor azok a mindenféle dolgok, amiket Amerikába találtak a tenger alatt, hogy se nem üveg, se nem vas, se nem fa, és a mai napig nem lehet

megfejteti hogy milyen anyag, mer nem természetes! És MÉGIS valamilyen anyag, és megtalálták, mer meg lehet fogni, tapogatni – csak nem lehet kitudni hogy micsoda! Meg akkor – ezt is a Kotormány mesélte nekem – azok az emberek, akik előzőleg itt éltek? És akiknek el kellett pusztulni, mer már annyira fejlettek voltak, olyan nagy volt a civilizációjuk, hogy a végén már muszáj volt valaminek történni és akkor elpusztították magukat – hogy aztán jöjjenek megint a majmok és belőlük származzanak megint emberek, szóval mi! Hát nem rettenetes dolgok ezek?! És én most már pontosan tudom, hogy úgylis ebbe a rengeteg érthetetlen szörnyűségbe fogok bedilizni egyszer, hát tudom pontosan!

Vagy ott van az édsz: hát egy ugyanilyen megmagyarázhatatlan dolog! Csak van – és kész, megérteni úgyse tudjuk! De én állítom, hogy az édszbe is az Isten keze van benne! Mer ő is nagyon jól tudja, hogy elromlott a világ, hogy túl sok már a kurva, túl sok a meleg, túl sokat paráználkodnak az emberek – és akkor fogta, megbüntette az emberiséget az édsszel! Régen a kolerával büntetett, amér piszkos volt az emberiség – azóta már megtanultuk, hogy nem szabad piszkosnak lenni, viszont rászoktunk a paráználkodásra: most akkor büntet helyette az édsszel! Hát ez így van, mit kell ezen még ennél többet magyarázni!

Ez jó volt: ülök a múltkor valahol egy EKKORA sörrel – és bejön a Tünde, vagyis a rendes nevén Karcsi. Odahívom, mondom neki:

– Nem kérsz? Van pénzem!

– Nem – aszondja. – Én egészséges életet élek!

Hát én tisztára le voltam döbbenve! Hát mit akar?! Ő nem iszik, nem dohányzik, vagy hát alig, nem is narkózik, még a szíput is hanyagolja, de még tán zsírosat se eszik – CSAK éppen homokos! Hát akkor?? Abba nem jobban bele lehet halni, mintha sört inna?!

Én különben az édsztől annyira félek, hogy sokszor elaludni se tudok a félelemtől, egész éjszaka csak rettegek! Én annyira be vagyok szarva tőle, hogy ha megtudnám magamról hogy édszes vagyok, én nem restelnék leugrani az ötödik emeletről – dehogy várnám én meg, amíg kínlódva meghalok, inkább most rögtön! Amúgy védekezni nem védekezek ellene sehogyan se – mer az édsz ellen úgyse lehet védekezni. Ha Isten akarja, akkor mindenhogyan édszes leszek! Ha meg nem akarja, nem leszek – ebbe énnekem úgyse nincsen beleszólásom!

Szóval, én eléggé hiszek Istenbe. Ez olyan is-is, hiszek is, meg nem is – nade persze így ezt nem lehet, ilyen nincs, mer Isten ezt nem fogadja el,

mer őbenne vagy hiszünk, vagy nem! Úgyhogy akkor inkább hiszek. Pedig erre is de ráfáztam én már! Mer néha elmegyek a templomba is. És minden egyes kurválkodásomat meggyónom. És egyszer – akkor gyóntam először – kikezdett velem a pap. Olyan hangulatba voltam éppen: megláttam a templomot a Hogyhívják utcába – ej, mondom, bemegyek, meggyónom már a bűneimet! Egy öreg néni volt ott, attól kérdeztem, hogy is kell ezt csinálni

– Bízza csak rá a papra – azt mondja a spiné –, majd az kérdezi magát, csak válaszoljon neki!

Bementem akkor egy ilyen kelepcebe, ott ült a pap. Aszondja:

– Lopás?

– Annyit akarok mondani – mondom neki –, hogy nem is vagyok katolikus, református vagyok.

– Nem baj – aszondja. – Lopás?

– Nem.

– Gyilkosság?

– Nem. – Úristen, hogy nézhetek ki: „gyilkosság”!

– Paráználkodás?

– Az – mondom –, CSAK paráználkodás.

– Nem baj – azt mondja –, felmentelek a bűnöd alól. Megmondom, hogyan.

Néézek rá – mondom: – Pénz kellene??

– Nem. Itt találkozunk a templom előtt tízkor. El fogunk menni egy kápolnába, és ott majd felmentelek a bűneid alól!

Aszitem, kiesek abból a kalitkából! Hát ez nem igaz!! Szóval már a pap is?!

– Jó – mondom –, tízkor itt leszek.

Persze nem voltam ott tízkor. El tudom képzelni, hogyan mentett volna fel a bűneim alól!

Szóval, ők is: vizet prédikálnak, bort isznak. Ez az én véleményem a papokról. És akkor mégis: elmegyek a templomba azóta is, meg hiszek is az Istenbe! Aki majd ugyanúgy megbünteti azt a papot is, mint például azt a szerencsétlen kis kurvát!

Jaj, volt nemrég egy jópofa álmom! Aszondta a nagymamám: menjünk el Olaszországba – jó, gyerünk! Fölszálltunk a repülőgépre, hogy elmenjünk Olaszországba, és már föl is emelkedtünk, repültünk gyönyörűen

– és akkor vettük észre, hogy két erkölcsrendész is fölszállt utánunk. És odajön a két erkölcsrendész hozzám, és azt mondják:

– Erkölcsrendészet. Szálljanak le a repülőgépről!

Mire a nagymama fogta magát, szépen mögéjük került, és – hát szuper volt a nagymama! – mind a két manust hátbaszúrta egy kurva nagy késsel!

És akkor vidáman repültünk tovább Olaszországba!

Isten bizony, ezt álmodtam! De nagyon kasi álom volt!

Na, és mit szólsz: elmondtam mindent, és nem is lőttek le! Egyelőre –

KIRÁLYNŐ VAGYOK

SZABÓ ÉVA, 25 ÉVES

Hát jelen pillanatba most az van, hogy szegény vagyok. Nevelem a gyerekeimet – ma bevásároltam neki egy csomó bébiételt, meg tejet, meg almát, hogy tudjak neki reszelni, ez elég lesz pár napra, de hogy én mit eszem ma este, azt még nem tudom. Úgy könnyű lenne élni, hogy mondjuk szeretnék egy férfit, egy akárkit, akinek pénze van, és aki egyfolytába hordaná nekem is a pénzt – úgy lehetne; de hát ilyen most nincs. Úgy gondtalan lenne az életem – de akkor meg lehet hogy nem is lenne értelme, gond nélkül!

Szóval valahol azért boldog vagyok, eléggé boldog. Jó, hogy talán kicsit hamar rámondom, hogy „én most boldog vagyok”, ez lehet hogy hibám. De viszont van egy három hónapos, gyönyörű gyermekem – hát akkor mi legyek, ha nem boldog? Habár mondjuk ebből a három hónapból tán összevissza ha négy hetet lehettem anya, mer három hétig kórházba volt a gyerek, egy hónapig anyósom nevelte, egy hétig én is kórházba voltam, meg mittudomén, szóval lényegébe egy hónapom volt eddig, és az is úgy, hogy most egy hét, most négy nap, most tíz nap, így elszórva. De azért annyit már tudok, hogy szeretek anya lenni! Meg rettentő kíváncsi is vagyok, hogy milyen lesz – szép lesz? csúnya lesz? mama lesz? papa lesz? Hát ha papa lesz, akkor régen rossz a lányoknak! De engem ez se érdekel, mer én megfogadtam, hogy nem úgy fogom nevelni, mint anyósom a fiát, meg mint a legtöbb anya, hogy félti a gyerekét a lányoktól – nem, én örülni fogok, ha jól becsajozik, ha talál magának egy rendes lányt, és engedni fogom! – Na mondjuk ez kicsikét még messzi van –

Szóval én borzasztóan vártam ezt a gyereket. Mer én TÍZ év után estem teherbe! 78-ba volt egy kaparásom, 15 éves koromba, és akkor utána semmi, majdnem tíz évig, csak 87-be sikerült be ez a kis vacak, amikor a Bercivel összejöttem – hát én RETtenetesen boldog voltam vele! Én mindig nagyon szerettem volna gyereket, de sose jött be, és sok jó kapcsolatom tönkre is ment a gyerek végett. Mer egy kapcsolat gyerek nélkül nagyon meddő, úgy az nem is kapcsolat. Mondjuk ha én összekerülök egy akárkivel, és nekem van már egy gyermekem, meg neki is van már egy, akkor nekünk TALÁN már nem kell még egy, mer mégis, mi már valahol bizonyítottunk – de ha két ember csak úgy, gyerek nélkül összejön, akkor

mindenhogyan kell nekik egy gyerek. Hát egy KAPOCS! Mer anélkül szétmennek úgyis! Na hát ezer: KÉT nagyon jó kapcsolatomat is otthagytam, mer aszitem nem lehet gyereke – akkor meg minek? Mer ANNYIRA szerettem a partneremet, hogy inkább magamat hoztam ki rossznak és összeveszttem vele – csak hogy lehessen neki is gyereke egy másik kapcsolatba. De olyan, hogy kocsi, lakás, MINden megvolt, ékszer, arany, pénz, de KÖTEGBE, teli volt vele a szekrény, annyit vehettem ki belőle amennyit akartam – és elüldöztem magamtól a hapsit. A gyerek végett. A másikkal meg már ott voltam, hogy kiutaztam vele Nyugat-Németbe, pénteken mentem, hétfőn már benn voltunk a rendőrségen, hogy intézzük a letelepedést, már minden kész, papír a kezünkbe, Frankfurt mellett ott várt egy villa, berendezve, kitömve mindennel az égvilágon – kedden utaztam vissza. Mer úgyse lehet gyereke – anélkül meg nincs értelme. – Na, hát most legalább a gyerek megvan!

Csak viszont az apuci a probléma. Az élettársam, a Berci.

Ugyanis az a helyzet, hogy pont a legrosszabb jegybe születünk. Mindenféleképpen a legrosszabb jegybe!

Mer én oroszlán vagyok. És nekem itt most harcolni kéne, a Berciér, meg a gyerekér – közbe meg én nem tudok harcolni, mer oroszlán vagyok, ÉRTEM harcoljanak, ne én harcoljak másér! Ő meg rák, a Berci. A japán horoszkópba meg kígyó – ami tulajdonképpen egy nagyon jó jegy lenne, én még irigylem is a kígyókat, mer gyönyörű szépek a kígyó nők, nagyon szépek a kígyó férfiak is, és okosak, rafináltak – nem rossz jegy a kígyó, csak nem egy oroszlának! Benne is van a horoszkópomba, hogy óvakodjak a rákuktól, egy oroszlának semmi másától nem kell annyira félni, mint egy ráktól – és akkor a Berci pontosan egy rák! Lehet most kapni ilyen horoszkópokat, egész könyv, de csak 25 forint, és abba benne van MINDEN, a jellem, meg ez, meg az, meg amaz, meg hogy ki kivel, hogy, mint – és ott ez pontosan megvan: hogy NAGYON vigyázzak a Bercivel, mer nem tudok kijönni vele, mer sunyi, mer alattomos, mer a másik ember tők nem érdekli – hát egy rák, na! Úgyhogy én hiszek ebbe! Mer minden stimmel, apróra: hogy egy rák, az állandóan házasságon kívüli kapcsolatokat létesít, úgyhogy akivel van, azt egyszerűen megfujtja, és akkor a házasságon kívüli kapcsolatot teljesen nyíltan csinálja, nem is érdekli hogy mások mit szólnak hozzá – na! Meg akkor a cinizmus, a humor – hát pontosan a Berci, aki mellett a Hofi elbújhat, mer olyan humora van! Ahogy jön belőle a szöveg, ahogy mindenre egyből meg tud

válaszolni, mindenből ki tudja magyarázni magát – hát ez az: mer egy gyáva féreg! Egy senkiházi, tulajdonképpen! Aki nem is próbálja elintézni a dolgokat, hanem csak magyarázkodással elkeni a szart – hát esküszöm az életemre: ez a Berci! Meg amilyen alamuszi, amilyen bosszúálló – egy RRÉmesen undorító típus! És pont ezt kellett nekem kifogni, oroszán léletemre!

Meg akkor még ráadásul az is van, hogy – hát a család. Ez a Kovács-brancs eléggé híres, a kislesti négyes gyilkosságról sokat írt az újság is – na hát ez a Bercinek a nagybácsija volt. Úgyhogy akkor a Berci le is volt tartóztatva egy ideig. És a Berci meg is mondta, nem is egyszer megmondta nekem: ne aggódjak, mer neki az hogy embert ölni, vagy gyereket ölni, az nem egy nagy ügy! Ha odáig jut a helyzetünk, ő bizony hozzálát, ő sima pofával végigcsinálja! És én el is hiszem neki!

Úgyhogy bizony elég sokba volt nekem ez a gyerek. Mer a kilenc hónap alatt amíg a hasamba volt, a Berci talán ha egy hónapot volt itt velem – de az egy hónap alatt durván olyan százezer forintot hordott el innen. Meg amit itt véghezvitt, ahogy ezt a lakást tönkretette

– hát tiszta romokba volt itt minden, de hányszor! Meg akkor még hozzá: most egy olyan jó két év börtön lóg a fejem fölött, amér a Berci itt szobáztatott, meg minden – szóval nagyon egy aljas, nagyon egy moslák állat a Berci!

Csak közbe meg: ugye pont őneki sikerült megcsinálni ezt a gyereket. TÍZ ÉV után, és CSAK neki!

Meg – hát szeretem, na.

Ez a mi problémánk. Más semmi!

Jó, jó, jó, JÓ, ne bőgj! – Muszáj neki enni adnom, másképp ordít. Mer örökké enne! Edesjó Istenem, kész életveszély ez a gyerek –

A gyerekkorom mondjuk nem érdekes, egyáltalán, a gyerekkoromra nem is emlékszem. Ó de régen volt, mintha csak álmodtam volna –

Tudod, egy gyerek még nemigen tudja szétválogatni, hogy ez most jó, az most nem jó, nem nagyon tudja még megítélni, hogy ki a jó ember, ki a rossz ember – nekem apám volt a jó, mer mindig elvitt az étterembe, és bablevest hozatott nekem, meg rántott húst, amit nagyon szerettem anyám meg ugye nem vitt sehová, ami nem volt valami jó, úgyhogy akkor ő meg nem volt jó. Valahol nagyon apás voltam! De aztán később csalódnunk kellett apámba is. Mer kiderült, hogy anyám kurva volt, már amikor apámmal összejöttek, akkor is, utána aztán jöttem én, de anyám azért továbbra is kinn

maradt a placcon, apám futtatta – csak én ezt akkor még nem tudtam. Mer anyám soha nem mesélt nekem ezekről a dolgokról. Már olyan 15 éves lehettem, amikor erre az egészre rájöttem. Addig imádtam apámat – na hát azután már nem tudtam imádni. Mer könnyű úgy gavallérnak lenni, hogy a pénzt más keresi hozzá! Azmellett hogy strici volt, dolgozott azér ő, mer újságos volt, anyámmal együtt, volt rendes standjuk – csak apámnak az volt a izéje, hogy összegyűjtögette a pénzét, és akkor nagy tételbe elszórakozta az egészet. Ami apám zsebibe volt, azt mindet anyám hordta össze a palijaitól!

Anyám különben nagyon szép nő volt, gyönyörű volt anyám. Olyan szép volt, hogy akik ismerték, és utána megláttak engem is – nem most, hanem még úgy háromnégy éve, hamvasán, a virágkoromba! – azt mondták, hogy bizony elég gyenge vagyok anyám mellett, halavány. Csak aztán elzüllött anyám. Mer jött a háború, az apja meg nyilas volt, nagyapám, szegény csóró rossz pártba lépett, úgyhogy meg is halt, lehet hogy kivégezték, ezt nem tudom biztosan, a lényeg az hogy anyám 15 éves korára árva lett, akkor persze megerősszakolták az oroszok, utána meg már mindenkivel lefeküdt. De ANNYIRA szép volt anyám, hogy a Puskás öcsi letérdelt eléje, úgy kérte összetett kézzel, hogy legyen a felesége! Anyám meg kikosarazta a Puskás öcsit – mer inkább apám kellett neki. Egyszer meg egy orvos akarta feleségül venni, már mikor én megvoltam, vállalt volna engem is ez a belgyógyász, egy valamilyen professzor – de anyám azt is elküdte: apámat választotta. Most már persze külön vannak, hét éve már, apám megnősült, Újpesten lakik, meg anyámnak is van egy élettársa – de még a mai napig is szerelmesek egymásba! Hát anyám ÖLNI tudna apámér, még most is! Meg apám is valahogy így van evvel. Bonyolult egy ember az is –

De nem is tudom hogy mér őróluk beszélek – amikor engemet nagymama nevelt, az apai nagyanyám. Mer apámék mindig arra hivatkoztak, hogy nekik sok a dolguk a standon, nincs idejük rám – én meg elhittem. Nagymamám, az valamikor rövidárukereskedő volt, ilyen bazáros, de már régen nyugdíjas, hát 90 éves már – abból vonjunk le 24-et, szóval 66 éves volt, amikor én hozzá kerültem, egyéves koromba.

Úgyhogy mondom a gyerekkoromba nem volt semmi érdekes. Az iskola – hát unalmas volt. Eleinte vittem a jó négyest – aztán egyszercsak hupp, lezuhantam. Mer akkor már úgy elég bonyolult volt az életem. Meg nagymamámnak valahogy nem volt hozzám kitartása. Ugye, anyám kurva volt, csak én nem tudtam – és akkor közbe végig csak azt hallgattam, hogy

ÉN mekkora nagy kurva vagyok. De már tíz éves koromtól, amikor jóformán még azt se tudtam hogy mi az! Mer mindig fiúkkal barátkoztam – a Kilenc kerületbe laktunk, Mester utca, meg ilyenek, és ott akkoriba valahogy csak fiúk voltak, lányok egyáltalán, hát akkor ki az ördöggel barátkoztam volna? De ezt nem vették sose figyelembe!

Szóval nagymamának nagyon nem volt türelme hozzám – úgyhogy akkor véget is ért ez az egész, mer be lettem adva intézetbe. 15 éves koromba – igen, mer májusba volt az abortuszom, még nem voltam egészen 15, és akkor utána beadtak. Nem érdekes –

De még az első házasságomra is alig emlékszem -tényleg, ez olyan érdekes: mintha csak valaki más mesélte volna el ezt nekem! Arra emlékszem, hogy egyszer ültünk kinn a padon a Gyulával, aki a második férjem lett, beszélgettünk, a Gyula udvarolgatott, meg minden, és akkor kijött a házból a Karcsi, aki meg az első férjem lett, persze részeg volt, kiszaladt egy bazi nagy késsel, és akkor erőszakkal azt akarta, hogy csókolózzak a Gyulával, a második férjemmel – úgyhogy akkor csókolóztam vele. Ő meg nézte. Azt mondta, hogy összeszurkál minket, ha nem csókolózunk – jó, hát akkor csókolóztunk neki. Csórókám, ha tudta volna, hogy előbb az ő felesége leszek, azután meg majd a Gyuláé – –

Ezt a Gyulát én eléggé szerettem különben, aki a második férjem volt, ővele voltak néha ilyen gyerekkori föllángolásaim – de aztán mégis valahogy a Karcsihoz mentem hozzá, nem a Gyulához. Pedig a Karcsit soha nem szerettem, agresszív állat volt, mindenki csak rettegett tőle. Mindegy már –

Meghalt azután a Karcsi, az első férjem – öngyilkos lett. Azt se tudom hogy mért. Dolgoztam akkoriba, a taxinál voltam diszpécser – és jövök haza egyszer, hajnalba: hát, ott lóg a Karcsi a lépcsőházba, az ablaknak a kilincsén. Fölakasztotta magát. De ráadásul olyan furán, hogy a lába teljesen leért a lépcsőre, szóval alig lógott! És mégis: meg volt halva, egészen ki volt hűlve már.

Akkor következett a Gyula. Csak őt meg bevitték katonának – úgyhogy ennek a kapcsolatnak is vége szakadt. De tulajdonképpen én még most is a Gyula felesége vagyok, papíron, mer nem váltunk még el.

Volt azér aztán egy aranykorom is nekem, mindjárt a Gyula után: Váci utca, pénz, aranyak, minden – ez nem is tudom hogyan jött. Hát, szép voltam, fiatal voltam – valahogy föltornáztam magamat!

Úgy valahogy kezdődött, hogy megismerkedtem egy . osztrák milliomossal. De szabályosan: MILLIOMOS volt a pali! Szóval, mit mondjak –

Utána meg megismerkedtem egy fogorvossal. Lementünk egyszer a Kurttal, az osztrákkal a Ménes csárdába, meghívott, és, hát ő persze beszélt hat nyelvet perfekt, úgyhogy a Ménesbe egyből fölcsípte egy csomó ismerősét, egyik asztaltól a másikhoz vándorolt, először egy olasszal beszélgetett olaszul, utána meg két svájccival nem is tudom milyen nyelven – a magyar barátját, ezt a fogorvost meg addig rámbízta, hogy foglalkozzak vele én. De először jelentéktelennek láttam, nem érdekelt a krapek – hát egy FOGORVOS, az már maga is egy olyan nevetséges dolog, olyan az orvosok közt mint egy betanított munkás! Azon kívül meg hát engemet az osztráknak a milliói érdekeltek – szóval először: semmi. Aztán, mondta ez a Miklós, a fogorvos, hogy hát találkozunk. Én meg gondoltam: jó, mér ne, abból még nincs semmi

– találkozunk! És akkor másnap találkoztunk. És hívott, mer volt neki egy nyaralója Leányfalun, oda kivitt, habár épp tél volt – és, hát lefeküdtem vele.

De egyből nagyon jó volt az egész! Pedig először nem akartam vele lenni, mer féltettem az osztráknak a millióit

– de aztán három napig ott voltunk kinn a Miklósnak a nyaralójába, és – hát ilyen vagyok! – beleszerettem a fogorvosba, de rendesen. Rögtön első nap: elmeséltem neki az életemet, elmondtam neki az osztrákot is, hogy hogy jöttem össze vele, meg hogy ez egy érdekkapcsolat, mer pénzt várok tőle meg minden, mer az osztrák persze szeretne magának egy fiatal nőt, és akkor itt vagyok neki én – hát énszerintem ez az élet értelme: a pénz!

– De – mondom a Miklósnak – most elég nagy gondba vagyok, hogy veled összejöttem, mer – mondom – ezek után most már nem hiszem hogy az osztrákkal úgy együtt tudok lenni, hogy tovább is nyomja nekem a dohányt a szolgáltatásaimér! Hú – mondom –, tényleg hülyeséget csináltam!

– Nem érdekes – azt mondja a Miklós –, nem kell hogy adjon, máshol is van pénz, nemcsak az osztrák zsebibe! – meg így meg úgy.

Na lényeg az, hogy a három nap alatt én úgy bezúgtam, mint egy ágyú. Lehet hogy ez volt az életem legnagyobb szerelme – tényleg úgy érzem, hogy nem is a Berci az én legnagyobb sztorim, mer ez az úgy valahogy nem tudott egészen kibontakozni; a Miklós, az inkább, az igen!

Meg hát az az ÉLET! Hát az volt az én igazi formám! Ne úgy képzelj el, ahogy most látsz, mer akkoriba én nagyon adtam magamra, Benettonokba jártam én, és értettem is az öltözködéshez, mer szerettem a ruhát, meg a Krisztián Diortól kezdve a Sanelig minden, de nem ám az hogy Fabulisszimó meg ilyen dolgok, hanem csupa igazi márka, parfüm se akármilyen, hanem csakis Zsanin Dé, amit imádtam, mer olyan fiatalos illata van, és tényleg nem sokan használják – szóval egy picikét, egy nagyon picikét sznob voltam, ez az igazság, és nem is csak az osztrák végett meg a fogorvos végett, hanem már eleve ilyen voltam, magamtól. De volt stílusom! Élveztem is, meg tetszett hogy másoknak is tetszik – lubickoltam benne! És válogatott szép aranyaim voltak! Akkor nekem annyi ékszerem volt, hogy egész marék fülbevalót hurcoltam magamnál, és akkor ahogy mentem körbe, minden helységbe másikat tettem föl! És csupa érdekes dolgot, szóval nem ezeket a sablonos vackokat, nem tucat-cuccot! Sok-sok ékszerem volt, főleg kicsik, de RENgeteg – volt egy pár komolyabb dolgom is, de a durva, nagy cuccokat soha nem csíptem, inkább az aprókat imádtam

-

de régen volt már ez is!

És akkor Apostolok, Romi Marten, mind ezek a jobb helyek – szerettem ezt a fényt, csillogást, pompát! Pedig még eléggé butuska kislány voltam hozzá – hát egy proli, na, a Kilenc kerületből! Hát akkoriba én még úgy mondtam a Romi Martent, hogy „Remi Martini”, mer a Martinit, azt ismertem, arról tudtam legalább hogy micsoda, de mi az hogy „Marten”?! De ciki volt, húú –

Na, például: Apostolok. Beülünk a Miklóssal, kérdezi a Miklós:

– Mit eszel? Mihez van kedved?

Hát, most mit feleljek? Mer ugye bableveshez lett volna kedvem, vagy rántott sajthoz -%de féltem hogy az nagyon snassz, azt azért itt mégse lehet!

– Nem tudom – mondom. – Mit egyek?

– Hát – aszondja –, egyél talán egy bifszteket! Amiről nekem egyből a tatárbifsztek ugrott be, amit utálok. De hát mit bánom én, meg hátha azért lehet benne valami, ha a Miklós mondja!

– Jó – mondom –, nem bánom! Jön a pincér, mondja neki a Miklós:

– És a hölgynek meg hozzon egy bélszínt!

– Bocsánat – mondom sértődötten –, nem bélszínről volt szó, hanem bifsztekről!

Mer a bélszínről meg a bélszínroló úszott be, amit a közértbe árulnak, mirelitbe, és amit még a tatárbifsztek-nél is jobban utálok!

Látom ám: a Miklós vörösödik, kékül, sápad, rém zavarba van – mer ezek a sznobok ám kurvára zavarba tudnak jönni egy étterembe!

– Jaj – mondom –, ne haragudj, nem azt akartam mondani, hanem azt hogy – nem tudom már mit hebegtem ott össze, de valahogy kidumáltam magam, mer a szövegem, az mindig is kiváló volt! – Oké – mondom –, persze, jöhet a bélszín!

Másnap: Fórum szálló, Kék terem, fényes úri társaság, anyám tyúkja, minden – de ott már dühös voltam: lencsefőzeléket rendeltem, föltéttel! Hát ha ezek ilyen kibaszott sznobok: én majd HÉTSZER akkora sznob leszek!

– Egy lencsefőzeléket kérek – mondom a pincérnek, a legédesebb mosolyommal –, feltéttel! – de még csücsörítettem is hozzá!

De kegyetlenül fölsültem a lencsefőzeléssel is. Még azt csak kibírták volna, hogy lencsét rendeltem, de amikor kihozták és én kapásból fölborítottam, hogy végigfolyt ott minden, akkor kinyúltak, de csúnyán. Persze azért tartották magukat, szóval csak illedelmesen borultak ki, mert az ilyen társaságokba ez nem úgy megy, mint itt a Nyóc területbe, hogy „búú, mindjár fölrúglak!”, meg ilyenek, hanem hát jólnevelten!

– Jaj – mondom –, elnézést, megcsúszott a terítő – és markolászom ott a lencsefőzeléket, paszírozom széjjel –

– Nem tesz semmit. Pincér, hozzon másik terítőt, meg másik lencsét! – De LILÁK voltak mind!

Vacsora után: a Miklós félrehív.

– Figyelj – aszondja –, neked gyerekkorodba nem volt könyv a hónod alatt?

Mer persze úgy ettem, hogy a két kezem szanaszét, nyiszáltam azt a rohadt húst, de az Istennek se bírtam elvágni, már tisztára idegbajt kaptam!

– KÖNYV – mondom –, a HÓNOM ALATT?? MÉR lett volna könyv a hónom alatt?! Volt nekem iskolatáskám, abba vittem a könyveket! Meg különben is: hagyjál békén, ne baszogass itt engem, mer mindjár kiborulok!!

De azért utána beiratkoztam ilyen illem-órákra. Hogy mégis, nehogy már konyakot rendeljek aperitívnek, meg hogy mit csináljak az eszajgokkal, ha túl sok van belőlük, tudjam hogy mit mihez, meg mittudomén, meg hogy akármilyen történik, ne jöjjen zavarba – mer ez a legfontosabb: soha, sehol nem

zavarba jönni, azt semmi áron! Jártam akkor egy darabig ilyen maszek tanárhoz –

Amikor váltottam a fogorvosra, az osztrák persze ugrott – de nagyon korrekt volt a hapsi, azt mondta a Miklósnak:

– Miklós – aszondja –, figyelj ide. Ha szereted a lányt, a tiéd. Ha kell, vigyed! De akkor viseld is gondját! Ha viszont nem kell – aszondja –, akkor hagyd békén, de hülyíteni ne hülyítsd!

Szóval a Kurt, az osztrák, az eltűnt, onnan pénzt már nem várhattam tovább. De viszont nem volt baj, mer a Miklós se volt szegény – na szóval elég fura fazon volt ez a Miklós. Mer tulajdonképpen valahol egy proli volt! Mer a papa még egészen az volt! A papa rendőr volt a háború alatt, mer nem akart katona lenni, és akkor inkább zsaru lett, és akkor 44-be kűdözgették így házakhoz, hogy ezt meg azt a zsidót kísérje be – ő meg kiment a zsidóhoz, és azt mondta neki: „Figyelj ide”, aszondja, „most be kéne hogy vigyelek, de én nem viszlek be, hamar tűzés el itthonról, mer megint keresnek majd!” És akkor ezt a zsidók honorálták neki, pénzbe is, meg ebbe-abba-amabba, megsúgták neki, hogy most ezt vegye meg, most azt adja el, most menjen ki az üzletből, most fogjon ehhez meg ahhoz – na így jött be az öregnek egy jó kis millió, vagy kettő-három is. Tehát egy proli család, lényegébe prolik – csak épp fölemelkedtek! És akkor így csináltak a fiacskájukból fogorvost, vettek neki egy öröklakást a Tizenhárom kerületbe, meg vettek neki egy rendelőt a Rózsadombon, még nyaralót is vettek neki Leányfalun, a kocsit már a tizennyolcadik születésnapjára megkapta

Nagyon szeretett engem a Miklós – csak hát a társadalmi rangkülönbség, az ugye ott volt köztünk. Mer én csak **egy** proli lány voltam, akármilyen szép is. Azt meg már ő elfelejtette, hogy ő is csak picsából esett ki, ugyanúgy ahogy én! De esküszöm az életemre, hogy ha én is egy olyan családba születtem volna, mint ő, akkor a nyomomba se jöhetett volna a Miklós! Ha nekem az apukám legalább egy kis pityi lakatos, az anyukám meg minimum takarítónő, és nem azt kell írnom az életrajzomba, hogy az anyám kurva, az apám meg strici, akkor tuti hogy többre viszem mint ő! Hát én is szerettem volna ügyvéd lenni valamikor, meg mittudomén – nem hogy FOGORVOS!

Meg az is volt a baj, hogy túlságosan őszinte voltam hozzá, túlon túl őszinte voltam. Meg is mondta nekem: ő FÉL az én őszinteségemtől! Egy hónap után megkérdezte:

– Éva, mondd, miből élsz te?

– Hát – mondom –, tudod, Miklós: gépkocsikat török fel, abból élek.

A VÍZ kiverte! A LÉLEGZETE elállt! Láttam: legszívesebben rögtön elfutna!

Három napra rá: föltörték a kocsiját. Az ezüstkék Alfa Rómeót! Semmit nem vittek el belőle, de föltörték -nyilván valaki furikázott vele egy jót. Jön a Miklós, fehér, mintha most meszelték volna:

– Éva! Nem te voltál??

– Hát – mondom – most az egyszer pont nem én – De azt hittem bepisilek a röhögéstől!

Járt persze teniszezni, volt neki egy rakás csodálatos teniszütője, csupa ilyen hû-de-ilyen-olyan, mesebeli ütő; akkoriba jött divatba a fémütő, és a nagyfejű, tudtam hogy olyanokra hajt – na, pont ilyet láttam meg egyik nap egy kocsiba! Fogtam, kivettem. Valamilyen Princ volt a neve, nem emlékszem már, „Princ ö-ö-ö”. De gyönyörű volt, fém, és nagyfejű, pont a divat! Kivettem -csak hogy túltegyek a Miklóson! És akkor szaladtam hozzá az ütőmmel:

– Nézd csak, nekem is van már ütőm! EZT nézd meg! Oda se figyelt, aszítte valami olcsó szart hoztam. Eléraktam – úgy maradt, a SZAVA elakadt!

– Na? – mondom. – Milyen?

– Nem hiszem, hogy HÁROM van ilyen Budapesten! – de csak úgy nyelte a nyálát. – Legalább TÍZEZRET ér! – aszondja. – NAGYON komoly ütő! Honnan vetted?

– Kocsiból, Miklós, kocsiból! Hát az ilyet onnan kell venni, ahol van! Aszíttem, ott helybe infarktust kap!

– ÉLETveszély vagy – aszondja –, kész ÉLETveszély! Úgyhogy akkor ezután találta ki nekem a Miklós, hogy legyenek maszek, legyenek takarító kisiparos. Ez az ő ötlete volt, meg ő is szervezte meg nekem az egészet. De nem volt rossz, piszok jól kerestem, RENGETEG pénzem volt akkor, hát öt hónap alatt betermeltem a félmillió forintomat! Jó, felit se takarítással, mer mindig volt ott egyéb is – de a lényeg, hogy DÖLT a pénz!

De mondom, a Miklós, az egy állandó rettegésbe élt. Hogy honnan van nekem a tengernyi pénzem! Hogy ebből baj lesz, hogy be fogok bukni, meg még ő is velem. Én meg közbe állandóan avval gyötörtem a Miklóst, hogy áá, nem érdekes, mibelőlünk úgyse lesz semmi, nekünk nincs jövőnk – mer hogy ugye nekem nem lehet gyereke, örökké evvel ettem a Miklós máját, ez ment egyfolytába!

Egyszer aztán – de akkor már több mint egy éve éltünk együtt! – ő jött avval, hogy hagyjuk abba.

– Éva – aszondja –, a saját érdekedbe. Nem akarom hogy többet találkozzunk! A saját érdekedbe!

– Miklós – mondom neki –, szeretsz?

– Igen – aszondja –, szeretlek.

– Akkor meg?? Nézd – mondom –, NEKED szerintem semmi bajod nem lehet abból, ha mi járunk! – meg így duma, úgy duma.

– Nem – aszondja –, akkor se. A SAJÁT ÉRDEKEDBE! Akkor a saját érdekembe majdnem beugrottam a Dunába, meg mittudomén –

Meg föl hívtam egy csomószer – sajnos, ez is ment, hogy éjjel-nappal telefonáltam neki, hogy a végén már föl se merte venni a telefont –

Aztán meg elutaztam három hónapra Bulgáriába, itthagytam mindent a fenébe, hátha három hónap alatt talál magának mást a Miklós –

De egyszer még hét hónap után is föl hívtam, akkor már tényleg hét hónapja nem láttuk egymást –

– Elnézést doktor úr – mondom –, egy barátnőm adta meg a számát, szeretnék elmenni magához, mint izé, mint páciens – mondom –, mer tropára mentek a fogaim, tiszta romhalmaz a szájam –

– Éva – aszondja –, te vagy az?

HÉT HÓNAP után! Szóval azért ismert ő engem valahol!

– Milyen Éváról beszél?? – mondom.

– Jaj, bocsánat – aszondja –, ne haragudjon – –

– Nem történt semmi –

– Na figyelj ide – aszondja. – Ne szórakozzál velem, jó? Figyelj – aszondja –, olyan S betűid vannak, hogy senki más így nem tudja ejteni, meg úgy énekelsz, mint a Karádi Katalin óta senki! Mit pedálozol itt?

– Na jó van – mondom –, én vagyok az. Figyelj ide Miklós – mondom –, eltelt hét hónap. De én azóta se ábrándultam ki belőled, én még most is ugyanúgy szeretlek. Én – mondom – még azóta se voltam senkivel, és most már nem bírom ezt az egészet – Csönd.

– Figyelj – mondom –, most otthon maradsz?

– Nem – aszondja –, ügyeletbe megyek az esztékába. Gyere oda.

Odamentem. Nem volt ott. Akkor föltaxiztam a Rómer Flóris utcába, ahol a rendelője volt – ott se találtam. Álltam akkor éjfélig a járdán a Rajk László utcába, ahol az öröklakása volt, lestem, hogy fölgyullad-e a villany, de semmi –

Na így valahogy *lett aztán* vége ennek a történetnek. Fokozatosan lemondtam a Miklósról – vagy én nem is tudom. Mer még most is sokat gondolok rá. Meg azért még mindig megdobban a szívem, ha a Rajk László utcába járok. Most már úgy vissza nem kéne a Miklós – csak azért a fene tudja –

Utána akkor fogtam magamnak még egy milliomosgyereket, egy magyart – na ez is jó volt. Lenn voltam a Szécsényi fürdőbe, de tiszta részeg voltam, és úgy piásan bementem a szaunába – húú, az kegyetlen volt, csoda hogy nem állt meg a szívem! Kijöttem a gőzből, megláttam a palit, és nekifutásból az ölébe feküdtem:

– Taxis bácsi – mondom –, vigyen haza!

– Jó – aszondja –, de hová?

– MITtudomén hogy hol lakok! Nem érdekes – mondom –, csak vigyen haza!

Fölvitt akkor az Országház-pincébe – pedig nem is néztem ki jól, olyan kis kócos, csapzott voltam, a cserépkályhához ültetett hogy megszáradjak, etetett-itatott, aztán meg átvitt a Halászbástyába, ott is tovább, meg diszkó, meg ez meg az – egy óra múlva már ott tartottunk, hogy nekünk három gyerekünk lesz, meg kastélyunk a Riviérán – pedig még nem is volt köztünk semmi, még nem is szeretkeztünk, meg semmi az égvilágon!

Együtt maradtunk akkor egy ideig evvel a Tamással is, úgy áthidaló megoldásnak nem volt rossz – de nem szerettem. Mer hiányzott nagyon a Miklós. Elég nagy örült volt a srác, de volt ennek is egy Ford Szierrája, meg nyaralója a Balatonon, öröklakása, minden, szóval nem állt rosszul anyagilag – én meg piszkosul élveztem, hogy milyen jól tudok ezekkel a kékvérû hapsikkal is bánni, hogy milyen jó a dumám, hogy majdnem minden társadalmi rétegbe be tudok illeszkedni, rohadtul élveztem! -Na evvel a Tamással mentem ki aztán Nyugat-Berlinbe, hogy majd ott fogunk élni – áá, hülyeség volt, haza is jöttem a következő vonattal, otthagytam csórikámat –

Persze amikor a Miklóssal szakítottunk, hagytam a maszekságot is a francba, kiestem a munkából, nem dolgoztam, nem is érdekelt tovább – csak viszont ugye meg akartam tartani ezt a nagystílu életnívót, mer nem volt kedvem alább adni! Úgyhogy akkor teljesen ráálltam erre a hogyishívjákra. Erre a bizonyos életvitelre. Amibe az ember nem nézi az eszközt, egyáltalán, csak a célt. Szóval ha én valamit megkívántam, ha meg akartam szerezni magamnak valamit, akkor azt megszereztem! És nagyon

ügyes kezem volt hozzá, ritka ügyes kezem! Én úgy tudtam lopni, ahogy senki más, nekem nem volt versenytársam az éjszakába! Mondjuk talán a Berci. De őt akkor még nemigen ismertem. Úgyhogy mondom: ékszer, pénz, akármilyen – én egyszerûen nem ismertem akadályt! Nagyszerû voltam, mit mondjak! És soha be nem buktam, de SOHA!

A Bercivel különben úgy ismerkedtünk össze, hogy –

De én esküszöm az életemre, hogy elõször TELjesen jelentéktelennek láttam őt! ABSzolút nem is érdekelt –hát nekem tök más volt a beállítottságom! Meg különben is, hát egy húszkilósnak tûnõ valaki – nem, hát egy SZIKrát nem izgatott föl! Mer látásból ismertük már egymást, hát ugyanaz volt a területünk, Váci utca és környéke, szórakozni is ugyanazokra a helyekre jártunk – de hát semmi, semmi! – Ez különben érdekes, hogy én mindig olyanokba leszek szerelmes, akik elsõ pillanatba TÖK jelentéktelenek! De mindig!

Ő meg valószínû már eleve azért figyelt föl rám, amér sok pénzem volt, meg teli voltam ékszerekkel – hát tuti hogy ezer közeledett õ, ma már biztosan tudom hogy ezer. Hogy majd õ elveszi a pénzem, elveszi az ékszereimet – ez volt az õ szándéka, csakis ez!

Lenn voltam a Non Stopba, vártam épp egyik haveromat, úgy volt hogy elmegyünk majd diszkóba – és a haverom meg nem jött el. Úgyhogy én ott lógtam, egyedül – és akkor meglátott a Berci. És odajött.

– Na mi van? – aszondja. – Nem iszol egy üdítõt?

– Egy üdítõt? – mondom. – Mér ne!

Megittam vele az üdítõt, közbe persze duma – és ám a Berci olyan, hogy elsõ pillantásra egy senki, egy tökéletesen érdektelen valaki, viszont ami mögötte van! Szóval a dumája, meg az a modor, meg az az ERŐ benne – arra azért már odafigyel az ember, az már valahol imponál!

És akkor õ ráhajtott, hogy menjek vele. De akkor már titokba én is akartam, hogy jöjjön velem! Elõször nem mondtuk, se én, se õ. Vártunk még. Én nem nagyon szeretek egyedül mászkálni, ez az igazság, meg akkor ez is, hogy épp nem jött el a barátom – úgyhogy amikor végre azt mondta a Berci, hogy gyerünk már innen, menjünk el inkább a Váci utcába, én egybõl rámondtam:

– Rendbe – mondom –, gyerünk! – És örültem! És mentünk.

És akkor ott kapásból: lehetett tán vagy nyolc óra mikor nekivágtunk, de úgy éjfélre megcsináltuk a magunk kis hatezer forintját – és akkor nekem már kimondottan tetszett a Berci! Mer az a fajta fazon, aki úgy eléggé

szereti a henye életet – de közbe meg egy bûvész, egy varázsló: gyors, ügyes, vakmerő, egy Hihetetlenül nagy tolvaj, de NAgyon tud, PISZKOSUL! Én se vagyok egy iparitanuló, mer elismerten tudok én is – de a BERCI! A Berci mellett kis hülye kezdő voltam, esküszöm az életemre! Szóval mondom: láttam benne fantáziát!

Úgyhogy utána még csavarogtunk egy jót az éjszakába – és valahol összejöttünk egy százhusz kilós Góliáttal – na ez is jó volt. Leül a hapsi a Berci mellé, aszondja neki:

– Na gyere öcsi, szkanderozzunk!

Én nem tudom, hogy van ez a szkander, mennyi kell hozzá erőből, mennyi kell észből – mindegy, elég az hozzá: ott erőlködnek, kínlódnak – és én NÉzem, és nem hiszek a SZEmemnek: a Berci szépen lenyomja ezt a százharminc kilós marhát! Le, az asztalig! Te JÓ ISTEN!! Egy ilyen húszkilós senki, olyan vékony mint én! És akkor ezt a Bivalyt, ezt az ELEfántot –

– Ne haragudj – aszondja nekem –, én se szeretem a föltûnést, de – aszondja – sajnos az van, hogy nem tudok veszíteni. Máskülönben inkább hagytam volna magamat, de – aszondja – egyszerűen nem bírok veszíteni!

Egy kis pálcika ember, és akkor ÍGY – de talán épp ez a vonzó benne. Hogy egy semmi – LÁTSZATRA. És akkor: hogy a látszat ennyire csal!

No jó, mondom magamba, helybe vagyunk –

De nem ment azér ez se olyan egyszerűen. Mer rögtön az elején fölmerült egy csomó probléma.

Hát például az, hogy énnekem először úgy mutatkozott be hogy ő Atilla. Úgyhogy én csak három nap múlva jöttem rá véletlenül, hogy ő nem Atilla, hanem Berci, szóval Albert.

– Hát – aszondja – ez olyan művésznév csak – aszondja –

De én eléggé megsértődtem ezen – most MÉR csinálja, hát nem vagyok én RENDŐR!

Meg ilyen, hogy – szóval ő soha nem figyelt rám. Hogy egy csomószer volt olyan, hogy megyünk az utcán ketten, ő egy lépéssel mindig előbbre, és csak magyaráz, csak mondja, mondja, mondja a magáét – én meg megunom, megállok, ő megy tovább, hadonászva, én szépen sarkon fordulok, megyek magamnak – hát vagy háromszor megcsináltam ezt vele! Ez különben elég jellemző rám is: nem egyszer volt, hogy így léptem le a palitól, azt se mondtam hogy szia, csak rugalmasan megpattantam, de én már szakítottam is így, nem is egyszer! -Megy a Berci, dumál nekem

veszettül, nyomja a sódert, én megállok – tán ha két sarokkal odébb rájött, hogy már nem vagyok vele!

Meg az is, hogy megbeszéljük a randevút – de a Berci soha el nem jön. Aztán egy idő után már én se mentem – hát majd hülye leszek, ha tudom hogy ő se jön! Úgyhogy akkor mindig csak megbeszéltük – de gondosan, részletesen: hol, mikor, hogyan – aztán nem ment egyikünk se. Én már csak azt mondtam neki, blintre:

– Na rendes csávó vagy – mondom –, nem jöttél el a randevúra!

– Ne haragudj – aszondja –, késtem, mer –

– Nem baj – mondom –, én se mentem! Úgyhogy mi tulajdonképpen hetekig csak véletlenül tudtunk találkozni!

Meg aztán még egy. Már hetek óta járkáltunk a Bercivel – habár én mindig csak úgy vettem őtet, mint üzlettársamat, én is jól járok, ő is jól jár, kész, semmi több –, de mondom hetek óta mászkáltunk már így együtt, amikor egyre-másra kezdtem hallani, hogy hát a Berci buzi. így közös ismerősöktől, az éjszakába – de egymás után! Haverjaim, jó barátaim – mindenki! Jön egy csaj, az Ella, aszondja nekem:

– Macska – aszondja, mer így hívnak általába –, figyelj ide – aszondja –, evvel a sráccal jársz?

– Ja – mondom –, mér?

– Hát csak azér – aszondja –, hogy mondd: voltál már vele jóba?

– Hát – mondom – nem tudom hogy mi közöd van hozzá, de – mondom – ha ez megnyugtat, akkor megmondom: igen! – Ami mondjuk nem volt igaz, csak hát kíváncsi voltam! – Mér??

– No – aszondja –, hát csak annyi, hogy buzi! Úgyhogy mondom ez már nagyon bennem volt, már piszkosul idegesített!

Na és akkor eltelik már vagy egy hónap, és jön egyszer a Berci. Hogy mi lenne, ha mi, ha én meg ő. Hogy járjunk már együtt!

De úgy vezette föl az egészet, hogy hát ő nemrég szabadult a börtönből, fél évet volt benn, és van neki már négy éve egy barátnője, de nem szereti a lányt, én viszont szimpatikus vagyok neki, meg így meg úgy -

– Ne hülyéskedjél már – mondom neki –, én nagyon sok embert ismerek, aki börtönbe volt, hát tudom pontosan hogy ez milyen. Énszerintem nagyon rosszul érintené azt a lányt, aki fél évig hordta neked a csomagot, meg írta a leveleket, meg gondodat viselte, hogy most meg hogy szabadulsz, szépen bemondod az unalmast! Úgyhogy – mondom – én ebbe nem megyek bele, én ezt nem vállalom!

De a Berci csak tovább, csak tovább, hogy mi lenne ha mégis Összeköltöznénk, meg így, meg úgy, meg amúgy – akkor már nem szállt le rólam.

Épp rákövetkező nap: niegin súgja egy barátom, hogy „te vigyázz már, hát nem látod?: ez akkora buzi mint egy ház!” Na, elvesztettem a cérnámat, mondom: megkérdezem már tőle!

– Berci – mondom –, figyelj már ide kicsit! Én annyiszor hallottam már ezalatt a pár hét alatt, hogy te biszex vagy, hogy kezdem már unni! Nézd – mondom –, nem vagy nekem se kutyám, se macskám, engem nem érdekel hogy mi vagy, mit csinálsz, mit nem, de mondd meg az igazat!

– Na jó van – aszondja –, szálljunk be egy taxiba! Fogtunk egy taxit, beszálltunk – azt hittem, haza akar kísérni. Ő tudta hogy én hol lakom, de én nem tudtam az ő címét.

– Kimegyünk Zuglóba – aszondja.

– Berci – mondom neki –, ne szórakozzál itt velem, mer én nem megyek veled sehová – mondom –, nem fekszem le veled sehol! Nehogy már hülye ábrándokat ringass magadba – mondom –, mer énrajtam ugyan nem fogod bebizonyítani a világnak, hogy nem vagy buzi!

– Nem érdekel – aszondja –, akkor is gyerünk Zuglóba!

– Na – mondom –, figyelj: egy hónapja járkálunk, eddig se vittél ki, hát most se fogsz kivinni! – és mondom a címet a taxinak: ott laktam még a nagymamámnál a Hámán Kató úton.

Huzakodtunk még egy ideig, „jössz?”, „nem megyek”, „nem jössz?”, „nem megyek!” -jó, kiszállt a taxiból, otthagyt.

Otthon vagyok, javába veszekszem a nagymamával, már be is áztattam a pulóveremet, hogy majd reggel mosok, már pizsamába vagyok, akarok lefeküdni – zörögnek. A Berci.

– Figyelj ide – aszondja. – Két választásod van. Vagy jössz, vagy viszlek!

De olyan jópofán! Na, ez viszont tetszett. Aa, mondom, mér ne! – és elmentem vele.

Hajnalra már készen is volt a gyerek, a kisfiam.

Az orvos petefészekgyulladást gyanított, írt is föl gyógyszert, egyet este, egyet reggel, szedtem szorgalmasan, habár már első naptól kezdve hányingerem volt – hát álmomba se gondoltam én, hogy terhes vagyok!

Ez történt október 9-én – és pont úgy jött ki a dolog, hogy akkor jutottam hozzá ehhez a kis lakáshoz, amit anyám itthagyt. 15-én már együtt

költöztünk be ide.

17-én a Berci már hajnal 5-kor jött haza.

18-án meg már egyáltalán nem is jött.

Na én erre úgy voltam, hogy hát akkor jó, készen van, ennyi! Jártam már egy pár fiúval életembe, és én mindig így csináltam: valami kis marhaságér megharagudtam -vége, el van intézve!

Három nap múlva viszont befutott. Hajnalba. És itt követtem el én a legnagyobb bűnt! Hogy akkor nem rúgtam ki. Ki kellett volna vágni, mint a szart! Én meg: készítettem neki reggelit, úgy vittem neki reggel az ágyba a kaját. Fölébresztettem, mondtam neki:

– Nesze – mondom –, itt van, egyél. Figyelj Berci – mondom –, mit csinálsz te? Nem vagy te normális?! Nagyon sok fiatal nem így kezdi, hogy egyből ott a lakás – mondom –, hát mér nem becsülöd meg magad? Térj észhez Berci – mondom –, térj észhez!

Jó, persze, észhez tér, meg minden, duma így, duma úgy, nagy szerelem megint – én meg, a hülye fejemmel: tényleg elhittem, hogy majd megváltozik!

Délbe elment – megin nem jött haza –

Nyóc kerület, Bacsó Béla utca, jó vad környék – de egye meg a fene, mégiscsak egy lakás, még ha rettentő pici is. Amikor beköltöztünk, tiszta üres volt. Itt állt egy ócska szekrény, de olyan, hogy hozzányúlni nem lehetett, még RÁNÉZNI se lehetett, mer összedûlt volna tőle!

– és az volt az egyetlen bútor. Egy asztalt a pincéből hoztam föl, akkor szerencsére épp jött egy lomtalanítás, találtam használható székeket – nekem kellett elhozni őket, a Berci meg nézte, mer ugye olyan ciki lett volna neki megfogni egy SZÉKET, inkább otthagyt az utcán, egyedül a három székkal – most sírjak, vagy röhögjek? Itt minden a falon lógott, azér van most is ez a rengeteg szög a falba, a ruhák, a lábasok, minden a falon volt, mer még egy polcunk se volt, az asztalon egy rongy, az ablakon rongyok – mint az olácigányoknál! Lomtalanításkor találtam egy hőszugárzót, az volt a fűtésünk, ha főztem, kinn volt velem a konyhába, éjszakára behoztam a szobába, úgy aludtunk – hát amilyen egy kezdet, amikor a nulláról indul az ember! De elindultunk mégis valahogy, és ez a lényeg, elkezdtem hordani az ékszereket a zálogba, hogy legyen valami pénz, mégis tudjak valamit vásárolni -

de amikor a Berci véletlenül hazavetődött, én boldog voltam, ESküszöm az életemre hogy BOLdog voltam! Vagy hát legalábbis tudtam VOLNA

boldog lenni. Na ez is nekem egy nagy hibám, hogy nagyon bele tudok ugrani a dolgokba, hogy NAgyon könnyen meg tudom magyarázni magamnak, hogy én most BOLDOG vagyok, TÚL könnyen. Hogy borzasztóan tudok áradozni, magamnak is! Utána meg –

Na, mit akartam most evvel? Ja, hogy – hát kellene egy paplan. Oké, hoztam haza pénzt a bizományiból, vegyünk akkor egy paplant!

– Berci – mondom –, kell venni egy paplant – mondom –, menjél már el egy paplanér!

– Áá – aszondja –, az olyan izé: most egy PAPlant hozzak, az UTCán??

Mer ilyen. Hogy a külsőségekre rengeteget ad – de hogy belül nyomorba él, az nem számít!

– Berci – mondom neki –, ne szórakozzál velem! Nem érted?: KELL egy paplan! Ott van a pénz az asztalfiókba, vedd ki belőle, hozzá egy paplant! Hát MEGFAGYUNK itt paplan nélkül!

Na, elment paplanér. Elvitt háromezer forintot. Épp nem voltam itthon, mentem én is a nagymamámhoz fazekakér – Berci megjött a paplannal, lebaszta az asztalra – ment el. Csak másnap került elő. De ott volt a csomagba a blokk, látom: hétszáz forintos paplant hozott. Mondom neki másnap:

– Berci – mondom –, figyelj rám. Hol a többi, hol a kétezer-háromszáz forint? Pehelypaplant lehetett volna venni a háromezerből! Ez meg itt egy hétszázforintos paplan! Megbolondultál te tisztára? Amikor most költözünk, most kéne berendezkedni, hogy élhessünk valahogy, és pénzünk meg nincs! Hát TELjesen hülye vagy te?!

De nem értette. Nem értette.

Vagy nem akarta.

A pénz közbe elfogyott, én itthon dekkoltam, jött a hideg, fáztam, volt hogy éheztem is, elmenni nem mertem sehová, mindig vártam, hogy hátha jön a Berci, reménykedtem –

Valamikor novemberbe van a Berci névnapja, tudtam hogy szeretne egy pulóvert, gondoltam veszek neki – van ez a Sanyi, tíz éve ismerem már, őt hívtam, megkértem, jöjjön már ki velem – na ezt a srácot is nagyon szeretem, régi haver, de csak úgy hogy szia-szia, szóval szorosabb kapcsolatba nem voltunk, ágyba nem bújtunk még soha, ez is csak most az utolsó időkbe alakult így, hogy már barátnőket hoz ide, meg minden -

ki is kísért a Sanyi, be is jött szépen a pénz – reggel hétkor értem haza, hulla fáradtan, de minden nagyon szép, minden nagyon jó, lesz a Bercinek

pulóver a névnapjára – hazaérek. Berci itt van, alszik persze. Csak egy percre ébresztettem föl:

– Berci – mondom neki –, figyelj, fölkészítem a levest, megpróbálok fönnmaradni, de lehet hogy elalszom, neked csak annyi a dolgod hogy másfél óra múlva levedd, amikor kész – mer az ételt mindig megkövetelte, szerette a hasát.

De nem várta meg a levest. Persze elaludtam, a leves szétsült, Berci sehol, elment –

Elment, és találkozott egy barátjával, aki ismert engem is, körberöhögte a Bercit, aszondta neki:

– Hülye vagy? Mit foglalkozol egy ilyen ócska kurvával? – aszondja. – Vedd el a pénzét, és gyere!

Ott volt a pénz egy befőttesüvegbe, valami nyolcszáz forint, mer a többit eldugtam, hát tudtam már hogy nem áll meg a pénz a háznál – hazajön a Berci: és nekem. És agyba-főbe ver. Hogy hol a pénz! Hogy én nem adtam neki pénzt! De AGYBA-FŐBE! – Én csináltam mindent, én jártam el pénz után is, Berci semmibe nem vett részt, a kisujját nem mozdította – és a végén még én voltam kékre-zöldre verve, amér egy szemét kurva vagyok és nem adok neki pénzt!

A Sanyi vállán zokogtam – mer estére vártam a Sanyit, hogy megyünk be a városba, hát kell a pénz – a Sanyi nyakába borultam, úgy bőgtem:

– Sanyi – mondom –, ez így nem mehet tovább! Mer NAGyon-NAgyon keserű a sorsom, de NAGyon-NAgyon!

De hát mit tudott volna csinálni velem a Sanyi? Simogatott, vigasztalt –

Akkor úgy volt, hogy szabályosan éheztem. Addig én nem voltam hozzászokva, hogy napokig ne egyek – na akkor már voltam úgy is: két napja egy FALAT nem ment le a torkomon. Mondom: most már mindegy. Mindegy már! Kiálltam. Hát ha ő így csinálja, nekem is csinálni kell valahogy! Nem kellett messzire menni, nálunk helybe van minden, csak a templomig kell elsétálni és mit tesz Isten: pont arra jön egy régi barátom, a Rezső, ugyanúgy tíz éves haver mint a Sanyi, épp arra jár, és meglát:

– Szia, te meg mit csinálsz itt??

– Áá – mondom –, semmit, itt lakom, csak kijöttem, várok valakit – mondom –, beszélni akarok valakivel –

– Macska – aszondja –, mi van veled??

Én meg elbőgtem magam. És elmondtam neki mindent.

– Na – aszondja –, menjünk be a lakásba. Bejöttünk, még egy kávéval se tudtam megkínálni, nem volt.

– Ide figyeljél – aszondja a Rezső –, én a SZEMEDET KINYOMOM, ha ezt csinálod! Figyelj – aszondja –, itt van a telefonszámom, meg ha pénz kell, itt van – aszondja, mer mindig olyan harminc-negyvenezrekkkel közlekedett –, itt van pénz – aszondja, és hanyagul kilökött vagy tíz darab ezrest az asztalra –, de nekem ne legyél hülye! Még egyszer meg ne lássalak az utcán!!

– Rezső – mondom –, figyelj ide: hiába! – de nem bírtam abbahagyni a sírást. – Gyere el, és beszélj vele! Mer én már nem tudok. Engem már csak üt-ver! – mondom. – Üt-ver engem már csak, kajára pénzt én már nem remélek tőle, én már csak a verést várhatom!

Eljött a Rezső, másnap is itt volt. De tényleg hiába. Akkor is, itt öelötte: úgy szájba lettem rúgva, hogy tisztára szétment a szám! Máig se tudom hogy mért!

De akkor aszíttem agyonveri a Rezső, aszíttem agyonveri. Kicsit meg is szeppent akkor a Berci, úgy láttam hogy megijedt – de hát a Rezső se posztolhat állandóan itt! Elment a Rezső – másnap a Berci megint: NEKEM!

Ez különben úgy megy: előbb nagyot vigyorog, pördül kettőt, körbetáncol, „jaj de szép vagy, jaj de aranyos!” – és akkor BUMM! Ahol a legsebezhetőbb vagyok, oda! De olyat, hogy ottmaradjak! Utána: már ugrik is tovább. Ha nem talál el eléggé, akkor jön a duma:

– Figyelj már, ideges voltam, rángatózott a kezem, és véletlen arra ment –

De ha nem figyelek, úgy üt meg, hogy vége a dalnak!

Na: hát egy ilyen!

Átszöktem akkor a szomszédba, a Lizához, délután jött a Sanyi, ott talált meg. De már alig vártam hogy jöjjön – mer tőle tényleg fél a Berci. Mondom a Sanyinak:

– Sanyi – mondom –, vége, NEM BÍROM tovább! Dobd ki innen ezt az embert – mondom –, mer KÉSZ VAGYOK! Mindent az ég-világon elhord, semmim sincsen már, a zálogcéduláknál tartunk, most már azokat lopkodja, kékre-zöldre vagyok verve – mutattam neki a foltokat, végig magamon –, NEM BÍÍÍ-ROM, VÉGE, DOBD KI!!

De még akkor a Berci panaszkodott a Sanyinak!

– Nézd meg – aszondja –, összevissza van karmolva az arcom!

– Ide figyelj! – aszondja neki a Sanyi. – Engemet az nem érdekel, hogy a te arcod össze van karmolva. Az se érdekelne, ha az összes bordád össze lenne törve! De – aszondja – ha az Éván MÉG EGY FOLT lesz, én a BELEDET KITAPOSOM, a BELEDET KITAPOSOM!

Egy nap csönd. Berci el is tűnt.

Mellesleg: akkor én már éreztem, hogy a Berci csal engem, már én akkor SEJTETTEM, hogy nagyon keményen csal!

Délután én is elmentem valahova, bezártam a lakást lakatra – megjövök: látom, Berci itt alszik. Bemászott az ablakon! Jó, nem érdekel, nekem is aludni kell – hát halálos fáradt voltam, tök ki voltam már merülve! Lefeküdtem akkor én is a Berci mellé a matracra, kicsikét úgy elhúzódva, távolabb.

Alig hogy eloltom a villanyt: a Berci keze. Akar valamit.

– Figyelj ide Berci – mondom neki –, hagyjál engem békén.

– Mér?? – aszondja.

– Hát – mondom – azért mer hagyjál békén!

– De – aszondja – hát mondd már meg hogy MÉR!

– Hát – mondom – azért, mer viszonyom van valakivel. Hát, gondoltam, most már mindent kipróbálok!

– Kivel? – aszondja. – A Mónus Sanyival?

– Nem – mondom. – A Martinkóval, a Rezsővel. Hát tudtam hogy a Rezső erősebb nála, a Rezsőtől fél, annak nem mer nekimenni!

Kis csönd, fél perc – aztán Berci fölül a matracon, fölöltja a villanyt.

– Te RROhadt, MOCSkos, TETves, FASZszopó KUR-va! – meg ez, meg az, ami csak belefér! – Mit gondolsz te, hogy kellesz nekem?! Te DESZKA! Na ide figyelj – aszondja –, tudod mit csináltam az éjjel? Jól megbasztam a Kozák Anit – az egy kurva itt az utcába –, meg jól megbasztam a Picurt is! – az egy másik kurva, idejár ki a térre. – Szerdán meg tudod mit csináltam? Megbasztam a Tamáskót, meg a Szalmát is megbasztam! – és így, de egyből vagy ötöt előkapott, ÖTÖT!

Az idegességtől nem láttam!

– Na most figyelj rám Berci – mondom neki. – Hazudtam: nincsen viszonyom senkivel. Én nem csaltalak meg, én hû voltam hozzád!

Megin egy kis csönd. Látom, zavarba van.

– Na jó van – aszondja –, hagyjál engem békén. Aludni akarok!

De akkor meg már én nem hagytam!

Na a lényeg az: megin szökni kellett a szomszédba. Ott is aludtam a Lizánál.

Másnap meg kidobattam a Bercit a Rezsővel.

Utána meg a Sanyi költözött ide, itt volt velem egy hónapig, nehogy visszajöjjön a Berci.

De akkor én már körülbelül tudtam, hogy van a Bercinek egy kurvája a József utcába – hát megmondták. Mindegy, engem nem érdekel –

Mer akkor már leginkább avval voltam elfoglalva, hogy – hát nem jött meg a bajom. Először tényleg nem is gondoltam semmire – csak hát most mér nem jön? Ugye ez a várakozás minden nőbe benne van, hónapról hónapra, hogy na mikor, na mikor – meg az a reménykedés is benne van titokba, hogy hátha, HÁTHA nem jön meg, HATHOGYHA most sikerül! Bennem meg pláne megvolt ez, amér nekem tíz évig nem sikerült! Úgyhogy akkor elkezdtem; a Sanyinak:

– Jaj Sanyi, én nem tudom mi van velem! Jaj Sanyi terhes vagyok! Jaj Sanyi mégse vagyok terhes! Sanyi, fáj! Sanyi, nyom! Sanyi, már GÖRCSÖL!! – de állandóan, Sanyi így, Sanyi úgy, Sanyi ez van, Sanyi az van!

Úgyhogy szegény Sanyi már tisztára ki volt velem akadva:

– Menj el orvoshoz – aszondja –, de engem hagyjál nyugton!

Elmentem akkor orvoshoz. Csináltak egy tesztet. Másnap megyek a leletér – pozitív. De én majdnem elájultam az örömtől!

– Na – aszondja az orvos –, hogy is hívják?

– Ö-ö-ö – mondom –, Kovács Albertné! – hülyeségből a Berci nevén mondtam a nevemet!

– Hát – aszondja – itt Kovács GYULÁNÉ van! – szóval a második férjem szerint, mert persze annak a nevén vagyok még, de véletlenül az is Kovács!

– Nem baj doktor úr – mondom –, az is én vagyok! Csak névváltozásom volt, és –

– Na ne játsszunk itt, HOGY HÍVJÁK??

– Horvát Mihályné! – mondom. – Jaj, nem, az a nagymamám! – hát már tisztára meg voltam zápulva! – Mindegy – mondom –, nem tudom most hogy hogy hívnak, de ott az a lelet az enyém! POZITÍV?? Doktor úr, TERHES VAGYOK?! Ó, drágajó Istenem!

Én meg voltam ŐRÜLVE! Persze az orvosnak ez más, hát ő naponta ötven terhes nővel találkozik –

– Na, ebből elég – aszondja. – Csinálunk egy új tesztet!

De akkor azér már a REMÉNY! Viszont közbe a kétely is: hátha ez most negatív lesz?! No minden esetre én úgy döntöttem, hogy terhes vagyok – ugrottam a Sanyi nyakába:

– Sanyi, terhes vagyok, Sanyi, TERHES VAGYOK!! Aztán másnap, ahogy megkaptam a pozitív leletet:

– Úristen, Sanyi, most mit csináljak??

– Hát – aszondja – beülsz egy taxiba, és elmész szépen a Bercihez!

Persze a kémeim egyből jelentették, hogy hol dekkol a Berci – na gyerünk akkor oda,

– Na – mondom –, gyere Berci, üljünk be a taxiba, beszélgetni akarok!

Jött.

– Na ide figyeljél – mondom. – Látom, barátnőd van – mondom –, de nem érdekel, nem erről akarok beszélni. Nem érdekel – mondom –, mer tudod jól, hogy én a kurvák között, meg mindenütt KIRÁLYNŐ vagyok, úgyhogy engem NEM ÉRDEKELNEK az ügyeid! Hanem két dolog – mondom. – Egy: itt à papír, nézd meg, folyást kaptam tőled, a kurváid végett. Itt van a recept – mondom –, ezt szépen váltsd ki nekem, mer ennyivel tartozol! És akkor kettő – mondom –: itt a másik papír, GYEREKET CSINÁLTÁL.

Azt se tudta, köpjön-e vagy nyeljen.

Aztán kiderült, hogy nincsen neki tizenennyolc negyvene se, hogy kiváltsa a gyógyszeremet – szóval piszkosul tönkrement a Berci az egy hónap alatt!

– Pedig – mondom – még egyet akarok tőled: hogy most egy hónapig minden nap adjál nekem két-háromszáz forintot. Terhes vagyok tőled – mondom –, de mást nem kívánok, csak ezt. Mer elmegyek dolgozni, csak amíg nem találok munkahelyet, addig kell a pénz, úgyhogy – mondom – ezt az egyet tedd meg nekem.

Dehogyan láttam én tőle egy fillért is, DEHOGY láttam!

Na, avval ünnepelte meg a Berci a terhességemet, hogy este elhozta a kurváját, a Szilvit. De valami NAGYON csúnyát képzelj el, CSÚÚnyát, IGAZI csúnyát! Meg ahogy az beszél! „Adzsörököm dzsörbe van”, aszondja nekem!

– Míi?? – mondom. – A MID van, HOL?!

Hát, hogy a gyereke Györbe van! DRÁÁgajó Istenem!

– Berci – mondom, mer elment aztán a kurva –, MAGYAR ez a lány? KIT fogtál te meg Berci? Ezt – mondom -ha elviszed valahová, akkor

betapasztod a száját? Vagy MIT csinálsz vele hogy meg ne szólaljon?! Meg – mondom – ahogy ez KINÉZ! Ez a zöld harisnya ehhez a rózsaszín nadrághoz – mondom –, meg ehhez a kék kabáthoz, plusz meg még ez az ennivaló kis bordó cipő, hát – mondom – ez valami ISZONYATOSAN szép! Az a gyönyörű ébenfekete haja meg – mondom – úszik a zsírba, összeállva az egész! Meg hozzá ez a két szép sunyi szem, hát MEGHALOK! Berci – mondom –, hát nézz már rá! Hová tetted te a szemedet?! Na jó – mondom –, nem akarok én senkivel se versenyezni, mer én meg egy terhes nő vagyok –

– Meg – mondom – téged is ahogy így elnézlek – Mer – mondom – azt látom, hogy a bőrdzsekid, az szép új, de viszont – mondom – áruld már el, hogy hol lehet ilyen gyönyörű szürke zoknit venni? – Persze fehér akart volna lenni a zoknija, csak hát FŐD-KOSZOS volt! – Mer – mondom – épp most akarok meghódítani egy milliomost, annak szeretnék ajándékba venni egy pont ilyet – mondom –, hát tudom hogy te egy divat-diktátor vagy, ezer kérdezem tőled: hol árulnak ilyet?

– Jó van Éva – aszondja, de eléggé zavarba van –, maradj már magadnak! Téged is megöl a divat!

– Berci – mondom –, nézz rám: rongyokba járok, mer nincs pénzem – egy póló volt rajtam, meg egy harisnyanadrág –, de ITTHON vagyok, az otthonomba. Teneked viszont hiába van új fekete bőrdzsekid, te a pályaudvaron alszol! Berci – mondom –, ugye így van?

Ilyen kellemes melegen eltársalogtunk, finom otthonosan, heverészve a szivacs-laticellen – de nem tudtuk befejezni, mer jött vissza a lány.

– BEERcike-aszondja –, BEERcike! Hoztam négyszáz forintot! De – aszondja – nem is csinált érte semmit a manus!

– Figyelj már te rühes kurva – mondom neki –, ilyen szöveggel engem ne etess, mer ez nálam már rég nem nyerő! Itt élek a Nyóc kerületbe – mondom –, hát nekem ne magyarázd, hogy a négyszáz forintér SEMMIT nem csináltak veled! Esküszöm hogy MINDENT megcsináltak! Ha – mondom – ÉN kiállnék, a KIRÁLYNŐ, négyszázéer valamit azér még velem is csinálnának, nem annyit mint veled, de VALAMIT mégis! Úgyhogy – mondom – ezt a sódert lehetőleg mellőzd!

Aznap este a Berci itt akart maradni. De nem hagytam. Másnap viszont a Sanyi – hát ugye a nagy szitakötő-össz-kötő-összeszövő: szépen összehozott minket. Mer hogy „a gyereknek apa is kell!” Na, jó. Itt aludt a Berci – és tényleg: kitört megin a nagy-büdös szerelem! „Bercikém,

szeretlek, imádlak” – alig tudtam magamon uralkodni! Sajnos, ilyen vagyok.

Pedig akkor már sejtettem, hogy sztereóba futtatja a lányokat, hogy a Szilvin fölül van neki egy másik is! Az egyiket kirakta az utcára, a másikat tömte – szóval én itt már csak tartalék lehetek. De hát a Berci akkor is a Berci!

Következő este is hazajött – kiszívott nyakkal. De tisztára KÉK neki a nyaka, úgy ki van szíva! Mer a másik barátnője szétszívta neki. És még ez a hülye meséli nekem, röhögve, hogy mit mondott a kurva! Aszondta:

– Ide figyelj – mondja a kurva a Bercinek –, kékre szívtam a nyakadat; ha vagy valakivel, akkor az most kirúg; ha meg nem vagy senkivel: nekem így is jó vagy!

De még ez se volt elég, hogy szétszívta, hanem hozzá még égő cigarettákat nyomkodott el a Berci hátán, combján, hasán, mindenén, de szabályosan: a Bercin nyomta el a csikkeket – ez a degenerált meg hagyta! Na. Én nem is tudom, hogy lehet ilyen életveszélyesen szeretkezni, én ilyenhez kicsi vagyok még. De akkor megmondtam a Bercinek:

– Figyelj – mondom –, rájöttem, hogy tényleg ez az igazi! Úgyhogy – mondom – most majd hozzáfogok én is!

De vicc nélkül: hát világos, hogy egy férfi mindenhogyan erősebb nálam, úgyhogy nem szemtől szembe kell menni, hanem nappal tenni neki a szépet, estére jól összegyûlik minden, és akkor hatalmas nagy macskakörmökkel BÚÚ!, végigszántani rajta! Avval, hogy „apukám, ne haragudj, de ENNYIRE jó volt, hát TUDOD!”

Na elég az hozzá, hogy a Berci úgy félig-meddig hazaköltözött – de közben szépen odaszokott ez a győri kurva is, a Szilvi. Mer itt a szomszéd utcában volt neki a standja, megcsinált egy-két fordulót, és akkor beszaladt hogy kifújja magát. De akár itt volt a Berci, akár nem volt itt, a Szilvi jött! Megérkezik, nagy csámpásan bekacsázik a konyhámba, –

– Jaaj – aszondja –, szeretem a BEERCit!

– Hát – mondom –jó van anyukám, micsináljak?

– Hol a BEERCi? – aszondja.

– Hát anyukám – mondom –, látod azt én is szeretném tudni!

Nem baj, azér ő itt marad! Jó, maradjál – mer bennem akkor már úgy motoszkált valami, hogy nekem ebből a lányból még hasznom lesz. Mer ugye: kurva, és szereti a Bercit – hát akkor csak ad majd nekem pénzt! De közben idegesített is nagyon! Mer örökké:

– Hol a BEERci?? Szeretem a BEERcit!!

– Na ide figyelj édes – mondom neki. – Te egy kurva vagy – mondom –, meg egyáltalán: te nekem a közelembbe nem jöhetsz! És tudd meg – mondom –, hogy a Berci azér fog mindig is hazajönni, mer én becsületesen várom! Ha – mondom – nekem húsz forintom van itthon, akkor húsz forintból élek. Ha tíz van, akkor tízből. De én akkor se állok ki az utcasarokra, mint te! És – mondom – én evvel fogom megtartani a Bercit! Úgyhogy – mondom -314

ebbe maradjunk: teneked a neved KURVA, én meg KIRÁLYNŐ vagyok, és itthon ülök és várok! Mostantól ez a rend!

De ki nem dobtam azér soha. Ő meg annyira buta volt, hogy megsértődni nem is tudott – dehogy sértődött meg, a világér se! Szépen figyelmesen leste a szavamat, akármit mondtam, pislogott hozzá nagyokat – én meg röhögtem.

Jön egyszer, aszondja:

– A BEERci aszondta hogy el fog venni engem feleségül!

– Na látod – mondom –, ha a Berci ezt mondta, akkor erre mérget vehetsz! Mer – mondom – a Berci, az nem hazudik! Ha egyszer mondta, BIZTOS el is fog venni!

– Meg – aszondja – azt is mondta a BEERci, hogy nem sokáig kell már ezt csinálnom, mer el fog menni dolgozni!

– Hát igen – mondom –, most már kábé olyan jó huszonhárom éve akar elmenni a Berci dolgozni, eddig valahogy még nem jött össze az ügy, de – mondom – ha most te is azon leszel, akkor BIZTOS hogy el fog menni dolgozni! Csak – mondom – van ám evvel egy nagyon komoly probléma –

– Micsodaa?? – aszondja.

– Hát – mondom – az, hogy a Bercinek a munkakönyve itt van nálam. Én meg – mondom – nem adom oda neki, amíg nem fizet érte háromezer forintot! Munkakönyv nélkül meg nem lehet dolgozni.

– Hát – aszondja a Szilvi – majd akkor én kifizetem neked azt a háromezret!

Húú, már bántam, hogy nem ötezret mondtam! Mindegy, majd kiveszem a munkakönyvből a mii-lapot, azt nem adom oda, csak másik háromezerér!

– Jó van anyukám – mondom neki –, akkor menjél ki, csinálj pénzt, és hozzad. Hogy a Berci el bírjon menni dolgozni! De – mondom – a Bercinek ne szólj semmit, hallgass mint a sír!

Két nap alatt betermelte Szilvi a háromezret, ide is adta szépen – de még a munkakönyvet se tudtam a kezébe nyomni, mer épp befutott a Berci, csinált egy gyors razziát, nekem hamar adott két pofont, a Szilvit meg elszállította.

Három nap múlva: megin itt a lány. Mert a Berci eltűnt a másikkal. És ittmarad Szilvikém a nyakamon! És mint az imamalom, egyfolytába: hogy ő ilyen szerelmes, olyan szerelmes, amolyan szerelmes. Legszívesebben szájbavertem volna, de a józan eszem visszatartott. Mer pénz kell. Pénz, pénz, pénz – hát ez az élet törvénye!

– En megértelek téged – mondom neki –, megértelek Szilvi! Mer – mondom – a Berci tényleg eléggé szeretnivaló!

Úgyhogy akkor így éldegéltünk: a kurva itt dekkol nálam, VELEM ALSZIK -jó, a legnagyobb bűnt azér nem követtem el, mer annyira csúnya volt szegény! –, én etetem, én itatom – viszont hordja szépen a pénzt. És végeredménybe egész jól kijöttünk!

– Figyelj – mondom neki –, menjél ki most egy kicsikét, rodáztassál, meg minden –

– Az micsodaa?? Hogy „rodáztassak”?? – mer hogy vidéki, egyem a lelkit, hát nem volt gyerekszobája!

– Basszál, na! – hát most hogy mondjam már neki? -Szóval hozzál pénzt, hogy estére el tudjunk menni kicsikét szórakozni, meg ez meg az!

– Jóó! Hozook!

Húú, ezt se gondoltam soha, hogy még majd egyszer madám leszek, vagy strici! De hát itt állok terhesen: valamiből élni kell!

Csak azér nem volt ez se könnyű. Kiváltottam már a kismama-könyvemet is, jártam be ellenőrzésre – de nem volt minden egészen rendbe. Ugye az idegeim, meg ez a rengeteg verekedés, minden – elég az hozzá: egyszer majdnem elment a gyerek. Kaptam akkor inekciót, Turi-nált, ilyen terhességmegtartót – attól meg KEgyetlen rosszul lettem! Görcsöltem, görnyedtem, MINden bajom volt tőle! Fekszem itt a szivacson, de egészen összegubbaszkodva, épp itt volt a Berci is, ült a szivacs szélén, mellette a Szilvi, meg épp befutott a Sanyi is, ő is leült a másik oldalra, beszélgetünk – de normálisan, nyugodtan! Épp mondom a Bercinek, hogy

– Nézd, Berci – mondom –, ha nem vagy kíváncsi a gyerekre, hát nem vagy kíváncsi rá. De – mondom – én 25 éves vagyok, nekem elég sok vesztenivalóm van. Nekem kell ez a gyerek – mondom –, vagy veled, vagy nélküled, de KELL.

– Jó, Éva – azt feleli a Berci –, én megértelek téged. Nagyon vártál rá, hát tartsd meg akkor a gyereket – aszondja. – Majd aztán eldől, hogy mi lesz vele!

De ilyen szépen, korrektül!

Amikor egyszercsak látom: a Berci nyúlkál a kurvának.

Hûü, elöntötte a szar az agyamat! A Szilvi ült közelebb, azt rúgtam fejbe – de úgy megrúgtam, hogy aszit-tem, szétesik a feje!

A Berci meg NEKEM.

Persze azonnal fej becsaptam őt is egy pohárral, de elkapta a nyakamat – a Sanyi kapott ki a keziből. Ha akkor nincs itt a Sanyi, BIZTOS hogy kirúgja belőlem a gyereket a Berci, TUTI hogy akkor meghal a gyerek! A Sanyi ORDÍÍT:

– Egy TERHES NŐT?! Te moslék állat, EGY TERHES NŐT?!

De ordít a Berci is:

– „Terhes”?! Egy RROhadt KURva! Ki kíváncsi arra a FÉREGRE a hasadba, mi?! Az anyám ravatalát hugyozzam le, ha nem rugdosom ki belőled azt a KUKACOT!!

De a Sanyi erősen fogta, szorította, nem tudott mozdulni.

– Kukac?! Féreg?! – mondom a Bercinek. – Hát mi lenne, ha te vagy az apja?! Nézz már magadra – mondom –, te hülye! Hát féregből csak féreg lehet, kukacból csak kukac!

Elengedte egy idő múlva a Sanyi – de abba a PILlanat-ba: ott a Berci kézibe a kés!

– LESZÚÚR-LAK, LESZÚÚR-L AK!! Megin a Sanyi állt eléje.

– Figyelj – aszondja neki. – Az Éva terhes – aszondja –, és tetőled terhes. Ha hozzá mersz nyúlni, én AGYBAFŐBE verlek, én ELTAPOSLAK, mint egy patkányt!

– Akkor is leszúrom, akkor is leszúrom!!

– Jó, rendbe – aszondja a Sanyi. – Leszúrhatod. Ha engem előbb megversz!

Na akkor eldobta a kést a Berci, elrohant.

Őt vagy hat napig nem is láttam. Akkor megin beállított. Azonnal üzentem a Sanyiér, mer a Sanyi itt az egyik presszóba mindig megtalálható – tíz perc alatt itt volt a Sanyi. És megmondta neki: ha még egyszer itt a környéken meglátja, megöli. Mer most már elég! Nem jött akkor jó ideig a Berci, több mint egy hétig nem jött.

De jó volt! Éltünk akkor – egész jól. A Szilvivel együtt ébredtünk, együtt feküdtünk, mosta a bugyimat, minden – a pénz meg szépen csurdogált, ahhoz képest hogy előtte nélkülöztem, éheztem, most pláne egész jó volt, a napi nyolcszáz, kilencszáz mindig bejött, néha ezer-kettő is, mer nem is csak a Szilvi futott már, egyre nagyobb lett a forgalmam, a Szilvi volt a favoritom, de néha négy-öt kurva is tollázkodott itt, kezdtem már úgy félrerakosgatni is, olyan nyolc-tízezernél tartottam már – szóval nem panaszkodhattam!

Csak egyszer aztán megin betoppant a Berci.

– Viszem a Szilvit! – aszondja. Eléálltam.

– Nem viszed sehova – mondom. – Itt marad a Szilvi!

– Ugyan már! – aszondja, és elsöpört az útból.

– Jó – mondom –, próbáld meg!

– Ide figyelj Szilvi! – aszondja a lánynak. – Én meg szeretnék változni. Elveszlek feleségül! – de ott, énelöttem! – Meg akarok változni, elveszlek feleségül – aszondja –, ugyan most nincs nálam pénz, meg semmi, de majd elmegyünk anyámhoz, ott fogunk élni, úgyhogy – aszondja – nem kell már kurvának lenned, mer a feleségem leszel! Mer annyira szeretlek!

És el tudta vinni! Mer ez a liba olyan szerelmes volt a Bercibe, hogy akármit megcsinált volna a szavára!

Szerencsétlen – épp hogy kiléptek a kapun, és Szilvikém máris kurva lett megin. Estig futtatta a Berci a menyasszonyát, este elszedett tőle kétezer forintot, és ment a másik lányhoz. Hajnal 3-kor már itt vacogott megin a Szilvi a konyhába, tartotta a dagadt lábát a hősugárzóhoz –

Na, mondom akkor, hát itt csak egy profi testőr segíthet! Ismertem egy szeneslegényt, egy jó másfél mázsás krapekot, a Bélust – hamar elvettem a Szilvitől hétszáz forintot, beültem egy taxiba, mentem a Bélusér. Épp nem volt otthon, de hagytam neki üzenetet, hogy AZONNAL költözzön hozzám. Estére már itt volt a szenesgyerek.

Három nap múlva megin: Berci.

– Viszem a Szilvit!

– Nem viszed – mondom –, fogadsz velem hogy nem viszed? Te most már a Szilvit többé nem tudod elvenni tőlem!

– HOGYNE tudnám! Na fogadsz velem?

– Na, fogadjunk! Fogadjunk az életedbe, hogy a Szilvit innen többé –

– Hol a Szilvi?

– Fekszik a szeneslegénnyel a szobába – mondom. Mer akkor ez lett a rend: leraktam egy dunyhát a földre, azon aludtak ők ketten, én meg külön a szivacson. Széjjelnéz a Berci a konyhába, aszondja:

– Látom, jól megy sorod – aszondja –, libamájkonzerv, olajbogyó, konyakmeggy –

– Igen – mondom –, ez van. És jól is fog menni most már a sorom! Berci – mondom –, mi van, vesztés vagy? Figyelj – mondom –, látod, nekem is van annyi eszem, mint neked. Sőt! Pedig – mondom – a női logikámat még be se vettem ebbe a háborúba! Ha majd még azt is előveszem, akkor VIGYÁZZ Berci – mondom –, mer akkor VÉGED!

– Na ne játszd itt az eszed – aszondja –, küdd ki a Szilvit!

– Nem küdöm – mondom –, mer nagyon jól érzi magát a Bélussal!

Be akart menni akkor a szobába.

– Berci – mondom –, vigyázz: a Bélus százötven kiló, és szenes.

Megállt, gondolkodott. Kihalászott egy olíwabogyót az üvegből, csendbe elszopogatta – aztán sarkonfordult, és szó nélkül elment.

Na, akkor nemsokára történt: kijött a papír a tanácstól, megtudtam hogy föl vagyunk jelentve – anyám följelentett a lakás végett. Hogy menjünk ki a lakásból, távozzunk, mer ez az ő lakása, satöbbi – kettőnk nevére jött ki a papír. És anyám, a kurva, még KÜLÖN följelentett azért is, hogy én itt szobáztatok! Még plusz! – Hát, mit mondjak, jól nézek ki!

De akkor már a Berci jó két hete sehol! Persze azért én sejtettem hogy hol keressém, mer megsúgták nekem, hogy egy haverjánál van, a Piskótánál. Úgyhogy elmentem akkor a Bérkocsis utcába a Piskóthoz. Láttam már én ezt a gyereket, volt is egy sanda gyanúm, hogy buzi a Piskóta is, szóval hogy ők nemcsak haverok, hanem pluszba még együtt is vannak – mindegy, mondom, most ez se érdekel, hát most a lakásról van szó, szóval tulajdonképpen a gyerekemről!

Megyek, kopogtatok. Kinyitja a Piskóta az ajtón a kisablakot, úgy kérdezi:

– Mi van?

– Figyelj ide Piskóta – mondom neki –, küdd ki a Bercit.

– Nincs itt a Berci – aszondja.

– Na ide figyelj – mondom neki. – Ha te eljössz énhozzám, én megkínállak egy kávéval. Vagy ha éhes vagy, adok enned! De ha nincs másom, egy pohár vizet teszek eléd legalább, de VALAMIVEL kínállak! Te meg – mondom – az ablakon át beszélgetsz velem? Figyelj ide -mondom

neki –, ha a Berci TÍZ nővel van odabenn, az se érdekel, ENGEDJ BE, vagy KÜDD KI A BERCIT! Nagyon jól tudod, terhes vagyok a Bercitől, és most kaptam egy papírt hogy menjünk ki a lakásból, pedig a gyerekemnek szüksége van arra a lakásra! Szólj a Bercinek!

– Nincs itt a Berci! – és becsukta az ablakot. Na jó. Hát ez gyönyörű!

Ez volt délbe – este 7-kor jön a Piskóta, hozzám. De lihegve!

– Figyelj – aszondja –, a Berci bajba van! Betörés –

– Nem érdekel apukám – mondom neki. – Én is bajba vagyok, ott voltam délbe, nem foglalkoztál velem, hát most nem érdekel engem se a betörések!

De azér a szívem persze elkezdett dobogni. Hátha ez most mégis egy kicsike remény?? Fogtam, berohantam egyből a rendőrségre.

Mer ötlet nem érdekelte, hogy engem kiraknak az utcára, én dögöljek meg! Délután viszont elment a buzi barátjával, csináltak valami marhaságot – a Piskóta megpucolt, a Bercit meg elkapták! És akkor most ugye menjek én!

Na, beszaladtam. Egyenesen az ügyeletes tiszthez. De egy nagyon rendes, korrekt fazon volt, egy százados, egész jól összejttem vele!

– Szeretném látni a Bercit – mondom neki –, a Kovács Albertet, kérek egy beszélőt. Mer az élettársam a Kovács Albert, és terhes vagyok tőle.

– Semmi akadály – aszondja a százados. – Csak előbb mesélje el nekem, hogy ki az a Piskóta.

– Nem tudom – mondom –, de menjen be a közértbe, nézzen szét a süteményféleségeknél, ott megtalálja.

Szóval hát úgy látszik annyit kinyomtak a Berciből, hogy „Piskóta”, de többet még nem.

– Na ne szórakozzon itt – aszondja az ügyeletes tiszt –, egy Géza nevű valakiről van szó!

– Lehetséges – mondom –, de én nem ismerem, egyáltalán!

Mer, gondoltam, ha a Berci megmondja, jó – de én nem akarok belebonyolódni ezekbe az ügyekbe!

– Egyébként – aszondja a százados –, annyira egy kis köpedelem csíra ez a maga Bercije, hogy az már direkt undorító! – aszondja. – Hát egy buzi!

– És – mondom – ezt miből gondolja?

– Játszotta itt nekem az eszit – aszondja –, keményített, meg pofátlankodott, de ÚGY megvertük, hogy az rémes! És erre – aszondja – egy FÉREG lett belőle, itt zokogott, térdenállva imádkozott, hogy ne

bántsuk tovább! Pedig hát én vertem – aszondja –, ÉN, hát nézzen rám: huszonöt kiló vagyok! És mégis: taknya-nyála egybefolyt a Bercikének!

Úgy voltam vele: hittem is, nem is. Mer még akkor erről az oldaláról nem nagyon ismertem a Bercit.

– Mm – mondom –, nem hiszem el! De mindegy: szeretnék vele beszélni.

Fölhozatta akkor a Bercit. Nem is engedte hogy nekem kelljen lemenni, ő hozatta föl a Bercit a saját szobájába, ő maga meg kiment arra a húsz percre.

Behozták, hát, látom: agyba-főbe van verve, csupa folt, tiszta kék, meg minden az égvilágon, szeme kisírva

Persze, egyből: így-úgy-amúgy – addig-addig, hogy szépen összelemelegedtünk. De rendesen!

– Bercikém – mondom neki –, mit csináljak? menjek el a Katonai Ügyészségre? Vagy mit csináljak Berci?

– Kit érdekel most! – és csak szorított magához, csak csókolt.

Úgyhogy én egyből szerelmes lettem megin a Bercibe! Puszi ide, puszi oda – szóval egy nagyot csókolóztunk, amíg csak vissza nem jött a százados.

Míg én a rendőrségen voltam: a lakásba házkutatás. A Szilvi itthon volt, itt tette-vette az eszit – és persze beengedte őket az agyalágyult! Pedig nem lett volna muszáj! De nem volt érdekes, mer ide nem hoztak semmit. Próbálták volna keresni, amit a Berciék raboltak -nem találtak semmit az égvilágon.

Hazaérek, itt a Szilvi, meg pont egy régi barátnőm is, egy kurva, disszidált már azóta, kinn van Kaliforniába, vagy nem is, Lősz Andzseleszbe van, mesélik a házkutatást, meg mesélem én is a lánynak:

– Jaj Aliz – mondom neki –, te ismered a vérmérsékletemet, hát akkor nem lep meg talán: AKKORÁT csókolóztunk a Bercivel a rendőrségen, hogy az borzasztó! De olyan jó volt! – hát én teljesen föl voltam dobva! – Olyan nagyon jó volt, hogy nekem most szülésig elég is a férfiből!

A Szilvi meg hallgatja.

– Na – aszondja –, hogy nyálná ki a picsámat! Habár már úgyis kinyalta

–

Szóval: én fülig szerelembe, boldogan csókolózok a Bercivel – ő meg közbe evvel a lotyóval játssza a Búvár Kundot! DRÁgajó Istenem! De ez ÚGY belémnyilallt! Már lendült a kezem, hogy orrbaverem a Szilvit –

hoppá, mondom magamba, álljunk meg! Most is van itthon nyolcezer forint, meg kell is majd még: nem bántjuk ezt a lányt, mer jól jön majd még! – Úgyhogy nem nyúltam hozzá, inkább lenyeltem a békát.

Egy hónapot kapott a Berci, csak egy hónapot, azt is csak káemkáér, mer a betörést nem tudták rájuk verni – hát ezt mondom: OKOS a Berci, annyi esze van annak, mint HÉT rendőrnek együtt! – szóval elég szépen megúsza. Várom haza a fiút, mint zsidó a messiást, hátha most majd mégis megváltozik, meg minden, várom nagyba, tiszta szerelmes vagyok -

csak azér az is történt, hogy föltűnt egy másik srác is a láthatáron. Kaptam tőle két-három jó szót – és akkor hirtelenjébe én már azt hittem hogy szerelmes vagyok belé. Elkezdünk hülye álmokat szövögetni, mindenféle terveket meg minden – nade hát azér a Berci, az a Berci, közbe azér én csak őhózzá húztam mégis – úgyhogy amikor jött az értesítés a beszélőről, egyből nyomás le Sándorházára, repülök a Bercihez -

ez a srác vitt le, az új, a Robi. Az úton karamboloztunk is, jól összetörtük a Robi kocsiját – de nem ez az érdekes, hanem hogy ez a marha: egy kis csókolózás után már egyből azt hitte, hogy most neki már ződ útja van, én most már a felesége leszek, meg mittudomén – úgyhogy a beszélőn szépen elpofázta a Bercinek, hogy mi csókolóztunk, meg minden.

Visszafelé úton meg – de alig bírtunk jönni, mer jó nagy köd is volt, meg hozzá a kocsis is szétmenve, se világítás, se index, se fék, semmi, mindegy – visszafelé úton meg rámmászik a gyerek, hogy na most akkor válasszak: ő, vagy a Berci.

– Nézd – mondom neki –, szerintem ez egy olyan dolog, hogy még ha a pillanat hevületébe én mondok is neked egy olyat, hogy én most az életemet hozzád akarom kapcsolni, meg mittudomén, akkor is: nem biztos, hogy én ezt normális körülmények között is állom.

Néz rám, csodálkozva – aszondja:

– De hát mondtad, vagy nem mondtad?

– Figyelj ide – mondom neki –, most azér, amér ilyen szemétláda voltál, és tíz-húsz perc után, egy kis csókolózásra föl így belementél az én magánéletembe, amikor pedig tudod, hogy ettől az embertől vagyok terhes!, ezer most – mondom – föl is út, le is út, leléphetsz! Szerbusz! – mondom. – Nem vagyok rád tovább kíváncsi!

Jó, persze, szép, hogy „leléphetsz, távozhatsz” – csak közbe ugye én ültem az ő kocsijába! Úgyhogy kirakott. De rendesen: az út mellé! Alig tudtam nagy nehezen stoppal hazavergődni Pestre!

Na, nemsokára hazajött a Berci. És itthon volt – de szépen, csöndesen, több mint egy hétig! Hát én egész oda voltam: ilyen nincs, még ilyet! TÍZ egész napot itthon volt, szerelembe, meg minden, és tényleg nagyon rendes is volt, egyik nap hazahozott egy aranygyűrűt, másik nap meg 1200 forintot, úgyhogy én kezdtem komolyan azt hinni, hogy most valóban minden megváltozik, ezután majd ő lesz itt a kenyérkereső, rendes család leszünk, meg mittudomén –

Úgyhogy ez nagyon szép volt, ez a tíz nap, én teljesen kivirultam, persze rögtön szabadjára engedtem a terhességemet is, jaj meghalok, most ezt kívánom, most azt kívánom, am azt kívánom, de közbe rettentően tetszett az egész, borzasztó örültem, boldog voltam, minden az égvilágon –

És pont akkor történt ez, hogy eltűnt az a kéthónapos kislány, a Horvát Renáta, mer ellopták. És az egész ország őutána nyomozott. És épp itt a mi környékünkön történt ez a hülyeség! – Hát eszméletlen, hogy micsoda marhaságokon lehet elcsúszni!

Egyik este: a Berci épp fürdik – akkor még nem ez a kád volt, azóta újat vettem a gyerekeknek, de az is ugyanilyen volt, műanyag, csak sárga – na pont abba fürdik a Berci. Nekem meg nagyon korán megjött a tejem, egyfolytába csak feszült a mellem, meg viszketett, bizsergett, úgyhogy ahogy itt ültem, szépen nekiálltam nyomogatni, és addig vacakoltam, hogy jött belőle a tej

– én hülye! jó hogy nem vetéltem el tőle! de már csak később tudtam meg, hogy ezt nem szabad csinálni! Mindegy – egyszercsak kopognak. Ez január 18-án volt -mer decemberbe vitték el a Bercit, és január 8-án jött haza, aztán meg pont tíz napot volt itthon. Hát én nem tudtam, hogy amíg én a mellemet nyomkodom, az ablakon lesnek befelé! És látják, hogy fejem ki a mellemből a tejet! Na, szóval kopognak – két rendőr.

– Jóestét kívánok!

– Jóestét. Tessék!

És egyből: hogy a Horvát Renáta, hogy mit tudok róla.

– Semmit – mondom. – Csak amit az újságba olvastam – mondom –, semmi különöset.

Na, mégis, hát mit tudok róla!

– Hát – mondom –, annyit tudok, hogy a mama kurva volt, a papa strici, itt valahol laknak a környéken – mondom –, ennyit tudok.

És hogy akkor a tejet kinek fejem.

– Hát – mondom – senkinek, csak épp megjött a tejem. Mer négyhónapos terhes vagyok!

De hasam meg semmi, nem látszott még rajtam egyáltalán!

Hogy mutassam akkor a terheskönyvemet!

Amit pont előtte nap loptak el, a táskámmal, pénztárcámmal együtt, a 12-es buszon, a fene egye meg! Nincsen kismama-könyvem!

Na, szóval tisztára meg voltak bolondulva! Hogy biztos nekem valami közöm van az ellopott kislányhoz, a Horvát Renátához! – Hogy hogy lehet férfiakra bízni egy ilyen dolgot, fogalmam sincs!

– Ki a gyereke apja – aszondja. – Kivel él most?

– Hát – mondom – az élettársammal élek, Kovács Alberttel, meg tőle vagyok terhes is. Ott ül ni, a fürdőkádba!

Jó. Hogy akkor majd utána néznek. És elmentek.

És utána néztek. És kisütötték, hogy előtte évbe a Berci föltételesen szabadult, próbaidővel, pártfogóval, mer még vissza lett volna öt hónapja – amit decemberbe észre se vettek! Most viszont igen – a Horvát Renáta miatt. Másnap éjjel kijöttek újra, hajnal 2 órakor, hogy viszik be a Bercit. Mer le kell neki tölteni az elmaradt öt hónapját.

– Figyeljen ide – mondom a rendőrnek –, el ne vigyék! Mer én LESZÚROM magam!

Hát pont most, amikor már minden kezd rendbejönni, meg már jön a gyerek –

– De hát – aszondja – mindenféleképpen el kell hogy vigyük, hát körözve van –

Hát tényleg, ha körözik, meg minden – a józan ész is azt diktálta, hogy ne ugráljak, engedjem inkább –

Persze bőgtem rettenetesen –

Eszméletlen azért, hogy összevissza tán ha egy hónapot éltünk együtt, és mennyi minden történt ezalatt!

Másnap bementem az ügyészségre, ott is mondtam hogy leszúrom magamat, meg mondtam hogy nekem a gyerek apa nélkül nem kell, nem akarom megtartani, úgyhogy kérek egy rendkívüli beszélőt mer erről az apának is tudni kell – szóval ki akartam bundázni egy beszélőt, de sikerült is. Egy nagyon aranyos öreg ügyész volt ott, nekem nagyon tetszett, egyből mondta is, hogy holnap reggel 10-re jöhetek – jó.

De másnapra nekem AKKORÁRA nőtt a hasam, hogy a Berci szívinfarktust kapott mikor meglátott! El volt ÁJULVA tőlem!

– Mi van, már szülni akarsz?!

Elég jól is néztem ki akkoriba, lehettem olyan 58 kiló körül, és olyan kis aranyos – tényleg nagyon szép kismama voltam! Úgyhogy akkor ott megin: „szeretsz?”, „imádlak!”, „megvársz?”, „száz évig is várlak!”, satöbbi, szóval a szokásos.

Na, kuksoltam akkor megin itthon. Habár mondjuk nem volt rossz, mer nem nélkülöztem, lassan egész jól belejöttem az iparba, szépen tudtam illeszkedni, helyezkedni: itt volt a Szilvi, de rajta kívül is még egész csapat kurva, az egyik enni jött, a másik aludni, a harmadik csak kezet mosni, pisilni, de azér az is fizetett, úgyhogy kezdtem már egész jól élni, már ruhákat vásároltam, meg minden,

– Figyelj, Szilvi – mondom neki –, a lényeg hogy keress, pénzed legyen, ékszered, mindened – a végén majd úgyis elveszem tőled, gondoltam, te csak hajtsál, hogy legyen mit elvegyek!

Szóval megdolgoztam szépen a lányt, hozta is a pénzt rendesen, a végén már vigyáznom se kellett rá, mer odakinn tudták hogy velem van, vigyáztak rá szívesen – csak azt kérték hogy este kûdjem, sötétbe, mer ANNYIRA csúnya, hogy világosba úgyse kelne el! Igazuk is volt, én terhesen is többre vittem volna mint ő szegénykém, csak hát engem nem vitt rá a vérem.

Na a lényeg, hogy elég sok pénzem volt akkoriba – jó, hogy „sok”, az talán túlzás, de olyan ezret, ezerötöt költöttem naponta, ami azér manapság szerintem is egy luxus, de hát költhettem, mer jött, a kurváktól, meg máshonnan is, ebből-abból, volt egy nyugati tréningruhám, azt eladtam, vettem az árán dollárt, a dollárból vettem szappant, árulgattam akkor a szappant – szóval mindig kitaláltam valamit, mer nagyon élelmes tudok lenni, én a szarból is pénzt csinálok, ha egyszer úgy rámjön! Ha például olyan: annyi pénzem volt, hogy két kiló krumplira futotta – vettem két kiló krumplit, főztem belőle paprikáskrumplit; kiárultam a paprikáskrumplit itt a kurváknak, és behoztam belőle 300 forintot!

Szóval elég jól ment a bolt, éltem – csak a Berci hiányzott. És akkoriba elég hosszú ideig nem kaptam beszélőt, vagy három hónapig nem mehettem egyáltalán. Közbe persze egyik orvostól a másikhoz, mer rettenetesen féltettem a terhességemet, állandóan kitaláltam valamit – úgyhogy amikor végre megkaptam a beszélőt, akkor is épp a Vas utcába feküdtem. De elkéredzkedtem azér – hát nincs mese, megmondtam: engem nem érdekel, most nekem menni kell!

Már előre jól fölkészültem, már a kórházi ágyról passzolgattam az ötszázásokat a szomszédasszonyomnak, a Lizának.

– Vegyél egy csokitortát – mondom neki –, meg szerezz banánt – meg ezt vegyél, azt vegyél – úgyhogy szépen össze is gyúlt itt a bázison a cucc, amikor április 10-én kiengedtek a kórházból, nekem már csak sütni-főzni kellett – aztán start. De megpakolva, mint egy télapó! A levél persze már előttem odaért, teli szerelemmel, „Berci, már rám se fogsz ismerni, de te csak menjél oda nyugodtan a legnagyobbhasú nőhöz, az leszek én”, meg ilyenek –

A madártejet nem engedték bevinni, nem tom mér pont azt nem, viszont az összes többi marhaságot vihettem, ilyen húst, olyan húst, paradicsomot, zöldpaprikát, ami áprilisba elég nagy fényűzés, emilyen süteményt, amolyan süteményt – és akkor vezetik ki a Bercit. Ugranék a nyakába – de Bercikém: minthogyha ecetet ivott volna előtte. És játssza az unalmast.

Leülök vele szembe –

– Na mi van? – aszondja.

– Hát – mondom – hoztam neked rántott húst. Tudom hogy szereted – –

Ránéz, aszondja: – Mit hoztál nekem, CSONTOT?!

– Mér volna ez csont – mondom –, hát karaj, Berci! Félretolja –

– De – mondom – hoztam neked fokhagymás húst is, a kedvencedet!

Megszagolja – nem kell – aszondja. És ásít!

– Nem baj – mondom –, rakd el Berci, háthogyha majd megkívánod! Egyél akkor sonkát! Hoztam hozzá paprikát is, meg ott van paradicsom!

– Tudod jól, hogy nem szeretem az erős paprikát! – aszondja.

– Egyél akkor almát! Vagy egyél narancsot! Van torta is, meg van tátracsúcs, van lúdláb –

Eltelt valahogy az egy óra – de én már esküszöm hogy úgy voltam vele felinél: fölállok, kijövök, otthagynom. Csak azér maradtam, mer nem akartam rendbontó lenni!

Következő hónapba szabadult egy fiú, aki engem már több mint három éve szeret, imád, reménytelenül -hazajött, megkeresett, örültem neki, meg minden –

Na, hát az Elemér – szóval én olyan jó három évvel ezelőtt jártam vele. Egy nagyon erős fiút képzelj el, RETtenetesen erős, olyasmi mint egy Svarcenegger, büszke is az erejére piszkosul – esze aztán annyi sincs neki, hogy taxi nélkül hazataláljon – de hát Istenem –

Akkor már elég hülyén leveleztünk a Bercivel, ilyeneket írt, hogy ő tulajdonképpen sose szeretett engem, ha esetleg együtt is maradunk, akkor is csak a gyerekér maradunk együtt, aztán meg ilyen, hogy „kapcsolatunkat egy olyan zárhoz tudnám hasonlítani, amibe mind a ketten szorgalmasan illesztgetjük a kulcsot, de sehogy se akar nyílni”, ezt lehet hogy kimásolta valami könyvből, habár ő így fogalmazásba tényleg nagyon jó, szóval nem tudom, aztán utána egy ilyen kitörés, hogy ha szabadul, első dolga lesz, hogy a nevemet is kiirtsa a világból, ha csak a falra írva is azt látja, hogy „Éva”, azt is le fogja vakarni, esküszik nekem, hogy még a temetőbe a sírkövekből is ki fogja vésni az Évákat – na erre azt válaszoltam neki, hogy „Berci csak gyere nyugodtan haza, addig én teleírkálom a lakás falát, éva-éva-éva-éva-éva, csupa kisbetűvel, ha megjössz, lekaparhatod, akkor legalább majd festeni kell, ránkfér”, szóval hát nagyba ment már ez a piszkálódás – úgyhogy aztán amikor megkaptam a beszélőt, én egyszerűen féltem lemenni. Mondom: még képes és oda se fog jönni, ilyen levelek után! Majd megin főzök egy hétig, aztán leutazok, oda-vissza 140 kilométer, terhesen, minden, és akkor esetleg szóba se áll velem! Meg ilyeneket is kitaláltam, hogy lemegyek, de nem viszek semmi mást, csak díszcsomagolásba egy szelet zsíroskenyeret, végigvárom ahogy kibontja, aztán benyögöm, hogy „na apukám, hát ezt eszem itthon!”, habár ez mondjuk nem volt igaz, de tőle akár igaz is lehetett volna –, aztán utólag kiderült, hogy ő meg azt találta ki: ha jövök, odahoz nekem egy darab maradék szalonnabőrt, hogy „nesze, vigyed, tartsál ki rajta amíg hazajövök” -szóval így voltunk akkoriban. A lényeg az: nem utaztam le a beszélőre!

Közbe ez a fiú már itt volt, az Elemér. Eleinte nagyon aranyos volt meg minden, úgyhogy én megengedtem neki hogy egyszer itt aludjon – aztán úgy jártam vele: a kezemet adtam – a karom kellett. És semmi pénzér nem akart többé békén hagyni! Hogy milyen jó lenne, ha mi ketten, meg hogy neki is milyen jó lenne egy gyerek – mármint hogy az ÉN gyerekem! –, meg így, meg úgy, meg amúgy. Én megmondtam neki:

– Nézd – mondom –, a gyerek apja a Berci, és én meg úgy érzem hogy szeretem a Bercit! Úgyhogy –

De akkor már állandóan ment a cirkusz, veszekedés, verekedés, képtelen voltam kidobni az Elemért a lakásból, nem ment egy tapodtat se, mer hogy ő „annyira szeret engem”, meg egyebek – szóval az az igazság hogy az Elemér egyáltalán nem az a fazon, akivel úgy meg lehet beszélni a

dolgokat, hogy na most figyelj ide, ülj le szépen, dumáljuk meg – nem, evvel csak egyet lehet: LELÖNI, de szigorúan!

– Figyelj, Elemér – mondom neki –, értsd már meg: TERHES VAGYOK! Hát nézd meg a hasamat! Úgyhogy szállj már le rólam! Neked a Holdra kéne fölmenni -mondom –, mer itt a Földön evvel a hülye agresszióddal úgyse érvényesülsz! Nem bánom – mondom –, a Bercit ha hazajön agyonverheted, ha akarod, jó; de engem légy szíves hanyagoljál most már, hagyj engemet a francba!

De ez csak NÉEZ rám, mint a borjú – Én meg valahol sajnálom!

Közbe akkor jött anyám is, rántörték az ajtót, minden az égvilágon, elkezdődtek már a bírósági tárgyalások is a lakásügyből kifolyólag, apám kijelentett az állandó lakásomból, de hatóságilag, először azt mondta, azért csinálta hogy könnyebben megnyerjem ezt a lakást, de utána meg anyám addig dumált neki, hogy beállt tanúskodni énellenem, hogy ez a lakás soha a bűdös életbe nem volt az enyém, hanem mindigis anyámé volt, szóval pont apám lett a koronatanú ellenem – szóval teli voltam gondokkal, plusz meg még hozzá ez a hülyegyerek, az Elemér, meg ráadásnak a Szilvi –

Jön nekem egyik nap a kurvám, a Szilvi, jön, aszond –

– Éva – aszondja –, vegyél már nekem egy gyertyát!

– Gyertyát? – mondom. – Minek neked a gyertya?? Már aszitem, nem elég neki ami a foglalkozásából adódik, hanem még akkor – jaj Istenem –

– Vegyél csak – aszondja –, ne törődjél vele hogy minek!

– Jó – mondom –, hát vehetek! – csudálkoztam eléggé, de, mondom, ha pont egy gyertya kell neki, hát rendbe, veszek, azt a három forintot kibírom –

Megvettem a gyertyát, odaadtam neki – hát, látom ám: Szilvi meggyújtja, odarakja az asztalra, leül elé. Látom: imádkozik!

– Szilvi! – mondom neki. – Figyelj ide! Mit csinálsz te??

– Semmit – aszondja –, ne törődj vele, semmit! Látod: csak gyertyát gyújtottam!

De egyből gyanús lett nekem ez az egész! Szaladok át a szomszédasszonyhoz, a Lizához, mer cigány az is, hátha ő érti! Mondom neki:

– Liza – mondom –, figyelj: a Szilvi most imádkozik a Jóistenhez, hogy én elvetéljek! Még gyertyát is gyújtott hozzá! Isten bizony azt kéri a Jóistentől, hogy veszítsem el a gyerekemet! Mer – mondom – annyira

szerelmes a Bercibe, hogy útjába van neki az én gyerekem! Most mit csináljak?!

– Semmit – aszondja a Liza –, ne szarj be! Menj a közértbe, vegyél HÉT gyertyát, menj el vele a templomba, gyűjtsd meg mind a hetet, térdelj le, imádkozzál – aszondja –, tedd vissza rá az átkot! Tedd vissza rá!

– Jó!

Nem mentem azér a templomba, mer mondom minek: van itthon egy szentképem, másnap, hogy nem volt itt a Szilvi, kiraktam a szentképet, előtte gyűjtöttem meg a hét gyertyát – de nem kértem én mást a Jóistentől, csak annyit, hogy amit a gyerekemre tett a Szilvi, meg rám, azt adja vissza őneki, azt fordítsa vissza rá a Jóisten!

Három nap múlva: a Szilvi kiesett a harmadikemeleti ablakból, gerinctörés, farcsonttörés, kulcscsonttörés, állkapocstörés, minden az égvilágon –

Na. Hát ezek után ne higgyek Istenbe? Hát valami logika csak van azér ebbe, nem?!

Először azt se tudtam, hová lett a lány! Mer csak annyit mondott, lemegy Győrbe a gyereket meglátogatni – aztán három hétig semmi. Három hét után Győrből jött a levél, az intenzíven írta a Szilvi: „csúszok-mászok, gipszbe van mindenem, azér nem jelentkeztem, mer két hétig a POHARAT nem tudtam odébbtenni, ANNYIRA beteg vagyok” – de alig lehetett elolvasni! Megtudtam aztán: meglopott egy manust, elvett tőle kilencezer forintot, de a csávó észrevette, rázárta az ajtót, a Szilvi meg ki akart mászni az ablakon, kipottyant – kész. Hát akkor nincs Isten?!

Szóval, ez egy érdekes kérdés, Isten, meg ezek a dolgok – én HISZEK Istenbe! Mer különben is valamibe hinni kell, és akkor hozzá ilyenek is, mint ez – szóval én hiszek ebbe! – Habár most csalódtam Istenbe, mer vettem a gyereknek egy rózsafüzért, és azóta ilyen nyugtalan – szóval fene tudja. Úgyhogy most azóta inkább Allahnak próbálok imádkozni – mittudomén –

Na elég az hozzá: így szabadultam meg végre a Szilvitől.

Ezután volt, hogy kijött a rendőr, hozta az értesítést, hogy a Bercit fölhozták Pestre, itt van a rendőrségen, bemehetek hozzá ha akarok – és akkor ez a kretén fogta magát, az Elemér, és bejött velem ő is a beszélőre, erővel! Hogy ő hozzám tartozik!

Hát ez elég nagy törést hagyott a Bercibe. Ugyanis az a helyzet, hogy a rákokba minden bennük marad: nem tudnak felejtetni, képtelenek

megbocsájtani!

Szóval, beállítok a szeretőmmel, vagy a volt szeretőmmel, vagy hogy mondjam, mondjuk a másik fiúmmal -hát gyönyörű volt. De akkor már én is eszerint – hát ha egyszer már így alakult, akkor ezt kell szeretni!

– Nézzed Berci – mondom neki –, jól alakultak a dolgaim – mondom –, úgyhogy mi lenne, ha szépen lemondanál a gyerekről? Te is nagyon gyerek vagy még hozzá, hogy gyereked legyen – mondom –, szóval mindenhogy jobb lenne! Én meg fölnevelném az Elemérrel.

– Nem Éva – aszondja a Berci –, azt nem. Én SOHA nem tudnék lemondani erről a gyerekről! SOHA!

– Jó – mondom –, Berci, akkor figyelj ide – mondom. – Akkor meg ott tartunk, hogy megvárlak. Próbáljuk meg! – mondom. – Nagyon szeretlek, hazavárlak, és megszülöm neked a gyereket! Szia!

Ennek a maflának meg elmagyaráztam, hogy hát ez van, na!

De kirúgni meg továbbra se tudtam! Sehogy nem bírtam kipaszírozni a lakásból, mer senki nem segített, mindenki félt tőle – hát senki nem merte még úgy komolyabban beterrorizálni az Elemért! Végre nagynehezen elpateroltam a hűgához a Práter utcába –

Berci hazajön június 18-án – és ez a marha már megin itt van!

Mondta nekem mindenki, hogy a Berci nagyon fél az Elemértől – de én meg nem hittem el. Mer minek félne? Ő van fölénybe: hát pillanatnyilag én terhes vagyok tőle! És igaz hogy ő cigány – de esze meg van neki! Az Elemérnek csak ereje van – de a Bercinek meg rengeteg esze is hozzá! És lényegében mindenhez ész kell, az erő, az magába kutya füle! Úgyhogy én úgy vettem, hogy ha arra kerül a sor, a Berci simán le fogja győzni az Elemért! Mer hát azér a Berci is elég kemény legénynek látszott, szóval –

Na hát nem így lett.

Hanem, kapásból: ahogy a Berci kijött a börtönből és megérkezett haza, az Elemér egyből neki:

– Ide figyelj – aszondja az Elemér a Bercinek. – Amíg én benn voltam a börtönbe, te bántottad ezt a vékony, gyöngy, harminc kilós lányt?! Te MOcsok, te SZEmét, te ÁLlat! – és ÖSSZEVISSZA verte a Bercit! De ÖSSZEVISSZA! SZARRÁ!

A Berci meg letérdelt az Elemér elé, égnek emelte a kezét, és ZOkgva könyörgött az Elemérnek:

– Elemér – aszondja –, mit akarsz, itthagyjam? Itthagynom ha akarod! Itthagynom, CSAK NE BÁNTS!! – és PAtakba ömlött a könnye!

– Te RROhadék, te FOS CSÍRA! – aszondja az Elemér, és csak verte tovább a Bercit, meg köpdöste – ott, előttem!

Kihívtam akkor az Elemért a konyhába, úgy mondtam neki:

– Ide figyelj Elemér – mondom. – Nagyon szép amit csinálsz – mondom. – De én terhes vagyok – mondom –, és énnekem nem hiányzik ez a botrány, meg ez a veszekedés. Úgyhogy – mondom – volna egy javaslatom. Adjál ide valamennyi pénzt, elmegyek innen, elmegyek a húgodhoz a Práterbe, te meg – mondom – azt csinálsz amit akarsz. Ha kitaposod a Berci beleit, akkor kitaposod, engem nem érdekel, mer – mondom – én most elmegyek!

Július 7-én volt a Bercinek a születésnapja – na azt is úgy ünnepeltük, hogy az Elemér agyba-főbe verte a Bercit. Úgyhogy akkor aztán tényleg elmentem. A Berci meg jött utánam. Szóval szabályosan szökésbe voltunk, itt aludtunk, ott aludtunk, ahol lehetett, én ugye már ki voltam írva szülni, de persze mindenem otthon, néha megpróbáltam hazamenni, háthogyha lelépett már az Elemér, de közbe a Berci lépett le, eltűnt, sehol nem volt, csavargott, szórakozott, egyszer meg, épp egy barátnőmnél aludtam, már jöttek a fájások, hát, megjelenik a Berci: az Elemérrel, nagy haverságba, persze jó részeg mind a kettő – de aztán ott is elkezdi játszani az eszit a Berci, megin kezdődik a cirkusz –

na, mondom, nekem most már elég. E-LÉÉÉG!!! Eljöttem akkor onnan is, elszőktem, eljöttem haza, ide a Bacsó Bélába. Engem nem érdekel tovább egyik se!

Egy napig: csönd. Akkor befutott az Elemér. Na, fogtam: elvitettem a rendőrökkel. Akkor megin egy nap béke – bevágódik a Berci. El kellett volna vitetnem őt is! Tudom hogy el kellett volna vitetnem! De nem vitettem el, beengedtem. Mer hogy így meg úgy meg amúgy, ő most már itt szeretne maradni – hát jó. Itt is maradt akkor két napig, csöndbe – harmadik nap eltűnt, maradtam megin egyedül. A gyerek meg sehol! Már időn túl voltam, de a görcseim is visszamentek! Úristen!

Három napig nem láttam egyiket se – harmadik nap, egy reggel: Berci.

– Figyelj ide – mondom neki –, oda menjél, ahol voltál!

– De – aszondja – éhes vagyok.

– Éhes vagy? – mondom. – Nyaljál sót, akkor majd szomjas is leszel! Engemet – mondom – nem érdekel, hogy éhes vagy! Mer – mondom – kész, a mi életünk kifűjt! Én nem szórakozok veled többet – mondom –, ezt még megcsinálhattad velem hajdanán, de most már más időket élünk! Ha

éhes vagy – mondom –, ott van, csinálj magadnak ennivalót, de tőlem már ne várjad! Mer -mondom – azok az idők elmúltak, visszahozhatatlanul!

Hozzá is fogott szépen, hogy csinál magának rántottát – na ilyet se láttam még –

– Berci – mondom neki –, mégis, hol voltál?

– Hát – aszondja – lenn voltam Pécsen. Adódott valami – aszondja –, és lementem, háthogyha összejön a dolog, pénz, ez-az –

De nagyon elő tudja adni a dolgokat a Berci! Kurvára ért hozzá! Úgyhogy megin: MINdent elhittem neki! Jó, egye meg a fene, megbocsájtottam, puszi, minden –

Délután – Berci megin nem volt itthon, kiment „valamit elintézni” – beállít egy buzi. Valami Csabi. Idegen, sose láttam még. De tök részeg az is. Hogy hol a Berci. Mondom neki, hogy épp nincs itthon, mer három napig Pécsen volt, most meg el kell intézni neki valami sürgős ügyet – a buzi csak hallgatja. És röhög. Én meg csak nézek –

– Ide figyelj – aszondja. – A Berci nem Pécsen volt.

– Hát hol volt?

– Nálam volt – aszondja a buzi. – Velem volt. Évek óta viszonya van velem! Most – aszondja – visszajött hozzád, mer elfogyott a pénze. De – aszondja – ha lesz megint egy kis pénze, jön majd megin hozzám! Ha pénze van – aszondja –, olyankor mindig csak nálam keresd!

És stimmel, minden stimmel! Amikor elment a Berci, volt nála nyolcezer forint – négyezerért vett magának egy cipőt, a többi meg elbaszta a buzikkal! Úgyhogy amikor megjött, már tőlem kért megin! Meg a többi is mind stimmel, órára, percre! Hogy mikor ment el tőlem, mikor jött vissza – minden! Mer apróra elmondta az egészet ez a Csabi, hogy a Berci szerda este 7-kor futott be hozzá, két üveg vodkával – meg mindent az égvilágon! Mer én kifaggattam a kis buzi gyereket mindenről – hát kíváncsi az ember!

– Figyelj – mondom –, én nem értem ezt az egészet! Mégis – mondom –, hát mit csináltok egymással?

– Hát – aszondja – a Berci a bika.

– És – mondom – mit csinál egy bika?

– Hát – aszondja – a Berci elkezd simogatni, meg minden, és akkor, szóval –

– Na! – mondom. – És akkor?? Mégis, hát csókolóztok? Vagy mit csináltok?!

– Hát – aszondja – én nem szeretek csókolózni.

– Ja – mondom –, szóval a Berci akarna, csak te véletlenül pont nem szeretsz csókolózni. Meg biztos csináltatok is – mondom –, csak egyikőtök nem szereti, és – mondom – az nem a Berci! Úgyhogy – mondom -akkor csináltatok inkább mást!

Mit mondjak, begörcsöltem egy kicsit – de azér a szülés még mindig nem jött!

Még akkor két napig magamba tartottam ezt az egészet – de tovább nem bírtam. Hazajön egyik este a Berci, mondom neki:

– Figyelj ide Berci – mondom. – Gyere – mondom –, üljünk le. Figyelj rám! Ne haragudj hogy megtudtam, mer nem tehetek róla – mondom –, mer nem én akartam megtudni! De azér – mondom – hadd kérdezzem meg: hát hogyhogy a Donáti utcát összekevered Péccsel? Hát a Donáti utca annyira van Pécestől, mint Makó Jeruzsálemtől! Hogy kerültél mégis Pécs helyett a Donáti utcába?? – mer ugyanis a Donáti utcába van egy ilyen buzi központ, ott tanyáznak a buzeránsok.

Láttam, hogy nagyon meglepődik – de még mindig nem akarta mondani. Már tudta, hogy valamit tudok – de még mindig csak arra volt kíváncsi hogy mennyit.

– Ezt most mér mondod? – aszondja.

– Mer – mondom – te a Donáti utcába voltál.

– Nem voltam a Donáti utcába – aszondja.

– Jó – mondom –, ne fáradj: megmondták hogy ott voltál!

– Na rendbe – aszondja –, ott voltam! És akkor mi van?

– Nézd Berci – mondom neki –, ne strapáid magad, mer tudok MINDENT!

– „Mindent”?? – aszondja. – MIRŐL??

– Hát – mondom – hogy a Csábinál voltál, hogy lefeküdtél a Csábival, nála is aludtál! Berci – mondom –, HOGY van ez az egész, Berci MI EZ??

– Hát – aszondja – most azt hiszed rólam hogy buzi vagyok?!

– Nem „hiszem” – mondom –, hanem TUDOM!

– Megbolondultál te?! – aszondja. – Igen, ott aludtam a Csábinál, de épp csak annyi hogy ott aludtam!

– Ne vesződj – mondom –, MINDENT tudok! Még azt is elmondták nekem, hogy két üveg vodkát vittél föl a Csabihoz, pedig már akkor se voltál józan; meg hogy –

Zavarba volt eléggé, már akkor tudta, hogy tényleg majdnem mindent tudok.

– Na figyelj ide akkor – mondom neki. – Figyelj: engem nem érdekel, hogy mi van. Mer – mondom – most már napokon belül szülök, és – mondom – én tényleg nem hiszem, hogy egy fiú, egy buzi-kurva el tudna venni téged tőlem! Berci – mondom –, figyelj: engem az se érdekel már, ha biszex vagy, mer – mondom – én akkor is NAGYON szeretlek téged! Csak – mondom – az Istenér, hát hagyd abba ezt az egészet! Azér mégis: hát én VALAKI vagyok, kérdezd meg a Váci utcába, vagy kérdezd meg a kurvák közt, vagy AKÁRHOL, mer azér én még mindenütt KIRÁLYNŐ vagyok! Hát nekem mindenütt irigyeim vannak! Úgyhogy – mondom – ez a két dolog nem fog így összejönni! Ezer mondom Berci, hogy hagyd abba ezt, hagyd abba!

Na, a lényeg, hogy MEGIN kibékültünk. Megin összejöttünk, meg minden –

Akkor legalább ennyit tudtam már: a Berci biszex. Hát most már nincs mese, most már BIZTOS hogy az! Mer hogy nekem csinált egy gyereket, avval tulajdonképpen nem sokat bizonyított! Amikor ilyen dolgok mentek, de zsinórba: szaladok át a közértbe, megyek keresztül a téren – és elkap a kis buzi gyerek:

– Macska – aszondja –, figyelj: viszonyom van a fiúddal –

Ami azér nem egy könnyű dolog – hát ez elég rossz, ez NAGYON rossz! És akkor elég jó környéken is lakunk, a kurvapiac közepén, akármerre lép ki a kapun, mindenütt a kurvák, stricik, buzeránsok, minden –

De hát mindegy: biszex – ez van, ezt kell szeretni! És én annyira szeretem a Bercit, hogy azt mondtam: engem ez se érdekel, SZERETEM, és kész! Mer TÚLSÁGOSAN szeretem! Csak közbe ő meg nem tud szeretni. Mer buzi. Hát annyira buzi, hogy még azt se akarta elhinni, hogy tőle van a gyerek! Ilyen, hogy a szabadulása napján: hogy most ülünk le, beszéljük meg, kitől van a gyerek!

– Megörültél?! – mondom. – Hát TŐLED! Nem, hiába, nem akarta elhinni.

– Na figyelj ide – mondom. – Én BIZTOSRA tudom, hogy tőled van. De – mondom – azér csináljunk egy ilyen játékot: én megszüölöm a gyereket, te megnézed, és csak akkor ismered el, ha olyan mint te! Én – mondom – terád bízom a döntést! Na?

– Hát – aszondja –, jó majd meglátjuk –

Szóval, nem volt ez azér egy kerti mulatság. Volt olyan, hogy éjjel elkezdődtek a tolófájások, itt álltam egyedül, a Berci persze kurvazott

valahol – hallottam előtte ilyen eseteket, hogy egyik asszony itt volt egyedül a lakásába, elkezdődött a szülése, ordított mint a sakál, meg nekiállt ütni-verni mindent, hogy meghallják a lármát, valaki bejöjjön – oké, de ide hozzám KI fog bejönni? Úgyhogy inkább hajnal 3-kor kiálltam a kapuba, hogy mégis, ha begörcsölök, vagy akármi, legalább megtaláljanak – nem mertem egyedül lenni, hát azt se tudtam még, mi az a szülés! Reggel 8-kor jött a Berci, visszavitt a lakásba. Délután megjött az Elemér, elmeséltem neki -jót röhögött. Hogy ő minden jót megadott nekem, vigyázott rám, meg minden az égvilágon, én meg mégis evvel a szemétládával kötöm össze az életemet –

Még akkor olyan is volt, hogy a Berci az Elemérrel ment el szórakozni. Félelemből! Mer annyira be volt már szarva az Elemértől, hogy inkább elment vele inni! Akkor is egy barátnőmnél voltam már, hogy ne legyek egyedül, oda rohant föl értem a Berci, hogy azonnal menjek, mer az Elemér ott van a lakásba, és nem lehet kidobni mer részeg, tör-zúz mindent, a lakás már romokba-

– És – mondom neki – én MIT tudok csinálni?! Nem mondanád meg, hogy mit csináljak az Elemérrel ÉN, ha te nem bírtál vele?!

Hát, ő nem tudja, de valamit csinálni kell!

– Jó – mondom –, gyere a Béerefkára, jelentsük föl! Mentünk – ez már úgy 12-e lehetett, éjjel, bementünk, a Berci is jött velem. Én szépen előadtam, hogy mi a helyzet – a Berci meg addigra meggondolta magát: ő nem is tud semmiről!

– Hát – aszondja a nyomozó – hogy került be az a férfi a maga lakásába?

– Úgy – mondom –, hogy az élettársam beengedte!

– Meghülyült maga?? – aszondja. – Tudja mit kéne a maga élettársának csinálni? Ott kellene állnia maga mellett, egyik kezébe kés, másikba balta, úgy kellene védeni magát, nem pedig hogy a volt szeretőjével szórakozni!

– Ebben maximálisan igaza van – mondom –, csakhogy az élettársam nagyon fél ettől az illetőtől!

A Berci meg ott hallgatja az egészet.

– Mit beszélsz itt összevissza?! – aszondja. Egy SZÓ nem igaz az egészből! Mi van – aszondja –, hülye álmaid vannak? Vagy mi a kurva anyád?! Gyerünk – aszondja –, indulás haza! Nyomás, mer mindjár fölrúglak!

Akkor már rég szülnöm kellett volna. Hazajöttünk, az Elemér itt feküdt a konyhába, elájulva, a hányás közepén, minden végigokádva –

Másnap visszamentem a barátnőmhöz, de a Berci ottmaradt, nem merte otthagyni egyedül az Elemért. Utána hallottam: következő este ott futballozott az Elemér a Bercivel, széjjelrúgta veséjét, gyomrát, mindenét. Szülés előtt mégegyszer hazamentem – a lakás SZANAszét, bepisálva, beszarva, függöny letépve, poharak, tányérok összetörve – – Összetakarítottam, rendberaktam még mindent, az Elemért elvittem a rendőrökkel, úgy mentem be szülni –

Amíg a gyerekre vártam, unalmas óráimba elolvastam anyósom leveleit, amiket a börtönbe írt a Bercinek. „Azt a tetves kurvát pedig hagyd ott”, azt írja az öreglány, de majdnem mindegyikbe, „vigyázz nagyon, nehogy már tőled szüljön gyereket”, „hát nézd meg az életvitelét, a fél Budapest keresztülment már rajta” – miközben én HOLT becsületesen vártam a Bercit, férfi nélkül kivártam a fiát, mer ez az igazság! Mondjuk így apró-cseprő dolgokba persze beleestem, mer pénzt kellett valahonnan szerezni, meg hát valamit valamiér! De valójába nekem férfihez ÚGY közöm nem volt! És anyósom meg nem is tudhatott rólam, mer nem is foglalkozott velem egyáltalán – hát annyit foglalkozott velem csak, hogy a Berci január 14-én hazahozott egy tévét, január 18-án a Bercit elvitték, és február 2-án anyósom beállított és elvitte a tévét, tovább egyszer se láttam! De azér a leveleibe én vagyok az ilyen kurva, olyan kurva, amolyan kurva – hát ez egy ilyen család, na! „Nehogy már elhidd kisfiam, hogy tőled van a porontya, SZÁZ apja van annak, de egyik se te vagy!” Meg ilyen, hogy „minek neked gyerek, kisfiam, kimész, EZER ilyen nőt találsz magadnak, és akkor tiéd az életed!” Szóval hogy inkább csak kurvázzon, inkább legyen a Bercinek minden napra másik rihe – mer akkor mégis valahol megmarad neki magának a kisfia!

Július 9-ére voltam kiírva, de már aszittam sose fogok szülni, álmodtam csak az egészset – na július 20-án végre megszülettem. Hajnal 4-kor megvolt a gyerek.

Nem ez a szőke, mint én vagyok – tiszta koromfekete. Szóval a Berci, tökéletes papa –

Hogy honnan tudták meg hogy most szülök, fogalmam sincs, de délután 5-re már ott volt az egész família. És pontosan láttam anyósom arcán a diadalt, hogy „na te RROhadt RRINgyó, most lebuksz, kilenc hónapig hülyítettél, hogy a fiamtól van a gyereked, de most minden kiderül!”

Aztán megmutatták neki a gyereket – és eleredtek a könnyei.

– Na? – mondom. – Nyertem?

– Gyere hozzánk – aszondja –, költözz mihozzánk – Csak akkor még, úgy fél 6 körül: beállít az Elemér.

Mer hát ő nem maradhat ki ebből se! Amikor elvitettem, ráverték egy hónapot káemkáér, levitték Baracskára – de ez a marha nyóc nap után megszökött, 20-án már ott volt a kórházba. Becammogott, megállt az ágyam mellett, csak áll, mint a bánat, NÉZ –

Na csinált olyan botrányt az anyósom, hogy zengett a kórház!

– Mondjad már neki, hogy kitől van a gyerek!! – de ÜVÖLTVE!

– Hát – mondom – tőle semmiképpen nem lehet! Mer – mondom – tizedik hónapja vagyok a Bercivel – mondom –, ilyen túlhordásról én még soha nem hallottam, hogy őtőle legyen a gyerek!

Még szerencse hogy a betegtársaim olyan rendesek voltak, ők tuszkolták ki anyósomat –

– Kérem, legyen szíves eltávozni, 6 óra múlt, lejárt a látogatás, és itt betegek vannak, nem lehet itt kiabálni

De még a lépcsőházat is végigbömbölte anyósom:

– Hatóságira fogom vinni a gyereket!! Hatóságira fogom vinni!!

– Az ÉN gyerekemet SEHOVÁ nem viszi! Az anyja én vagyok, és anyajogú társadalomba élünk, ÉN döntöm el hogy a gyerekemmel mi lesz! A papát meg magának adom, fújja föl!!

De jó, engem tényleg nem érdekelt: 23 éves fiú, gyerek még ő maga is, valahol talán akarta a gyereket, vagy érdekesnek találta a dolgot, nem tudom – de nem számít már: énhozzám nem kell hogy ragaszkodjon!

Aztán három nap múlva anyósom pofátlanul fölhívott, hogy ne haragudjak, de ő ideges volt. Na ettől meg én lettem ideges! Szépen el is apadt a tejem.

Meg kaptam egy mandulagyulladást is, úgyhogy a kórházból kénytelen voltam tényleg anyósomhoz költözni, ott is voltam két hétig –

De a Berci közbe sehol! Két hét után anyósom leutazott Miskolcra, már nem is tudom kicsodát meglátogatni a börtönbe – na akkor került elő a Berci. Még aznap ki is dobott, a gyerekkel együtt – úgy csavarogtam az utcán a negyven fokos melegbe a háromhetes kisgyerekkel, buszmegállóba ettettem, nem fogadott be senki, hazajönni nem mertem, mer itt volt az Elemér – Úristen, mi lesz velem, csak vernék már agyon egymást, vagy valami!

Hát aztán nem bírtam már tovább, nem érdekelt már hogy mi lesz, hazajöttem – Elemér kapásból leöntött Hippóval, átmenekültem a gyerekkel

a szomszédba, a Lizához, úgy hívtam ki a rendőrséget, megin elvittem az Elemért, de jött helyette a Berci, az is jól megvert –ketten vernek, visszamentem megin anyósomhoz, ott voltunk megin egy hónapig, de onnan megin hazaszöktem, anyósom meg ottfogta a gyereket, húú –

Szülés előtt dugdostam még valamennyi pénzt, hogy majd azt adom az orvosnak – mire bementem a kórházba, a Berci megtalálta, úgylátszóan egy fillér nélkül mentem szülni – bele is halhattam volna! Volt még egy nagyon szép fülbevalóm, tizenkétezret ért legalább, azt még átvittem a Lizához, hogy majd ha megjövök a gyerekekkel, eladom a fülbevalót, kihúszom rajta valahogy amíg elintézek egy méltányossági gyest vagy valamit – hát a Berci addig fenyegette a Lizát, hogy a fülbevalót is kicsikarta tőle, elvitte, eladta, a pénzt elköltötte – úgy jöttem haza, hogy egy VASAM nem volt sehol, a Berci az utolsó SZÖGET is elvitte közbe a lakásból!

De nem igaz hogy itt mi fogadott engem! Én ugye a kórházba meg anyósomnál, az Elemér persze börtönbe – na addig a Berci uralkodott itt a lakásban, és ESZMÉLETLEN hogy mit művelt! Itt kurvázott, itt szobáztatott, meg rendezte itt a nagy buzeráns bulikat – ablakok beverve, minden összetörve, minden széjjeldobálva, a buzik az összes ruháimat fölpróbálták, bemocskolták, összetépték mindet – KEGYETLEN ami itt volt! A koton-gumik mindenütt széthányva, mer ugye a buzeránsok vizet töltenek a kotonba, úgy csinálnak maguknak mû-mellet, a leves, amit még utoljára főztem, széjjellocsolva a konyhába, a szobába, és itt nem volt egy centiméter, amin ne száradt volna vastagon a geci – én beléptem az ajtón, a karomon a gyerekekkel, és elfakadtam sírva, és nem bírtam abbahagyni, órákig csak rázott a sírás, aszi-szem akkor átestem egy idegösszeroppanáson –

Másnap jöttek a kurvák, mesélték: – Éva – aszondja a lány –, ami itt ment, az EMBERTELEN. Azt el nem tudod képzelni, mer ilyet te még nem láttál! Hát – aszondja – itt csókolózott a kapuba a kis buzi kölökkel, még annyit se tett meg, hogy elmenjen vele a szomszéd kapuig!

Akkor szakítani akartam vele. Jött – kidobtam. De keményen.

Három napig takarítottam, mostam, súroltam, közbe egyfolytába csak hullott a könnyem, enni három napig nem ettem, csak szoptattam és pucoltam a koszt – negyedik nap, mikor újra tiszta volt a lakás: visszavettem a Bercit. Visszafogadtam –

Szóval, ilyen zavaros az én életem

Mer RETtenetesen aljas! Hát esküszöm, hogy ennek az egy TIZEDE elég lenne hozzá, hogy egy normális nő már ne foglalkozzon vele tovább, kirúgja a picsába, rá se nézzen többet! Én viszont –

Mer hát szeretem. NAGYON szeretem! Hogy MIT szeretek rajta, nem tudom. NEM TUDOM! Nem tudom, nem tudom hogy mi van benne, de hát szeretem! Most már úgy vagyunk, hogy azt hiszi, nem is szeretem – mer soha nem mondom. Most már az én titkom csak, hogy szeretem.

Úgyhogy most már csinálhat velem akármit!

És VALAMI csak lehet benne, ha nekem így is jó, ha még mindig kitartok!

Meg az is talán, hogy én már megtanultam: szép tányérból jóllakni nem lehet. Akármi van abba az aranyos tányérba! Ez meg: törött, csorba, még piszkos is, csak krumpli van benne – mégis jobban esik, mint egy EKKORA HATALMAS libacomb a csicsás tányéron, ehhez több a gusztusom!

Meg a horoszkópom is nagyon sokat számít ebbe. Az hogy oroszlán vagyok. Mer nem bírom elviselni, hogy egy ilyen kis vacak valamit, egy szar kis RÁKot ne tudjak eltaposni! Mer micsináljak, nekem ez az izém, hogy én mindenkit csak legyőzzek! Hát ez az uralkodási vágy, ez benne van mindenkibe – de én nem BÍROM elviselni, hogy én ne győzzek, hogy a dolgok ne úgy legyenek, ahogy én akarom! – A Gáspár egyszer azt mondta nekem, a Faragó, hogy majd akkor fogok egy normális embert találni magamnak, ha nem legyőzni akarom, ha nem diadalmaskodni próbálok rajta, hanem csak élni vele – lehet hogy így van. De mindegy. Mer én azt az embert már úgyse fogom megérni.

Most valamelyik nap benn jártam valamiér a Váci utcába – hát nekem valósággal összeszorult a szívem. Hogy ott MI van! Azok az ÉKszerek, azok a BŐrök, azok a RUhák – elképesztő! Minthogyha Párizsba lennénk, vagy Nyújorkba, vagy akárhol! KEGYETLEN! Pedig amúgy nincs egy könnyű helyzet, eléggé le vagyunk maradva mindenbe – de a mostani Váci utca!

És ha úgy belegondolok, hogy én is ott éltem valamikor – és most meg semmi. SEMMI, az égvilágon! Jött egy nagy zuhanás, és egyszercsak ledekkoltam itt a Nyóc kerületbe, ebbe a nyomorba – ez rossz ám, ez NAGyon rossz! Hát normális vagyok én, hogy ennyit tudok engedni a nívómból?!

Szóval néha hiányzik. És nem kárpótlás az se, hogy van egy gyönyörű életerős gyerekm – mer én úgy képzeltem, hogy a gyerekm is gyönyörű lesz, meg én is! És akkor most itt a gyerek – a mama meg tropára van menve. Hát TELJESEN, hát nézz rám: TOTÁLKÁROS vagyok! Ezek itt nem is olyan rettenetesen régi fényképek, mer három évesek csak – de hát ég és föld! Az a múlt, meg ez a mostani helyzet – össze nem lehet hasonlítani! Szép voltam, nem? Hát egy KIRÁLYNŐ! Ezek a ruhák, meg mindenhol az ékszer, az arany – valahol ez volt az éltető elemem, ez a három: az ékszer, az arany, meg a pénz. Meg akkor úgy képzeltem még, hogy a gyerekm is úgy fog majd élni, ahogy EMBER nem él a Földön, mer egy Krozus lesz az én gyerekm – na, hát ehhez képest most –

De hogy így végignéztem újra a Váci utcát, úgy eltökéltem: leszek én még ott is megin, esküszöm az életemre, visszamegyek még majd! Leszek én még királynő!

Nem lesz könnyű, mer azokat az ékszereket újból összeszedni, az legalább egy olyan másfél év, ha meg most megin terhes vagyok, mer több mint valószínű az vagyok –

Jaj Istenem, most mér bõg ez a gyerek? Mi baja?! Lehet hogy megin éhes?? Hát most evett! A sütötökhöz megy a tej? Megpróbálom. Persze helye sincs itt elég — A cumidat meg kidobtad megin, most moshatom – kész örület ez a gyerek! Az apádat meg úgyis megöletem, esküszöm az életemre: LEGYILKOLTATOM az apádat! Addig úgyse nyugszom! Na, egyél. – De gyönyörű gyerek, nem gyönyörű?!

HONTALAN VAGYOK A HAZÁMBAN

ROSTÁS KÁLMÁN, 32 ÉVES

Amennyire az életrajzomat ismerem, annyit tudok, hogy Budapesten születtem, a VIII. kerületben, a Mosonyi utcai börtönkórházban.

Mer anyám valami bűncselekményt követett el és éppen börtönben volt – az előzményekről semmit nem tudok.

Hat hónappal a születésem után elvettek anyámtól -így kerültem állami gondozásba.

Először Kiskunhalasra adtak ki, nevelőszülőkhöz, ott voltam bölcsődés, majd óvodás is, még az általános második osztályát is Kiskunhalason jártam, utána helyeztek át Hajósra, Bács-Kiskun megyébe, állami fiúkollégiumba. Ott jártam végig az általános iskolát. Utána Bajára küldtek, mezőgazdasági gépszerelő tanuló lettem. Én választottam ezt a szakmát – már úgy érte, hogy a beiskolázásnál a hajósi tanárok felkínálták nekünk a lehetőségeket, meg elláttak minket tanácsokkal, és akkor én az elég szűkös választékból valahogy ezt szúrtam ki, már nem is tudom hogy milyen indokok alapján.

Elkerültem akkor Bajára, és – hát erre jól emlékszem: rettenetesen vágytam vissza Hajósra, ahol hát a gyerekkorom nagy részét töltöttem. Ahogy most így visszagondolok rá, elég zord hely volt az a hajósi intézet, kemény szigorral neveltek minket – de hát akkor én ahhoz szoktam hozzá, mást nem is nagyon tudtam volna elképzelni, és szerettem ott lenni. Amióta csak az eszemet tudom, én mindig nagyon más voltam mint a többiek, és mindig sokat szenvedtem a megértés hiányától – túl érzékeny gyerek voltam valószínűleg. Ebből is jöhetett, hogy most aztán kutyaúl kínlódtam Baján, rettenetesen egyedül éreztem magam és komolyan megviselt a váltás – egy súlyos lelki törés volt ez nekem. Pedig talán ez az intézet se volt rosszabb mint a többi, elég sok programot csináltak nekünk, nyáron még táborozni is vittek minket -valahogy mégse tudtam beilleszkedni az új környezetbe. Megpróbáltam feleleveníteni a kapcsolatot a halasi nevelőszüleimmel, mer őket is eléggé szerettem, és reménykedtem, hátha majd ők elvisznek Bajáról – de hát ott közbe felbomlott a család, minden megváltozott náluk és nem tudtak már velem foglalkozni, még a szünidőbe se. Úgyhogy maradtam Baján.

De csak egy évre. Az általánosba én mindig jó tanuló voltam, majdnem mindig kitűnő – Baján viszont teljesen leromlott az átlagom, és nem tudtam megszeretni ezt a gépszerelő szakmát se. Állandóan a lelkemmel voltam elfoglalva, barátok meg sehol, a közösségen is kívülmaradtam, külön voltam mindenbe – szóval nem ment ez az egész. És akkor a tanáraink úgy döntöttek, hogy ne erőltessük a dolgot, és továbbpasszoltak Kecskemétre, a megyei Gyivibe.

Ebbe az időszakba kezdett engem erősen foglalkoztatni, hogy vajon vannak-e szüleim, kik a szüleim, hol vannak, mit csinálnak – 15 éves voltam, serdülő gyerek, teli lelki bajokkal, és rájöttem, hogy rettenetesen szeretném megismerni a szüleimet. Elő is adtam a problémámat az egyik nevelőtanáromnak, aki meg is ígérte hogy segít. És tényleg, a gyámhatóság és a rendőrség közreműködésével sikerült is kinyomozni a szüleim hollétét. Akkor tudtam meg, hogy amikor anyám terhes volt velem, börtönbe került, megszült engem, aztán még letöltötte a kétéves büntetését – apám viszont nem várta meg, hanem új életet kezdett. Aztán anyám szabadult, és új életet kezdett ő is – amihez én már nem kellettem, úgyhogy akkor lemondott rólam. Így tudtam meg a Pásztor 346

Gyula bácsitól, az igazgatónktól, hogy anyám férjhezment és Szolnokon lakik, a Nyúl utcába.

Úgyhogy akkor engem át is helyeztek Szolnokra, a Szolnok megyei Gyivibe. Annak reményébe, hogy hátha majd össze tudok jönni anyámékkal, talán még kialakulhat köztünk a rokoni kapcsolat. A szolnoki intézet jóváhagyásával el is kezdtem látogatni anyámékat.

De hát nem jól sült el a dolog. Egyrészt miattam. Ugye, én annyit tudtam, hogy „Szolnok, Nyúl utca 81” -amikor aztán először odamentem, akkor derült ki, hogy a Nyúl utca egy cigánytelep. És egyből világossá vált, hogy az a világ, amibe ők ott élnek, nekem teljesen idegen. Szörnyű putrik, ijesztően rossz életszínvonal, kosz, leromlott emberek, részegség, züllés – hát a hajam égnek állt! De őmiattuk se sikerülhetett ez a barátkozás. Mer a cigányok is olyanok, hogy nem tűrik az idegent. Én meg már idegen voltam nekik – hát a szagom is más volt már. Én igyekeztem volna, nagyon is igyekeztem, elsősorba érzelmi okokból, meg hát a szükség is azt diktálta, hogy forszírozzam ezt a kapcsolatot, mer szerettem volna már megszabadulni az intézettől – de hát hiába pedáloztam. Mer anyám se örült nekem. Volt úgy hogy megtűrték egy-két napra, akkor elzavartak, de egyszer meg is vertek, meg volt úgy is hogy be se engedtek. Se anyámmal,

se a testvéreimmel nem sikerült felújítani semmit. Anyám élettársa, az meg egyenesen késsel jött nekem, hogy mit akarok én tőlük, hogy azonnal hagyjam el az ő házat! Úgyhogy akkor egy-két hónap után fel is hagytam evvel a kísérlettel – hát ez se volt egy szívderítő élmény –

Azt hiszem különben, hogy ez általában is egy komoly gond, az állami gondozott cigány gyerekeknél ez mindig előjön. Hogy ha haza is találunk, nem fogadják már vissza őket. Mer nem ismerik már se a nyelvet, se a szokásokat, idegennek veszik őket még a testvéreik is -hát azok másba nőttek fel! –, de ők maguk se vágnak már arra az életre. És akkor ott maradnak üres kézzel, mind úgy maradnak, rokon nélkül, a semmibe –

Ezután Székesfehérvár következett. Szolnokról áttettek a Fehér megyei Gyívi-hez – fogalmam sincs, miért.

Talán mer ott kellett a munkaerő. Volt ott egy nagy munkásszállás, annak az egyik felső emeletét megtöltötték dolgozó állami gondozottakkal – és akkor a Fehér Megyei Állami Építőipari Vállalatnál dolgoztunk mint segédmunkások. Nevelőtanárok felügyeltek ránk, a keresetünket is ők kezelték, meg ellenőrizték a mozgásunkat – de ez pár hónap volt csak mindössze, utána megin visszahelyeztek a szolnoki Gyívi-be.

Szolnokon megin csak dolgoztam. Kihelyeztek minket különböző gyárakhoz, munkásszállásokra, segédmunkások lettünk, esetleg betanított munkások, de azér közbe az intézet pártfogása se szűnt meg. Aztán egy idő után az igazgatónk elhatározta, hogy engem áthelyeznek inkább Zalaegerszegre. Egy zárt intézetbe – de elmagyarázta a Kelemen Sándor bácsi, hogy közeleg már a nagykorúságom, jó lenne ha valami szakma lenne a kezembe, és Zalaegerszegen nagyon jó szakmákat lehet szerezni. Úgyhogy akkor így végeztem el a zalaegerszegi zárt intézetbe az ív- és lánghegesztő tanfolyamot.

Utána vissza Szolnokra. És akkor nemsokára elértem a nagykorúságot. A végén még kihelyezett az intézet a Vegyiművekhez, ott lettem betanított hegesztő, kaptam helyet a munkás-szálláson is – és evvel kész voltam: szabad lettem.

Sokszor gondolkoztam aztán ezen: lehet, hogy az intézeti nevelés nem is volt egy rossz iskola. Borzasztó keményen fogtak minket – de egyik-másik otthonba ez talán nem is volt egészen eredménytelen. Voltak olyan nevelők, akik tényleg nagy súlyt helyeztek a nevelésre is, tehát arra hogy belénkivódjon a magántulajdon fogalma, hogy ne lopjunk, hogy hazudni nem szabad, meg ilyesmik. De a másik részbe meg azt látom, hogy rengeteg

állami gondozott elzüllött. Akikkel én együtt voltam az intézetekbe, azok közül már senkivel sincs kapcsolatom, nem ismerem a sorsukat – de ha valahol egy bűnözővel találkozom, az majdnem biztos hogy valamelyik intézetből jött! Szóval, nem tudom –

Szolnokon nem sokáig maradtam. Nem éreztem, hogy kötne oda valami. Kevésre rá, hogy elmúltam 18 éves, fogtam magam, és – mint annyi más fiatal abba az időbe – feljöttem Budapestre. Két vagy három hétig pályaudvarokon éjszakáztam, nappal meg munka után jártam – aztán sikerült is elhelyezkednem egy gyárba, adtak munkásszállást is, és dolgoztam.

Csakhogy hát az volt a baj, hogy a munkásszállást én nem nagyon bírom. Pedig lehetne hozzá gyakorlatom, hiszen az intézet is eléggé hasonló – de hiába, én valahogy mindig kikészülök a munkásszállótól. Az is, hogy hétvégén legtöbbször hazautaznak, ünnepeken majdnem mindenki elmegy – nekem meg ugye nem volt hova menni, ottmaradtam egyedül. Érzelmileg nem könnyű ez. De hét közbe meg még rosszabb volt. Mer azok az emberek, az a durvaság, az állandó kártya, italozás, garázdaság, gyűlölködés – hát ezt én képtelen voltam elviselni. Ilyenek, hogy például egy munkásszállás a Kőbányai úton, egy barakképület, körülvéve szögesdróttal, benne egy jó csomó ember az ország minden részéből, pokoli egy társaság – egyszer a rendőröknek kellett kijönni uerhás kocsival, mer valaki le akart szúrni engem. Nekemjött a késsel, egy vadidegen pofa, nem ismertem, sose láttam előtte – csak úgy, mer éppen begolyózott!

Hogy az idegeimmel előjöttek a különböző problémák, valószínű ez is a munkásszállókra vezethető vissza. Mer én egyfolytába lelki beteg voltam a szállókon, nézni se bírtam, ami ott megy – közbe meg nem is csak néző voltam!

Úgyhogy előbb-utóbb mindig az lett a vége a dolognak, hogy megszöktem a szállóról – és akkor ott álltam az utcán. De inkább csavarogtam, fáztam, koplaltam, csak ne kelljen a munkásszállón lennem! Otthagytam a szállót, akkor egy darabig mindig a csövezésből jártam be dolgozni, az utcáról, meg a pályaudvarokról – amíg bírtam. Mer akkor már ettől készültem ki, a hidegtől, az éhségtől, az ázottságtól, a társtalanságtól, a reménytelenségtől – és egy idő után már nem voltam olyan állapotba, hogy bemenjek dolgozni. Akkor aztán persze már pénzem se volt, semennyi, lefogytam, tönkrementem – és csúsztam, zuhantam még lejjebb –

Általába egyedül csöveztem, vagy ha éppen mellém csapódott egy lány, akkor avval, de úgy társasággal, galerikkel én nem jártam soha. Az az igazság, hogy félttem is egy kicsit a többiektől – okkal. Mer bizony a csövesek között is vannak gyanús figurák, garázda elemek, sokszor még bűnözők is – úgyhogy én igyekeztem inkább távol maradni a többitől. De akkor viszont mi van? A süket magány –

Meg ami még iszonyú kínlódást jelentett, végig: az állandó üldözöttség. Szóval hát a rendőrök. Hogy mindig úgy kellett éreznem magamat, mintha egy bűnöző lennék – holott én soha nem nyúltam semmihez! És mégis, énhozzám mindig egyből avval jött oda a rendőr, hogy „hányszor voltál büntetve?”

– Hát – mondom – én nem voltam büntetve. – Azt kérdeztem: HÁNYSZOR VOLTÁL BÜNTETVE?!

– Értse meg – mondom –, NEM VOLTAM SOHA BÜNTETVE!

Ő csak rámnéz, és már BIZTOS benne, hogy én egy börtöntöltelék vagyok! És HÁNYSZOR bevittek csövezésből! Volt hogy benntartottak három napig, egyszer hat napig is, de legtöbbször fél óra múlva, egy óra múlva elengedtek. Elengedtek mindig – igen, de volt úgy, hogy EGY éjszaka NÉGYSZER, ÖTSZÖR is bevittek! Ez télen még hagyján, mer legalább addig is melegbe vagyok, ha nem vernek meg, ki lehet bírni – habár hát akkor is: a megaláztatás! Meg ez a borzasztó érzés, hogy nincs hová legyek! Hogy ugyanazon az éjszakán: bevisznek az aluljáróból, elengednek, egy óra múlva bevisznek a Nyugatiból, elengednek, rá megin egy órával bevisznek a Keletiből, utána meg bevisznek még a pusztá utcáról is, hajnalra már tiszta kimerült vagyok, egy roncs, egy mosogatórongy, esik a havaseső, lefekszem egy buszmegállóba a padra, elalszom – és ONNAN IS bevisznek! Hogy már BELEŐRÜL az ember! Iszonyú élet volt ez, állandóan rettegni a rendőröktől – úgy, hogy közbe bűntelen vagyok! Bevisznek, elvernek, elzavarnak, bevisznek, elvernek, elzavarnak -

– Meg ne lássalak még egyszer erre!

De hát akkor HOL LEGYEK?! Ahol csak voltam, engem mindenhol elűztek! Hogy már olyan érzésem volt: ki akarnak zavarni ebből az országból!

Olykor-olykor adódott egy romos ház vagy építkezés, egy jobb búvóhely, fedéllel – de hát az ilyen csövezőhelyeket általában a rendőrök is ismerték már, jött a razzia, pucolni kellett, vagy el is kaptak. Amikor aztán az összes pályaudvarról kivertek már, kapualjakba húzódtam be, hogy

legalább a szélről védve legyek kicsit – jön megint a rendőr, belevilágít a zseblámpájával a pofámba:

– Hát te mit csinálsz itt?! Hová akarsz betörni megint, mi?!

És bevisz, onnan is, és odabenn elkennek és kifaggatnak, elszámoltatnak, hol jártam, mit loptam, mit tudok erről meg arról a betörésről – hát egy döbbenet volt ez az egész!

Bementem egyszer egy presszóba, hogy megigyak egy kávé – akkor épp dolgoztam is, volt is egy kis pénzem. Épp április 4-e volt, de esett egész nap az eső, jól át voltam ázva – meg hát cigány vagyok, ez rám van írva, letagadni se tudnám, mindenki látja. És, valami táskások működtek ott, elemeltek valakitől egy táskát – én nem láttam az egészet, fogalmam sincs kik voltak, én csak ültem magamba egy asztalnál, szűrösöltem a kávémat. A tolvajok persze rögtön leléptek – aztán mikor befutottak a rendőrök, csak körülnéztek, és egyből engem szúrtak ki. Bevittek – de nem is kérdeztek semmit: NEKEM, és AGYBA-FŐBE vertek! Vállam, fejem, ahol értek, de úgy rámvágtak a gumibottal, hogy hasfali szakadásom lett, most is megvan még a helye, egy hosszúkás daganat.

– Állj a falhoz!! Na ki vitte el a táskát?

– Én nem vittem el.

– KI VITTE EL A TÁSKÁT?!

– Nem tudom, én nem láttam!

– Na álljál csak tovább, gondolkozzál, hátha eszedbe jut!

Kimentek – fél óra múlva vissza.

– Na, ki vitte el, tudod már? -Nem tudom!

Dirr-durr, adj neki – megint jól elverték!

– Az anyád mocskos úristenit! Még mindig nem tudod?!

A végén persze elengedtek – de én már menni se tudtam, ott rogytam össze az utcákon.

A fagyoskodás, a nélkülözés, az éhezés, az örökös kialvatlanság, a rendszeres verések – hát tönkrementem nagyon. De nem is ez a része volt a legkeményebb, hanem a lelki oldal! Az állandó félelem, a megalázottság, a hontalanság érzése – ez, ez készítette ki a legjobban. Úgyhogy az ilyen csöves időszakoknak mindig kórház lett a vége, idegosztály. Ezt elég korán elkezdtem, még 19 éves se voltam, amikor először vitt be a mentő a Róbert Károly körútra. Aztán attól kezdve már minden évben egyszer vagy kétszer, pár hétre, egy-két hónapra. Mellé meg még az ideggondozó, ahová folyamatosan kellett jánom, hogy ellássanak a szükséges gyógyszerekkel –

hát elég keserves tánc ez. Annyiból jó volt, hogy legalább volt hova letenni a fejemet, meg hát a kórházba éhezni se kellett – de amúgy –

Ugye először is: a bezártság. Ez ott is nagyon gyötört. Mer ha az ember bekerül, akár mentővel, akár csak úgy gyalog, az ideggondozó papírával, először zárt osztályra teszik. Engem legalábbis mindig automatikusan oda csuktak először. Ha az állapota olyan annak a betegnek, vagy ha nem is OLYAN, csak még nincs diagnózis, akkor zártra teszik, a megfigyelési időszakba mindenhogyan ez van. Ha aztán kiismerték már, és nincsen nagy baj, akkor mehet a nyitott pszichiátriára. Ahogy engem is mindig továbbadtak – hát nem voltam én egy közveszélyes örült, csak ugye tönkrementek az idegeim.

De túl sok örömöm a nyitott pszichiátrián se volt. Jó, voltak olyan kórházak, ahol tényleg megpróbáltak gyógyítani, ahol törődtek velem, találkoztam nagyon rendes orvosokkal is – de hát ez ritka. Mer legtöbb helyen csak a szadizás ment. Ha az orvosnak nem tetszett annak a betegnek a képe, egyszerűen leinekciózta, vagy lekötöztette. De az ápolók is bárkit leinekciózhattak, megüthettek, elverhettek, nem kellett elszámolniuk a beteggel, durvák voltak, agresszívek, hatalmaskodók. Fiatal srácok voltak ezek az ápolók, de – itt is ez ment! – ők tegeztek a betegeket, minekünk viszont nem volt szabad visszategezni őket, és egyfolytába parancsolgattak, amit csak kitaláltak, azt azonnal csinálni kellett, másképp jött a nemulass – én nagyon alkalmazkodó vagyok, úgyhogy valahogy mindig megúsztam a verést, de olyan áron, hogy állandóan csak az ápolók szemét lestem, próbáltam kitalálni a gondolataikat is, mer annyira rettegtem a kezüktől. Eleinte komolyan vettem a dolgot, ha kérdeztek, szépen felelgettem, próbáltam feltárni az orvosoknak a problémáimat – de hát ez nemigen sikerült. És rájöttem, hogy igazából senki se kíváncsi az én bajaimra, az orvosoknak egyéb gondjuk is van, mint hogy az én nyomorúságommal foglalkozzanak.

És akkor – talán ez volt a legijesztőbb! – látnom kellett, hogy valójába még a kórházba sincs helyem. Ott is csak idegen vagyok, hazátlan. Mer örökké csak az izgatta őket, hogy mit keresek én ott, amikor nem is ahhoz a kórházhoz tartozom! Mer jártam mondjuk a IX. kerületi ideggondozóba, a munkahelyem szerint, ami a IX. kerületbe volt, és akkor ők beutaltak a kórházba -igen ám, de az a kórház nem illetékes, mer az ideiglenes bejelentőm szerint már a VII. kerülethez tartozom! Átvittek akkor egy másik kórházba –

– Hát ez hogy kerül ide? Amikor az állandó lakása Szolnokon van! Fogadja akkor Szolnok!

És hiába magyaráztam, hogy a szolnoki Nyúl utcába én soha nem laktam, az az anyám címe, csak úgy beírták a személyimbe, mer nincs más, de nem is lakhatnék ott sehogyan, mer azóta azt a házat le is bontották már – nem érdekes: utaztattak Szolnokra. De Szolnokon ugyanígy:

– De hát ez egy fiktív cím, itt nem is lakik! Csak foglalja itt az ágyat, pedig semmi közünk hozzá! – és passzoltak tovább, vissza Pestre, amíg csak nem akadt egy kórház, ahol végre megtűrték valahogy. Vagy-pedig szélnek eresztettek – legtöbbször ez lett a vége: nem is ide tartozik, meg nem is olyan nagyon beteg, mehet! Így jártam én végig Budapest majdnem minden kórházát, ahol csak idegosztály van, ott én már megfordultam, Merényi, Róbert Károly, X. kerület, a Bajcsy, János Kórház, mittudomén – szóval csak egy labda voltam én ezen a focimeccsen!

És akkor ez így ment: munkásszálló, utca, kórház, megin egy munkásszálló, megin az utca, megin kórház, körbe, körbe, körbe, évekig, HOSSZÚ évekig, kallódtam, nyomorogtam, őrlődtem, két-három hét is elmúlt, és főtt ételt egyszer se ettem, volt úgy hogy három-négy napig SEMMIT nem ettem, akkor ha valahol hozzájutottam valami kajához, nekiestem, befaltam, mint az állat – hát rettenetes élet volt ez! És eltelt az egész eddigi felnőtt életem úgy, hogy két hónapnál tovább egyetlen helyen se maradhattam – hát tropára mentem, TELJESSEN tropára mentem, na.

Meg közbe a társtalanság. Már amikor nagykorú lettem és szabad és Pestre jöttem, nagyon ráhajtottam, hogy kapcsolatokat alakítsak ki, hogy találjak magam mellé egy társat – hát ezt rettentő fontosnak éreztem! Sikerült is, sokszor sikerült. De mindig csak rövid időre.

Ugye, intézetekbe nőttem fel, végig társtalanul, és mindig csak fiúk között – de nemigen hiszem, hogy ez valamilyen káros hatással lett volna rám. Emlékszem, még a hajósi kollégiumba, ahol ilyen hatalmas hálótermek voltak, egész osztály együtt, harminc-negyven srác, egyszer egy éjjel arra lettem figyelmes, hogy az egyik ágyba valami mozgás van. Két fiú összebújt, és hát ott huncutkodtak. 14 éves voltam, akkoriba már kezdett érdekelni a nemiség – úgyhogy kilestem őket. És akkor olyan furcsán megbirizgált ez a látvány, úgy átszaladt rajtam valami érzés – de hát nem, nem lett ebből aztán semmi. Soha nem volt olyan, hogy belementem volna valami ilyesféle játékba. Akkor egyszer végignéztam, de azt hiszem hogy inkább egy ilyen kamaszos kíváncsiságból csak, mer igazából nem volt

nekem ehhez semmi hajlamom. Az intézetekbe mindig vannak homoszexuális gyerekek, akik így próbálkoznának mindenkivel, de én valahogy idegenkedtem ettől az egésztől, mindig elutasítottam őket – és aztán úgy 15 éves korom körül meg már nagyon is a lányok érdekeltek.

Később azután előjöttek másfajta problémák. Amikor csavarogtam és éheztem, és lefogytam csontig, teljesen tönkrement a kondícióm, meg hozzá még jöttek a különböző orvosságok és injekciókúrák, akkor néha bizony eléggé legyengültem. Főként ez a rengeteg gyógyszer tett rosszat, azok időnként meglehetősen elnyomták bennem a nemi vágyakat. Én viszont ilyenkor is próbálkoztam – mer hát TÁRSRA vágytam, RETtenetesen kellett volna már egy TÁRS! – és akkor előfordult néha, hogy hát kudarcot vallottam. Volt ilyen is, volt. És ez aztán eléggé visszavetett, idegileg is, meg mindenhogyan –

De ez se a lényeg – mer amikor aztán kicsit erőre kaptam újra, meg a gyógyszerelés is szünetelt egy időre, akkor szépen megnyugodtam, rendbejöttem, és nem lett volna gondom ebből tovább. Hanem hát súlyosabb dolgok vágták el az én útjaimat, ennél sokkal keményebb gubancok. A helyzetem. Az, hogy csóró csavargó vagyok, egy nincstelen senki! Sokszor volt, hogy mellém sodródott egy lány, két napig, három napig velem volt, vagy mondjuk egy hétig – de hát ki a csuda az, aki egy ilyen életet vállalni tudna?

– Hülye vagy te?? Hogy képzeled: SEMMIBŐL élni?? Hát majd én elmegyek, és SZERZEK! – és ment, és elhagyott. Hát mindig ez volt!

Mer kik adódtak nekem, egy ilyen élet mellett, milyen lányok? Nem azt mondom, hogy „az alvilág”, mert ez nem igaz – de hát a hozzám hasonló nyomorultak, akik már megkóstoltgatták az életet. Csakhogy azért önekik mégis megvolt a módjuk rá, hogy az éhenhalás előtti félórába mégis úgy döntsenek, hogy hát nem, nem vállalom, hanem ha nincs, akkor majd valahonnan veszek -és én képtelen vagyok elítélni őket ezer! Pálcát kéne törnöm felettük, mert a törvény szerint bűnösök – de ha látom az életüket, nem tudok rosszat gondolni róluk! Én magamnak azt választottam, hogy az egyenes utat járom

– de mit vállaltam vele? Iszonyú szenvedést, azt hogy soha nem lesz családom, gyerekeim nem lesznek, hogy tönkremegy a szervezetem, hogy előbb-utóbb belehalok

– mert ez logikus, hogy ennek csak ez lehet a vége! Mindegy, én vállaltam. De elvárhatom mástól is, hogy ennyire lemondjon mindenről?

Akár például a kedvemér! Ugye hogy nem? Énszerintem nincs jogom hogy szembeköpjem, amikor azt mondja, hogy „hát ha nincs, akkor muszáj szerezni, mer éhenhalni nem akarok; megpróbálom, megkockáztatom; egyszer talán majd jobbra fordul a sorsom, akkor majd lehetek még tisztességes” – hát mivel ismerem a sorsát, a nyomorúságát, nem tudom azt mondani, hogy bûnös!

Csak akkor annyi a vége, hogy maradok társtalanul, egyedül –

Ha jobban odafigyelne ez az ország, ez a társadalom, hogy micsoda mélyen és milyen reménytelenül élnek itt emberek, ha egy picit, csak egy PICIKÉT is megpróbálna odafigyelni rájuk és komolyan segíteni rajtuk, milyen más lenne itt minden! Akkor nem lenne ennyi bûnözés se, meg ennyi kurvaság, mer ebbe is csak a körülmények sodorják bele a szerencsétleneket!

De hogy jött ez most elő? Ja, a társtalanság– Na, van azér ebbe énszerintem még valami. Hogy amikor én így nekifogtam, hogy társat keresek magamnak, rettenetesen nem ismertem még az embereket, nem tudtam én még semmit a lányokról. Mer honnan tudná az ilyen dolgokat egy állami gondozott? Az intézeti tananyagból ez kimaradt.

És lehet, hogy részben ez is vezetett a házasságomhoz.

Találkoztam egy lánnyal, megismerkedtünk, és akkor úgy gondoltam, hogy szeretem, és hogy hozzám való, és majd övele rendbe tudom hozni az életemet, gyökeret tudok verni, lehet mégis egy otthonom, családom –

Pesti lány volt, VIII. kerületi, különben cigány ő is. De tényleg szerettem én őt! Mégse sikerült a dolog. Az az igazság, hogy palira vettek. Mer pali voltam. Már az eleje se jól kezdődött. Mer odamehettem lakni őhozzájuk, de azt már nem engedték hogy állandóra bejelentkezzek, csak ideiglenesen – hát aztán ilyen ideiglenes is lett ez az egész. Anyósomék meg valahogy úgy bántak velem, hogy – hát szóval kutyába se vettek. Mindennel kimutatták, hogy nem kellek én oda, hogy senki se kíváncsi rám – az az igazság, hogy ezt már első pillanattól kezdve észre lehetett venni. Csak hát én nem nagyon akartam észrevenni, próbáltam nem látni –

1978. június 6-án volt az esküvőnk – rá két hétre behívtak katonának. Én nem is tudom hogy vettek be, mer olyan voltam akkoriba, hogy a szél is elfűjt, csak a bőröm volt meg a hajam – de bevettek. Hát eléggé el voltam keseredve. Pont most, mikor öt évi csövezés után minden kezd jóra fordulni – A másik meg, hogy – hát tényleg nem bírtam azt a laktanyai légkört. Megin csak a durvaság, a parancsolgatás, kiabálás, az erőszak mindenütt –

úgyhogy persze azon voltam, hogy minél előbb szereljenek le. Amit tizennégy hónap alatt sikerült is elérni. Jó, volt ebbe egy kis bunda is, mer azér nem voltam én ANNYIRA beteg, mint ahogy mutattam – de hogy nem bírtam, az való igaz, néha már úgy éreztem ott is, hogy belepusztulok! Bekerültem akkor a Honvéd Kórházba, és ott szépen leszereltek. Ami csak annyi volt, hogy átvittek a szomszédba, a Róbert Károlyba, civil kórházba, de hát ez is valami.

Amikor onnan is kijöhettem, hazamentem még, megszületett a fiam –

De akkor ez már nem volt egy házasság. Mer a feleségem nem volt már a feleségem. Meg is beszéltük, hogy elmegyek, abbahagyjuk a dolgot, mert ez úgyse vezet már sehová, és én mentem volna tényleg, magamtól is, habár iszonyú nehéz volt, a fiam miatt, rettenetesen nehéz – de akkor még hozzá anyósom elémállt az ajtóba, avval, hogy MOST menjek el, azonnal, és többé azt a küszöböt át ne lépjem, mer összeáll a rokonság és hülyére vernek – szóval kirúgtak, szabályosan. A cuccomat meg utánamdobták a lépcsőházba, egy ingemet, alsónadrágomat, borotvám, szándálomat –

Ez volt 80. február 3-án, egy rohadt hideg téli estén. Nem kellett épp az utcára mennem, mer három napon belül kaptam helyet a vállalatomtól egy munkásszállón – nade a munkásszállóról az én utam mindig az utcára visz úgyis! Egy hét után az utcán voltam újból.

Nagyon jó munkahelyem volt a katonaság után, életembe se lesz már olyan jó munkám: a Kőbányai Sörgyár rendészetén dolgoztam mint járőrkutya-vezető, meg a Szolyva Pista bácsinak segítettem a kutyakiképző iskolán – hát bolondulok a kutyákér, meg értek is a kiképzéshez, úgyhogy imádtam ezt a munkát, tök boldog voltam vele! És akkor ez is ráment a válásra. Mer a vállalat adott volna helyet a munkásszállón – nade hogyan legyen ott, pont azok között, akiket mint rendész feljelentettem a mindenféle disznóságaikér? Kinyírtak volna, elvágják a nyakamat, vagy belöknek a liftaknába! Egy hétig bírtam, állandó rettegésbe, de tényleg aludni se mertem – aztán jött az utca. Csavarogtam megin, éjszakáztam kapuk alatt, úgy jártam be dolgozni, amíg csak bírtam –

De ahogy kezdett kicsit tavaszodni, melegebb lett már, jobban ki is tudtam aludni magamat, megpróbálkoztam újra: elmentem akkor egy nyomdába segédmunkásnak. Az öltözőbe aludtam, meg raktárakba, a kollegák engedték, mer látták a helyzetemet – de a főnökök is észrevették hogy mi megy, úgyhogy kirúgtak onnan is –

Csővezek a Keletibe, a nagy váróterembe, ott hátrébb, ott mindig jó pár csöves húzódott meg – és egyszer látom: jönnek be a rendőrök, minden oldalról, de már leakasztott gumibotokkal, és NEKI az alvó csöveseknek, csihi-puhi! Ahol csak érik, fejét, hátát, hasát, persze ordítás, jajgatás, de nincs hová menekülni, úgy dobálták ki a szerencsétleneket a grabancuknak fogva, hogy az orruk vérén csúsztak – én nem is tudom, hogyan tudtam kisiklani, hogy úsztam meg ép bőrrel ezt az éjszakát. De még másnap is egyfolytába csak reszkettem az idegességtől, állandóan csak ez a látványt mozítottam a fejembe. Nem, akkoriba már sehogy nem bírtam a csövezést, EGYÁLTALÁN nem bírtam már! Enélkül is tökéletesen ki voltam bukva, a gyerekem, a fiam miatt, amér el kellett szakadnunk, meg hogy megint csak a kudarc, hogy semmi se sikerült, meg hogy újra csak a magány

Csővezés közbe ismerkedtem meg a Virággal is – nem könnyű erről beszélni még most se –

Ez 81-be volt, tavasszal, pár hónappal azután hogy a feleségemtől hivatalosan is elváltunk, habár a válás előtt már majdnem egy évig külön voltunk.

Magyar lány volt a Virág, szőke, csinos kis magyar lány volt. Ibolya volt a rendes neve, csak én neveztem el Virágnak. A Nyugati pályaudvar előtt állt amikor megláttam, állt és nézett maga elé, nagyon szomorú arccal. Megszólítottam. És akkor elmondta, hogy albérletet keres. Elkezdtünk beszélgetni és megtudtam, hogy Érden lakik a szüleivel, hogy a szülei nem szegények, parasztok, mindenük megvan, de ő mégse szeret otthon lakni, mer nem kap megértést – ezer szeretne inkább albérletbe menni. Elmondta hogy dolgozik, éjszakás nővér a Tétényi úti kórházba, az idegosztályon van, állandó éjszakás – mindent elmondott magáról. Meg én is elmeséltem az életemet neki. Meg hát mondtam, hogy szeretnék segíteni neki, amibe csak tudok – aztán valahogy úgy együtt is maradtunk.

Mindjárt egyből együtt maradtunk, aznap már nem ment haza a Virág. Este elkísértem a munkahelyére, de reggel már ott vártam a kórház előtt, aztán együtt voltunk egész nap – ez így ment, hétről hétre. Nappal parkokba aludtunk kicsit, vagy egy pályaudvaron, meg egyszer-kétszer, ha volt egy kis pénzünk, kivettünk egy Ibusszobát, csak egy vasárnapra, mintha turisták lennénk-

és, hát egy szerelem lett ebből, egy nagyon szép szerelem.

A Virág tulajdonképpen bármikor hazamehetett volna. Mer várták haza! Ha megunja ezt a kallódást, csak elköszön tőlem és hazamegy – de ő nem

ment haza. Járt közbe otthon, párszor hazaugrott, de csak valami ruháér, cipőér, egyszer meg egy könyv vér, amit meg akart mutatni nekem – én elkísértem, kinn megvártam a kocsmá előtt, össze is futott a szüleivel, beszélt is velük, hívták hogy menjen haza – ő meg elmondta hogy mi van. Hogy velem él. De hát persze énrőlem hallani se akartak a szülei. Egyszer én is elmentem vele. Láttam a lakásukat, találkoztam az édesanyjával, édesapjával, meg a Zoliival, az öccsével – a Virág azt remélte, hogy ettől talán majd megváltoznak. De nem így történt. Látták, hogy cigány vagyok – és csak még rosszabb lett minden.

Ugye, Érd: maradi emberek, régmódi gondolkodás – a Virág szülei egyszerűen nem tudták bevenni, hogy a lányuk egy cigány gyerekkel van. Persze az egész környék erről beszélt, hogy az IBOLYA, egy CIGÁNNYAL, hát ez HOGY LÉTEZIK?! – és erre akkor a szülei is piszkosul szégyellték a dolgot, és mindent elkövettek ellenünk. Rokonok jöttek hozzájuk Ausztriából, azok is elővették a Virágot, jól leteremtették:

– Hogy képzeled ezt, hát nem látod hogy CIGÁNY?! Képes vagy egy CIGÁNNYAL foglalkozni?! Mit akarsz vele?! – kiszekálták, csúnyán meggyötörték.

Ibolya-Virág csendes, szolid lány volt, ritkabeszédű, inkább érzelmi lény, a problémáit leginkább megtartotta magának – úgyhogy nekem ezekről a veszekedésekről se szólt, csak jóval később. Ritkán hozta ő szóba ami fáj neki, sose panaszkodott! Sajnos épp a legsúlyosabb gondjait még nekem se tudta kibeszélni, mer engem is kímélni akart. Csak magába emésztette ezeket az otthoni háborúkat is – így aztán MEGemészteni nem is tudta őket. Lehet, hogy ez is vezetett a tragédiához.

Nagyon szerettem a Virágot –

Egyszer Érden csavarogtunk – akkor is haza indult, én meg el akartam kísélni a házukig, de aztán nem volt kedve bemenni, inkább ott keringtünk tovább együtt a környéken. Az M Hetesen túl van egy rész öreg gyümölcsösökkel, kis üdülőtelkekkel, ott kóboroltunk, csak úgy, céltalanul – és véletlenül rábukkantunk egy pici épületre. Egy régi, düledező vályogviskóra – nyitva volt, üres volt: bementünk. Talán ha kétszer három méter lehetett az egész, egyetlen földes szobácska, kis padlástérrel, rosszacska nádtetővel, de elég nagy telek övezte, az elvadult gyümölcsfák elrejtették a kíváncsi szemek elől, még így október végén is, amikor lomb már nem volt, és távol esett a forgalomtól is – hát a semminél ez is jobb: ottmaradtunk a Virággal éjszakára. Meg ottmaradtunk véglegesen is.

Laktak a közelbe megbízható ismerősök, tőlük szerzett a Virág egy régi vaskályhát, meg vettünk egy használt takarót, a szeméttelenen találtunk egy használható ágybetétet, rugós matracot, aztán amikor a Virág megkapta a fizetését, beszereztük a legszükségesebb dolgokat: egy csörgőórát, egy ivókannát, lavórt, pár gyertyát, ilyesmiket – szóval berendezkedtünk ebbe a kunyhóba, és akkor ott dekkoltunk. Onnan járt be a Virág dolgozni is – én bekísértem, visszamentem, reggel kiálltam a buszmegállóhoz, ott vártam meg a Virágot –

Még nyáron, miután összekerültünk, kimentünk egyszer Fótra, és a kutyaemenhelyről magunkhoz vettünk egy fiatal németjuhászt. Én mindig is nagy kutyabolond voltam, és hát nagyon kellett is a kóborlásainkhoz egy társ, aki vigyáz ránk – nahát a Sátán tényleg az lett: egy hûséges, ragaszkodó barát. HATALmas termetû, nyolcvankilós, fekete, GYÖnyörû állat volt, igen kemény, komoly, megbízható. Most aztán Érden pláne nagyon jól jött nekünk egy stramm kutya – novemberbe már kihalt, lakatlan volt az egész üdülőkörnyék, és egymás után törték fel, rabolták ki a házikókat, úgyhogy eléggé féltünk mi is, de hála a Sátánnak, szerencsésen kimaradtunk a szórásból.

Közbe megérkezett a tél. Kegyetlen hideg volt abba az évbe, decemberbe már iszonyú fagyok jöttek, és nagy hó. Körülöttünk nem voltak házak, szabadon átjárt rajtunk a jeges szél. A kunyhónk fala csupa lyuk volt, rongyokkal meg papírral próbáltuk kitömni a hézagokat, de tüzelőnk nemigen volt, ha be is tudtunk gyújtani valamivel, egy óra alatt ellobogott a tűz, didereghettünk tovább – hát egy kínszenvedés volt az életünk. December elején a Virág kilépett a munkahelyéről, mer megbeszéltük hogy én is dolgozni fogok, és akkor már dolgozzunk egy helyen – el is helyezkedtünk a BVKN-nél, én anyagmozgató lettem, a Virág meg betanított munkás, valami műanyag dolgokat szereltek össze egy nagy műhelybe, egy csomó lány, én meg kiszolgáltam a műhelyt. Most már együtt jártunk be minden reggel – végigvacogtuk az éjszakát, szorosan összebújva, 3 órakor csörgött az óra, felkeltünk, elgémberedve, csonttá fagyva, a lavórba a mosdóvíz persze fenéig befagyva, sokszor egyáltalán nem is tudtunk mosakodni, akkor indulás, éhesen, végig a havas gyümölcsösök között, még sötétbe, másfél kilométerre volt a buszmegálló, ott volt egy kis szélvédő, az alatt cidriztünk amíg jött a pesti busz – szinte megváltás volt, amikor beértünk a munkahelyünkre, mer a műhelybe legalább meleg volt. A BVKN-nél három hét után kaptuk meg az első

pénzünket, akkor tudtunk venni valamennyi hideg élelmet, azt elraktároztuk, hűtőszekrény nem kellett, mer egy hűtőszekrénybe laktunk, de főzni továbbra se tudtunk, csak a fagyott sajtot rágtuk, fagyott kenyérrel – Az a tél, az rettenetes volt, az irgalmatlan volt. Hogy ezt ember kibírja –

A Virágék háza – hatalmas, négyszobás, fűtött ház -tőlünk tán tíz percre volt, mi odaláttunk. A Virág szülei viszont nem tudták, hogy mi hol vagyunk. És amikor már végképp nem bírtuk a nélkülözést, a Virág hazament – hát kulcsa volt a házhoz – és óvatosan, hogy senkivel ne találkozzon, lopott nekünk tüzelőt. Úgy jött vissza: két nájlonzacskóba szén, a harmadikba gyújtós, a negyedikbe meg élelem. Ahogy ez előszörre sikerült, persze megpróbálta másodszor is, aztán egy idő után már minden másnap, harmadnap hazalopódzott. Így már kicsit könnyebb lett a helyzetünk, nem fagyoskodtunk már annyira, éhezni se kellett annyit – de tartalék tüzelőt így se tudtunk felhalmozni, a tél meg csak dühöngött tovább.

A Virág szülei meg persze kiszúrták, hogy a lányuk hazajár és lopja a szenet, kilesték és elkapták. Utóbb tudtam meg, hogy az apja akkor meg is ütötte. Az anyja meg felkínálta neki újra a lehetőséget, hogy költözzön haza, és akkor ők mindent megbocsájtanak. A Virág azt felelte: jó, hazamegy – velem együtt. De erről az öregek hallani se akartak. Megpróbálták kiverni az Ibolyából, hogy hol bujkálunk – de a Virág nem vallotta be, mer félt hogy rendőrséggel jönnének a nyakunkra. Úgyhogy szót követett, és az apjáiék fogták, bezárták a Virágot a házba, nem engedték vissza.

Vártam, vártam a Virágot, nem jött. December végén korán sötétedik, este lett, gyertyát gyújtottam, magamra csavartam a vékony kis pokrócunkat, tipegtem-topogtam fel és alá – hol lehet, te jó Isten, mi történhetett veled? Lenn a buszmegállónál volt egy kocsmá, oda jártunk cigarettáér, meg a környék híreit is mindig ott tudtuk meg, hová törtek be megin, satöbbi – nem bírtam már türelemmel, lementem a kocsmába. Hátha lement az Ibolya is cigiér, vagy ha nincs is ott, hátha tud valaki róla!

Az édesapját találtam a kocsmába. Észrevett ő is rögtön. Intett, hogy menjek oda.

– Ne várd az Ibolyát – azt mondja nekem –, többé nem megy. Be van fejezve a dolgotok!

Alig tudtam kitántorogni a kocsmából, annyira elfogott a kétségbeesés. Hát mi ez most? A Virágba én rettenetesen bízom, erősen hittem, hogy ő

ilyet nem tesz, hogy szó nélkül hagyjon el! De akkor meg: mit csináltak vele?! És mi lesz most velünk?!

Kibotorkáltam a kocsmaaajtón – és ott állt a Virág a lámpa alatt.

Keresett közbe otthon, nem talált – lejött ő is a kocsmába, hátha ott vagyok. Elmondta aztán: bezárták a szobájába, kulcsra, megmondták neki, vége a cigánygyereknek, befejeztük – ő meg nekiment az ablaknak, kitörte az üveget, kiugrott, átmászott a kerítésen és jött.

Énutánam kijött a Virág apja is a kocsmából, és látta: ott öleljük egymást, sírunk – csak dörzsölte a szemét, hogy jól lát-e. Megfordultunk akkor, elindultunk haza a havon –

RETTEGETESEN szerettem azt a kislányt, tiszta szívemből szerettem –

Végig nem árulta el a Virág a szüleinek, hogy tőlük tíz percnnyire bujkálunk – a rendőrök mégis megtaláltak minket. Mer persze hogy nem tudtunk rejtve maradni, a környékeliek észrevették a mozgást és feljelentést tettek. Ki is szálltak a rendőrök – emlékszem, alig bírtam a Sátánt visszafogni, hogy meg ne egye őket –, és – ez érdekes – nem lett semmi. Látták az igazolványunkból, hogy munkahelyünk van, dolgozunk, meg az Ibolyát ismerték is a szülei révén, és elmondtuk nekik, hogy mi együtt szeretnénk élni, de hát ilyen a helyzetünk – és akkor még a rendőrök adtak felvilágosítást, hogy menjünk be a földhivatalba, mer lehet hogy ez egy gazdátlan birtok, próbáljuk meg kibérelni a tanácson keresztül –és békébe hagytak minket, elmentek!

Úgyhogy attól kezdve, amikor olyan rettenetesen fáztunk, azt csináltuk, hogy összebújtunk a rossz takarónk alatt és tervezgettük a jövőnket. Hogy együtt maradunk, tavasszal rendbetesszük a kéglit, kibéreljük a tanácstól, kibővítjük, megműveljük a gyümölcsöst is, elkerítjük, szépen berendezkedünk, és rendbejövünk –

De hát ez egy NAGYON kemény tél volt. Kiderült, hogy a pénzünk kajára se elég, ilyesmik, hogy kabát, cipő, melegebb takaró már nem futja belőle, a tüzelőről nem is beszélve, amióta meg a Virág kitörte otthon az ablakot, szemet se tudott már lopni – iszonyú élet volt ez, egy döbbenetes helyzet, hajnalba úgy keltünk fel, hogy az átfagyott lábunkra alig tudtunk ráállni, és akkor gázolni a térdigérő hóba –

És eljött az az idő, hogy már én is azt mondtam a Virágnak: menjen inkább haza. Hát itt úgyis csak meghalunk! A hidegtől már olyan volt a bőrünk mint a reszelő, elkoszosodtunk, mer a higiéniai helyzet is szörnyű volt, ami hát egy nőnek képtelenség, lefogytunk a felismerhetetlenségig,

meg a Sátán is olyan volt már mint egy deszka, néha bementünk azér dolgozni, de hát csikaró gyomorral azt se lehet -

– Menjél – mondom a Virágnak –, hát menekülj innen! Nem neked való élet ez! Meg akarsz fagyni, éhen akarsz veszni?! Menj haza, mentsed az életedet!

A kocsmába tudtuk meg azt is, hogy a Virág édesapja beteg. Rossz volt a szíve neki, és akkor hozzá még ivott is – szóval hát ágynak esett és azt mondták hogy elég súlyos állapotba van. És akkor a Virág úgy döntött, hogy ő tényleg hazamegy. De csak úgy, hogy minden nap át fog jönni hozzám – ehhez ragaszkodott. Tisztára le volt már gyengülve – hát jó, akkor hazamegy, de minden este átjön, hoz egy kis tüzelőt, ennivalót, könyveket, együtt vagyunk, beszélgetünk, csak éjszakára megy vissza. És így is lett, így éltünk akkor hetekig. Vártuk a tavaszt, reménykedtünk –

Így vártam a Virágot egy rettenetesen hideg januári szombat estén is – 5 óra körül már ott szokott lenni, de most már 6 is elmúlt, és a Virág sehol. Meggyújtottam már a gyertyát, próbáltam olvasni, de ideges voltam nagyon – hol lehet? Kimentem a kunyhó elé a Sátánnal, indultam volna már eléje – és akkor jött. De – ez kicsit furcsa volt – nem a rendes úton, körbe, amerre már le volt járva az ösvény, hanem egyenesen toronyiránt, mindenen keresztül, a fülíg érő hóba. Ez már akkor is feltűnt nekem – de nem kérdeztem rá. Gondoltam: biztos sietett, fázott nagyon, hamarabb akart ideérni, vagy valami – fő hogy itt van. Bejött Virág, lesepergettem róla a havat, lerakta a szatyrokat, volt bennük szén, tűzifa, kis lopott sütemény, én egyből begyújtottam, tettem fel vizet melegedni, elkezdtem borotválkozni. Kérdezgettem közbe az otthoni dolgokról – de alig válaszolt. Csak annyit mondott, hogy már megin kicsinálták. És kitette a matrac mellé a papírait, személyijét, mindent – ebből megértettem: nem akar visszamenni már, ittmarad.

– Nekem jöttek megin, jól kikészítettek – azt mondja. Még szappan volt az arcomon, de letöröltem, megcsókoltam:

– Nem fogsz többet visszamenni. Ittmaradsz énvelem. Nem engedlek el.

– Nem is akarok már elmenni – azt mondja –, ittmaradok veled, örökre.

„ÖRÖKRE”, így mondta – de nekem akkor ez se tűnt fel. Volt még meleg víz, hozzáfogtam mosakodni – a Virág meg azt mondta, ő fáradt, ledől.

– Ott van egy könyv a fás szatyorba – azt mondja –, azt feltétlenül olvasd el! Nagyon szép könyv. Lehet hogy elalszom – azt mondja. Még

megsimogatta a Sátánt, aztán befordult a falnak. – Ülj itt mellettem, amíg el nem alszom!

Odaültem a matrac szélére, megfogtam a hideg kezét

– de egy perc múlva már aludt.

Ültem ott egy darabig, megigazítottam rajta a pokrócot

– aztán felálltam. Tettem-vettem még egy darabig, aztán kivettem a szatyorból a könyvet. Az Aranykoporsó volt, Móra Ferenc írta. Leraktam a gyertyát a matrac mellé, behúzódtam én is a Virág mellé, és elkezdtem olvasni.

Hajnalig olvastam. Nem végeztem a könyvvel, de jó feléig jutottam. 3 vagy 4 óra lehetett, amikor elfűjtam a gyertyát, odabújtam a Virághoz és elaludtam én is.

Dél is lehetett már, mikor felébredtem. A csörgőóra megállt az éjjel. Láttam: a Virág még ugyanúgy alszik.

Felkeltem. Volt még egy kis tüzelő a tegnapiból, hozzáfogtam hogy begyűjtsak. Fáradt, hadd aludjon, gondoltam – de hány óra lehet? Párszáz méterre tőlünk lakott egy öregasszony, a Virág össze is barátkozott vele, átmentem hozzá megkérdezni, mennyi az idő. Egy óra elmúlt – hû! Szaladtam vissza a friss havon:

– Ibolya-Virág, keljél fel! Egy óra elmúlt! Ibolya-Virág!

Tettem a tűzre, vártam hogy mocorogjon – semmi. Kivíttem a kutyát, futkározott kicsit a Sátán, megvártam, aztán vissza – hát MÉR nem kel már fel a Virág?! Kezdtam már nyugtalan lenni!

– VIRÁÁG!! Mi van?! – és ráztam. – ÉBREDJ FEL!! És ahogy ráztam: kifordult felém. DE tiszta mereven.

És látom: a száján vércsík. És az arca fehér mint a hó, halott-fehér.

Hát percekig nem tudtam mozdulni, csak ültem a földön, a döbbenettől nem is láttam. Aztán megnéztem a pulzusát – de úgy remegett a kezem, hogy alig találtam. Volt pulzusa, vert a szíve.

Elkezdtem akkor szaladni, a Virágék háza felé. Zárva volt a kapu – nekiestem, vertem:

– Zolti, Zolti! – az Ibolya öccsének. – Zoltí!! Gyertek, azonnal gyertek!

Ki is jött a Zolti: – Mi van??

– Hát – mondom – úgy néz ki, az Ibolya megmérgezte magát, azonnal gyere, el kell menni orvosér! Édesanyádnak is szóljál!

– Most nem lehet – azt mondja –, neki most nem tudok szólani!

– MÉR nem?!

– Mer – azt mondja – részeg.
– Hogyhogy részeg??
– Hát – azt mondja –, tegnap, ahogy összebalhéztak az Ibolyával, utána ivott, és most –

Na jó, egye meg a fene, csak menjünk már! Teljesen használhatatlan állapotba volt a Virág édesanyja, úgyhogy akkor mentünk nélküle. Futva, le az orvosi rendelőhöz, vagy egy kilométert rohantunk. Nem vártuk ki a sort se, berontottam – de alig kaptam levegőt, alig tudtam kinyögni hogy mi van.

– Tejet – azt mondja az orvos –, tejet itassatok vele! Mindjár megyek!

A Zolti rohant haza tejér. Töltöttük, csurgattuk a Virág szájába – de a Virág csak hörgött meg nyögött, nem tudta nyelni, meg észhez se tért. Fél óra múlva megérkezett az orvos, meg egy asszisztensnő is vele – alig tudtak átvergődni a havon. Hoztak inekciókat, összevissza szurkálták a Virág testét – semmi. Akkor az asszisztensnő elszaladt telefonálni.

Pestről jött ki a mentő, jó sokat kavargott a gyümölcsösök közt amíg odatalált – rengeteg idő eltelt, sötét este volt már. Befutottak a Virág szülei is, az édesapja gatyába, hosszú alsóba, ahogy az ágyból kikelt, sírtak, jajgattak ott –

Kérdeztem a mentősöket, hová viszik a Virágot, mondták hogy a Korányiba – elmentek, meg elmentek a szülők is, ottmaradtam egyedül. De én nem is tudtam semmit a világról, teljesen megvakultam –

Bementem aztán Pestre, még akkor éjjel bementem -annyit tudtam meg, hogy az intenzív osztályon van a Virág, eszméletlenül, életveszélyes állapotba. Azt mondták, egyelőre ne is próbálkozzak, esetleg majd másnap. Visszamentem Érdre, megpróbáltam meghúzni magamat a putrinkba – BORzalmas hideg volt azon az éjszakán, a tűz rég kialudt, tüzelőnk nem volt már, tényleg azt hittem, meg fogok fagyni, de a szó szoros értelmébe, biztosra vettem hogy nem érem meg a reggelt. Ledőltem, a Sátán kutyát odahúztam magamhoz, az ő melegével értem meg a pirkadatot.

Reggel már ott voltam megin a Korányiba. Ugyanaz: eszméletlen, életveszélyes állapotba van– Csavarogtam egész nap, ittam mindenféle talponállókba, meg nem is tudom mit csináltam, nem is tudom hol jártam. Éjszakára megin visszamentem a viskónkba, megin a Sátánnal vészeltam át az éjszakát, meggémberedve kapaszkodtam beléje, meg néztem a gyertyalángba – aludni nem tudtam.

Másnap: ugyanaz. Kivártam az orvost, sikerült vele beszélnem. Azt mondta: ez a nap lesz a krízis. Ha ezt átvészeli, életbe marad. De hozzátette azt is, hogy ép már soha nem lesz a Virág. A gyógyszerek már annyira felszívódtak, hogy széjjelrombolták az agysejtjeit – így mondta az orvos. Vagy nyomorék lesz, mozgásképtelen, vagy szellemi károsodása lesz, de egészséges nem lesz már. Jó Istenem, nem érdekel, gondoltam, még AZ SE érdekel, csak NE HALJON MEG, csak ÉLJEN!

Végigkóboroltam azt a napot is, óránként hívtam a kórházat valamelyik kocsmból, végigtebláboltam az éjszaka felét is, aztán mikor már minden kocsmá bezárt, hazahajtott a hideg, az első hajnali busszal visszamentem megin Érdre. De alig is éltem már akkor, hát harmadik napja se nem ettem, se nem aludtam – hazaértem, végigvágódtam a matracunkon, és elaludtam. Elkapott egy mélyes mély álom – mintha egy kútba zuhantam volna. A Sátán szinte rajtam feküdt, úgy védett a megfagyástól –

Ez volt a krízis éjszakája, amikor eldőlt, hogy élni fog-e a Virág – és ezt az éjszakát én végigaludtam.

Délután volt már, mikor beállítottam a kórházba. Az intenzív osztály orvosát kerestem, mondták hogy várjak, vártam akkor--

Vártam jó soká – aztán jött az orvos, és közölte, hogy a Virág meghalt.

Akkor én is meg akartam halni. Úgy éreztem, hogy tovább már nincs értelme az életemnek.

De nem nagyon tudom, hogy miket gondoltam még, mer csak mentem az utcán, mint a világtalan.

Egy idő után eszembe jutott a könyv. Amit a Virág adott. Akkor ő már tudta, hogy meg fog halni! Biztos evvel a könyvvel üzent nekem! A felét már olvastam, még akkor, őmellette, gyanútlanul, de félbehagytam - rohantam vissza Érdre, fogtam a könyvet, az Aranykoporsót, elolvastam végig –

Akkor nem is tudom merre csavarogtam megin, azt se tudom mennyi ideig, fogalmam se volt merre járok, felültem mindenféle vonatokra, mentem velük amerre vittek, jegy nélkül, minden cél nélkül – –

Én NAGYON-NAGYON szerettem a Virágot, RETTENETESEN szerettem! Meg ő is így szeretett engem, hát tudom! Az élet, amit terveztünk, most semmivé foszlott, Virág pedig nincs többé, nem támad már fel – hát ISZONYÚAN szenvedtem. Minek így élni? És úgy éreztem, hogy a Virág vár rám, hív engem, számít rá, hogy én is utána megyek, „most már ÖRÖKRE veled maradok”, így mondta, ez volt az utolsó szava – és akkor

én is megmérgeztem magamat. A Virág holmijába maradtak gyógyszerek, mindenféle altató, azokat cipeltem magammal, és egy éjszaka, valami ácsorgó vonaton kuporogva bevettem az egészet.

A Korányiba tértem magamhoz, infúzióztak, körbe az ismerős arcok, a Virág orvosai, ápolói –

Aláírtam aztán egy papírt, hogy nem leszek többet öngyilkos – nem érdekelt, aláírtam. Hát most nem mindegy? Nem érdekelt semmi –

Aztán valahogy visszavetődtem Érdre, a házikónkhoz – és megtaláltam a Sátánnak a holttestét. Hát ott volt bezárva, egyedül, már vagy két hete nem ettettem, nem tudtam vele törődni – és meghalt. Aki az életemet mentette meg a nagy hidegekbe! És a Virág is hogy szerette!

– hát ezen is rettenetesen elkeseredtem. Nem is tudtam ottmaradni tovább, a mi kis otthonunkba, eljöttem, nekimentem megin a világnak –

Hát így történt ez. Azon az estén nyilván megin nekimentek, jól kiszekálták, aztán meg bezárták – és akkor ő begyógyszerezett. Mer belefáradt már ebbe a kilátástalan harcba, úgy érezhette hogy úgyis mindegy – és bevette a gyógyszert. Aztán kiszabadult mégis, sikerült neki kitörni, és jött, sietett hozzám, ezért is jött a rövid úton, inkább a nagy hóba, mer tudta hogy már kevés az ideje, ő meg még élve akart hazaérni, félt hogy elesik és ott hal meg kinn a hómezőn, pedig ő énvelem akart lenni, mellettem – és sikerült is hazaérnie, halálosan megmérgezve, de ott volt velem –

HÁT EZT TETTÉK VELE, MEG EZT TETTÉK MIVELÜNK, EZT! INKÁBB EZT TETTÉK, MINT HOGY HAGYTÁK VOLNA HOGY BOLDOGOK LEGYÜNK! Pedig ha engedik, ha hagytak volna minket, nekünk BIZTOS hogy egy boldog életünk lett volna, hát ez SZÁZ SZÁZALÉK! De nem: INKÁBB HALJON MEG, PUSZTULJON INKÁBB MINDEN! Ez nem gyilkosság?! Ezt szabad?! Ezt nem is büntetik?! B ASSZA MEG, B ASSZA MEG, BASSZA MEG AZ ISTEN, NEM IS TUDOM HOGY MIT, MINDENT, AZ EGÉSZ VILÁGOT AMIT TEREMTETT, BASSZA MEG!!!

Én nem beszélek csúnyán, soha nem beszéltem csúnyán, még az intézetbe se, valahogy nem szoktam rá a csúnya szóra, nem szokásom a káromkodás, nekem az soha nem hiányzik – csak hát –

A Virág halála után idegosztályra kerültem megin, három vagy négy hónapra befektettek. De én valahogy nem is nagyon törekedtem rá hogy kikerüljek: jó helyen vagyok ott is. Mer mit csináljak: csavarogjak,

csövezzek? Minek? Eleget láttam már az életből. Rendbejönni úgyse fog már a sorsom, hát akkor meg most mit, célozzak meg egy munkásszállást megint? Mer nekem az a maximum! Óriási eredmény lenne – csak nekem abszolút semmi kedvem nem volt már hozzá. Hogy aztán kezdődjön minden előről, körbe, körbe, körbe, munkásszállás, utca, csavargás, kórház, munkásszállás, csavargás, az állandó hülye kis reményekkel – hát nem.

Így láttam meg a tavaszt, amit annyira vártunk a Virággal, a kórház rácsos ablakából néztem, hogyan rügyeznek a fák, hogyan lesz megin zöld minden, teli virággal –

Csak aztán egy idő után kiraktak. Mer dühöngő elmebeteg nem vagyok – az ágy meg kevés.

Én mindigis nagyon visszahúzódó gyerek voltam, nemigen barátkoztam a többiekkel, magányosan éltem, igazi barátom nem is volt soha. Hajóson, ott még talán volt egy barátom, még az általános iskolába – de hát az már messze van, réges-rég elsodródtunk egymástól. Honnan is lettek volna barátaim, ha sehol nem tudtam megmelegedni, mindenholnann menni kellett tovább! De most, most úgy érzem, hogy van végre valakim: a doktor Faragó Gáspár.

Körülbelül négy éve találkoztunk először, a VIII. kerületi ideggondozóba. Ő nem ott dolgozott, hanem a gyámhatóságnál, csak átjött valami hivatalos ügybe, egy konzultációra – én meg éppen ott jártam. És az orvosnő bemutatott a doktor Faragónak, valami ilyen szöveggel, hogy „most nézze meg ezt a fiút, idejár hozzánk kezelésre, három év alatt öt munkásszállóról lépett meg, Gubacsi út, Hámán Kató út, Rezső tér, egyebek, rémes helyekről, mer nem bírják az idegei a munkásszállót, inkább csövezik, csavarog; én itt gyógyszerrel el tudom látni, de tulajdonképpen nem is gyógyszer kellene neki, hanem ennivaló, mer már olyan mint egy lécs!” Hát ez volt, tényleg: annyira le voltam már romolva, hogy dolgozni nem tudtam, pénzem nem volt, nem ettem –

Es akkor a doktor Faragó egyből mondta, hogy ő talán tudna segíteni, és hogy várjam meg. Megvártam. Először is elvitt a lakására, és a felesége jól megetetett. Csak bámultak, ahogy ott rávetettem magamat a kajára –

Másnap meg leültetett a hivatalában, kikérdezett, elmeséltette velem a történetemet meg az egész magánéletemet, mindent feljegyzett rólam, nyitott nekem egy dossziét – aztán elvitt egy helyre, az öregek napközi otthonába, és elintézte, hogy attól kezdve minden hétköznapi délbe odamehetek ebédelni. Meg még az öregasszonyokat is végigagitálta, hogy

törődjenek kicsit velem, mer így a tízparancsolat, meg úgy az anyai szív, meg adott egy névjegyet is, hogy tegyem el, ha baj van, keressem fel – hát fantasztikus volt!

Irtó klassz volt, minden nap főtt étel – óriási dolog volt ez nekem! A konyhasók is marha rendesek voltak, sokszor még csomagoltak is hideg kaját, hogy legyen estére is – olyan volt az egész, mint egy csodálatos álom! Jártam is oda aztán, több mint fél évig, szorgalmasan ebédelgettem – csak aztán új igazgató lett, új személyzetet hozott a konyhára is –

A doktor Faragót meg nem kerestem – hülye voltam. A címét is elhagytam valahol – úgyhogy teljesen eltűnt a Faragó Gáspár a szemem elől, majdnem két évre. Aztán 85-be, amikor belekeveredtem egy lakásügybe és nagyon megijedtem, eszembe jutott a doktor Faragó, és elmentem a munkahelyére. Már nem ott dolgozott akkorra, de megadták az új címét. Elmentem oda is – nem volt benn. Mondták hogy egy értekezletre ment, nem biztos hogy visszajön, de azér próbáljam megvárni. Vártam jó sokáig, amíg csak be nem zárták a hivatalt, vártam rá – nem jött. De közbe ott az előszobába írtam neki egy levelet. És azt otthagytam egyik munkatársánál.

„Tisztelt Doktor Faragó úr! Nagyon szépen kérem, hogy ne tessék haragudni amiért megzavarom, Rostás Kálmán vagyok, a Faragó úr foglalkozott már az ügyemmel, a szociálpolitikai osztályon aktát is vezetett rólam, ismén az egészségi állapotomat, életemet és a rendkívül kedvezőtlen szociális helyzetemet. Az utolsó találkozásunk óta ügyem olyan fordulatot nyert, aminek következtében életem további kimenetele az ön segítsége nélkül már teljesen reménytelenné válna és végső tragédiával fenyegetne. Egész életemben nem volt állandó lakásom, ami az igazolványomba be van vezetve, az csak fiktív cím, mert amikor betöltöttem a 18. életévemet és megszűnt az állami gondozásom, beírták anyám címét, ahol valójában soha nem laktam és nem is lakhattam mert anyámék nem engedték. Anyámmal és testvéreimmel soha nem sikerült családi kapcsolatot és lakhatási helyzetet kialakítanom, és nem is akartam visszasüllyedni oda ahonnan a születésemtől elindultam, mert a család nem egy tagja bűnöző, többszörösen visszaeső börtönviselt. Azóta anyámék el is költöztek, a házat lebontották, de ez a hatóságokat nem érdekli, az én igazolványomban még mindig ugyanez a cím szerepel. Ilyen módon munkásszállásra kényszerültem. Nagyon sok munkásszálláson laktam már és elmondhatom, hogy belefáradtam és az ottani életet nem kívánom senkinek se. 1978 óta vagyok idegbeteg-gondozói kezelés alatt, és azóta nem telt el egyetlen év

sem, hogy ne feküdtem volna hónapokat különböző kórházakban és ne lettem volna tartós betegállományban. Amikor a sikertelen házasságom után a fiamtól is el kellett szakadnom, az idegi állapotom tovább romlott és ettől kezdve már inkább csak utcákon, tereken és pályaudvarokon éjszakáztam, évekig. Sokat szenvedtem az egyedüllétől, az otthontalanságtól, a sehová és senkihez nem tartozástól, igen gyakran az éhezéstől is. Semmi esélyem nem volt rá, hogy valaha is igazi állandó lakásom legyen, mert senkitől nem kapok, ha meg magam próbálnék építeni, ahhoz legalább 20 év kellene, 50, 55 éves koromra talán lehetne egy szobám, de erőm és nyugalmam nincsen már ekkora munkához. Hontalan vagyok a hazámban, ahol születtem, amelynek állampolgára lennék. Sokszor elgondolkoztam már azon, hogy mit is keresek én ebben az országban? Milyen élet, milyen jövő vár itt rám? Az utóbbi időkben egyre gyakrabban jut az eszembe, hogy kérem kellene a kivándorlásom engedélyezését, vagy ha nem kapom meg azt se, búcsút mondok az életnek.

Tisztelt Faragó úr, ön jól tudja, hogy a megoldatlan lakáshelyzetemnek mekkora része volt a betegségem kialakulásában is, és mennyire oka minden kétségbeejtő nyomorúságomnak is. Ezért kérem, olvassa végig ezt a leveletem, mert talán az életem függ az ön hozzáállásától! Ez év augusztus 29-én feltörtem egy lakatlan lakást a XIII. kerület Bánfa utca 14. alagsor 3. szám alatt. Utána a Tanács félreértése vagy gondatlansága folytán sikerült még aznap be is jelentkeznem állandóra. Ez a lakás egy 3x4 méteres szobából és egy másfélszer másfél méteres előszobából áll. Nagyon szeretném megtartani, nagyon fontos lenne, hogy ne dobjanak ki belőle. Szeretnék most a Faragó úrtól tanácsot kérni, hogy mit tehetnék, és szeretném a segítségét is kérni. Minden reményem magában van, hiszen ön tudja, mit jelentene nekem ez a lehetőség, és én nagyon bízom a Faragó úr jóindulatában. Ha nem sikerülne a segítsége és elkergetnének, valószínűleg nem fogom túlélni. Pedig ha sikerülne megmaradnom itt, akkor lehet hogy rendbejönne az életem! Borzasztó idegállapotban vagyok, rettegek hogy jönnek a rendőrök és elűznek. Napközben nem is merek itthon lenni. Nehezíti a helyzetemet, hogy a bejelentkezésem miatt nem tudok az ideggondozóba se menni, meg kell várni, amíg átküldik a kartonomat a XIII. kerületbe, csak azután járhatok kezelésre. Ha nem venné tolazkodásnak, megint megkeresném Faragó urat a jövő héten is, hétfőn vagy szerdán, vagy ha a Faragó úr lenne olyan szíves engem keresni, késő este és éjjel a fenti

címen mindig megtalálna. Remélem, nem lesz még késő. Tisztelettel Rostás Kálmán. Budapest 1985. szeptember 4.”

Másnap este kopogtak a Bártfa utcába a lakásom ajtaján – ami hát akkor még nem volt a lakásom, mer csak úgy feltörtem és ott voltam benne – kinyitottam az ajtót, és nem a rendőrök voltak, hanem a doktor Faragó Gáspár.

Akkor már két éve ismertük egymást – de én még mindig nem mertem visszategezni a doktor Faragót. Pedig mondta, hogy tegezzem én is – de hát most mire fel? A lakás-cirkusz idején viszont nagyon sokat találkoztunk, néha naponta többször is, mer a Faragó komolyan beszállt és foglalkozott az ügyemmel – és hát igazi jóba lettünk. És én úgy érzem, hogy ő tényleg a barátom. Habár ez egy eléggé egyoldalú dolog, mer a Faragó segít nekem – hát még nem volt olyan problémám, amibe ne segített volna, de AZONNAL! –, én viszont mit tudok neki segíteni? Legfeljebb annyit, hogy egyszer megkért: vigyázzak egy napig a gyerekeire, mer kanyarós volt a két srác, a felesége el volt utazva, neki meg egy csomó sürgős szaladoznivalója volt – hát ennyit segítettem én is őneki, legalább mégis valamit. De nagyon szeretem azt az embert, BORzasztó szeretem!

Meg talán még egy embert mondhatok, akit így a barátomnak érzek: egy újságíró, a Gács Feri. Akit a Faragó hozott el hozzám, és aki aztán két cikket is írt rólam az újságjába, amikor a lakás-zûrjeim voltak. Tulajdonképpen nekik kettőjüknek köszönhetem, hogy megkaptam ezt a lakást. „Méltányosságból” kiutalták végül, annak ellenére hogy önhatalmúlag feltörtem – nade addig, a tizenvalahány év alatt énnekem sose volt olyan, hogy „méltányosság”! Úgyhogy, mondom, a Faragó, meg a Feri, ez az a két ember, akiknek én a legtöbbet köszönhetem az életembe – és ezer mondom, hogy ők a BARÁTAIM.

Ez az egész úgy volt, hogy hallottam én ezt másoktól, hogy van ilyen: feltörnek egy üres lakást, beleköltöznek – és néha előfordul, hogy sikerül is a dolog. Akkoriba is csöveztem, és már rettenetesen elegem volt a dologból, a kétségbeesés szélén álltam, hát már 30 éves vagyok, és még mindig nincs egy helyem, ahová lehajthatom a fejemet, és semmi reményem a jövőre – hát érdemes így élni, hogy csöves leszek, rongyos csavargó, amíg csak fel nem fordulok valahol? Én ezt nem várom ki! Még ezt az egyet megpróbálom, aztán –

És hónapokig tartó keresgéléssel sikerült is kilesnem egy lakást, amibe nem lakott senki, de már régóta, mer a lakat is teljesen rá volt rozsdásodva –

és akkor szereztem egy vésőt, és lefeszítettem a lakatpántot. Nem minden lelki tusa nélkül, de feltörtem. És bementem.

És benne maradtam. Fantasztikus szerencsém volt: találtam a lakásba egy heverőt is, egy piros ágybetétet, azon végigfeküdtem – és hát vártam.

Meg rettegettem. Hogy jönnek a rendőrök és kirángatnak innen is. Hát végeredménybe ez nem az ÉN lakásom! Igaz hogy SENKIÉ, de hát – –

Egyik nap telt a másik után, és nem jött senki. A szomszédok se szóltak semmit, és – csodák csodája -a rendőrséget se hívták ki, igaz hogy azon az alagsori részen jóformán valamennyi szomszédom majdnem ugyanolyan nyomorult senkiházi volt, mint én –

Na ekkor volt, hogy felkerestem a Faragó Gazsit, és amikor nem találtam, rémületembe írtam neki azt a levelet.

Eltelt aztán két egész hónap, és nem molesztált senki – két hónap után aztán kijöttek a tanácsból, hogy hát mi ez itt, hogy kerültem én ide, és behívtak, hogy számoljak be mindenről. Bementem, és előadtam nekik, ki vagyok, milyen rettenetes a helyzetem, meg minden – végighallgatták, de elég jól látszott: nem érdekli őket hogy én hogy vagyok. És egy hét után kijött a végzés, pecsétes papíron, hogy haladéktalanul hagyjam el a lakást, mer másképp karhatalommal fognak kiköltöztetni.

De akkor már a Faragóék akcióba voltak. Először is írt a Feri egy gyönyörű cikket rólam. Amibe RETtenetesen megdicsérte a kerületi tanácselnököt. Hogy így, úgy, amúgy, ő még ilyen klassz tanácselnököt életébe nem látott, mer hogy otthont nyújtott egy elesettnek, nekem adta ezt a lakást, ami pedig egy példátlan dolog, amivel így most végre megoldódott egy veszendő sors – ami persze egy sóder volt, mer a tanácselnöknek ESZE ÁGÁBA se jutott, hogy nekemadja ezt a lakást! És ezt a Feri is pontosan tudta!

Megjelent a cikk, és akkor persze a lakásosztályról rögtön futottak a tanácselnökhöz – hát ezt csak úgy elképzelem, mer én nem voltam ott, de nyilván így történhetett –, mondták neki, hogy „főnök, de hát erről SZÓ SINCS, NEM kapta meg a lakást az a csavargó! Ki fogjuk költöztetni!” A tanácselnök meg nyilván leintette őket, hogy „kuss, egyszer írtak rólam valami szépet, hát akkor ezt most nem fogjuk meghazudtolni!” – és kiküldött nekem egy új papírt, hogy méltányossági okokból kiutalja nekem a lakást.

Persze a lakásosztály dühös volt, amér nem neki lett igaza, úgyhogy akkor még egyszer megpróbáltak keresztbe tenni. Ugyanis a tanácselnök elírta a számot: én az alagsor 3-ba voltam, ő meg az alagsor 2-t utalta ki

nekem! Amibe pedig lakott valaki! Errefel a lakásosztály kikûdött egy újabb papírt, hogy micsoda disznóság, én jogtalanul tartózkodom az alagsor 3-ba, mer az nem az enyém, azonnal költözzek ki, mer máskülönben – megin! – karhatalommal fognak kirakni, satöbbi.

Erre jött a Gács Feri második cikke. Az volt a címe, hogy Számháború. És az volt benne, hogy ez egy játék a számokkal, hogy az egészek semmi értelme, hogy neki, a Ferinek volna egy ötlete: cseréljék ki az ajtón a számokat, az olcsóbb is lenne, mint kazalszám gyártani az aktákat. És akkor erre – hát ez már tényleg kész csoda! – a tanács megváltoztatta a kiutalást, átírták a számokat, és én háborítatlanul maradhattam a 3-ba –

De hogy én közbe mennyi izgalmon mentem át, hány álmatlan éjszakán

–

Én itt végig „lakásról” beszélek – mer hát nekem ez az: LAKÁS. De közbe persze az az igazság, hogy egy lerobbant pincelyukról van szó, egy betonpadlós, penészes valamiről, aminek az ablaka olyan magasan van, hogy ki se lehet nézni rajta – hát szenespince volt ez valamikor, úgyhogy mondjuk a szükséglakás fogalmának felelne meg talán, annál semmiképp nem több – nade hát nekem az ÉLETET jelenti! Nekem ez az elmondhatatlan boldogság!

Mellettem, a 2 szám alatt egy öregasszony lakott, már 44 óta, mer akkor bombázták ki a lakásából – na az még szörnyûbb odú volt, mint az enyém. Kisebb is, teljesen nedves, bûdös, a néni a negyven év alatt egyszer se meszelte, rohadt le a fal, minden. Aztán tavaly meghalt az öreg néni, és ottmaradt ez a lakrész is üresen. És akkor a Faragó írt a nevembe egy kérvényt a tanácshoz, hogy ezt a szomszédos kis barlangot ne új lakónak utalják ki, hanem adják nekem, hogy csinálhassak magamnak egy konyhát. És meg is kaptam. Egyelőre csak szóba, mer papírom még most sincsen róla, ugyanis építészeti tervet kellett volna beadnom műszaki rajzokkal, hogy hogyan akarom végrehajtani az átalakítást – de hát nekem ilyesmire pénzem nincsen, úgyhogy fogtam, megcsináltam magamnak a konyhát is úgy ahogy tudtam. Ez is törvénytelen volt, én belátom – de mi mást tehettem volna?

Volt közbe egy ilyen is, hogy a Faragó valami gyámügyi konferencián tartott egy előadást, és ott bemutatta az én esetemet is, meg felolvasta a leveletem amit neki írtam – ez jó volt: az egyik szakember a hozzászólásába azt mondta, hogy hát „azér ebbe a levélbe benne van a cigány rafinéria is”, meg hogy különben is „azt a levelet nyilvánvalóan nem is az a csöves

gyerek írta” – persze nem tudták, hogy én is ott ülök a hátulsó sorba– Aztán a Faragó megmondta, hogy de bizony én írtam a levelet, mer az előszobájába írtam, meg különben is ő füzetszámra őrzi az én írásaimat és azokból is tudja, hogy ez az én stílusom. A végén meg odahívott előre, bemutatott engem is a közönségnek.

Meg elcipelte a Faragó a tévébe is, mer ott is tartott egy előadást, és akkor bemutatott a tévé-adásba is, mint jellemző esetet -

ennek lett is egy érdekes következménye. A szomszéd házba nagyba meg valami építkezés, egy csomó melós dolgozik rajta – persze minden nap ott megyek el előttük, látásból ismernek már. És akkor másnap meg is szólítottak:

– Figyelj – azt mondja az egyik –, nem téged láttalak tegnap a tévébe?

– Lehet – mondom –, mer szerepeltem benne!

És akkor ezek a köművesek meg festők meg burkolók eljöttek hétvégén és frankón megcsinálták nekem a konyhát. Áttörték a falat, tettek bele egy használt ajtót, vakoltak, meszeltek, minden – jellemző, hogy hat réteg meszet kellett felrakni, hogy valahogy kinézzen! De gyönyörűen rendbehozták – és csak úgy, barátságból! Nagyon jó haverság alakult ki aztán ebből, máig is átjárnak hozzám ezek a srácok, beszélgetünk, megkínálom őket kávéval – szóval, vannak azér még emberek!

Meg még az is volt, hogy a tévéműsor után egyszeresek beállított a nővérem. Aki itt lakik Pesten, Zuglóba, egy gyönyörű házba, mer nagyon jól áll, hát kereskedő, meg a férje is az, majdnem hogy milliomosok! Találkoztunk mi már, még Szolnokon, meg egyszer már itt Pesten is felkerestem, kértem hogy segítsen, adjon legalább kölcsön – de akkor nem jutottam vele semmire. Hát ez van. Amikor csöveztem, éheztem, fáztam, meg amikor reszketve vártam, hogy mikor jönnek a rendőrök hogy elzavarjanak a kis lakásomból, ez is mindig olyan fájdalmas volt nekem: hogy annyi gazdag cigány van Pesten! Hogy egyik-másik szinte hercegi palotába lakik! És SOHA tőlük én egy FILLÉR segítséget nem kaphatok! – De most azér eljött a nővérem. Mer látott ő is a tévébe. És hozott nekem egy használt paplant. Na körülbelül ennyit kaptam én a családomtól. Meg a cigányságtól ennyit kaptam. Szóval így vagyok én cigány.

Most különben az van, hogy az ideggondozó javaslatára meg lett állapítva a keresőképeség-csökkenésem, és ennek alapján rendszeres tanácsi segélybe részesülök, minden hónapba 2350 forint segélyt kapok és ebből élek. Csak hát ez se egy megoldás, egyáltalán nem megoldás

Mer tény és való, hogy én beteg voltam. Állandó betegállomány, rendszeres ideggondozói kezelés, egy csomó kórház, minden – mer kibuktam. De nem azér, mintha elmebeteg volnék! Mer nem vagyok elmebeteg! Hanem a körülmények: az otthontalanság, a nincstelenség, a társtalanság, a kilátástalanság, a válásom, a Virág halála – ezek a dolgok kegyetlenül megviseltek és elvesztettem a lábam alól a talajt! De most már, hogy a helyzetem egy kicsikét rendeződött, ez sincs már. Amióta lakásom van, gyógyszert nem szedek egyáltalán, az ideggondozót hanyagolom, mer nincs rá szükségem, állok a lábamon, a közérzetem is megfelelő – és nem érzem már betegnek magam!

Ugye, 32 éves vagyok, fiatal lennék még, lehetne reményem rá, hogy tényleg sínre kerüljön az életem -csak nem tudom, hogyan. Mer most megint jön egy csavar. Fél évvel ezelőtt a tanács elindította a segély folyósítását – csak közbe azt mondta: „ha már így van, hogy keresőképtelen, mer beteg, ELMEBETEG, akkor tessék: menjen el felülvizsgálatra, százalékolják le, és kapjon inkább nyugdíjat!”

Úgyhogy most be kell mennem majd a Mező Imre útra, ahol megvizsgálják az igazságügyi elmeszakértők, és mondanak majd valamit. Lehet hogy azt mondják: „a papírjai szerint tényleg beteg VOLT, de most már nem az, mer meggyógyult – úgyhogy mehet dolgozni”. És akkor elveszik ezt a rendszeres segélyt is, és valószínű kezdődik minden előről. De az is lehet, hogy azt mondják: „valóban beteg, hát igen: elmebeteg” – és akkor kapok esetleg egy valamekkora nyugdíjat, viszont rámszáll a gyámhatóság, és mint elmebeteget gondnokság alá helyeznek. Akkor pedig vége minden reményemnek. Ha rámsütik az elmebaj bélyegét, akkor nekem többé már nincs ilyen, hogy normális, nyugodt családi élet, feleség, gyerekek, nincs az hogy önállóan berendezhetném az életemet – hát ha például születne egy gyerekem, amit borzasztóan szeretnék: elvennék tőlem! Szabályosan: ELVENNÉK – hát egy elmebetegtől?! És akkor megint-csak nem lesz egy olyan lány, aki velem maradjon – mer melyik nő nem akar családot, gyereket? Szóval: megint a magány –

Volna ugyebár egy nagyon jó szakmám, az ív- és lánghegesztés, amivel elég rendesen tudnék keresni – csak hát nem látok rá semmi reményt, hogy ezt a lehetőséget mégegyszer ki is használhassam. Mer ha most tegyük fel mint hegesztő keresnék havonta 4000 forintot, ami énnekem nem lenne egy rossz pénz, abból kézhez kapnék KÉTEZRET, tehát háromszázötvennel kevesebbet mint a mostani segélyem. Mer az a helyzet, hogy a hosszú évek

alatt a kifizetetlen gyerektartásból összegyűlt valami 37 vagy 38 ezer forint tartozásom – ha én most elhelyezkednék dolgozni, akkor a keresetemnek az ötven százalékát azonnal elkezdenék vonni erre az adósságra. Ha valaki keresőképtelen, táppénzen van vagy kórházba, akkor nem köteles fizetni a gyerektartást, kérvényt adhat be, és akkor a bíróság felmenti a fizetés alól – csak hogy én ilyen kérvényt soha nem írtam, mer nem is tudtam hogy ez a szabály! Úgyhogy én beteg voltam meg nincstelen – de közbe is csak gyűlt, csak gyűlt az adósságom. Most meg itt állok: agyonnyom ez a 38 ezer forint, megakadályozza hogy előre lépjek. Mer a keresetem maradékából, a feléből persze hogy nem tudnék megélni! Úgyhogy most nem merem letenni a munkakönyvemet sehol!

És akkor itt van még egy óriási probléma: a fiam. Aki most már 7 éves elmúlt – és én négy éve nem is láttam! Hát összesen ha öt alkalommal láthattam csak, mióta a világon van! Mer NEM ENGEDIK hogy lássam! Anyósom még azt is mondta, hogy megveret, ha még egyszer odaszemtelenkedek! És én NAGYON szeretném már látni a fiamat, és nincs is nagyobb vágyam, mint hogy rendeződjön ővele is a kapcsolatom – és SEMMIT nem tehetek. Hát sokszor már az utcán próbáltam meglesni a gyereket – jaaj – És számtalanszor voltam már benn a gyámhatóságnál, hogy oldják meg nekem valahogy ezt a kérdést – hiába. Mer az a válasz, hogy nem fizetem a gyerektartást, ezer nincs láthatás se. Nem fizetem, ez igaz, mer nincs miből fizessem – nade hát felmentést nem kaptam én a gyerektartás alól, hát ADÓS vagyok vele! És ők mégse tartoznak megmutatni nekem a gyereket? Hát nem egy fából vaskarika ez? Azt írja a gyámhatóság: „gyermekét soha nem nevelte, jóformán nem is ismeri, vele a kapcsolatot soha nem tartotta” – hát hogy tartanám a kapcsolatot, ha erőszakkal elűznek tőle?!

Én már azt is felvettem, hogy hozza el a gyereket két gyámhatósági hivatalos ember, legalább így mutassák meg nekem a fiamat, utána visszavihetik – nem lehet.

Nem lehet, mer közbe anyósom is bejár a gyámhatóságra, ott fűti őket örökké:

– ENNEK?! Hát ez BOLOND! Ennek persze hogy nem engedjük még látni se a gyereket!

Kértem már, hogy vegyék jegyzőkönyvbe: én ragaszkodom a láthatáshoz, KÖVETELEM a láthatást –

– Ejnye de indulatos! – azt mondja a kartársnő.

– Csókolom, hát hogyan lennék indulatos – mondom –, hát ki ne lenne indulatos egy ilyen helyzetbe?! Hát hogy lehet, hogy énnekem csak kötelességem van a gyerekemmel kapcsolatosan, de jogom egyáltalán nincs?! Van az anyósomnak papírja arról, hogy én bolond vagyok? Nincsen, mer nem létezik sehol ilyen papír! Nekem viszont van olyan papírom, hogy 38 ezer forint gyerektartással tartozom nekik! Hát hogy van ez?! A maga gyerekét ugye elvihetném a Vidám Parkba, ideadná egy délutánra hogy foglalkozzak vele, ahogy a doktor Faragó is rám meri bízni a gyerekeit, mer miért ne, jól megvannak velem, szeretnek, és a doktor Faragó tudja hogy nem eszem meg őket – csak pont a magamét nem kaphatom meg egy fél órára?! Nem akarom én őt véglegesen magamhoz venni, hiszen amíg nem rendeződik az életem, addig nem is tudnék mihez kezdeni vele; de hogy annyit se képesek biztosítani nekem, hogy csak LÁTHASSAM legalább, hát ez ez ez –

Nem tudom mi lesz majd. Meglátjuk, mit hoz ki az elmeszakértő. Mer ha most rámsütik, hogy elmebeteg vagyok, akkor a fiamat is fűjhatom, akkor anyósom nyert! De talán majd a Faragó tud segíteni megint, hát nagyon remélem! Jaj, nem is merem beleélni magam ebbe az egész láthatási cirkuszba, mer megint csak kikészülök tőle –

Mindegy. Mer most már legalább van egy lakásom. Ami tényleg nagy dolog. A padlót még mostanig se tudtam megcsináltatni, de azér úgy lassan már alakul, szépül az egész, berendezkedtem, székek vannak, le lehet ülni, az asztalon terítő, hamutartó, virágváza, még képek is vannak a falon –

A képeket a Gács Feritől kaptam. Amikor a cikket írta rólam, kihozott egyszer magával egy fotóriportert is, aztán az csinált rólam egy rakás fényképet. Legközelebb meg is mutatta őket a Feri – nagyon jók lettek!

– Jaj de jó – mondom –, én rólam úgyse csináltak még soha fényképet!

Amitől meg a Feri borult ki. Hogy ez hogy LÉTEZIK, a huszadik század végén –

– Pedig – mondom – ez a helyzet, ez így van: én rólam ezek az első fényképek! Na nem akarok hazudni – mondom –, mer a személyi igazolványomba azér van egy fénykép –

És akkor a Feri kinagyíttatott kettőt azokból a képekből, nekemadta, én meg bekereteztettem őket, kitettem, mégis hogy lássam: ilyen voltam –

Talán majd egyszer még meg tudom csináltatni a parkettát is –

Én a könyveket mindig nagyon szerettem, már általános iskolás koromba is rengeteget olvastam, és jó könyveket is. És máig sokat olvasok – persze

csövezni könyvek nélkül szokott az ember, de például a kórházakba mindig jól kihasználtam az időt, ettem a könyveket. Van egy pár kedvenc könyvem, azokat többször is elolvastam, „Meztelenek és holtak”, „Most és mindörökké”, ilyesmik, meg persze az Aranykoporsó – de a legdöbbenetesebb könyv nekem a „Száll a kakukk fészkére” volt, az határtalanul megrázott. Először moziba láttam, még a Virággal, aztán a Virág megszerezte nekem a könyvet is, nem is tudom hányszor olvastam el

–

Nyilván a könyvek hatása volt, hogy már úgy 12 éves korom körül elhatároztam: én is írni fogok. Általános hetedikbe, amikor már kezd szóba kerülni a pályaválasztás kérdése, az osztályfőnökünk elkezdte kérdezgetni körbe az osztályt, hogy ki mi szeretne lenni, vasutas, fodrász, rendőr, sofőr, ilyeneket mondtak a gyerekek – én is sorra kerültem, és azt mondtam: én író akarok lenni.

– Áá – azt mondta a Martonos tanár úr, és legyintett egyet –, ülj le Rostás –

De engem nem zavart ez se, utána is megmaradt bennem ez a vágy, hogy nekem írni kell. És írtam is, elég sokat, egy csomó füzetet teleírtam már, a Faragó Gáspárnál vannak, őt kértem meg hogy őrizze őket. Nem naplók ezek, hanem csak emlékek, élmények, amit a csövezésbe, a kórházakba, a munkásszállásokon láttam, hallottam. De én annyira bele tudok merülni az írásba, hogy sokszor észre se veszem, már reggel van! Engem ez valahogy nem is fáraszt! Gondoltam már arra is, hogy esetleg megpróbálnék írni újságokba – de hát nem, korai lenne még. Majd, egyszer!

Olvastam egy pár olyan könyvet is, amit cigány írók írtak, Lakatos Menyhért, Osztójkán Béla, meg olvastam a Bari Károlynak a verseit is, azok eléggé tetszettek, csak valahogy – szóval engemet a dolgoknak ez a cigány vonatkozású része nem nagyon érdekel. Mer úgy érzem, hogy nekem nem a cigányok a sorstársaim, hanem általában a kitaszítottak. Úgyhogy őrólok akarok én írni, nemcsak a cigányokról.

Ugye, a szüleim cigányok, én is cigánynak születtem, az eredetemet illetően cigány vagyok. Csakhogy már csecsemőkoromtól kezdve szinte állandóan csakis magyar környezetbe éltem! A magyar kultúra, a magyar életmód, a magyar szokások ugyanúgy belémivódtak, mint akármelyik magyarba! És itt az én problémám: hogy magyarnak neveltek, magyar lennék – de közbe mindenki cigánynak mond. Mer annak születtem. És

ezer aztán most már Önmagam előtt is cigány vagyok! Pedig ez nem jelent SEMMIT! Na hát ez itt a konfliktus.

Amikor megismerkedek egy lánnyal, aki magyar, nem cigány, akkor ez az egész nem gond. Legalábbis a szemtől szembe kapcsolatba – hát tudom jól: voltak magyar lányok az életembe, és nem lett ebből soha semmi bajunk egymással! Csak amikor aztán bekapcsolódnak a játékba a szülők is – na akkor jön a csavar –

Meg a másik: amikor egy rendőr előtt állok – –

Régebben sokszor megfordult a fejemben, hogy el kéne innen menni. Mér legyek itt, hát tulajdonképpen semmi az égvilágon nem köt engem ide! Nem mindegy akkor, hogy hol vagyok? Rokonaim, barátaim nincsenek, társam se volt nagyon-nagyon sokáig, semmi esélyem nem volt rá, hogy valaha is családom legyen, belebetegedtem már a gyötrelmekbe, semmilyen munkára nem voltam már alkalmas – mi másra gondolhattam volna, mint hogy elrepüljek innen, akárhová! El is mentem volna, biztos hogy elmentem volna – ha lett volna hozzá még energiám.

Most már azér kicsikét másképp vagyok ezzel. Mostanáig se múltak el bennem EGÉSZEN ezek a gondolatok, de azér már ritkábban törnek rám. A mostani helyzetem se rózsás – mégis, amióta van ez a kis lakás-félém, egy búvóhely, ahol meghúzódhatok, meg főként amióta ott érzek magam mellett egy másik embert, aki hozzám tartozik, egy másik élő testet, ami melegít a takaró alatt, amióta picikét újra felébredt bennem a remény, hogy hátha élhetek majd mégis emberi életet –

Még a Virág halála utáni évbe – én nem is tudom, hogy sikerült ez, hiszen jó ideig azt hittem, soha többé nem fogok már nyúlni se más nőhöz! – valahogy mégis összetalálkoztam a Böbével. De hát nem lett abból se semmi. Csak annyi volt az egész, hogy próbálkoztam, háthogyha esetleg valami kisülne – Két hónapig ha jártunk, talán háromig, de – hogy mondjam – szóval a Böbe közbe is árulta magát. Ebből élt, na – hát egyik így, másik úgy, valamiből élni kell! Nem titkolta ő ezt énelöttem, egy szóval se, rendes volt ő – csak hát azér – Igaz hogy vonzódott hozzám, a maga módján még szeretett is – csak közbe teljesen rá volt már állva az arabokra. Hát ez volt az ő élete, a Blaha Lujza tér, meg az Astoria! Úgyhogy ha meglátott egy arabot vagy négert, akkor énrajtam már keresztülnézett – hát ez az igazság!

Szóval én láttam hogy mi van, és megértettem, hogy miránk semmi jó nem vár, felmértem a realitásokat – és megbeszéltük, hogy befejezzük,

különválunk. Ennyi volt ez csak. De ettől függetlenül: nagyon rendes volt a Böbe, ezt a cipőt is ő vette nekem, meg egy pulóvert, meg dzsekit, mindent

–

Meg még volt akkor egy szerelem is, bejött az is – pedig én tényleg azt hittem, többé már soha szerelmes nem tudok lenni! És akkor, lám, alig másfél évre a Virág után – Igazi szerelem volt, FANTasztikusan szerettem azt a lányt! ÁLOMSzép lány volt, egy babaarcú, szőke tündér, de valami GYÖNYÖRŰ! Én még olyan szép nőt életembe nem láttam! Hajnalkának hívták, csepeli lány volt, ott is ismertem meg, Csepelen, egy virrasztáson – valaki elvitt egy halottvirrasztásra, csupa idegen közé, hülye helyzet volt, a halottat se ismertem, sose láttam, de a többiek se, csak ültem, halgattam. És akkor egyszer csak belép ez a tünemény, ez a CSODA, leül ő is, pont velem szembe – és én attól kezdve nem bírtam levenni róla a szememet!

Aztán jött egy szabályos krimi: nyomozás, üldözés, megtudtam hol lakik, kijátszottam a szüleit, testvéreit, éjszakákon át dideregtem a kapujuk előtt, kilestem, kivártam a lányt – aztán két hét után megszöktünk, amúgy cigányosan. Bele a semmibe.

Hát, ennek se volt semmi értelme – – Mihez tudtunk volna kezdeni? Hat napig voltunk együtt –

Én HALÁLOSAN szerettem azt a lányt! És akkor hat nap után kiderült: a sógorával van viszonya. A saját sógorának a szeretője! Szült is már egy gyereket a sógorától, csak nem tudja senki, kié a gyerek!

Hát DÖBbenetes volt a kijózanodás! Megint azt hittem hogy nem bírom ki, bele fogok bolondulni! Megin meg akartam halni, öngyilkos akartam lenni –

Most már örülök, hogy nem lett ebből se semmi. Legalább megtanultam: a szépség nem minden. Ha nincs benne tartalom, semmit nem ér. Ahogy ez kiderült, ÉRINTENI se tudtam többé a Hajnalt! Nem érdekelt tovább. Találkoztunk még egyszer, ő keresett, mondta hogy folytassuk – megmondtam neki: én a Bözsit nem cserélem fel őrá.

Mer akkor már megvolt a Bözsi.

Nehéz üggy ez. Ugye, engem eddig még majdnem minden lány elhagyott. Nemcsak az egészségem, az idegeim miatt, hanem – hát nekem nincsen semmim. Hát milyen élet, és milyen jövő vár egy lányra énmellettem? A legtöbb azt mondta, már három nap után:

– Mii?! Kétezer forintból akarsz élni? Normális vagy te?! Hát MIT akarsz a kétezer forintoddal?! Egy hét alatt megesszük! Utána meg majd

három hétig koplaljunk?! – és szépen lelépett mind. Még jó, ha kaptam egy búcsúpuszt!

Ha meg mégis találtam valakit, akinek kelletttem, aki kitartott volna mellettem, abból is csak tragédia lett –

No, szóval a Bözsi. Őt úgy ismertem meg, hogy épp elfogyott a cigarettám, este volt, a trafik bezárt már, úgyhogy beszaladtam az Arany Borjúba, hogy vegyek egy csomag cigit. Ő meg ott ült a barátnőivel. És valahogy úgy megtetszett a Bözsi. Leültem akkor én is a szomszéd asztalhoz, és elkezdünk szemezni. Láttam, hogy a barátnői beszélgetnek, ő meg csak hallgat, de gondoltam, jobban érdeklek én – eszembe se volt, hogy süketnéma, hogy nem tud beszélni –

Ez most volt, öt hónapja. Cigány lány, ő is cigány. Habár túl sok köze őneki sincs a cigányokhoz – annyi van csak, hogy az anyja minden hónapba szépen elszedi tőle a pénzt, a segélyt, amit mint rokkant kap a tanácstól. Jó, mondjuk ha abból a kétezerből minden hónapba egy ezrest odaadna a Bözsi az anyjának, amér neveli a gyerekét, hát megértem – de hogy MINDET elveszik?! Mer az a pénz odamegy postán az anyjához, és akkor abból a Bözsi SEMMIT nem lát! Na mindegy –

Namost, hát ez egy olyan dolog, hogy – hát a Bözsi abból él, hogy lenyúlja a palikat. Leginkább ott, az Arany Borjúba. Vagy máshol. Szóval: kilesi a pénztárcát, fogja, eltünteti. Hát ez van!

Mondhatnám most erre, hogy akik oda járnak, pénzzel a zsebükbe, azok már úgyis játszanak a sorsukkal, ők azt az összeget már úgyis rászánták arra az estére, vagy a piára, vagy egy nőre! Mondhatnám ezt is – de nem mondom. Mer tudom hogy ez csak egy kifogás lenne. És nem mondom, mer ez az egész nekem RETTENETES szenvedést okoz, hát van hogy egész éjszaka nem tudok aludni tőle, csak fekszem, izzadok – hát ez egy erkölcsi kérdés! Most nemcsak az, hogy a törvény tiltja – hanem hát valakinek a zsebéből kiemelni, hát ez borzasztó! Amennyivel nekünk több lesz, annyival annak a másiknak kevesebb – nem kell hozzá nagy ész, hogy ezt felfogjam! Például elgondolom, hogy tegyük fel a Faragó Gazsi zsebéből emeli ki azt a pénztárcát, vagy a Gács Feri zsebéből, vagy mondjuk éppen az egyik szobafestő srác zsebéből, aki énnekem itt megcsinálta a lakásomat, ingyen, szeretetből, és akkor most a Bözsi odamegy hozzá a kocsmába, és – nem, hát ezt még elképzelni is egy iszonyat!

A másik meg, hogy – hát ez úgyse egy megoldás. Mer ebbe előbb-utóbb úgyis le fog bukni a Bözsi – ez egy hazardjáték, hát persze hogy csak a lebukás lehet a vége ennek! És akkor attól, akit szeretek, el kell szakadni. Mer akkor következik a börtön. Én a börtöntől ÚGY rettegek, hogy a veríték kiver! Soha nem próbáltam még, inkább csak sejtéseim vannak róla, meg láttam egyszer egy filmet, az volt a címe hogy Bebukottak, a tököli börtönről szólt, a Faragó vitt el a vetítésére – de én utána napokig szabályosan reszkettem! Ha belegondolok, hogy ez vár a Bözsire– De hát ő sajnos ezt nem tudja felfogni, nem érti, hogy a társadalom persze hogy védekezik, és elég drákóian – ő egyszerûen csak szenvedni fog, csak annyit fog érteni az egészből, hogy őt most bántják. És sajnos azt hiszem én is csak ezt fogom felfogni!

Ugye, én ezt nem csinálom. Mer nem is TUDOM csinálni. Nem is próbáltam még, mer először is bot kezem van. Másodszor meg hát a neveltetés – szóval NEM, én nem akarok elzülleni, meg én erre erkölcsileg is KÉPTELEN lennék! – Na jó, de közbe meg nemegyszer az van, hogy elmegyek én is õvele. Csak hogy ott legyek mellette, vigyázzak rá kicsit – hülyeség, mer mit tudok rá vigyázni? De hát az se megy, hogy otthon üljek, várjam, hogy na ugyan hazajön-e, vagy pedig – Szóval néha elmegyek én is a Bözsivel, ott várok rá a közelbe, úgyhogy azért lássam is őt, hogy ha ne adj Isten valami incidens következne be, akkor mégis azt az ittas krapekot próbáljam kicsikét elterelni tőle, vagy mittudomén, fogalmam sincs, mer eddig még hála Istennek nem volt semmi se, vagy hogy legalább csak LÁSSAM, TUDJAM, hogy a Bözsinek nincs baja! Ott lézengek körülötte – és akkor úgy elgondolom, hogy hogyan is lesz ez? Hogy egyszer majd végignézhetem, ahogy elkapják, rendõrök jönnek, bilincset raknak a kezére, elviszik, hogy Isten tudja mit csináljanak vele – én meg majd ezt is szépen végiglesem, bénán, tehetetlenül? Úristen –

NEKEM gond ez, mer õneki nem annyira. Neki ez egy megszokott dolog, ő ezt olyan természetesnek veszi: nincs pénz, enni kell, hát akkor gyerünk! – ez az igazság. És én akkor mit mondhatok rá? Itt van egy szerencsétlen nyomorék, aki segélyből él, élNE, ha legalább az eljutna a kezébe, egy analfabéta, aki még beszélni se tud, de még a jelbeszédre se tanították meg abba a rohadt intézetbe

– hát mit tudna egy ilyen csinálni? Személyi igazolványa van neki, de munkakönyve, munkaviszonya valószínű soha nem volt, meg nem is lesz – hát ki fogja felvenni dolgozni, micsoda munkára?! Mi más van õneki, mint

hogy elmegy újítani, elveszi a másét, hogy éhen ne vesszen?! Mit mondjak, tulajdonképpen a Böbe meg öközte annyi a különbség, hogy a Böbe adott is valamit azér a pénzén a testét – a Bözsi meg erre nem hajlandó. Hanem ő csak nyúl. De hát arra viszont KÉNYTELEN! Hogyan tudjam én őt elítélni ezer?!

Amikor meg közbe szeretem is. Mer ő is egy ember! Meg amér ő is szeret engem. És szeretném elvenni feleségül – ez is szerepel a terveinkbe, hogy megesküszünk. Én ezt nagyon szeretném! Mondtam is már neki, mutattam, hogy gyűrűt akarok húzni az ujjára – értette, nevetett, örült neki ő is. Meg egyszer majd szeretném megnézetni orvossal, háthogyha lehetne javítani rajta valamit

– hát a kicsi is rengeteget számítana! És nyilván nem nézettek még meg rendesen soha! – Meg hát persze ez is: hogy szeretném hogyha abbahagná ezt az egészet. NAGYON szeretném leszoktatni őt erről. És ha ez sikerülne, azt hiszem, minden nagyon szépen menne miközöttünk. Mondjuk az anyagiakat nézve nem valami derűsek a kilátásaink, de hát azér csak meglennénk valahogy. Nem lehetek biztos a jövőbe – de hát reménykedek. Abba, hogy ő már végre megmarad nekem.

Most már azér annyi van, hogy ő is borzasztóan szégyelli ezt. Szóval már úgy elbizonytalanodott. Úgyhogy azér amióta együtt vagyunk, már nem olyan sűrűn megy ő. Van úgy hogy egy hétig nem megy, van úgy hogy két hetet is kihagy – mer hát ez egy lelki vívódás, egy küzdelem a bűntudattal! És most már őneki is az. – Csak aztán eljön az a nap, amikor végleg kifutottunk mindenből – mint például jelen pillanatban, hogy 16-a van, de már nincsen egy fillérünk se. Most holnap még elmegyünk a Bözsi anyjához, háthogyha adna két-három százast – nade voltunk nála már vagy tízszer, és soha semmit nem adott! Pedig ha nem ad, holnap este következik megint az Arany Borjú. Mer VALAMI kell! Úgyhogy akkor megint: egy pénztárca, párszáz forinttal, esetleg egy-két ezressel – hát ez már nem tőlünk függ, hanem attól a pénztárcától. ÉN BORZASZTÓAN szeretném ha nem mennénk! RETTENETESEN szeretném! Viszont hát----A lakbérünk nem sok, csak 70 forint,

viszont villannyal világítunk, villannyal főzünk, néha még fűtünk is villannyal, úgyhogy a villanyszámlánk felmegy olyan 5-600-ra is, most utoljára meg kihoztak egy 1100 forintos számlát, el se tudom képzelni hogy hogyan lett ennyi, de mit csináljak, nincs mese, fizetni kell – és MIBŐL? Persze hogy csak abból, hogy a Bözsi elmegy és újít. Vagy ott van a téli

tüzelő, tavaly nagy nehezen sikerült a tanácstól kikérvenyezni ezer forintot szénre – de hát ezer forint, egy egész téli tüzelőre, mi az? Úgyhogy már a tavalyi tél végén is úgy lett tüzelőnk, hogy a Bözsi ment, és – – Hát mi lett volna velünk enélkül?? Jézus Mária, hogy is lesz ez az egész tovább –

UTÓIRAT

„Mindnyájan voltaképpen abban vizsgázunk, hogy milyen fiatalokat tudunk magunk után nevelni.... Tehát ha igaz, hogy az ifjúság cinikus, vagy durva, vagy ideál híján van, akkor ez azt jelenti, hogy mi vagyunk ideál híján, mert nem tudunk neki adni.”

Illyés Gyula

– *Áttekintve az elkészült portrékat, magam is megriadtam. Nem gondolod – kérdezem barátomat, „doktor Faragót”, Bognár Szabolcsot –, hogy az intézetis és intézetből szabadult gyerekek irreálisan sötét képet rajzolnak az állami intézetek viszonyairól?*

– Nem gondolom – válaszolja a gyámügyi jogász. – Tudod, van egy idősebb barátom, aki 1975-ig aktív gyermekvédelmis, nagy szaktekintély volt a fővárosban. 75-ben nyírták ki. És tudod miért? Mert egy nyilvános fórumon azt találta kifejtetni, hogy a fővárosi ifjúsági nevelőotthonok a fővárosi gyermekvédelem disznóólai. Azóta ő rokkantnyugdíjas, ám a helyzet nem sokat változott. Több mint tíz éve vagyok közvetlenül a terepen, és gyakran tapasztalom az intézetis gyerekeknél, hogy az emlékezés szinte megszépíti a múltat, visszanézve nemegyszer „jó balhévá” szelődülnek a legszörnyűbb történetek is – mint a katonaemlékekben: évek múltával minden kap valamicske pozitív felhangot. Ez is egy önvédelmi mechanizmus része: ez a csomag csak így cipelhető. Sokszor meg azért maradnak ki a beszámolókból épp a legdrasztikusabb mozzanatok, mert hiszen evidencia, hogy az intézetben ez a „rend”. Például hogy az intézeti „nevelő” homoerotikus kapcsolatra kényszeríti a kiskamasz növendékét – csak a harmadik vagy negyedik beszélgetésünk során kottyantja el az erről szóló személyes emlékét. Nem azért, mintha szégyellné! Hanem mert agyoncsépett téma, az intézetben szinte mindenki átmegy ezen, szóra sem érdemes! – Legtöbb intézetünkről nem lehet elég rosszat mondani.

– *Te ismered a hálózatot; mondd, van jól működő intézetünk?*

– Van. Néhány nagyon ritka kivétel. Csak annyi, hogy kiáltó kontrasztot adjon a sötét átlaghoz, és csak arra jó, hogy kiderüljön: ha egy kis láncszem valóban normálisan és humanizáltan működik ebben a verklubban, az személytől függő, véletlen, speciális eset – CSODA.

Mert az átlag: merő rémálom. Nézzük csak az intézetek kontraszelektált nevelőgárdáját! Gyakori eset, hogy egy pedagógust a harmadik vagy negyedik fegyelmi után kirúgnak a civil iskolából, majd magasabb fizetéssel elhelyezkedik egy nevelőotthonban – mert ebben a tökéletesen

tönkrement helyzetben olyan nagy a hiány, hogy oda még ő is jó! És igen jellemzően kádertemetővé vált az állami gyermekotthon: főleg a keményebb, zárt és félzárt intézetekben a gárda zömét alkoholizmus és egyéb okából kiszuperált katonatisztek, meg 56 után leszerelt ávósok teszik. A végső selejt, olyan emberek, akiket már a honvédség meg a BM sem tud használni – de ide azért jók lesznek, hiszen „van némi affinitásuk” ehhez a munkához, „rokon terület”! Miféle mintát képesek nyújtani a neveltjeiknek ezek az emberek, akik enyhén szólva maguk is nevelésre szorulóknak?

De ezen túl is: alapjában rossz az egész szisztéma. „Totális intézményrendszer” ez, mint a kaszárnnyák, elmeosztályok és börtönök, öntörvényű műtársadalom teremődik a falaik között, olyan szubvilág, amelynek nincs tényleges érintkezése a normális külvilággal, ahol a növendékeket nem is próbálják arra képesíteni, hogy majd a civil világban mozogni és létezni tudjanak. Csak egy apró példa: a legtöbb intézeti gyerek 18 éves korában nem tud még telefonálni sem! Mert nem is volt telefon a környezetében, de ha volt, vagy nem engedték a közelébe, vagy nem is volt kinek telefonáljon! És ez jelképes is: az állami gondozott nincs képesítve A KOMMUNIKÁCIÓRA! Úgy nő fel ebben a parancsuralmi rendszerben, hogy tökéletesen kiszolgáltatott – és ami ugyanilyen nagy baj: egyben KISZOLGÁLT is; a zokniját nem képes maga kimosni, kenyeret vágni sem tanulhatott meg, mert 18 éves koráig egyfolytában a „közkonyháról” élt, mindig szeletelve kapta a kenyeret!

1950-ben 70 nevelőotthonunk működött – óriási szükség volt rájuk, hiszen a háború eredményeként tele volt az ország gazdátlan gyerekekkel. 45-ben az állami neveltek 95 százaléka „lelenc”, árva vagy félárva, és csak a törpe kisebbség, 5 százalék jött lepusztult, szétesett, a végsőig elszegényedett családokból. Mára ez az arány szépen a visszájára fordult. A mostani 32 000 állami gondozottból 500 az árva, további 3000 a félárva – a többinek apja-anyja van, még sincs lehetősége normális módon családban nevelkedni. És közben az otthonok száma a kétszeresére nőtt: 115 nevelőotthonnál tartunk már! Parkinson törvényei szerint dagasztotta a hálózat önmagát az egekig! És tele vagyunk mamutintézményekkel, gyermekVÁROSAINK vannak már – mert ugye a sztálinista logika szerint „minél nagyobb, annál jobb”. Ezekben a gyárakban aztán tényleg megszűnt már a nevelés: a gyerek többé nem alanya, csak tárgya a pedagógiai iparnak, munkadarab a futószalagon, mint egy vízcsap vagy egy kipufogó,

itt már nem kérdés, hogy a „nevelő” egyébként alkalmas lenne-e morális tartalmak közvetítésére, hiszen már tényleg csak a napi robotját végzi, 8 órában, három műszakban.

Vannak persze szemre kellemes otthonaink is. Csendes, tiszta, nyugodt légkörű, kicsiny intézetek. Főleg vidéken. És főként csecsemőknek, meg az óvodás korosztálynak. Ezekben „devianciát” a szó kategorikus értelmében persze nem találunk még, napfény, virágillat és madárdal lengi be a szobákat – és mégis: a hospitalizációs ártalmak már itt elkezdődnek. A hetven gyerekre jutó egy szál dadus óránként végigmegy a hálótermen, és a hetven kis csókát átfordítja a jobb oldaláról a bal oldalára. Egy óra múlva meg vissza, a bal oldaláról a jobb oldalára. Mert személyre szóló törődésre itt sem jut idő, személyre szabott szeretet senkitől nem telik. Küllemre lelkesítően szép és vonzó az egész – miközben MÁR ITT érlelődik az a személyiség, amely majd néhány év múlva nagy valószínűséggel – mert TÖRVÉNYSZERŰEN! – valamilyen deviancia irányában fog tájékozódni.

Nagyon, nagyon ritka, hogy valamelyik intézmény élére komoly, koncepciózus szakember kerül – de akkor sem biztos, hogy az illető képes a maga ízlése és céljai jegyében alakítani a megörökölt nevelőgárdát. Az egyik budapesti intézmény vezetését a csodával határos módon megkapta egy mély hivatástudattal megáldott és nagyon stramm, megszállott pedagógus – három teljes esztendejébe telt, hogy megszabaduljon a rendőragyú kollégáktól. Az elődei idején a kerület egyenruhás rendőreinek szabad bejárásuk volt az intézetbe – három év kemény erőfeszítése kellett az intézmény teljes rendőrtelenítéséhez. Most már csak konkrét és nyomós okkal léphet rendőr a nevelőotthonba – azóta viszont ez az igazgató a szakma „deviáns” figurája, és a különféle fő- és alhatóságok ott packáznak vele, ahol csak tudnak, minden lehető módon keresztbe tesznek neki. Félő, hogy hosszabb távon nem is lesz tartható a helyzete. Szóval, persze, igen, vannak kivételek, fehér hollók, néhány fanatikus megszállott – akik előbb-utóbb beleőrülnek a meccs tökéletes kilátástalanságába.

Pedig milyen egyszerű lenne az egész! A ránk bízottak valódi érdekében tevékenykedni, ahelyett hogy kifelé és „felfelé” akarjuk MUTATNI az intézmény „szabályszerű” működését – mindössze ennyi! Ezzel szöges ellentétben egy teljességgel értelmetlen presztízsszemlélet mozgatja a dolgokat, a lehető legrosszabb irányban. Ha a gyerek egy levélkényi babért hoz, akkor ugye „a mi kölykünk” – és akkor megjutalmazza magát az intézmény vezetése. Ha viszont „rossz” a gyerek, akkor „lám-lám, nem fog

rajta a nevelés!”, és büntetésből továbblélik a lejtőn, átpasszolják egy gorombább intézetbe, hogy „megtisztítsák” tőle a terepet – az aktuális problémát látszólagosan megszüntetik, miközben a gyerek problémáit csak áttelepítik és halmozzák, és az ilyen sors aztán már csak mint a pingponglabda pattog lefelé a lejtőn, gyakran egészen a börtönig.

Legalább stabilan folyamatos otthont nyújtana a növendékének az intézet, ha rossz is, de lenne legalább megszokható, belakható annak a szerencsétlen gyereknek! De nem, még ezt sem – mert az intézeteink „specializálódtak”, terület, életkor, nem, meg még egy sor szempont szerint, olyan útvesztővé bokrosodva, amelyben aztán Odüsszeusz módjára megállás nélkül bolyonghat a gyerek: legkevesebb ötször, hatszor is lakóhelyet vált a nagykorúságáig – nehogy véletlenül egy minimális kis gyökérszálat is ereszhessen valahol! Hát ha ennek az örült – vagy egyszerűen csak gonosz? – szisztémának a pedagógiai értelmét valaki meg tudja magyarázni nekem, annak tényleg fizetek egy pofa sört! Ezekben az intézményekben jóformán minden évjárat évente „ballag”, mert az évzáró után szétspriccel a társaság az ország minden tája felé -aminek a személyiség alakulása szempontjából mérhetetlenül károsak a következményei!

Ez a játék nélkülöz minden koncepciót! Mindössze a rend látszatát próbáljuk keltetni, és azt is minden egyes főnök maximum a saját nyugdíjaztatásáig tervezi, tökéletes rövidlátással és nemtörődömséggel! Világos, hogy ez a békaperspektíva nem képes átfogni egy gyerek felnövekedésének a 18 évét sem – magyarul: senkit sem érdekel, hogy mi is lesz majd azzal a gyerekekkel, mi LEHET belőle ilyen viszonyok közepette, a lényeg csak annyi, hogy ÉN elhitessem magamról, hogy szép vagyok!

– *Sokan mondják, hogy az intézeti gyereknevelés csődje manapság világjelenség.*

– Ne hidd el, ez hazugság: NEM világjelenség ez a csőd! Nemrég Nyugat-Németországban látogattam meg egy sor testvérintézményt – és az ottani kollégák egyszerűen nem tudták felfogni a mi gondjainkat, náluk annyira más az egész! Röviden: az ottani bentlakásos intézetek növendékei és volt növendékei körében semmivel sem magasabbak a bűnözési mutatók, mint amilyeneket a családban nevelkedett fiatalok körében mérnek! Miért is lennének magasabbak? Hát ők nem bűnözők tenyésztésére szerződtek!

A gyermekvédelmi szakma alapigazsága, hogy a társadalmi devianciákkal szembeni pedagógiai és mindenféle más akció a

MEGELŐZÉSBEN a legesélyesebb, leghatékonyabb. Nos, a mi egész rendszerünk a megelőzés HELYETT működik. Mi a gyerekkori devianciákat ügyesen „becsatornázzuk” az állami intézeti rendszerbe, hogy ezzel kvázi kivonjuk a civil forgalomból a rosszul működő családok nehezen kezelhető gyerekeit – szóval szépen szőnyeg alá seprjük a problémákat. Hogy aztán ezek a problémák a felnövekvő és kirajzó fiatalokkal újra csak kibújnak a szőnyeg alól, hatalmasra növekedve, az már kit érdekeli? Odáig MÁR SENKINEK sem terjed a figyelme! És mindeközben TÍZSZER annyit költünk a már komoly bajokban vergődő gyerekek és fiatalok egyre eredménytelenebb kezelésére, mint hogyha időben investáltunk volna a gondok megelőzésébe! Egy svéd kolléga szavai csengenek a fülemben, valahogy így mondta: „Tudja, mi nem vagyunk olyan gazdagok, hogy az energiáinkat ne a megelőzésre koncentráljuk; inkább a starthelyzeteknél nyúlunk a zsebünkbe, de akkor viszont mélyen, nehogy majd öt, tíz, tizenöt év múlva térjenek vissza a gondok, börtön- és kórházköltségek formájában, tízszeres nagyságrendben!” – Ennyit a nemzetközi összehasonlításról.

– *Talán nem szerencsés, hogy csak az állami gyermekintézetek gondjairól beszélünk. – hiszen a „veszélyeztetett fiatalok” köre nyilván lényegesen tágabb, mint az állami gondozottaké, beleértve az intézetből már kikerülteket is.*

– Így van: a probléma egésze bonyolultabb. Csakhogy mi megrögzött szokásaink szerint a fiatakorúak problémájának lehetőleg az egészét az intézetekbe kanalizáljuk! Mert ez az a magas kőfallal kerített rejtekhely, ahol elrejtjük ezt a gondot a finnyás külvilág megbotrántkozására hajlamos szeméi elől. így válik aztán az intézet az egész kérdéskör fókuszpontjává.

Ez az elrejtési stratégia különben már csak azért is tragikus kimenetelű hazardjáték, mivel így – valamiféle eszelős „férőhely”-logika alapján – egy kosárba lapátoljuk a társadalomból önhibájukon kívül KIESETT gyerekeket, és a „problemátikus”, a civil világból KIEMELT gyerekeket. Hogy a személyes magatartási zavarok vagy devianciák okából odalökött, néha már majdnem kész bűnözőfiókák hadd fertőzzék csak a még intakt anyagot is! Hadd váljon az egész intézményhálózat, úgy ahogy van, a bűnözés melegágyává, a büntetésvégrehajtás előszobájává!

– *Nem vitatom az igazadat – mégis aggaszt a dolgok ilyen megfogalmazása. – a kimondjuk, hogy az államilag szervezett „gyermekvédelmi” rendszernek ilyen komoly és szerves köze van a*

rohamosan terebélyesedő bűnözéshez, akaratlanul is kialakítunk a közvéleményben egy olyanfajta hamis általánosítást, mely szerint „intézetis – bűnöző”, és ezzel még csak tovább rontjuk az intézetből jött fiatalok éneikül is ijesztő helyzetét: stigmatizáljuk őket a társadalom szemében.

– Nézd: egyértelmű, hogy nálunk ma egy gyerek számára az állami intézetbe kerülés KOMOLYAN növeli annak az esélyét, hogy aszociális, sőt antiszociális felnőtté, netán bűnözővé váljon. Természetesen anélkül, hogy erre születésénél fogva predesztinálva lenne – mert ezt szögezzük le, de keményen: mesebeszéd, hogy bármely kisgyermek „genetikusan predesztinálva” lenne a devianciára vagy a bűnözésre! Nem, kizárólag a szocializációs folyamat – a normális szocializáció hiánya – terelheti erre az útra! Amely hiányt az állami intézetben igen nagy eséllyel elszenvedik a gyerekek. A stigmatizáció pedig természetesen máris létezik. Nem csináljuk, amikor nevükön nevezzük a tényeket, a magyar társadalom már régtől fogva pecsétet nyom az intézetis gyerekek homlokára. Undorító szemforgatás ez, a felelősségelhárítás egyik igen ronda módszere: belelőkjük őket a kátyúba – kényelemből, mert kamaszkorukban az átlagosnál több gond volt velük, vagy már újszülött-ártatlanul, mert képtelenek voltunk a neveltetésükhöz a normális családi fészkeket biztosítani –, beletaszítjuk őket a fülíg érő sárba, aztán utána ujjal mutogatunk rájuk: sárosak! Még akkor is, ha valami isteni csoda folytán egyik-másik tisztán mászik ki a szarból – mert ugye a többi bemocskolódtott, akkor pedig emberi számítás szerint ennek is mocskosnak kell lenni! Ilyen gonoszul működik ez.

A legsötétebb kiszolgáltatottságban és a szó legszerencsétlenebb értelmében kiszolgáltatán töltik el az első 18 évüket – de ha kevesebbet, ha csak kettőt vagy hármat, már az is meghatározóan elég! –, semmilyen pozitív modellhez és szocializációhoz nem jutnak – aztán a tizennyolcadik születésnapjukon egyetlen nyisszantással vége szakad az egésznek: „tessék, mától felnőtt vagy, nagykorú, „önjogú”, állj meg most már a magad lábán!” És akkor mit tesz isten: a szerencsétlen nem tud megállni a lábán. Mert szellemileg és szociálisan nem volt módja felnőni: infantilis, retardált! És hozzá még: ösztönösen is nagyon pontosan tudja, hogy valójában semmit nem kapott ettől a „gyermekvédelmi” rendszertől, AZ ÁLLAMTÓL, hogy nemcsak továbbfejleszthető, halmozható értékei nincsenek, de még jártányi útravalója sem, hogy mind materiális, mind erkölcsi értelemben tökéletesen üres a keze – és akkor a kisemmizettségnek ez a gyötrő életérzése határozza meg minden mozdulatát. Plusz még: azonnal szembetalálja magát a

stigmatizáció tényével is – hát lehet ebből az irgalmatlan gubancból kikeveredni?! Egyszer becsukódtak a kalickába, mint a zûrös családjuk fekete bárányai, vagy még annál is ártatlanabbul, csecsemôként, aztán 18 évesen éppoly hirtelen kikerülnek belôle, immáron mint társadalmunk fekete bárányai, semmi másra, csak a bûnre képesítve.

Persze hogy nem BIZTOS, hogy bûnözô válik belölük – mert valójában a skála továbbra is a bûnözôtől a bûntelenig terjed. Az esélyük viszont ettől teljesen függetlenül is közel zéró. Különben sem egyszerûen a szó szûk értelmében vett „bûnözés” itt a gond, a probléma ennél sokkal szélesebb: az a kérdés, hogy képesek lesznek-e önerôbôl, UTÓLAG adaptálódni, lesz-e belölük valaha is épkézláb társadalmi lény. És általában nem lesz. Puhábbak vagy keményebbek, karaktere válogatja, passzívabbak vagy vitálisak, egyre megy, mert 18 éves korukra az életfilozófiájuk már stabilan adott: már „a nem számít se számít”, már „a szar is le van szarva” – ez viszont BIZTOS, ez tényleg a kilencvenkilenc százalékukra érvényes. Mert ez törvény: az adott elôzményekbôl csak ez következhet. Ott ül velem szemben, húszéves, de már tökéletesen kiürült és kiégett, torz vagy semmilyen ideálokkal, hogy csak riadtan nézem, és kétségbeesetten erôlködöm, hogy rokonszenvet, megértést tudjak érezni iránta, mert egyre csak a kritikus ellenérzések törnek elô belôlem – és akkor ahogy meséli nekem az életét, és kiönti elém azt az élményanyagot, amely a rövidke élete során összegyûlt a tarisznyájában, egy óra után azt kell mondanom: stop, megálljunk, nem ér a nevem; hát világos, hogy nem rajta múlt! Ez a gyerek SEMMIT nem kapott – a semmibôl persze hogy nem tudott SEMMIT sem formálni! És akkor ide jön Illyés Gyula mondata, miszerint a saját felelôsségünkkel nézünk itt szembe, és nem egyébbel!

De azért, mondom, a skála eléggé széles, mert mindezzel együtt a bûntől a bûntelenségig terjed. Az egyik póluson a teljes amoralitás, azok a karakterek, akiknek az életében még a betyárbeccsület sem mûködik, nyomorékok, megalázottak, megnyomorítottak, akik semmiféle normát nem vallanak és nem élnek – ha csak VALAMIHEZ is tartanak magukat, ami mondjuk a nagy társadalom nézôpontjából vitatható és problematikus lenne, talán abból is ki lehetne már indulni! De nem, itt egyszerûen a nihil tátong! Például a modelljeid közül a szép Éva, akinek a sorsa körül már sok-sok éve bábáskodom, minden kézzelfogható eredmény nélkül, mert ô csak egyetlen dolgot tanult meg az eddigi életébôl – jó, nemcsak az intézetben, mert neki komoly elôtanulmányai voltak már elôzôleg otthon is –: hogy csakis a

farkastörvények érvényesek a világban, tehát azok szerint KELL élni. Mert aki gyenge, az elpusztul. Hogy a szomszédomat sürgősen pofán kell vágnom, de még a kenyeres társamat is, mert ha késlekedem, három perc múlva ő vág pofon engem. Éva nem ismeri az irodalmi toposzt, mely szerint az ember vagy üllő, vagy kalapács, de azért az ösztöneivel pontosan felfogta, és a maga részéről úgy döntött, hogy ő bizony kalapács lesz, és egyfolytában csak arra vigyáz, nehogy véletlenül egy pillanatra is üllő legyen – ezzel telik az élete. Elvadult lélek! Szegény. Engem valószínűleg csak azért nem lop meg és azért nem veret meg sem a fiúival, sem a zsarukkal, mert tíz éve segítem már, mindenfajta viszonyosság nélkül.

És a másik póluson meg Kálmán. Aki az én szememben szinte szent ember, igazi nemes kristály. Megtérítette az élettársát is, tényleg leszoktatta a zsebelésről, és most együtt számolgatják a fillérjeiket, próbálják beosztani a semmit, nehogy éhen vesszenek – miközben a kerületi lakásosztály változatlanul tovább táncol a Kálmán fején, mert nincs fontosabb dolga. A tanács pedig megtagadta az igazolást a Kálmán rendszeres szociális segélyéről, mert hogy ők „nem szoktak” kiadni ilyen papírt – úgyhogy Kálmán most emiatt nem iratkozhat be a körzeti könyvtárba, hiába csak 1 forint lenne a tagdíj, de igazolt keresete nem lévén nem tudná garantálni, hogy ha egy kölcsönkönyvet elveszít, meg tudja téríteni az értékét. Össze akartak házasodni a Bözsivel, a napilap, amelynek Kálmán régi ügyfele, állta volna a szerény lagzi költségét – de aztán váratlan technikai nehézségek merültek fel: hogy mondjon igent a süketnéma lány? A tanács felszólította Kálmánt: gondoskodjon süketnématolmácsról, itt és itt találja, ennyi és ennyi a tarifája – talán még ki is tudták volna nyögni az összeget, csak hogy Bözsit sehol nem tanították meg a szabályos süketnéma jelbeszédre, egymás közt privát jelrendszerrel kommunikálnak, amelyet egyedül csak Kálmán tolmácsolhatna, de hát a saját esküvői szertartásán hogy legyen hivatalos tolmács? Úgyhogy most áll az ügy – majd ennek is utána kell néznem. Nagyon, nagyon fontos példa nekem Kálmán, a maga irracionális tisztaságával – amely persze semmi jóra nem vezet, semmit nem mozdít ennek a két szerencsétlennek a sorsán: szociálisan egyformán nyomorékok, tökéletesen és reménytelenül csórók, zsák és foltja, most ülnek a változatlanul vitatott tulajdonú, üres pincelakásban, és naphosszat némán nézik egymást.

A két szélső pont között meg hát MINDEN van. És zajlik a sorsok örömtelen és sehová nem vezető körforgása. Már nagyjából egy év telt el a

magnós beszélgetéseid óta, de számottevő újságokat nem mondhatok: minden ugyanúgy megy tovább. Rozi szorgalmasan rója az arabos placcokat, meg a kocsisort is, minden nap várom, hogy segítségül hívjon valamelyik őrszobára. Mohamed persze nem vette el Piroskát, mert az ilyesféle történeteknek általában nem ez a végük, most egy másik kurvát szédít, Piroska meg majd nyilván újra kezdi az üzletet, ha elfogy a pénze. Ervin épp sitten van, valami pitya kis telefonperselyügyből kifolyólag, nem is tudtam, hogy ilyesmi is szerepel a repertoárjában. Fruzsina keményen iszik. Legújabbán a haldokló anyjához próbál kapcsolódni – mindmostanig riadtan menekült az anyja mintájától, de hát ANNYIRA kellene neki valamilyen kapcsolódás. BÁRKI! És az ő szétesett életét most már tényleg csak az anyja tolerálja. Meg talán még én – de hát én nem lehetek sem apja, sem szeretője: rajta kívül még vagy hatvannyolcvan állandó ügyfelem van, s valamennyiükkel én csak akkor kerülök kapcsolatba, amikor már több éve elhagyták a nevelőotthont, túl vannak egy csomó krízisen, zsákutcába jutottak.

Majd elfelejtem, mégis van egy újság: Tibi. Ezek az emberek mind egy szál magukban állnak a nagyvilág közepén, kénytelenek kialakítani maguknak valamilyen testre szabott létezés technikát, egy szerepet a túléléshez, BÁRMILYET, csak működjön valahogy, mert legfontosabb az élet, a puszta lét! Tibi eddigi létezés technikája a homokosok közösségére alapozódott, és valamelyes érzelmi bevételt hozott is ez a megoldás – úgy látszik, mégsem működött kielégítően, mert már érik a látványos fordulat: Tibi nőülni készül. És be akar lépni a testületbe, ha csak a peremére is: önkéntes rendőr lesz. önvédelem ez is: az otthonosság, a közösség elemi reménye vonzza Tibit. Tipikus út ez: a nincstelenek és kitaszítottak közül sokan így próbálják kisajtolni magukból a lojalitást ahhoz a hatalomhoz, amelytől pedig semmi jót nem kaptak. Csak mert már rettenetesen vágynak egy védett zugra, és már képtelenek tovább élni a mindenben kívülrekedtség tudatával, muszáj egy icipicit „belül” tudniuk magukat! Aztán majd viceházmester lesz, tudom előre, hozzá meg munkásör, hogy kapjon egy szolgálati lakást-az istenért, honnan remélhetné más úton?! Próbáljunk már egy kicsit megértők lenni! Hát én tényleg azt szeretném, ha Tibinek is sikerülne megoldani a képtelen feladványt, a puszta túlélést legalább! Ha zokszó nélkül néztem el neki, hogy buzi, akkor nem fogom leköpni ezért sem, hiszen nem is az a dolgom, én csak drukkolok neki, és segítek, amit tudok!

Köszönöm a segítséget mindenkinek. Azoknak először, akik „modellt álltak” ezekhez a portrékhoz, akikről – és akikért – szól ez a könyv. Azután azoknak, akik a kézirat első olvasói voltak, tanácsokkal, kritikákkal halmoztak el és nélkülözhetetlen szidalmaikkal: Ázsi, Lengyel Péter, Baránszky Laci. És külön és kiemelten köszönök mindent Bognár Szabolcs barátomnak, a tévelygő lelkek és elesettek őrangyalának – neki akkora része volt ebben a munkában, hogy igazán közös gyermekünknek érzem ezt a könyvet. Érezze ő is annak.

Budapest-New York, 1989. január

TARTALOM

CSIKÁGÓ A PESTI UTCÁN

KÖNIG LÁSZLÓ, 28 ÉVES

FEL A KEZEKKEL!

PÁL GUSZTI, 29 ÉVES

ÖMLÖTT A VÉR

NYÍRI KATALIN, 24 ÉVES

SAJNOS SOK A BUTA ÁLLAMPOLGÁR

SIPOS LAJOS, 26 ÉVES

AZ ARABOK FÁINAK

RÁCZ ROZI, 20 ÉVES

JOB B, MINT EGY ROSSZ HÁZASSÁG

B. TÓTH ÁRPÁD, „PÖCE”, 30 ÉVES

EMBEREK KÖZÖTT VAGYOK

SZÉP ERVIN, „SZÖG”, 17 ÉVES

HOGYAN LETTEK A MELEGEK?

LÉVÁRDI TIBI, 25 ÉVES

NEM ÉRDEMES KURVÁNAK LENNI

KOVÁCS PIROSKA, 20 ÉVES

VALAHOVÁ TARTOZNI KELL

JANCSI ÉS MARCI, 19 ÉVESEK

CSAK PARÁZNÁLKODÁS

BOGYAY FRUzsINA, 18 ÉVES

KIRÁLYNŐ VAGYOK

SZABÓ ÉVA, 25 ÉVES

HONTALAN VAGYOK A HAZÁMBAN

ROSTÁS KÁLMÁN, 32 ÉVES

UTÓIRAT

ISBN 963 7425 13 6
Maecenas Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: Dr. Szvák Gyula
Irodalmi vezető: Dr. Szántó György Tibor
Felelős szerkesztő: Mátis Livia
Alföldi Nyomda, (1459.66-14-2) Debrecen, 1989
Felelős vezető: Benkő István vezérigazgató
Tipográfia és műszaki szerkesztés: Beszédes Natasa
Terjedelem: 23,21 (A/5) ív